

Giới thiệu Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc

Thể loại: Truyện nhẹ nhàng, thanh xuân.

Editor: Tịnh Hảo

Tình yêu chưa bao giờ là thiên trường địa cửu mà chỉ có thể sớm nở tối tàn.

Thanh xuân thì càng là thế, chỉ có thể thoáng qua trong giây lát.

Năm Lương Lạc Thi 16 tuổi thích Lục Tề Minh 16 tuổi, đã từng thề ước bên nhau cả đời nhưng không ngờ bọn họ lại cách xa nhau năm 21 tuổi, vốn nghĩ rằng sẽ đi tới tận chân trời, thì ra lại có âm mưu khác.

Đã từng nghĩ mọi chuyện sẽ thiên trường địa cửu nhưng vào lúc thanh xuân dạt dào, lại thành khúc hát đau buồn thời niên thiếu hỗn loạn và những ý nghĩ giả dối.

Chấp nhận và vứt bỏ, kiên trì và bỏ chạy, vốn dĩ thanh xuân là tiếng ồn lớn nơi vùng đất hoang vu, lớn tiếng như vậy, cuối cùng lại yên lặng đến không người nào biết được...

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Tiền là đồ Bỏ đi, tiêu hết tiền thì chúng ta kiếm nữa (1)

Edit: Tịnh Hảo

Đêm khuya, tôi thoát khỏi trò chơi, chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ, điện thoại di động ở trên bàn liên rung lên “vù vù”.

Tôi nhìn thoáng qua màn hình, phía trên không ngừng lóe sáng tên Mễ Sở, sau đó xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Nhưng khi tôi đánh răng rửa mặt xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ, điện thoại di động vẫn đang rung “vù vù” không ngừng nghỉ. Đây là tác phong từ trước tới giờ của Mễ Sở, không đạt được mục đích, thế không bỏ qua.

Tôi bất đắc dĩ cầm điện thoại lên, giọng nói như vệt đục của Mễ Sở nhất thời vang vọng bên tai như tiếng sấm sét: “Cậu, người ngu ngốc này ở nhà bị người ta trộm đi à, lâu như vậy mới nghe điện thoại!”

Tôi chỉnh âm lượng điện thoại nhỏ, rời xa bên tai, mỗi lần nghe Mễ Sở nói chuyện điện thoại giống như một loại tra khảo lỗ tai của tôi.

“Tớ nói này, cậu tưởng rằng ai cũng đói khát giống cậu sao, tớ vừa mới chơi trò chơi xong, đang chuẩn bị đi ngủ đây.”

“Chỉ số thông minh não phải của cậu không phát triển mà còn chơi game?” Mễ Sở vào lúc đêm khuya thì tinh thần phấn chấn giống như uống thuốc kích thích, cho nên bây giờ cô ấy phần nào không ngừng làm nhục tôi.

Đối với sự chế giễu của cô ấy, tôi không hề tức giận, bởi vì ngay cả bản thân đều đã phỉ nhổ người chơi xếp hình lập phương đi không đến năm bước này.

Nhưng mà Mễ Sở thuộc loại cho một chút ánh nắng liền sáng rực, cho một chút nước bọt thì mầm non lớn nhanh khỏe mạnh, và nhược điểm của cô ấy, thuần túy chính là tự tìm chịu tội. Cho nên tôi nhanh chóng cắt lời, đi vào vấn đề chính: “Trẻ như vậy tìm tớ có chuyện gì?”

“Cậu hỏi lời này cũng thật khí phách, phiền cậu bẻ ngón tay của cậu, cộng thêm cả ngón chân, bao lâu rồi cậu chưa ra ngoài hả! Không phải mất đi Lục Tề Minh thì đập đám bạn bè chúng tớ đi chứ?” Mễ Sở cười lạnh nói.

“Không phải gần đây tớ không đi ra ngoài cùng các cậu thì các cậu ăn nói ngang ngược sao?” Lòng tôi trống rỗng trả lời.

“Vậy bây giờ ra ngoài đi, tui tớ đều ở “Kẹo” chờ cậu đấy.”

Tôi còn chưa tìm lý do lấy lệ, Mễ Sở đã dứt khoát nhanh nhẹn cúp điện thoại. Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ mười hai giờ. Bất đắc dĩ tôi giống như Spider Man nữ nhanh chóng thay đổi quần áo, giày, cấp tốc lên xe đến “Kẹo”.

Từ lúc sau khi chia tay với Lục Tề Minh, thật sự đã rất lâu chưa ra ngoài.

Cho nên khi tôi ngồi ở trong xe, nhìn đèn đuốc vẫn sáng trưng như cũ ngoài cửa sổ, cảnh tượng đèn đuốc rực rỡ, nhớ đến một câu nói đã từng nói qua của Mễ Sở, mẹ nó, “Trái Đất không có vì ai cả, vẫn xoay chuyển như cũ”. Đột nhiên, tôi cảm thấy mình giống như kẻ bất lực trốn tránh ở nhà đến nửa tháng, mong đợi thế giới không có tôi sẽ lộn xộn, quả thật quá ngu ngốc.

Tài xế lái xe là người trung niên, nhìn dáng vẻ suy tư của tôi, cười ha ha đáp lời, “Cô gái nhỏ, thất tình sao? Đi hát cũng không tệ, chính là đừng nghĩ tới điều không vui nữa, cháu xem, thế giới vẫn rất tốt đẹp.”

Tôi quay đầu nhìn tài xế nọ, ông ấy đã bày ra dáng vẻ hòa nhã hiểu rõ mọi việc, từ trong kính chiếu hậu của xe ngó xem trên mặt mình có mang theo ý nghĩ vênh biệt cõi đời không, làm sao cũng không hiểu tại sao mình lại cho bác tài xế ảo giác như vậy. Tôi rút ra 100 đồng từ trong túi, hào phóng quăng trước mặt tài xế, “Bác tài à, bác nhìn nhầm rồi, tôi lớn như vậy đều đã thất tình. Tôi gấp gấp đi cứu người đấy, bác lái xe nhanh đi.”

Tài xế kia đưa mắt nhìn tờ tiền trước mặt, cười gượng ha ha, sau đó không nói một câu, kéo chân ga đến lớn nhất “roạt”.

Radio trong xe truyền đến một bài hát đã lâu, giọng ca của Lâm Úc Liên du dương, “Nếu cả thế giới này em đều có thể buông bỏ, thì ít nhất vẫn còn có anh là điều đáng để em trân trọng...” (*)

(*) Lời bài hát ít nhất vẫn còn có anh.

Mấy ngày hôm trước, tôi còn xem câu chuyện của cô ấy và Lý Tông Thịnh ở trên mạng, nói là tài tử giai nhân, bọn họ hoàn toàn xứng đôi. Chi tiết, trong cuộc sống thực tại đã mài giũa hai người thành người bình thường, khi hai người không còn là thần tượng nữa, thì hai người mỗi người một ngã.

Rất thích ca khúc u buồn? Không dứt mãi, nhưng tôi cảm thấy như vậy rất tốt, điều tôi yêu thích nhất là muốn đến tận chân trời nhưng nhớ một đời.

Đương nhiên, trước kia tôi không có ý nghĩ này. Lúc tôi và Lục Tề Minh yêu đương, ý nghĩ đơn giản nhất chính là, nhanh chóng muốn lấy giấy chứng nhận với anh. Bởi vì tôi luôn cảm thấy buồn lo vô cớ, là ông trời ngu gât, mới có thể đưa Lục Tề Minh đến bên cạnh tôi.

Mỗi lần Tề Minh nghe nói như vậy, nụ cười trên gương mặt trắng liền vô cùng sáng ngời sạch sẽ. Anh vỗ lên đầu tôi giống như vỗ lên đầu con chó nhỏ, ôn nhu nói, “Không vội, chờ một chút.” Tôi trừng anh, “Đừng hy vọng chờ thêm vài ngày liền có nữ sinh khác lao nhanh đến bên cạnh anh.” Anh cũng không giải thích, cười cười nhìn tôi, cúi đầu lật lịch trên di động.

Thật ra tôi biết Lục Tề Minh không có ý gì, anh từng nói, nói chờ hai người chúng tôi đến tuổi kết hôn theo quy định, anh sẽ không chút do dự lập tức dẫn tôi đi Cục dân chính.

Nghĩ đến ba chữ “Cục dân chính” kia, trước mắt tôi liền xuất hiện hình ảnh ánh sáng mờ ảo, Lục Tề Minh mặc âu phục màu đen, tôi mặc áo cưới trắng tinh, hôn nhau ngay thơ như nai con kẻ trên bờ vai gầy yếu của anh, vẻ mặt cười huênh hoang. Đi tới Cục dân chính, cùng nhau đi bộ, xuân về hoa nở, pháo hoa đầy trời.

Cảm giác được dường như bên cạnh có người đang không ngừng tán dóc với tôi, tôi đột nhiên giật mình tỉnh lại, mở mắt ra nhìn đèn giao thông lướt qua ngoài cửa sổ, mới biết mình vừa ngủ gât. Tài xế taxi ở một bên nhắc nhở tôi, “Cô gái, điện thoại reo kia.”

Tôi sững sờ chốc lát, rót cuộc hiểu được tình hình trước mắt, vẻ mặt đau buồn phần nộ nhận điện thoại.

Mễ Sở giống như gào thét, “Lâm Lạc Thi, sao cậu còn chưa tới!”

Tôi đang suy nghĩ trả lời trên đường kẹt xe, hay là tôi đang đi WC ở phía trước, xe đang bay như tên bắn lại đột nhiên dừng nhanh, cơ thể của tôi không tự chủ được nghiêng về phía trước. Tôi vừa định quay đầu hỏi bác tài có phải chân giẫm lên trong bình xăng không, thì nghe ông ấy nhanh nhẹn nói, “Đèn rồi.”

Tôi do dự nhìn ngoài cửa sổ, quả thật là ký hiệu ngọn đèn mê loạn “Kẹo”, Mễ Sở đang đứng ở trước cửa mang thất lưng màu đỏ máu.

Vừa nhìn thấy Mễ Sở, tinh thần của tôi liền đột nhiên giống như binh lính còn sống trở về xã hội loài người. Mễ Sở nhìn thấy tôi, cũng thân mật bỏ nhào đi lên, tôi cho rằng cô ấy muốn biểu đạt nhớ nhung lâu ngày không gặp tôi, ai biết cô ấy xem xét tôi từ đầu đến chân, kỳ dị hỏi, “Sao cậu lại mặc áo thun quần jeans ra ngoài vậy?”

“Nói nhầm, gặp mấy người các cậu còn cần tớ son trát phấn sao, áo gấm hoa phục sao?”

“Vây cậu cũng quá hoang phí rồi.”

Tôi tròn mắt với cô ấy, “Tớ có chuyện muốn nói với cậu, khoảng thời gian trước, 100 đồng tiền mượn nợ phí của cậu, tớ vừa mới đưa cho tài xế rồi.”

Mễ Sở lập tức hung bạo, cô ấy nói, “Chị gái à, cậu cũng quá bản lĩnh rồi, tăng gấp bội! Cậu muốn ngày nào không hoang phí tiền, mẹ nó, sinh mạng của cậu chính là một cục giấy bỏ.”

Không biết tại sao, mỗi lần nói chuyện với Mễ Sở, tôi cảm thấy vô cùng đầy sức sống. Tôi đá lông nheo với cô ấy, “Tớ đang như hoa như ngọc, sinh mạng đương nhiên không thể là một cục giấy bỏ. Hơn nữa, mỗi ngày cậu đều dạy bảo tớ, nói tiền là đồ bỏ đi, tiêu hết tiền thì chúng ta kiếm nữa.”

2, Dáng vẻ của hai người kia còn xứng đôi hơn các cậu năm đó.

Tôi hỏi Mễ Sở: “Hôm nay có ai tới?”

Mễ Sở nói: “Có tớ, Hồ Lô, và Thiên Tầm.”

Nói xong, Mễ Sở dẫn tôi vào thang máy, ấn nút lầu 3. Tôi nói: “Vậy thì lạ quá, thêm tớ nữa cũng bốn người, cậu lên lầu 3 để làm gì hả, lầu 3 đều là phòng bao lớn xa hoa.”

Mễ Sở nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu còn chưa biết sao, người Hồ Lô tai họa kia, ba cậu ấy là cổ đông ở chỗ này. Thẻ Vip của cậu ấy là 001, sau khi người phục vụ nhìn thấy liền trực tiếp dẫn tụi tớ đến lầu 3.”

Trong nháy mắt tôi liền im lặng, tôi biết trong lòng Mễ Sở ghét người giàu có. Nhớ rõ vào lúc chúng tôi vừa mới quen biết Hồ Lô, chỉ biết ba của cậu ấy là giám đốc mua bán, mỗi ngày đi học, tan trường đều có một chiếc xe tới đưa đón, không để mắt tới đám con cháu quan chức ở trong trường.

Mà lần đầu tiên chúng tôi đi chơi, cậu ấy chạy một chiếc xe phong cách ra ngoài, tôi – một cô nhóc chưa từng trải sự đời, sợ đến mức điên cuồng hỏi cậu ấy có phải trộm xe tới hay không. Hồ Lô vô cùng khinh thường liếc tôi. Khi đó, tôi mới nghe Lục Tề Minh nói, trong vòng nửa km có rất nhiều xí nghiệp mà ba Hồ Lô đều bỏ vốn, thế lực phía sau kéo dài bốn phương tám hướng, phát triển hơn giao thông thời đại ngày nay.

Nhưng ba của Hồ Lô có rất nhiều giới hạn ngầm với Hồ Lô, ví dụ như không cho phép chạy xe đến trường, không cho khóa phòng ngủ, ăn cơm không được lãng phí, đi học không cho phép vắng mặt. Áp lực bất thường như thế này làm cho Hồ Lô mặc kệ mà phóng túng vào cuối tuần và kỳ nghỉ.

Bởi vậy cũng làm cho Hồ Lô sau này vô ngực nói với chúng tôi, “Tiểu khu nào xây dựng trong nửa km đều là do ba tớ bỏ vốn, các cậu mua phòng ốc thì tìm tớ.” vân vân các loại, chúng tôi muốn nhào lên chôn cậu ấy.

Tôi vừa đi vào phòng bao thì thấy Hồ Lô đang nằm nghiêng ở trên ghế sofa, Thiên Tầm cầm microphone đang hát – Nếu như tôi có cây gậy tiên, biến lớn biến nhỏ biến xinh đẹp, còn muốn biến ra truyện tranh, chocolate và đồ chơi...

Tôi bất đắc dĩ trợn mắt với cô ấy, có đôi khi tôi thật sự không hiểu thế giới này, ví dụ ai có thể nghĩ đến cô nữ sinh hát bài hát không bằng trẻ con, chính là người chủ trì chương trình nổi tiếng trên radio “Trò chuyện đêm khuya đô thị” tình cảm u buồn.

Tôi xoa đầu hỏi, “Nguyễn Thiên Tầm, cậu có thể đổi bài hát phù hợp với thân phận của cậu không?”

Thiên Tầm liếc tôi một cái, “Đổi thành bài Người tình cô đơn ời.”

Tôi nhàm chán chạy tới làm khổ Hồ Lô. Nhắc đến biệt danh Hồ Lô này, đến bây giờ tôi vẫn đang đắc chí.

Nhớ lúc lần đầu tiên Lục Tề Minh dẫn tôi gặp Hồ Lô, câu nói đầu tiên tôi bắn ra chính là, “Này anh em, đáng vẻ thật đúng là tuần tú lịch sự, nếu như sau này dẫn về nhà đi ngang qua ba mẹ tớ, bọn họ tuyệt đối không hề soi mói.”

Lúc ấy, mặt Lục Tề Minh đen. Anh ấy nói, “Lâm Lạc Thi, cậu có ý gì, đáng vẻ tớ không được sao?”

Tôi cười gượng nói, câu vai của Hồ Lô, “Cậu xem, mặt cậu ấy, bộ dáng như hình vuông, giống như Hồ Lô, loại này thế hệ trước vô cùng yêu thích.”

Nhất thời, Lục Tề Minh ở bên cạnh cười đến muốn rời khỏi nhân gian, Hồ Lô đang đắc ý tạo hình chốc lát mặt liền tối.

Cậu ấy trừng tôi, nói với Lục Tề Minh, “Thật là vật hợp theo loài, bạn gái cậu còn gây hại hơn cậu.”

Sau đó, Lục Tề Minh không giới thiệu tên của Hồ Lô cho tôi, mà cùng tôi đổi tên cậu ấy gọi là Hồ Lô.

Có lẽ Hồ Lô có chút buồn ngủ, lúc tôi vỗ vào cậu ấy thì cậu ấy đang nhắm mắt lại. Nhìn thấy tôi, cậu ấy đột nhiên ngồi dậy hỏi, “Sao cậu lại tới đây?” Biểu cảm kinh ngạc giống như đụng phải quỷ.

Tôi trợn trừng mắt với cậu ấy, chỉ chỉ Mễ Sở.

Hồ Lô lập tức giống như tôi trợn trừng mắt với Mễ Sở nói, “Sao cậu có thể ép buộc như thế!”

Mễ Sở liếc mắt đáp lại Hồ Lô, “Tớ làm sao hả?”

Hồ Lô nói, “Cậu biết rõ...”

Hồ Lô còn chưa nói xong, Mễ Sở liền giành nói, “Lục Tề Minh cũng không phải là hổ báo sói lang, chẳng lẽ cậu muốn Lạc Thi trốn tránh cậu ấy suốt đời.”

Vừa nghe những lời này của Mễ Sở, tôi liền nghi ngờ, tôi nói, “Chuyện đi ca thi liên quan gì đến Lục Tề Minh?”

Hồ Lô nhìn tôi, do dự nói, “Lúc tụi tớ đến... đụng phải Lục Tề Minh ở dưới lầu.”

Vậy là Lục Tề Minh và bạn gái mới đáng ghét kia của anh ấy đi rêu rao khắp nơi, Mễ Sở không kiên nhẫn cắt lời của Hồ Lô, quay đầu nói với tôi, “Đáng

về của hai người kia còn xứng đôi hơn các cậu năm đó.”

Tôi liếc xéo Mễ Sở, “Đây mới là nguyên nhân tối nay cậu dẫn tớ tới.”

Mễ Sở cười hi hi với tôi, “Cũng là cậu hiểu tớ. Nhưng mà tớ không quen nhìn người con gái kia, bộ dáng xấu, còn dám tới “Kẹo” hát!”

Ý của Mễ Sở chính là, đáng vẻ xấu như thế, sao còn dám như vậy, giống như trên thế giới chỉ có cô ta như một đóa sen.

“Bây giờ bọn họ ở đâu?” Tôi hỏi.

“Jang Nara nói khát nước, Tề Minh dẫn cô ta ra ngoài mua đồ uống rồi.” Hồ Lô trả lời trôi chảy.

“Thì ra tên bạn gái mới của Lục Tề Minh là Jang Nara à, tên này cũng thật có phong cách Tây, người không biết còn tưởng rằng là ngôi sao Hàn Quốc đấy.” Tôi vừa ăn trái cây vừa suy xét.

“Để người phục vụ đưa lên là được rồi.” Mễ Sở tiếp tục tròn trĩnh mắt giống như cá chết.

“Cô ta nói nước uống ở nơi này không phải loại cô ta thường uống.”

Mễ Sở nghe xong những lời này, lập tức giống như con ếch nhảy lên từ trên ghế sofa nói, “Lâm Lạc Thi, cô ta còn già hơn cả lão (*) hơn cậu năm đó nữa!”

(*) Ý giống "thảo mai".

Tôi vỗ vỗ tay của cô ấy, “Đội một chút, là bạn gái mới đôi của bạn trai trước của tớ, đừng làm giống như tớ và anh ta có tình cảm riêng.”

3, Tư duy logic của tôi không chỉ hỗn loạn, mà còn giống như một trò chơi ngu ngốc.

Mễ Sở nhìn mặt tôi lạnh nhạt, tựa như người không có việc gì, cũng yên tâm, thuận miệng hỏi tôi ở nhà có chơi game gì không.

Tay của tôi vốn đang cầm trái kiwi thì run lên, làm bộ không nghe chuẩn bị chuyển đề tài, Hồ Lô lại đột nhiên trừng to mắt chỉ vào tôi, “Không thể nào? Lâm Lạc Thi, cậu vậy mà... còn đang chơi “Thiên Đường” hả?”

Tôi úp úp mở mở “Ừm” một tiếng, sau đó lại cảm thấy không nhìn được sĩ diện, liền giải thích vô ích, “Tớ đổi khu.”

Hồ Lô thở dài một tiếng, Mễ Sở bắt đầu liếc xéo tôi. Tôi biết bọn họ đang suy nghĩ, vừa rồi còn giả bộ không quan tâm, lúc này lại trình diễn tiết mục nhớ mãi không quên.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, tôi chơi trò “Thiên Đường”, là Lục Tề Minh dạy tôi.

Khi học trung học, Lục Tề Minh thích chơi trò này nhất. Mỗi lần gặp mặt vào chủ nhật, anh ấy cùng Hồ Lô đi net chơi game, mỗi lần nhìn thấy anh ấy ngồi ngay ngắn trước máy tính, động tác thông thạo nhanh nhẹn đánh quái trên bàn phím, tôi cảm thấy nửa mặt của anh ấy anh tuấn làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Mỗi lần đánh được trang bị cao cấp, khoe môi của anh ấy sẽ tà mị nâng lên. Mễ Sở từng nói, Lục Tề Minh rất có dáng vẻ đẹp trai.

Nhưng mà Lục Tề Minh cũng là một người thân sĩ, ngay cả nhân vật ở trong trò chơi của anh ấy cũng làm cho người ta thấy là một kỵ sĩ ổn định. Nhớ lúc chúng tôi ở cùng một chỗ, tôi đã từng hỏi anh ấy tại sao là kỵ sĩ. Anh ấy lúc đó, trên mặt đột nhiên đề lộ vẻ ưu buồn không tương xứng với số tuổi, anh ấy nói, bởi vì kỵ sĩ có thể bảo vệ người khác, nhưng mà dựa vào một con ngựa, một thanh kiếm, và cả người anh dũng, sẽ lấy được tất cả những gì mình muốn.

Nhưng mà lúc đó Lục Tề Minh đã muốn ngừng chơi trò này rồi, anh ấy nói sợ không đề ý đến tôi. Nhưng tôi cũng là người thích thấy nụ cười giống như mặt đường của anh ấy, vừa nghe lời này, lập tức cảm động đến rơi nước mắt, kiên định vỗ bộ ngực nói, “Em và anh cùng nhau chơi.”

Sự thật chứng minh, tư duy logic của tôi không chỉ hỗn loạn, mà còn giống như một trò chơi ngu ngốc.

Tôi thường xuyên đi theo bọn họ, đi từng bước mở bản đồ ra xem, dùng người vận chuyển cho thành phố hỏi tên, trò chuyện nhanh nói một lần thì quên mất, ngay cả tăng thêm máu, đều là sau khi bị người ta đánh chết mới phát hiện, bởi vì tôi đánh quái quá kích động, căn bản quên luôn chuyện tăng máu.

Nhớ có một lần cùng Hồ Lô bọn họ đi đánh quái, tôi ở sau lưng bọn họ, thỉnh thoảng phóng mũi tên nhỏ gì đó, hưng phấn xoay chuyển nửa tiếng cũng không chết. Bởi vì mỗi lần máu sắp cạn, sẽ tự động tăng cho đầy. Tim tôi đập rộn lên, về mặt thần bí quát với Hồ Lô bọn họ, “Này, máy tính của tớ tự động tăng máu!”

Nhất thời, đầu của một đám người đổ mồ hôi, Hồ Lô nói, “Lâm Lạc Thi, cậu là người ngu ngốc, cậu không thấy đội ngũ giúp đỡ tăng máu ở phía sau sao?”

“Vậy sao?” Đột nhiên tôi đỏ mặt, lên nhìn Lục Tề Minh, anh ấy buồn bực nở nụ cười, nói với Hồ Lô, “Tớ lui đội trước, mang Lạc Thi đi dạo chỗ khác.” Tôi không đề ý Hồ Lô bọn họ ra hiệu khinh bỉ, vui mừng nhìn Lục Tề Minh, vẫn là anh ấy quan tâm tôi nhất.

Lục Tề Minh dẫn tôi đi đảo Bầu Trời, hình ảnh mát rượi mà mênh mông, trời xanh mây trắng.

Mãi đến khi sau đó thật lâu thật lâu, tôi vẫn nhớ rõ đảo Bầu Trời xinh đẹp, đi từng bước, giống như giẫm nát mây xanh. Từ đó, không có phong cảnh nào có thể lọt vào mắt của tôi.

Sau này, chuyện mà tôi muốn làm mỗi ngày chính là ở sau lưng bọn họ nhất tiền, ngay cả bản tên cũng giảm đi. Bọn họ vừa đánh, tôi vừa ở phía sau nhất tiền sưng chết đi được. Có đôi khi ngay cả không có ai xoay người nhất tiền lẻ, tôi cũng chạy lên nhất như điên.

Vì thế, Hồ Lô bọn họ không chỉ một lần khinh bỉ tôi, nói nào phải tôi không phát triển, suy nghĩ ham tiền. Rốt cuộc tôi bị bọn họ làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, quyết định muốn làm một chuyện lớn kinh thiên động địa hù chết bọn họ, làm cho bọn họ từ nay về sau ngưỡng mộ tôi, sùng bái tôi, giống như tôi là mặt trời chiếu sáng sinh mệnh của bọn họ.

Không am hiểu trò chơi, nhưng sở trường của tôi là náo loạn diễn đàn đấy. Hơn nữa lúc đó, diễn đàn “Thiên Đường” đặc biệt náo nhiệt, bài viết của Thủy Vương cũng tương đối được người ta tôn trọng. Cho nên, đêm hôm đó, tôi đăng ký một nick ảo, từ sáu giờ tôi viết một bài viết chán ngắt đến sáu giờ sáng ngày hôm sau. Nhìn diễn đàn đầy dấu vết gió tanh mưa máu của tôi, có một loại cảm giác thành tựu, trong lòng tôi giống như là cờ đỏ năm sao từ từ được kéo lên.

Thậm chí tôi có thể tưởng tượng ra Hồ Lô bọn họ nhìn thấy kết quả như vậy, lại có bao nhiêu trợn mắt há mồm. Vì vậy, tôi cảm thấy thỏa mãn đi ngủ.

Chờ tôi ngủ được hai tiếng, khi rời giường đăng nhập tên diễn đàn nữa, nhưng phát hiện tài khoản đã bị quản lý viên khóa hết, tôi khóc không ra nước mắt, cả người ừ ừ giống như cái trứng hư.

Nhưng mà, may mà đêm đó nhiều người online, mặc dù tài khoản của tôi bị mất, nhưng trên giang hồ vẫn có truyền thuyết liên quan đến tôi.

N bài viết của diễn đàn đều bàn tán về hành động vĩ đại của tôi, nói năm đó có một người con trai từng nổi tiếng sau trận đánh, một đêm có 600 bài replies, bây giờ có một người con gái, nháy mắt liên phá vỡ kỷ lục, thẳng đến 700 bài.

Lúc Hồ Lô nói chuyện với Lục Tề Minh, tôi lập tức đắc chí giống như tiểu nhân quơ móng vuốt ở bên cạnh, làm bộ thương xót lớn tiếng khóc lóc, “Con bà nó, có thiên lý hay không, tất cả nick ảo của tớ đều bị khóa hết, đây là công bằng gì hả!”

Hồ Lô nghi ngờ nhìn tôi, “Nick ảo là của cậu? Lâm Lạc Thi, cậu có uống nhầm thuốc không?”

Tôi giả vờ không quan tâm nói, “Chỉ là nhầm chán chơi đùa mà thôi, ai ngờ sẽ đánh đổ được kỷ lục.”

Nhất thời, Hồ Lô nhìn tôi với cặp mắt khác xưa. Từ đó về sau, Lục Tề Minh dẫn tôi đi du sơn ngoạn thủy, anh ấy cũng không cười nhạo tôi một lần.

Thật ra tôi rất muốn lên cấp, bởi vì tới cấp 40 là có thể kết hôn rồi.

Tôi muốn, tuổi tác trong hiện thực không đủ không thể lấy giấy chứng nhận kết hôn, dù sao cũng hoàn thành mục đích của tôi ở trong trò chơi chứ.

Nhưng mà thật sự là thiên phú có hạn, tôi thay đổi khu, vẫn không tiến lên cấp 40 được. Mỗi ngày tôi giống như con ruồi không đầu xoay chuyển lung tung khắp nơi, tôi để cho anh ấy dẫn tôi đi đảo Bầu Trời. Tôi không thể thừa nhận, thật ra tôi vẫn có một chút nhớ nhung Lục Tề Minh.

Dù vậy, tôi cũng không trở về khu ngày xưa, cũng không đăng ký tên ở khu đó nữa, cho dù nghe nói Lục Tề Minh vẫn luôn không vứt bỏ trò “Thiên Đường”.

4, Anh đi cầu vọt, em đi đường hầm

Đúng lúc tôi phiền muộn nhớ đến bạn gái hiện tại của Lục Tề Minh có thể thông minh hơn tôi gấp mấy lần không, sớm đã luyện đến mức Lô Hòa Thuận Thanh, lôi kéo Lục Tề Minh chạy đến lễ đường kết hôn, Hồ Lô bọn họ có thể bắt nghĩa bán pháo hoa xung quanh không, thì nhìn thấy cửa phòng bao bị đẩy ra.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến trước kia Lục Tề Minh hỏi tôi một câu hỏi, anh ấy hỏi, “Lạc Thi, cậu sợ cái gì nhất?”

Ngay lúc đó tôi suy nghĩ rất lâu, lắc đầu, tôi nói với Tề Minh, “Cậu cảm thấy tớ có thể sợ cái gì?”

Lục Tề Minh không nói lời nào, yên lặng thật lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói với tôi, “Cậu có biết tớ sợ cái gì nhất không? Điều tớ sợ nhất, đó là mất đi cậu.”

Khoảnh khắc đó, ánh mắt trời chột tôi, mưa gió sắp đến. Trên mặt Lục Tề Minh có một loại ánh sáng không nói nên lời.

Tôi chưa từng nói với anh ấy, đây là lời yêu thương dễ nghe nhất mà tôi từng nghe.

Nhưng mà tôi ngày đó nhất định không thể tưởng tượng được, lời nói yêu thương êm tai xinh đẹp, vào hôm nay sẽ biến thành truyện cười.

Bởi vì Lục Tề Minh anh ấy nhất định không biết, giờ phút này, rốt cuộc tôi đã hiểu được sợ hãi, mà điều tôi sợ nhất, lại là nhìn thấy anh ấy.

Cửa phòng bao bị đẩy ra, khi gương mặt từng xuất hiện nhiều lần trong cuộc sống bốn năm của tôi đột nhiên hiện ra trước mặt tôi, tôi ngơ ngác quên hít thở như thế nào. Anh ấy vẫn mặc áo thun màu xanh da trời tôi tặng cho anh ấy, ánh mắt sáng rõ thâm sâu giống như ánh sáng của ngôi sao trong bóng

đêm, rạng rỡ phát sáng. Mà lại nhìn lần nữa, bên cạnh anh ấy, người sống vai đứng cùng anh ấy là một cô gái xa lạ, đáng vẻ mười ngón tay đan chặt vào nhau của bọn họ, giống như nắm chặt một đời một kiếp, lời hứa sống nương tựa lẫn nhau. Mễ Sở thật sự nói đúng, đáng vẻ này, còn xứng đời hơn so với chúng tôi năm đó.

Bàn tay đã từng sưởi ấm sinh mệnh của tôi, trong chớp mắt giống như trăm hoa bị nghiền nát tàn lụi rơi xuống.

Mễ Sở đúng lúc dựa vào bên đây, nhéo sau lưng tôi một cái nói, “Bình tĩnh một chút, không cao bằng cậu, không gầy như cậu, không xinh đẹp bằng cậu.”

Tôi hơi há mồm, nhưng không cách nào nói với cô ấy, “Mễ Sở, cậu biết không, tớ đột nhiên cảm thấy rất tự ti. Bởi vì tớ chợt hiểu, một người con gái ưu tú, không phải ở về ngoài cửa cô ấy như thế nào, tiền bạc, địa vị xã hội, mà là người đàn ông đứng cạnh cô ấy như thế nào.”

Tôi có người con trai từng kích động muốn chết vì anh ấy, bây giờ bên cạnh là một người con gái xa lạ, gương mặt trong suốt bình thản giống như mây trắng lướt qua trên đỉnh núi, và con tim lại cách thật xa với tôi.

Tay nâng đĩa trái cây của tôi dừng lại giữa không trung, ức chế chịu không nổi mà run run, trái tim giống như trở thành một tòa tường thành trống không lộng lẫy, suy sụp, sụp đổ âm ỉm.

Nỗi buồn giống như quân lính tan rã mãnh liệt kéo đến, tôi nhớ tới một bài hát, tên bài hát đó là “Anh đi cầu vượt, em đi đường hầm”, hát rất hay.

Anh đi cầu vượt, em đi đường hầm... Hạnh phúc của anh, người ngoài đường cũng biết, khổ đau của em, không chỗ che giấu.

Lục Tề Minh nhìn thấy tôi cũng sững sốt, vốn dĩ đang nắm tay của Jang Nara, không dấu vết buông ra. Nhưng mà anh ấy không hề liếc mắt nhìn tôi nữa, giống như việc buông tay bạn gái anh ấy, cũng không bởi vì bạn gái trước tôi đây nhìn thấy.

Gương mặt trắng nõn của Jang Nara đột nhiên tái, cô ấy phần nộ nhìn Lục Tề Minh, Lục Tề Minh lại câu vai của Hồ Lô chào hỏi với cậu ấy. Ngay sau đó, Jang Nara cũng ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh ấy.

Bầu không khí ở phòng bao lâm vào trạng thái lúng túng. Đột nhiên, Mễ Sở chuyển qua ngồi bên cạnh Jang Nara, thân thiết chào hỏi với cô ấy, hỏi, “Cậu mua được đồ uống muốn uống chưa?”

Jang Nara hiểu mấy người đang ngồi đều là bạn bè không xấu mà Lục Tề Minh bình thường hay chơi, lập tức giống như lấy lòng gật đầu với Mễ Sở.

Mễ Sở đã sớm nhích lại gần cô ấy, đáng vẻ tự nhiên nói, “Cậu già mồm cái lão giống như Lâm Lạc Thi năm đó.” Nhất thời, người xung quanh đều thay đổi sắc mặt. Nhưng mà, bây giờ cô ấy muốn già mồm cái lão cũng không thể chạm được vào người có thể dễ dàng tha thứ cho tính tình cáu kỉnh của cô ấy. Mễ Sở nói tiếp, giọng điệu mang theo vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Ánh mắt của Hồ Lô phức tạp liếc nhìn Mễ Sở, giống như đang nói, “Đại gia các cậu không uống rượu mà choáng váng cái gì, ở trước mặt người ngoài tổn hại người một nhà.”

Cho dù tôi không biết tại sao Mễ Sở đột nhiên thân thiết với Jang Nara như vậy, nhưng mà lời của cô ấy, lại khiến cho tôi lệ động trên mi. Bởi vì, những lời này quả thật không sai.

Jang Nara đặc biệt dịu dàng cười cười với Mễ Sở, trong mắt mang theo sự hưởng thụ và hài lòng đối với lời nói của Mễ Sở.

Lúc này, lúc nào cũng chậm nửa nhịp, Thiên Tầm vẫn luôn ca hát cũng bu lại, mượn giai điệu của bài hát, dùng giọng nói chỉ có bốn người con gái chúng tôi nghe được, “Có người muốn bám vào cành cây cao đơn giản là không muốn người khác hạ bệ.” Tuy bình thường Thiên Tầm không nói lời nào, nhưng một khi mở miệng, lời nói hoàn toàn sắc bén làm người ta cảm thấy cô ấy đang cầm dao lăng nhục bạn, dù sao cũng là người chủ trì của radio, đối với tình yêu đã sớm khắt khe đến thành thạo điều luyện rồi.

Trong vài phút, khuôn mặt của Jang Nara sinh động tươi sống giống như trở thành băng pha màu.

Mà tôi vẫn luôn cúi thấp đầu, khiêm tốn ăn trái cây. Nếu khổ đau có thể giống như trái cây trong đĩa được nuốt xuống, cho dù có bao nhiêu khổ đau cũng được. Thật ra cũng không phải tôi không nói lời nào, mà là không dám nói lời nào, bởi vì tôi sợ mở miệng liền khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Tiền là đồ Bỏ đi, tiêu hết tiền thì chúng ta kiếm nữa (2)

Tôi vẫn cho là bản thân thỏa mãn, mạnh mẽ, có thể không cần thuốc vẫn khỏe. Nhưng mà những ngày tháng rời xa nhau này, tôi ngăn chặn tất cả tin tức

của Lục Tề Minh, cho rằng như thế là có thể từ từ loại bỏ anh ấy từ trong ký ức, nhưng mà bây giờ tôi mới phát hiện, tôi xem nhẹ ký ức và dừng khí của tôi rồi.

Đến bây giờ tôi chưa từng quên đi quá khứ, mà là chôn cất nó ở bên trong ánh trăng ngoài cửa sổ, bóng đêm tan ra, nó sẽ vượt lên trước chen chúc mà đi ra. Tôi vẫn luôn cho rằng tôi và Lục Tề Minh chưa hề tách ra, anh ấy chỉ ra ngoài đi du lịch vài ngày, nhưng mà đường đi có chút xa, phải đợi thật lâu mới có thể quay trở về.

Cho tới bây giờ, tôi mới hiểu rõ ràng, anh ấy không phải đi du lịch, anh ấy thật sự rời khỏi tôi.

Rời khỏi tất cả ký ức của tôi, để cho mọi thứ rơi vào tầm mắt của tôi, toàn bộ chìm vào kỷ niệm.

Tôi thấy bản thân mình giống như thủy tinh vỡ bể đầy đất, chân của tôi hung hăng giẫm lên.

5, Bạn của bạn, đó là vị trí sau cùng của chúng tôi.

Vào lúc tôi cảm thấy buồn bã khác thường, Thiên Tầm đột nhiên kéo tôi nói, “Giúp cậu gọi bài hát, mau hát đi.”

Hiện thị trên màn hình, là bài “Bạn của bạn”. Trong nháy mắt đó, tôi mạnh mẽ kìm nén nước mắt trở về trong lòng, đột nhiên ngưng tụ ở vành mắt. Mễ Sở ngồi rất gần Jang Nara, vui vẻ nói, “Bài hát này cũng thật hợp với tình hình.”

Thiên Tầm thân nhiên nhìn thoáng qua thấy Mễ Sở ở phía sau Jang Nara lại đột nhiên trở nên quái dị, không nói gì.

Tôi cầm lấy micro, phát hiện có một ánh mắt lưu luyến bám sát, tôi biết đó là từ hướng của Lục Tề Minh truyền tới, nhưng giây lát tôi cười nhạo chính mình đa tình, bây giờ, bạn gái mới của anh ấy đang kẻ sát bên cạnh anh ấy, sao anh ấy còn có thể chú ý đến tôi. Chỉ nghe người mới thì cười, người cũ thì khóc.

Trên màn hình hiện ra một hàng lời bài hát, giống như là sáng tác cho tôi.

Bạn của bạn, đó là vị trí sau cùng của chúng tôi, xa cách khiến cho bản thân rất muốn rơi lệ.

Bạn của bạn, đó là quan hệ sau cùng của chúng tôi, che giấu bi thương thật tốt, không muốn bị anh cảm thấy được...

Nhớ tôi từng nói với Lục Tề Minh, cho tới nay, mặc kệ đọc sách hay là xem phim, điều tôi sợ nhìn thấy nhất chính là không phải hai người yêu nhau làm tổn thương nhau, mà là hai người yêu nhau thật lâu đột nhiên rời đi, giống như hai người xa lạ lướt qua nhau. Tôi chịu không nổi quá trình tàn nhẫn này, bởi vì tôi không thể hiểu được lúc trước thân thiết thấm vào tận xương tủy, tại sao sau này hai người có thể trở nên lạnh lùng cùng quên nhau.

Nhưng vào lúc trời đất vô cùng tàn nhẫn đánh úp tới, tôi bỗng nhiên hiểu toàn bộ chuyện này đều là sự thật, thật sự có thể như thế. Do thân thiết biến thành xa cách, chỉ là một khoảng cách bước chân thôi.

Tình yêu tàn nhẫn nhất trên thế gian này, không phải không chiếm được, mà là đã mất đi.

Bởi vì không chiếm được, đáy lòng sẽ vẫn thủy chung nhớ nhung như xem hoa trong sương, xinh đẹp như ánh trăng trên mặt nước. Nhưng mất đi, lại trở thành một cái hố lớn không thể nào lấp lại được ở trong ngực, chỉ cần có gió thổi qua, sẽ trống không đau đớn. Đau đớn như vậy, gọi là vết thương.

Sau này, mặc kệ miệng vết thương là hy vọng hay là thất vọng, vẫn tuyệt vọng vào ban đêm, cảm giác đau đớn âm ỷ.

Tôi đã không nhớ rõ bản thân mình làm sao hát hết bài hát, cũng không nhớ rõ Mễ Sở và Jang Nara nói gì đó, Hồ Lô và Lục Tề Minh ngồi ở đâu, chỉ nhớ rõ mình ngồi ở trong góc, nhìn bài hát tùy ý phát trên màn hình, trong lòng đã rất u sầu.

Trên đời này, sao có thể có nhiều bài hát thất tình như vậy. Nhưng mà tại sao cho dù có bị thương trăm ngàn lần, nhưng không có bài hát nào hát ra sự phức tạp ở đáy lòng tôi.

Hát hết bài hát, mọi người cùng nhau ra khỏi “Kẹo”. Đi tới cửa, tôi và Mễ Sở, Thiên Tầm đứng ở một bên, Jang Nara như chim nhỏ nép vào cánh tay của Lục Tề Minh.

Hồ Lô nói, “Tớ lái xe đưa các cậu về.” Tôi gật đầu, Mễ Sở lại hung hăng véo tôi, đột nhiên hét lớn, “Ôi trời, tớ đói bụng, mọi người cùng nhau ăn khuya đi.”

Nói xong, cô ấy lại đưa ánh mắt nhìn trên người Jang Nara. Jang Nara nhìn như cũng không tình nguyện, ngăn người nhìn Lục Tề Minh cứu giúp. Lục Tề Minh quan tâm từ chối khéo lời mời của Mễ Sở, nói, “Thôi, đã trễ thế này, tớ đưa Jang Nara về trước.”

Mễ Sở lập tức chuyển qua bên người Jang Nara, thân thiết giữ chặt tay cô ấy nói, “Mọi người cùng nhau đi đi, đã trễ thế này, nhưng không tới một tiếng đâu.”

Jang Nara do dự một chút, ngại vừa mới thân thiết với Mễ Sở, cũng không nên từ chối.

Vì thế, một đám người chậm rãi đi ven đường đến quán bán hàng.

Mỗi lần nhìn thấy Hồ Lô chạy băng băng dừng ở bên cạnh quầy hàng ven đường, tôi và Mễ Sở sẽ cảm thấy kính nể cậu ấy. Mễ Sở nói, “Hồ Lô, sau này cậu làm quan, cũng là người quan tốt bình dị gần gũi, chăm lo cho nhân dân.”

Hồ Lô nói, “Ừm, đừng có tăng bốc tở, ăn không, anh trai mời.”

Lúc chúng tôi ăn com thích chơi trò “Trái cây” nhất, chính là một đám người lấy cho mình một tên trái cây, sau đó do Giáp kêu Ất, Ất kêu Bính, vẫn luôn truyền lệnh xuống kêu lên, trong lúc đó mỗi người không thể gọi trở về.

Lần này cũng không ngoại lệ. Vài người vừa mới ngồi vào chỗ của mình, kêu rượu, bắt đầu xấn tay áo lên.

Vì Jang Nả là người mới, có quyền lợi ưu tiên chọn tên quả, cô ấy do dự một chút, dịu dàng nói, “Vậy thì chọn dưa hấu đi.”

Một đám người nhìn tôi, người nào cũng biết tôi ngần năm không đổi vẫn kêu dưa hấu, dưa hấu là đặc quyền của tôi, tôi gọi dưa hấu, ai cũng không thể tranh với tôi.

Mễ Sở ở phía sau Jang Nara bắt đầu trở mặt, cô ấy cũng cực kỳ bất mãn nói, “Cậu đổi cái khác đi.”

Jang Nara lập tức có chút ngượng ngùng.

Tôi kéo Mễ Sở, nói, “Thôi, tớ gọi quả táo.”

Trò chơi bắt đầu, Jang Nara bởi vì là người mới, chơi bàn đầu tiên liền thua. Mễ Sở và Thiên Tầm la hét, “Dưa hấu thua, dưa hấu thua, phạt một ly rượu.”

Tôi ngồi ở bên trái Lục Tề Minh, Jang Nara ngồi ở bên phải Lục Tề Minh. Lúc Mễ Sở và Thiên Tầm la hét phạt rượu, Lục Tề Minh giống như tượng gỗ, hai mắt trên không trung, sau đó rất thần kỳ bùng ly rượu trước mặt tôi, uống một ngụm.

Tôi sững sốt, lập tức phản ứng kịp, tôi nói, “Cậu uống giúp tôi cái gì, là bạn gái của cậu thua.”

Lời nói ra trong nháy mắt đó, tôi thật muốn tìm cây kim khâu miệng mình lại.

Tôi vẫn cho là mình sẽ rất khó chấp nhận sự thật Lục Tề Minh ở cùng với người khác, lại không nghĩ rằng dễ dàng như vậy.

Hồ Lô trêu ghẹo nhìn tôi, Mễ Sở giơ ngón cái với tôi, Thiên Tầm đắc ý cười, tôi biết, cô ấy ủng hộ cái sai của Lục Tề Minh.

Nhưng mà, không có ai biết trong lòng tôi thay đổi. Tôi thừa nhận rồi, rốt cuộc tôi thừa nhận Lục Tề Minh rời khỏi tôi.

Tình cảm bốn năm, coi như bị nghiền lại ở cổ họng, không còn quay trở về đường cũ.

Lục Tề Minh phản ứng kịp, anh ấy quay đầu nhìn tôi một cái, trong cái nhìn kia, chất chứa rất nhiều, nhưng mà tôi chưa kịp nghĩ rõ, thì thấy anh ấy đã bùng ly rượu của Jang Nara uống.

Bởi vì Lục Tề Minh phạm sai lầm nên Jang Nara có chút không vui, Hồ Lô lập tức giảng hòa, “Bình thường Lục Thi kêu dưa hấu đã kêu quen rồi.”

Jang Nara mỉm cười, bất động thừa nhận lời nói của Hồ Lô, “Hèn gì Mễ Sở không cho tôi gọi dưa hấu, thật ngại quá.”

Tôi hiểu, Jang Nara nói lời này, chỉ là đang khiêu khích tôi, ý là, “Cho dù Lục Tề Minh anh ấy bởi vì cậu mà hình thành thói quen, nhưng mà bây giờ vẫn như cũ vì tôi mà thay đổi.”

Tôi vẫn chưa muốn tiếp chiêu như thế nào, Mễ Sở liền thay tôi tiếp lời. Cô ấy lạnh lạnh nói với Lục Tề Minh, “Cũng không phải cậu thua, cậu uống làm gì.”

Lục Tề Minh bình tĩnh nói, “Jang Nara không biết uống rượu.”

Lúc này, Thiên Tầm cũng nói tiếp, “Không biết uống rượu không có gì phải sợ, đáng sợ là biết rõ chính mình dị ứng, còn ngu ngốc gắng uống.”

Lúc Thiên Tầm nói lời này, liếc mắt nhìn tôi, tôi biết cô ấy nói chuyện vào năm lớp 12.

Năm lớp 12, ngày sinh nhật mười bảy tuổi của Lục Tề Minh, muốn cùng tôi lần lượt mời rượu từng người bạn đang ngồi.

Lúc tôi còn nhỏ, cha tôi thích uống rượu nhất, cho nên ông thường xuyên sau khi rót đầy ly rượu liền cho tôi ném thử trước.

Có một lần ông cho tôi uống hơn nửa ly, đêm hôm đó tôi liền vào bệnh viện, toàn thân sưng phù như dưa chua. Bác sĩ nói tôi dị ứng cồn, uống thuốc vài ngày mới hồi phục được.

Vì thế, mẹ tôi luôn nói với cha tôi, sau này không cho tôi dính một giọt rượu.

Vào ngày sinh nhật của Lục Tề Minh, nhìn gương mặt vui vẻ của anh ấy, tôi không đành lòng làm mất hứng, bùng ly rượu lên không cho phép chùn

bước, theo sau anh ấy lần lượt đi tới từng bàn.

Nhưng ngày hôm sau, tôi không muốn rời giường, bởi vì tôi thật sự không đành lòng để bọn họ nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ thê thảm của tôi. Hồ Lô nhìn thấy tôi liền nở nụ cười, cậu ấy nói, “Lâm Lạc Thi, thật ra cậu che mặt lại, đúng là giống như mình tỉnh trên phim.”

Tôi phần nộ xúc chấn bên chân lên, nói, “Cậu cút đi cho tôi.”

Sau đó, tôi nhìn thấy Lục Tề Minh đứng ở bên cạnh liền lập tức che mặt lại. Tình yêu thời niên thiếu đáng ngưỡng mộ nhất, bởi vì bạn luôn muốn bày mặt đẹp nhất của mình ra cho đối phương, giống như tôi lúc đó. Tôi không dám tưởng tượng tâm tình của Lục Tề Minh khi nhìn thấy bộ dạng của tôi, sẽ cảm thấy đáng sợ hay là chán ghét. Nhưng mà, tôi từ giữa kẽ tay nhìn thấy bóng dáng của anh ấy nhẹ nhàng đến gần, có một cái ôm sượt ầm tôi chôn vào trong ngực, giống như tôi là vật báu hiếm có, tôi nghe thấy tiếng thở dài của Lục Tề Minh trên đỉnh đầu, nói, “Cậu thật là ngốc, không muốn sống nữa sao.”

Tôi không cần ngừng đầu cũng có thể nghĩ đến ánh mắt dịu dàng như gió của Lục Tề Minh, cho nên ngốc nghếch cười rộ lên, tôi nói, “Bởi vì cậu vui vẻ, tớ cũng vui vẻ.”

Đúng lúc tôi chìm vào ký ức, tôi nhìn thấy Jang Nara mềm yếu nhưng kiên định giữ chặt cánh tay của Lục Tề Minh, mỉm cười nói, “Không biết có thể học mà, tớ uống.”

Lời nói này của cô ấy, sắc mặt có chút tái nhợt, dáng vẻ yếu đuối làm tôi cảm thấy chúng tôi đang dồn ép, nhưng vừa nhìn thấy tay ở trên cánh tay của Lục Tề Minh, tôi liền ác độc nghĩ, đừng nói bây giờ để cho cô ấy uống, nếu uống trúng thuốc độc, cũng là cô ấy đáng đời.

Lục Tề Minh cúi đầu không nói chuyện, chỉ vỗ tay của cô ấy.

Tối hôm đó Jang Nara thua rất thảm, bị chúng tôi giày vò uống đến sáu chai rượu, đương nhiên, tôi và Mễ Sở, Thiên Tầm cũng có uống, nhưng tôi và các cậu ấy có kinh nghiệm, uống hai chai rượu giống như uống nước khoáng, thoải mái như chuyện nhỏ nhặt.

Lúc Hồ Lô lái xe đưa chúng tôi đi, Lục Tề Minh vẫn đứng ở ven đường đỡ Jang Nara vẫn luôn ói mửa, nhìn dáng vẻ thê thảm của Jang Nara, Mễ Sở và Thiên Tầm nở nụ cười tà ác.

Tôi nhìn thấy bóng của bọn họ từ trong kính chiếu hậu dần dần trở thành một đốm nhỏ, sau đó biến mất không thấy.

Rất cuộc, tôi giống như bị tề liệt ngồi ở trên ghế, trong xe mở máy điều hòa, mở bài “Anh sẽ sống thật tốt” của Lý Cửu Triết – Anh sẽ sống thật tốt, chờ em yêu anh lần nữa, luôn có một góc nhỏ, làm anh nhớ đến em.

Haizz, lại là một bài hát thất tình.

Tôi nhớ khi tôi uống rượu, ánh mắt của Lục Tề Minh nhìn tôi, giống như có đau buồn, bên trong còn có chút oan ức không hiểu. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tôi quay đầu nhìn Mễ Sở và Thiên Tầm ở chỗ ngồi phía sau, Thiên Tầm nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì, Mễ Sở cầm gương tẩy trang. Trong cửa sổ xe phía sau, bánh xe đu quay lớn nhất thành phố này chiếu sáng, nó yên tĩnh chậm chậm quay, ánh sáng càng không ngừng quay, giống như đời người tựa như mộng ảo của chúng tôi vậy.

Tôi nhìn cửa sổ phía sau xe, sừng sốt một lát, bình tĩnh nói, “Nói với các cậu chuyện này, tớ suy nghĩ vài ngày nữa, chuẩn bị thôi học.”

Mễ Sở đang giơ gương, lập tức không thể tin nhìn tôi, “Mẹ nó, cậu uống nhiều quá sao! Mới vừa rồi còn muốn học đại học năm nhất gì mà.”

Tôi quay đầu nhìn hàng xe phía trước, cũng không thèm nhắc lại. Trong xe rơi vào cảnh trầm mặc trước đây chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Edit: Tịnh Hào

1, Ai nói sau này không gặp được Blue chips

Khi Tô Liệt mở xe Volkswagen Beetle của cô ấy ra, chờ tôi chạy băng băng trên đường cao tốc, tôi mới ý thức được một ngày mới đã đến.

Bi thương ngày hôm qua đã sớm không tồn tại nữa, gương mặt của Lục Tề Minh trong mơ cũng theo ánh mặt trời đầu tiên vào sáng sớm không chiếu thẳng vào nữa mà tan ra. Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ, tư thế oai hùng hiên ngang hát, "Quê hương của chúng ta, trên đồng ruộng đầy hy vọng, a a..."

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ của người trong xe đi ngang qua, trong lòng âm u của tôi từ lúc rời giường đến bây giờ rồi cuộc sôi sục trở lại, đặc ý rứt đầu vào trong. Tô Liệt lườm tôi một cái, về mặt muốn nói rồi thôi.

Tôi hỏi cô ấy, “Có chuyện gì sao?”

Cô ấy quay đầu, đầy quan tâm nhìn tôi hỏi, “Cậu... không có gì chứ?”

Tôi liếc xéo cô ấy, tôi biết lúc này Tô Liệt nhất định vô cùng bất an, lúc trước khi tôi và Lục Tề Minh chia tay, gọi điện thoại cho cô ấy, lúc ấy cô ấy đang chuẩn bị đi họp, chẳng những không an ủi tôi, ngược lại vô cùng không kiên nhẫn trả lời tôi, “Con mẹ nó, cậu đừng làm trò đùa cho tớ, cậu nói hôm nay Lục Tề Minh đưa cho cậu quả bom thì tớ còn tin, nhưng nói hai người các cậu chia tay, thật đúng là truyện cười hay nhất năm nay.”

Nói xong, cô ấy liền cúp điện thoại của tôi. Tôi ôm điện thoại, khóc không ra nước mắt, vốn đã bị tình yêu làm thương tổn đến tận xương tủy của tôi, càng thêm tuyệt vọng đối với thế giới này, tôi đây là kết bạn với cái gì hả.

Cho nên lúc này, tôi không định buông tha cho cô ấy, tê liệt ở trên ghế, mắt khép hờ, về mặt đau buồn.

Tô Liệt chưa từng nhìn thấy tôi không hoạt bát, cho nên cô ấy lập tức nóng nảy, quay đầu kinh ngạc hỏi tôi, “Lâm Lạc Thi, mẹ nó, sẽ không phải bị ức hiếp chứ?”

Tôi tiếp tục duy trì sự im lặng, đau buồn.

Tô Liệt và Mễ Sở có tính cách nôn nóng giống như nhau, sau khi hỏi xong thấy tôi không trả lời, lập tức tắt động cơ xe, để cho nữ cường như tôi đang hừng hực, không nói hai lời vọt tới kính chắn gió, té ngã từ trong mộng đẹp.

Tôi liếc cô ấy, “Cậu làm sao vậy?”

Cô ấy đánh tay lái, nói như đinh đóng cột, “Trở về! Đánh cái người ngốc nghếch kia của cậu!”

Lần này đến phiên tôi nóng nảy, phải biết rằng, đây chính là đường cao tốc! Quay xe lại? Nói không chừng thì xe hỏng người chết đấy! Tôi giữ chặt Tô Liệt, lấy lòng nói, “Tớ sai rồi, vừa rồi là lừa gạt cậu, tớ có thể có chuyện gì hả.”

Nói xong, tôi chớp mắt với cô ấy, hận không thể chuyển một vòng cho cô ấy xem. Tô Liệt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nhìn thấy toàn thân tôi đều đã sợ hãi, mới hừ lạnh một tiếng, “Đúng vậy, tớ nên suy nghĩ lại, chọc giận Lâm Lạc Thi cậu, cô ta sẽ không có chuyện gì tốt.”

Tôi lấy lòng cười với Tô Liệt, Tô Liệt không để ý đến. Vì thế, tôi thành thật kể lại chuyện tối hôm qua thật sinh động. Cuối cùng, tôi lấy câu “Lục Tề Minh bỏ tớ, cây cỏ đại bên trong bão táp” làm tổng kết.

Tôi cho rằng Tô Liệt nghe xong tôi tự thuật bị thương như thế, sẽ cảm động lây giống như tôi, phần nộ Lục Tề Minh tiến hành truy đuổi chất vấn đánh đập, lại không nghĩ rằng dáng vẻ của cô ấy vẫn không hài lòng, chốc lát liền cười đến mức vô cùng phóng túng, cô ấy nói, “Lâm Lạc Thi, cậu chính là có tiếng mà không có miếng, cả đêm không thấy cậu đánh rắm!”

Tôi lập tức tức giận, “Tốt xấu gì chị cũng có quá trình hòa hoãn xung đột, bây giờ cậu làm cho Lục Tề Minh dẫn đóa hoa hồng kia đến trước mặt tớ lần nữa, mẹ nó, chị không tán cô ta vài bạt tay thì sẽ không mang họ Lâm!”

Tô Liệt có ý sâu xa khác nhìn tôi, hỏi, “Nói thật đi, chia tay với Lục Tề Minh, cậu thật sự không hối hận?”

Phút chốc, tôi đột nhiên nghĩ đến lời nói của Mễ Sở, cô ấy nói, “Lâm Lạc Thi, trước kia Lục Tề Minh là cổ phiếu tiềm năng, bây giờ roạt roạt hai cái, con mẹ nó, liền trở thành cổ phiếu chất lượng tốt, những cô gái nhỏ kia lao nhanh vào bên cạnh cậu ta, còn vui mừng hơn việc nhìn thấy năm trăm vạn.”

Tôi lặp lại lời nói của Mễ Sở với Tô Liệt, sau đó hai tay đan chéo gối sau ót, ngồi dựa vào ghế tựa lưng nói, “Ai nói tớ, Lâm Lạc Thi sau này không gặp được Blue chips (*) chứ.”

(*) Loại cổ phiếu blue chips (BCs) thường được hiểu là có thu nhập ổn định, cổ tức thấp và độ rủi ro thấp. Ý của Lâm Lạc Thi là tìm được người quen bền lâu.

Tô Liệt cười ha hả, cô ấy nói, “Lạc Thi, tớ thích điều này của cậu, mãi mãi ôm hy vọng trong cuộc sống!”

Thành phố ngoài cửa xe, trầm mặc mênh mông, trên đường đông nghịt, đám người huyền ảo, ánh sáng ban mai mờ nhạt, giống như một bức tranh, bút pháp nhẹ nhàng, có vẻ trong veo nhưng lạnh lẽo khác thường.

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhiên cực kỳ vẫn về nhớ đến một câu nói trong “Kinh Thánh”, “Tôi lại nhìn thấy một ngày mới, vùng đất mới, bởi vì trời đất trước kia đã qua, biển cũng không còn nữa rồi.”

Tôi nặng nề nói với Tô Liệt, “Đúng là cuộc sống sẽ mãi mãi phá tan hy vọng của tớ, không phải sao?”

Tô Liệt không nói gì.

Bởi vì chúng tôi đều hiểu, hiện thực đáng sợ để lại một dấu vết trên thân thể của chúng ta.

Nếu như không phải bị hiện thực bắt buộc, làm sao tôi có thể nóng lòng tìm công việc như thế. Nếu như không phải cuộc sống bức bách, làm sao tôi có thể buông bỏ cuộc sống trường học tốt đẹp nhất.

Tựa như giờ phút này, Tô Liệt ngồi ở vị trí lái bên cạnh tôi, gương mặt cô ấy trang điểm thay đổi xinh đẹp, váy dây tơ tằm trên người đủ để tôi ăn cuốn thịt gà nửa năm. Cô ấy là nhà thiết kế cấp cao nhất của công ty đồ trang sức lớn nhất trong thành phố, mỗi ngày cầm y ngọc thực, trầm cài mỹ khí (*), tuổi còn trẻ lại có được cuộc sống mà cả đời người ta mong muốn còn không kịp. Nhưng mà ai cũng chỉ thấy được cô ấy có tiền nở mày nở mặt, nhưng vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến nỗi chua xót sau lưng cô ấy.

(*) Cầm y ngọc thực: ăn ngon mặc đẹp. Trầm cài mỹ khí: giàu có, sang trọng.

Ai sẽ biết, Tô Liệt bốn năm trước là một cô gái bình thường bỏ đi ở trong đám người, không tìm thấy được.

Khi đó, cô ấy mặc áo ba lỗ, quần jeans, trên lưng vác hai cặp da, trên cặp da còn treo một con gấu nhỏ dễ thương một bên, đi trên đường lác tít lác lui, cách ăn mặc của học sinh cấp ba, ánh mắt thuần khiết ngây thơ không hề có bất kỳ cảnh giác nào đối với người khác, cho nên, khi tên trộm duỗi tay vào trong cặp da của cô ấy, cô ấy còn đang ngửa khuôn mặt tươi cười trong veo nhường chỗ cho người khác.

Sự tốt bụng và diện mạo làm cho cả người tôi, trong một khắc kia hóa thân thành nữ hiệp, xông lên giả vờ là người quen chào hỏi cô ấy, câu bả vai của cô ấy ra hiệu cô ấy đứng xích qua gần đây một chút. Mãi đến khi xuống xe, cô ấy vẫn còn mê mang nhìn tôi hỏi, “Bạn học, hình như tớ... không quen cậu.”

Tôi tròn trắng mắt, “Mới vừa rồi có người trộm ví tiền của cậu.”

Mà hành động và lời nói của Tô Liệt ngay sau đó, làm cho tôi ghi nhớ ở trong lòng suốt đời.

Cô ấy kinh hô một tiếng, lập tức lấy ví tiền từ trong cặp da ra, khi thấy tiền ở bên trong, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thân thiết lôi kéo tôi, mỉm cười chân thành nói, “Cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, tháng này tớ ăn không khí rồi.”

Sau khi cô ấy nói xong, tôi lại cảm thấy chua xót, bởi vì tôi nhìn rõ trong ví của cô ấy, trong ví tiền của cô ấy, chỉ có tờ 50 đồng trơn trợt. Cô ấy nói đó là tiền cơm một tháng của cô ấy.

Một năm kia, tôi học lớp 10. Bây giờ, tôi bỏ học năm nhất, thoáng một cái, thời gian bốn năm vội vàng trôi đi mất từ trong tay rồi.

Tôi đột nhiên hiểu bài văn lúc còn nhỏ, thích nhất là câu nói đầu tiên, bốn chữ “Năm tháng như trôi đưa” (*) này, biểu đạt tất cả sự tàn nhẫn.

(*) Trong bản tiếng Trung chỉ có 4 chữ.

Năm tháng như trôi đưa.

Tô Liệt của bốn năm sau, bạn học kết hôn đi tiền lì xì 5000 đồng, mí mắt cũng không chớp. Nơi dẫn chúng tôi đi ăn cơm, giá dần dần cao hơn, lúc trước ăn KFC đều phải tính toán sổ sách hồi lâu, cô gái tài phiếu giảm giá từ trên mạng xuống trước kia đã chỉ còn trong ký ức, càng trở nên giàu có, là cô gái kim cương, một lần làm tóc đã đủ tốn hết chi phí hai tháng của tôi và Mẹ Sờ.

Trong cuộc sống, cuối cùng cô ấy thu tính tình khốc lớn cười to lại, lúc gặp chuyện trở nên trầm tĩnh, ung dung thân nhiên.

Cuộc sống cho cô ấy cái gì, cô ấy liền bình tĩnh hứng lấy cái đó, cho dù là mặt đường hay thạch tín, cô ấy cũng ngửa đầu nuốt.

Chỉ là không biết tại sao, tôi đột nhiên rất nhớ cô gái nở nụ cười tươi tắn thuần khiết ngượng ngừng trước đây kia.

2, Lần đầu tiên vào thành phố, xin chiếu cố nhiều hơn!

Khi xe dừng lại ở cao ốc Hoa Thiên, tôi còn đắm chìm trong cảnh tượng Tô Liệt cầm 50 đồng mỉm cười với tôi vào năm đó.

Tô Liệt kéo tôi ra khỏi sự trầm mặc, nói, “Đừng nghĩ nữa, Lục Tề Minh và đoá hoa hồng kia sẽ không có kết quả gì đâu.”

Tôi chưa nói với cô ấy, thật ra tôi không suy nghĩ đến Lục Tề Minh và Jang Nara, nhưng theo bản năng hỏi cô ấy tại sao.

Cô ấy cười lạnh nói, “Hoa tươi thường không thuộc về người ngắm hoa, mà thuộc về cắt trâu.”

Tôi trong phút chốc rơi vào trạng thái im lặng. Tôi chưa nói với Tô Liệt, nói Jang Nara là hoa tươi nhưng mà cần phải cân nhắc cô ta, Mẹ Sờ nói cô ta cũng lắm chiêu là cô đuôi chó.

Tô Liệt cầm ví tiền còn tinh xảo hơn mặt của cô ấy, vừa xuống xe vừa nói với tôi, “Lục Thi, năng lực của chị không lớn, không phải bình thường cậu thích viết chữ vẽ tranh sao? Chị giúp cậu tìm công việc nhà xuất bản trước, cậu thấy không được thì đổi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, đứng vững uy nghiêm, cao ốc Hoa Thiên vô cùng xa hoa, bày tỏ tôn kính sâu sắc với “Năng lực không lớn” như Tô Liệt đã nói, đạo này, người khiêm tốn như Tô Liệt vậy không nhiều rồi.

Cao ốc Hoa Thiên cho thuê đều là xí nghiệp mua bán nổi tiếng.

Huống chi là nhà xuất bản! Người còn chưa tốt nghiệp đại học như tôi, chưa từng nghĩ đến.

Tôi kéo kéo áo thun trên người, cuối cùng phát hiện Mễ Sở nói tôi không có đồ công sở là một chuyện rất buồn xin. Hơn nữa nhìn Tô Liệt mặc váy dây tơ tằm bên cạnh, giống như tham gia tiệc tối long trọng, thật sự không khác QQ và Lamborghini.

Tôi run rẩy hỏi, “Tô Liệt, cái kia... Tớ đi rót nước? Hay là quét rác?”

Tô Liệt khinh bỉ tôi, “Cậu trở nên khiêm tốn khi nào vậy hả!” Nói xong, liền dẫn tôi thẳng đến cao ốc Hoa Thiên.

Tô Liệt rõ ràng rất quen thuộc với nơi này, "ngựa quen đường cũ" dẫn tôi quẹo vào thang máy. Tôi đứng ở trong thang máy cảm khái chặc chặc, nơi này ngay cả thang máy cũng vô cùng xa hoa. Nơi tôi ở và thang máy, giống như là Thiên Đường và Địa Ngục.

Tô Liệt dẫn tôi vào phòng bao. Hai tay đan chéo vào nhau, phong cách danh môn hiền lành, tôi giống như người bán thịt heo ở nông thôn, tùy tiện theo sát sau lưng cô ấy.

Khi thang máy đến tầng 11, ‘leng keng’ một tiếng, cửa mở ra, tôi cảm thấy có một luồng hơi thở văn hóa sâu sắc đập vào mặt.

Trong văn phòng rộng rãi sáng sủa, một đám người dân văn phòng ăn mặc đúng mực đang ngồi, mặt mũi thanh nhã.

Lúc đầu tôi còn ngại ngùng giống như người nhà quê kéo quần áo, sờ sờ tóc, nhưng khi tôi đi tới một mạch, mới phát hiện động tác của bản thân mình rất thừa thãi. Mỗi người nơi này đều nhìn chăm chăm vào máy tính, đầu cũng không nâng lên một chút, không ai sẽ chú ý tới rốt cuộc là người hay là chó đi ra khỏi thang máy.

Hơi thở văn hóa nặng nề sâu sắc! Tôi tưởng tượng mình sau đó không lâu thì sắp thành khô mộc phùng xuân (*), lác cơ thể liền trở thành cô gái tài ba, hưng phấn khác thường.

(*) Cây khô gặp màu xuân.

Tô Liệt bình tĩnh nhàn nhã dẫn tôi xuyên qua khu làm việc, cuối cùng dừng lại ở trước cửa phòng làm việc. Cô ấy tao nhã gõ nhẹ một cái, bên cạnh phòng làm việc liền có một nữ thư ký lập tức đứng lên, kính trọng nói, “Cô Tô, Tường Tổng ở bên trong chờ cô.”

Đang chìm vào ảo tưởng, tôi nghe thấy một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc ở phía sau, nháy mắt giống như gặp Thiên Lôi. Tôi từ từ ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, khi tôi nhìn thấy mặt của nữ thư ký, liền hiểu ra rõ ràng, vừa rồi không phải là ảo giác.

Thì ra là cô ấy!

Sau khi nữ thư ký phía đối diện nhìn thấy mặt của tôi, rõ ràng cũng vô cùng kinh ngạc, cô ấy mềm mại thét chói tai “A” một tiếng, ngực đồ sộ gồng gượng, giống như con chim nhỏ mềm yếu bổ nhào tới, kinh ngạc hỏi, “Lâm Lạc Thi, thật là cậu sao?”

Dáng vẻ cô ấy hờn dỗi nũng nịu thân thiết như khi nhìn thấy người thân. Tôi ngu ngơ tại chỗ, trong lúc cô ấy ôm chặt bả vai, khoe miệng giật giật, “Đường Lâm Lâm? Cậu... Sao...”

Lời của tôi còn chưa hỏi xong, Đường Lâm Lâm liền nhanh chóng nói tiếp, “Đúng rồi đúng rồi, tớ ở trong này đã lâu rồi.”

Nói xong cô ấy buông vai của tôi ra, tay thuận thế đặt xuống giữ chặt cánh tay của tôi, vui vẻ lắc lắc, “Lạc Thi, thật không ngờ có thể gặp lại cậu, thật trùng hợp đấy!”

Não tôi ở trong trạng thái đã chết, miễn cưỡng mỉm cười với cô ấy, “Tớ... cũng... rất vui.”

Đường Lâm Lâm kích động hỏi, “Sao hả, bây giờ cậu sống có tốt không? Làm sao cậu có thể tới nơi này?”

Nói đến đây, cô ấy đột nhiên quay đầu nhìn Tô Liệt, bưng bình nói, “A, tớ biết rồi! Cậu là người mà cô Tô giới thiệu sao!”

Tôi xấu hổ gật đầu, Tô Liệt cũng nhàn nhạt gật đầu với cô ấy, nói, “Chúng tôi đi vào trước.”

Đường Lâm Lâm nghe lời của Tô Liệt nói, lập tức buông tôi ra, cười gượng nói, “Mới vừa nhìn thấy Lạc Thi nên rất vui, xin cô Tô thông cảm! Các cô vào trước đi, Tường Tổng chờ các cô đã lâu.”

Tô Liệt đẩy cửa ra đi vào, tôi máy móc theo cô ấy đi vào cửa. Đường Lâm Lâm kéo tôi, tôi quay đầu, cô ấy cười với tôi, hờn nhiên thề lời nói, “Chúng ta sắp thành đồng nghiệp, rất có duyên đấy.”

Tôi quay đầu cười mắt tự nhiên đáp lại cô ấy, sau đó giống như chạy trốn chết theo Tô Liệt vào văn phòng trong truyền thuyết của Tường Tổng.

Nếu như Đường Lâm Lâm là chấn động không lồ, thì văn phòng của Tường Tổng kia càng làm cho tôi trợn mắt há mồm.

Cả phòng làm việc đều là màu trắng, sofa, rèm cửa, giá sách, bàn làm việc, vở ghi chép, ngay cả thảm trải sàn dưới chân, đều là màu xám trắng. Rốt cuộc là người thích sạch sẽ như thế nào, có thể làm cho phòng làm việc giống như bệnh viện.

Phía sau bàn làm việc rộng rãi kia, Tưởng Tổng trong truyền thuyết đang ngồi, ngược với ánh sáng ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy hình dáng to lớn tổng thể.

Nhìn thấy chúng tôi đi vào, anh ấy lập tức đứng lên đi về phía chúng tôi. Mà khi anh ấy đi đến đứng trước mặt tôi, khoảnh khắc tôi nhìn thấy rõ gương mặt của anh ấy, thì lập tức kinh ngạc ngẩn người tại chỗ.

Tôi vẫn cho là có thể ngồi trên vị trí này, tôi thiếu cỡ tuổi của ba tôi. Nhưng Tưởng Tổng này lại giống như sinh viên đại học, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp khác thường, mây nguyệt, mắt như sao sáng, quần áo màu trắng. Dùng mười chữ để miêu tả anh ấy, một chút cũng không nói quá. Mẹ Sở từng nói, sự tồn tại của Lục Tề Minh, là để cho tất cả nữ sinh mơ cò trong bụng, là để tất cả nam sinh cảm giận mặt trời. Đó là bởi vì cô ấy chưa nhìn thấy Tưởng Tổng trước mặt. Nếu như Tưởng Tổng là trai đẹp, thì Lục Tề Minh nhiều nhất cũng chỉ là người hầu của trai đẹp.

Sau khi Tô Liệt chào hỏi với anh ấy, liền chỉ vào người tôi nói, “Người em mang đến, giúp em gái của em sắp xếp chức vị tốt một chút.”

Trong lòng tôi nghĩ, khi nào thì tớ trở thành em gái của cậu rồi. Nhưng mà vì công việc sau này, tạm chịu khuất nhục một chút cũng bình thường.

Tưởng Tổng cũng không giống như người khi mới gặp lần đầu sẽ đánh giá tôi từ trên xuống dưới, mà là chân thành nhìn ánh mắt của tôi, mỉm cười vươn tay, “Chào em, anh là Tưởng Ngôn.”

Tưởng Ngôn cười lộ lên đặc biệt trong veo. Tôi đã từng thấy hai người cười đẹp nhất, một người là Tô Liệt, trên mặt của cô ấy có lúm đồng tiền sâu, cười lên vô cùng đẹp, mặc dù không phù hợp với đặc điểm của nữ cường. Nhưng mà khuyết điểm này, sau này trở thành lưỡi dao sắc bén khi cô ấy làm việc, chỉ cần cô ấy cười với người khác, nổi lạnh thấu xương trên người trở nên âm ập thanh thuần, người khác chỉ có thể không có lựa chọn đường sống, ngoan ngoãn tin tưởng con sói xám lớn khoác da dê như cô ấy.

Mà Tưởng Ngôn giống như Tô Liệt, anh ấy cười lộ lên, trong suốt giống như làm cho người ta có thể nghe được tiếng vang của nước suối. Ánh mắt của anh ấy không biết có phải do phản quang ánh sáng hay không, mà lại mang theo chút màu lam.

Tôi gượng gạo vươn tay, bắt tay với anh ấy, lúc nắm lấy tay, ánh mắt trong lúc vô tình liếc thấy bình hoa ở góc tường. Tôi nhớ rõ đã từng nhìn thấy bình hoa đó trên TV, lúc đó chuyên gia giám định nói, bình hoa này có giá mấy chục vạn.

Lòng tôi đang yên ổn lập tức vì bình hoa này mà sôi trào hừng hực, mấy chục vạn đấy! Trước kia đọc sách không biết giàu có là cái gì, bây giờ tôi mới cảm nhận được bản thân mình thật là từ nhà quê tới. Cho nên khi tôi nắm tay của Tưởng Ngôn, vốn muốn nói, “Lần đầu gặp nhau, xin chiếu cố nhiều hơn”, nhưng lại không cẩn thận, kích động biến thành, “Lần đầu vào thành phố, xin chiếu cố nhiều hơn!”

Tôi nắm tay của Tưởng Ngôn thân mật nhiệt tình, còn thân hơn lúc Đường Lâm Lâm nhìn thấy tôi.

Tôi nghĩ nếu là như trong phim hoạt hình, đỉnh đầu của Tưởng Ngôn nhất định có ba đường hắc tuyến. Tô Liệt kéo tôi, cười gượng nói, “Em gái em quá kích động đấy.”

Tôi lấy lại tinh thần, lập tức đỏ mặt, cúi đầu nói, “Ngại quá, Tưởng Tổng.”

Tưởng Ngôn lại không chút để ý khẽ cười, nói, “Cô Lâm thật là hài hước.”

3, Đường Lâm Lâm và Lục Tề Minh là cặp trời ban định, còn tôi và Lục Tề Minh cùng lắm là cặp hắc bạch (*).

(*) Ý chỉ tương phản nhau, không xứng.

Phòng vấn rất thành công, thật ra, không phòng vấn cũng thành công, Tưởng Ngôn xem trọng bề ngoài của Tô Liệt, tôi chỉ là tới xác định thôi.

Đi ra từ cao ốc Thiên Hoa, tôi nhận được điện thoại của Mẹ Sở, cô ấy nói, “Tớ và Thiên Tâm đang ở Thời Quang, cậu tới dùng cơm nhé.”

Vì thế, tôi và Tô Liệt chạy không ngừng qua đó.

Thời Quang là một tiệm cà phê, thiết kế bên trong mang theo hướng phong cách cổ xưa, có một vườn nông đặc sắc, hơn nữa còn vô cùng yên tĩnh, cho nên Thời Quang là chỗ cũ để chúng tôi tụ họp lại.

Tôi và Tô Liệt vừa đi vào, thì nhìn thấy Mẹ Sở và Thiên Tâm ngồi ở chỗ cũ, vẫy tay với chúng tôi, ông chủ chào chúng tôi một tiếng.

Tôi đi qua, Mẹ Sở kéo tôi ngồi xuống, chầm chọc nói, “Cậu hành động nhanh thật đấy, ngày hôm qua nói thôi học, hôm nay liền đi phỏng vấn rồi.”

Tôi cười đùa với cô ấy, “Muốn bắt kịp bước tiến của thời đại thôi.”

Thiên Tâm hỏi, “Phòng vấn như thế nào?”

Tôi chỉ vào Tô Liệt, “Có cậu ấy ở đây, còn có chuyện gì là làm không được.”

Mẹ Sở bùng ly lên, “Được, Lâm Lạc Thi, đây là lựa chọn của cậu, tui tớ ai cũng không ngăn cản được. Mặc dù bây giờ tớ còn chưa thể chấp nhận việc

lâm của cậu, nhưng vẫn chúc cậu sau này công việc thuận lợi.”

Thật ra ngày hôm qua nghe tôi nói bỏ học, Mễ Sở có phản ứng lớn nhất, từ đầu tới cuối cô ấy không nói với tôi một câu. Thiên Tầm nói, “Cậu ấy không thể chấp nhận người chị em luôn sống chung với cậu ấy đột nhiên rời khỏi cậu ấy, qua một lúc thì tốt thôi.”

Tôi bùng ly lên, cao giọng đáp lại, “Thái độ này của cậu cũng chuyển biến nhanh như dự báo thời tiết.”

Mễ Sở hừ lạnh một tiếng nói, “Là Thiên Tầm khuyên bảo có hiệu quả.”

Thiên Tầm mỉm cười với cô ấy.

Tô Liệt không chút để ý uống nước chanh, khi đặt ly xuống, hỏi, “Cậu quen thư ký Đường?”

Lời nói của Tô Liệt làm cho tôi vừa mới nuốt xuống một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra, cô ấy không nói tới thì còn tốt. Tôi để ly xuống, nói với Mễ Sở và Thiên Tầm, “Các cậu đoán xem ngày hôm nay tớ gặp được ai?”

Các cô ấy lắc đầu. Tôi nói, “Các cậu còn nhớ nữ thần Annie không?”

Mễ Sở và Thiên Tầm cùng nhau trừng to mắt, tôi vừa lòng nhìn phản ứng của các cô ấy, quay đầu nói với Tô Liệt, “Đường Lâm Lâm chính là nữ thần Annie.”

Tô Liệt chỉ vào Mễ Sở và Thiên Tầm hỏi, “Các cậu làm sao vậy... Vẻ mặt như vậy?”

Khoảnh khắc kia, thời gian cấp ba giống như con thủy triều, từng trận, từng đợt, mãnh liệt tiến vào mắt tôi.

Bốn năm trước, Đường Lâm Lâm là học sinh thí nghiệm cấp 3 nổi tiếng.

Khi đó, thành tích của cô ấy chẳng những xuất sắc, hơn nữa đáng vẻ xinh đẹp, mặt trái xoan, hốc mắt hơi sâu, tóc quăn tự nhiên, tóc như rong biển khoác lên ở trên vai, đi đường đều lung lay sinh động.

Nhưng mà, trừ hai ưu điểm của Đường Lâm Lâm ra, lại còn có một đặc điểm trí mạng, đó chính là... ngực lớn.

Bốn năm trước, đám nữ sinh chúng tôi còn chưa dậy thì hoàn toàn, Đường Lâm Lâm lại trưởng thành đầy đủ, nữ tính hấp dẫn trí mạng, cao 155 cm, nhưng lại mang cúp C. Có người nói đùa, “Mỗi lần nhìn thấy Đường Lâm Lâm, đều nhìn thấy ngực to của cô ấy trước.” Cho nên, mọi người đặt biệt danh cho cô ấy, gọi là “ngực trước người sau”. Ngay cả những người ngoài trường, cũng luôn yêu thích huyết sáo với cô ấy.

Mà tôi khi đó, lại hoàn toàn trái ngược với cô ấy. Bốn năm sau, tôi là người bán thịt heo, bốn năm trước, tôi chính là người bán củi, mỗi ngày mặc quần áo kiểu nam giá rẻ mù quáng đi dạo khắp nơi, trong đám tiểu thư công tử xuất thân từ gia đình giàu có quan to ở thí nghiệm trường cấp 3, có vẻ vô cùng khác thường.

Cho nên, Đường Lâm Lâm rầm rộ theo đuổi Lục Tề Minh, nhưng Lục Tề Minh phát động công kích về phía tôi, tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, giống như trời sập xuống, ngay cả Hồ Lô cũng kéo tôi hỏi, có phải tôi ếm bùa Lục Tề Minh không. Thanh niên trai tráng sao lại để ý đến cô nhóc củi khô như tôi, nói cách khác, ít nhất từ bề ngoài và các phương diện chất liệu, Đường Lâm Lâm và Lục Tề Minh là cặp trời ban định, còn tôi và Lục Tề Minh cùng lắm là cặp hắc bạch.

Hơn nữa, Đường Lâm Lâm khi đó đối với Hồ Lô mà nói, cũng là loại xinh đẹp như trăng rằm trong nước.

Đó là lần đầu tiên Hồ Lô nghi ngờ lão đại mà mình vẫn luôn đi theo, và ánh mắt thắm mỹ của Lục Tề Minh.

Nhưng mà, sau một loạt chuyện phát sinh của Đường Lâm Lâm, đúng là Hồ Lô sợ đến mặt mày biến sắc, nom nớp lo sợ. Cậu ấy cũng không nói bậy Đường Lâm Lâm xứng đôi với Lục Tề Minh hơn tôi, mà vẫn luôn khen Lục Tề Minh có tính toán trước.

Đường Lâm Lâm theo đuổi Lục Tề Minh không thành công, hơn nữa nhìn thấy Lục Tề Minh từ chối người con gái đẹp như cô ấy, mà nhạt một cô nhóc củi khô, thì trở nên khác thường... mất hồn.

Trước đó, cô ấy lên lớp rất chăm chỉ, bắt đầu đi ngủ, tan học cô ấy sôi nổi với bạn học, thì bây giờ không nói nói lời nào. Cả người cô ấy từ sôi động như ánh mặt trời, nháy mắt biến thành ánh trăng âm đạm.

Thật ra, trước đây Đường Lâm Lâm vẫn luôn đối xử không tệ với tôi, người khác đều xem thường tôi, chỉ có cô ấy, xem trọng tôi nhiều hơn, chẳng những quan tâm cuộc sống của tôi, còn thường xuyên cho tôi mượn vở ghi chép copy.

Cho nên sự thay đổi của cô ấy làm cho người vẫn luôn không quan tâm đến đối nhân xử thế như tôi, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, thật giống như Lục Tề Minh theo đuổi tôi, là do tôi truy đuổi cướp đoạt với cô ấy.

Vì thế, sau này khi tôi và Lục Tề Minh ở cùng một chỗ, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tôi cũng không dám nói chuyện, cảm thấy bản thân mình thấp kém hơn cô ấy một bậc. Hơn nữa, mỗi lần có cái gì tốt, tôi đều sẽ lên để một nửa vào trong ngăn bàn của cô ấy.

Áy náy như thế, vẫn luôn duy trì đến khi tôi phát hiện một quyển nhật ký xinh xắn trong ngăn bàn của Lục Tề Minh.

Ngày đó, tôi giúp Lục Tề Minh đi lấy bao tay chơi bóng, nhưng lại lục được một quyển nhật ký trong ngăn bàn.

Lúc ấy, tôi khó hiểu, Lục Tề Minh mua một quyển vở xinh xắn như thế khi nào, anh ấy lại không viết nhật ký, chẳng lẽ muốn làm một bất ngờ tặng cho tôi?

Lúc tôi mở nhật ký nhìn nội dung bên trong, mặt tôi đã tái đi rồi. Bởi vì, quyển nhật ký kia là của Đường Lâm Lâm.

Bên trong tràn ngập tình cảm nồng nàn của cô ấy đối với Lục Tề Minh, và nỗi nhớ nhung, ngôn ngữ thật là nóng bỏng, sau cùng còn có một bức thư viết bằng tiếng Anh. Thật ra bây giờ ngẫm lại, bản chất của Đường Lâm Lâm vào lúc đó cũng đã sơ hở vài đầu mối.

Tôi đen mặt, giờ nhật ký hỏi đánh bóng xong chưa, Lục Tề Minh mở hỏi thăm dò, “Có chuyện gì sao?”

Lục Tề Minh uống ực ực hết nước, tính trẻ con dùng ống tay áo lau mồ hôi trên đầu, mê mang hỏi tôi, “Gì vậy?”

Tôi lấy cuốn nhật ký đập lên đầu của anh ấy, phần nộ nói, “Cậu nhóc, già vờ nữa tớ liền vặn đầu cậu xuống làm bóng đá!”

Lục Tề Minh nóng nảy, ngập ngừng nói, “Là cuốn nhật ký của cậu?”

Nhất thời, tôi điên rồi. Nếu như tôi có thể viết ra nhật ký như vậy, còn không bằng cho tôi một con dao để tôi tự mình kết liễu!

Sau đó, tôi tra hỏi Lục Tề Minh thật lâu cũng không có kết quả, và sau khi đi hỏi Hồ Lô, mới xác định, quyển nhật ký này là Đường Lâm Lâm tự mình đặt trong ngăn bàn của Lục Tề Minh, chỉ là Lục Tề Minh còn chưa thấy trước, đã bị tôi chạm vào.

Khi tôi quăng cuốn nhật ký đến trước mặt Đường Lâm Lâm, cả khuôn mặt của cô ấy ‘tái xanh’ rồi đỏ, giống như bị người ta tát một cái.

Tôi nói, “Nếu như cậu thích Lục Tề Minh, mọi người sẽ cạnh tranh công bằng, mẹ nó, đừng giờ trò sau lưng!”

Đường Lâm Lâm cúi thấp đầu, bờ vai bắt đầu từ từ run run, đáng vẻ yếu đuối làm cho người ta nhìn không đành lòng, muốn lập tức phóng tới che chở cho cô ấy.

Nhưng đột nhiên tôi nhớ đến mình nhìn thấy cuốn nhật ký của cô ấy, cũng giống như bị người ta tát một cái!

Tôi khi đó, một chút cũng không hiểu khéo léo và nhượng bộ, chỉ biết từng bước áp bức, dứt khoát lạnh thấu xương.

Sau này thật lâu, tôi hiểu được đôi nhân xử thế, khi nhớ lại ngày trước, cảm thấy có một chút áy náy đối với Đường Lâm Lâm, cuối cùng tôi cảm thấy, nếu như lúc trước tôi không làm như vậy, cũng sẽ không có chuyện cuộc sống sau này của cô ấy rối loạn.

Nhưng mà, thời gian không cho phép tôi quay lại hối lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2-2: (Tiếp)

Edit: Tịnh Hào

4, Nháy mắt, cô ấy từ “ngực trước người sau” lặc thân liền trở thành “nữ thần Annie”

Chuyện là lần đầu tiên tôi và Lục Tề Minh cãi nhau, mặc dù anh nhẹ nhàng nói với tôi, “Lạc Thi, sau này không được như thế nữa, dễ làm tổn thương đến người khác.” Nhưng tôi lại cố chấp cho rằng anh đau lòng cho Đường Lâm Lâm. Cho nên mới che chở cho cô ấy như thế này.

Tôi bốn năm trước, vẫn luôn muốn làm một nữ sinh nhìn xa trông rộng, nhưng lần đầu tiên tôi gặp phải điều rắc rối trong tình cảm, lại giống như một phụ nữ trung niên thô bỉ nhất, không chút khách khí, tự cho là đúng bảo vệ lãnh thổ của mình.

Tôi miệng không dẫn đo nói, “Lục Tề Minh, nếu cậu cảm thấy đau lòng, thì đi tìm cô ấy đi, dù sao cô ấy thích cậu.”

Lục Tề Minh bị tôi trách móc đến đỏ mặt, nắm cổ tay tôi lần đầu tiên tức giận, làm tôi thu hồi lời nói vừa rồi.

Khi tôi và anh giằng co, Hồ Lô nhìn không nổi, cậu ấy nói, “Được, vì anh em giúp bạn không tiếc cả mạng sống! Đòi vợ chồng nhỏ các cậu đừng âm ỷ, đưa số điện thoại của Đường Lâm Lâm cho tôi, anh trai đi an ủi cô ấy.”

Tôi nói, “Cậu đừng vậy, đừng vì tôi và Lục Tề Minh mà hy sinh sắc đẹp.”

Hồ Lô trợn mắt, “Cậu nằm mơ hão huyền đi, cậu không phải không biết, lúc trước tớ có chút nhớ cô ấy, bây giờ đúng lúc giậu đổ bìm leo.” Nói xong, cậu ấy còn bắt chước cười nham hiểm ha ha hai tiếng giống như sắc lang.

Nhưng mà Hồ Lô đến chết cũng không nghĩ tới, hai tiếng cười nham hiểm này, sau này sẽ trở thành nụ cười gương.

Ngày đó, Hồ Lô gửi tin nhắn cho Đường Lâm Lâm, vậy mà Đường Lâm Lâm bảo tôi cùng ăn cơm giống như thường ngày, hơn nữa khuôn mặt tươi cười chào đón, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy lòng của nữ sinh hẹp hòi, có một tai họa ngầm bên cạnh, nhất định sẽ tiêu diệt, nhưng tôi thật sự hy vọng Đường Lâm Lâm có kết quả tốt. Cho nên khi cô ấy chuẩn bị đến nơi hẹn với Hồ Lô, tôi lại hiền lành khuyên cô ấy, nếu như không muốn đi, thì không cần đi.

Tôi nghĩ, nếu như Hồ Lô biết sau lưng tôi nói vậy, nhất định muốn chôn tôi. Thật ra không phải Hồ Lô không tốt, nhưng mà tôi cảm thấy Đường Lâm Lâm có vẻ rất miễn cưỡng.

Nhưng lời khuyên nhủ của tôi lại làm cho trên mặt của Đường Lâm Lâm vui vẻ xuất hiện biểu tình bạn xen vào việc của người khác, vì thế tôi liền ngậm miệng lại.

Nhưng mà, lần này gặp nhau, làm cho Hồ Lô vẫn luôn nóng lòng, nháy mắt bị dọa.

Hồ Lô trở về và miêu tả với chúng tôi, “Đường Lâm Lâm này cũng quá cởi mở rồi, tớ vừa mới nói một câu giặt quần áo mệt, cô ấy liền chủ động muốn giặt giúp tớ. Tớ vừa mới khen tay cô ấy rất đẹp, cô ấy liền chủ động nắm tay của tớ, hơn nữa ám chỉ có thể tiến thêm một bước.”

Sau đó, Hồ Lô nhắm mắt than thở, “Haizz, vẫn là nhìn hoa trong sương tuyết vui hơn một chút. Bây giờ tan thành mây khói rồi!”

Sau đó, không biết Hồ Lô theo đuổi Đường Lâm Lâm như thế nào, tóm lại qua một khoảng thời gian, hai người không giải quyết được gì, ngay cả chạm mặt ở trên đường, cũng không bắt chuyện. Mà Đường Lâm Lâm trong một đêm, trở nên càng thêm... kỳ lạ.

Liếc mắt đưa tình với các nam sinh trong lớp, làm đề tài tám chuyện cho các bạn học, mặc áo khoác ngoài, cổ áo thấp ở trước mặt bạn học, nhưng mà phong cảnh trong cổ áo có bị người khác nhìn không xót gì hay không. Ngay cả khi giáo viên chủ nhiệm dạy tiết tiếng Anh, cô ấy bắt đầu trở nên táo bạo.

Mới đầu giáo viên chủ nhiệm vẫn luôn lo lắng cho cô ấy, cuối cùng ném ánh mắt chán ghét đối với hành động của cô ấy.

Do hư hỏng biến thành tốt, có người cần thời gian cả đời, đều khó mà làm được, mà từ tốt thành xấu, thường chỉ có một bước.

Nhưng mà thời gian một tháng, Đường Lâm Lâm từ một nữ thần sáng chói rớt xuống người có tiếng xấu, một tuần đôi bạn trai như chuyện thường ngày.

Mà lúc này, cô ấy bắt đầu đam mê bảo bối Annie, kể lại chuyện xưa của thành phố, đó chính là câu chuyện của tác giả phác thảo thành ‘Hải Thị Thận Lâu’, tôi từng nhìn thấy chữ viết loạn trên cuốn vở của Đường Lâm Lâm, thật lâu sau này, bạn có còn nhớ cô gái mặc váy trắng vải bông, đầu tóc rong biển, chân mang đôi giày vải bạt, đi bộ trên đường kia không?

Mề Sờ nói, cô ấy học được sự tinh túy của bảo bối Annie.

Đương nhiên, những thứ này không đủ để chết người, làm cho Đường Lâm Lâm thật sự mang tiếng xấu, là sự kiện “Nhật ký”.

Có một ngày, về mặt Hồ Lô đột nhiên kỳ lạ hỏi tôi, “Cậu có biết Đường Lâm Lâm yêu qua mạng không?”

Tôi cười hi hi, “Không phải cậu không thích cô ấy sao? Sao vẫn quan tâm cô ấy vậy?”

Hồ Lô vội vàng lắc đầu, “Không phải anh trai quan tâm cô ấy, xuất hiện một cuốn nhật ký trong phòng ngủ của nam sinh, là của Đường Lâm Lâm!”

Lại là nhật ký! Tôi ngoài ý muốn nhìn Hồ Lô, “Nhưng mà, nhật ký và chuyện cô ấy yêu qua mạng có liên quan gì nhau?”

Hồ Lô do dự hồi lâu, mới nói, “Trong nhật ký có chuyện yêu qua mạng của cô ấy, sau đó gặp bạn bè trên mạng, sau đó nữa miêu tả tình một đêm.”

Tôi kinh ngạc hỏi Hồ Lô, “Ý của cậu là, không phải là giả đó chứ?”

Hồ Lô buồn bực nói, “Tớ không thấy, tớ chỉ nghe người ta nói, sẽ không phải là giả, bên trong có nói tên viết tắt của từng người bạn trai cô ấy, hơn nữa nơi và việc làm cũng viết rất tỉ mỉ.”

Trong lúc này, quyển nhật ký trở nên có quyền thế rất mạnh, giống như khi mỗi người gặp nhau chào hỏi “Ăn cơm chưa?” đều đã trở thành “Xem nhật ký chưa?”

Mà vào kì thi tháng, thành tích của Đường Lâm Lâm từ trong top 3 rớt xuống ngoài top 100, tất cả giáo viên dạy học, ngay cả chủ nhiệm bình thường yêu chiều cô ấy, cũng đều thoáng nghe qua “quyển nhật ký” của cô ấy.

Hơn nữa cô ấy thường xuyên bỏ học, thậm chí đêm không trở về ngủ, nháy mắt, cô ấy từ “ngực trước người sau” liền trở thành “nữ thần Annie”.

Tên còn đồ ở trước cửa trường học huyết sáo với cô ấy hồi lúc trước, cô ấy từ chẳng thèm ngó tới trở thành thỉnh thoảng trên ghẹo.

Càng lợi hại hơn, cô ấy thân thiết với nam sinh vừa mới chuyển trường, còn ở trong trường hôn môi ở trước mặt mọi người, dẫn đến lớp 11 năm ấy, không lớp nào muốn thu nhận cô ấy, sau đó bắt đầu dĩ, cô ấy bị cường chế đuổi học.

Từ đó về sau, tính ra, thật sự đã ba năm rồi không thấy cô ấy.

“Sau này cô ấy sẽ không châm chích cậu chứ?” Kể cho Tô Liệt nghe câu chuyện của Đường Lâm Lâm xong, Thiên Tâm lo lắng nói.

“Ba năm trước có thể làm cho cô ấy rời đi, ba năm sau cô ấy dám động tới một cọng tóc của Lạc Thi, tớ, Mễ Sở, sẽ nhất định chơi đùa cô ấy đến sống không bằng chết.” Mễ Sở lợi hại nói.

“Annie, cô ấy sẽ không thực hiện được. Tô Liệt rất thân thiết với Tưởng Tổng của tụi tớ.” Tồi thờ ơ nói.

Tô Liệt khí phách mà quyền rũ trả lời, “Đương nhiên rồi.”

5, Còn có cái gì, là không thể tha thứ?

Tôi bắt đầu hăng hái đi làm, mỗi buổi sáng thức dậy soi gương, càng nhìn càng thấy khuôn mặt của tôi dễ nhìn, một viên chức nhỏ. Đồng nghiệp của công ty cũng khen tôi hiền lành, đương nhiên, mỗi ngày mặc áo sơ mi trắng, quần jeans, giày ba ta, rực rỡ tỏa hơi nóng đứng trước mặt cô ấy, giống như em gái đi rót nước, có thể không hiền lành sao?

Nhưng mà ở công ty một khoảng thời gian, trừ mệt mỏi và bận rộn ra, ấn tượng đối với Tưởng Ngôn tiêu tan, cũng là một chuyện lớn.

Sau một lần ở hội nghị, rốt cuộc tôi đã hiểu vào ngày sau khi nhận lời mời, tại sao Tô Liệt lại nói với tôi, đừng thấy bây giờ anh ta hiền lành, thật ra rất nghiêm khắc với cấp dưới.

Khi đó, tôi cười trong lòng, sao cũng không thể nghĩ ra được dáng vẻ nghiêm khắc của Tưởng Ngôn.

Nhưng trong một lần ở hội nghị, tôi thấy được sự nghiêm khắc và hà khắc của Tưởng Ngôn.

Lần họp tập thể đó, có liên quan đến kế hoạch văn bản sách báo trọng điểm của một công ty, anh ta vừa đi vào phòng họp, liền vút văn bản “bóp” một tiếng ở trên bàn hội nghị, cả căn phòng hội nghị nháy mắt an tĩnh không ai lên tiếng. Sau đó, tổng biên tập dáng vẻ xinh đẹp cúi đầu đứng lên. Tưởng Ngôn cau mày, lạnh lùng nói, “Dáng vẻ như đồng shit còn chưa tỉnh, đã vậy làm việc cũng giống như đồng shit!”

Những lời này nói ra từ trong miệng anh ta, tôi lập tức hóa đá tại chỗ. Quá tiêu tan ảo tưởng rồi! Lần đầu tiên gặp gỡ tôi, nụ cười trong veo như một cậu bé trai, giờ phút này Tưởng Ngôn giống như sứ giả của địa ngục, đến chỗ nào, sẽ làm người ta bồn chồn lo sợ.

Nếu có người nói với tôi, tôi sẽ bày ra dáng vẻ yếu đuối, khóc trong im lặng.

Nhưng mà tổng biên tập xinh đẹp chỉ bình tĩnh gạt đầu, nói, “Phải, cho tôi thời gian ba ngày, tôi sẽ làm ra một thứ không giống đồng shit đưa lên.”

...

Tôi vừa mới trong sự sụp đổ của Tưởng Ngôn còn chưa thoát ra, lời nói của tổng biên tập làm tôi lại sụp đổ một trận. Mà về mặt của đồng nghiệp xung quanh vẫn thân nhiên, phỏng chừng đã quen với cảnh tượng như thế này rồi. Khoảnh khắc kia, tôi thật sự không rõ mình làm việc ở nhà xuất bản, hay là ở... toilet.

Tôi ở trong đám Q nói sự tích lớn lao của Tưởng Tổng với Mễ Sở và Thiên Tâm.

Cuối cùng cảm khái về năng lực của nhân viên trong công ty, u buồn nhìn về tương lai của mình ở công ty, haizz, nhất định là sống không bằng chết.

“Là vàng thì sẽ luôn phát sáng.” Thiên Tâm động viên tôi.

“Nhưng mà, khi đất đầy vàng, mẹ nó, tớ cũng không biết mình là một viên kim cương rồi.” Tôi không có tiền đồ trả lời.

Một đám người khinh bỉ tôi.

Lúc này, Mễ Sở hỏi, “Này, Lạc Thi, Đường Lâm Lâm có ăn hiếp cậu không?”

Tôi lạnh lẽo trả lời, “Không có.”

Đường Lâm Lâm chẳng những không ức hiếp tôi, ngược lại còn đối xử tốt với tôi, mỗi bữa trưa gọi tôi đi ăn cơm, dạy tôi cách đối nhân xử thế, còn theo tôi dạo phố chọn quà sinh nhật cho Mễ Sở.

Đúng rồi, cô ấy còn giao cho tôi một nhiệm vụ.

Tôi hỏi Mễ Sở, “Sinh nhật cậu mời bao nhiêu người?”

Mễ Sở nói, “Không biết, dù sao đều có kêu bạn học ở trung học và đại học, ai rảnh thì tới.”

Tôi nói, “Đường Lâm Lâm nói cô ấy cũng muốn đi, cô ấy nói cô ấy đã lâu chưa gặp bạn thời trung học, cũng muốn gặp lại bạn thân.”

“Cô ấy có hỏi bạn thân có muốn gặp lại cô ấy không?” Mễ Sở trả lời.

Tôi không nói được gì.

“Thôi bỏ đi, cô ấy muốn đi tới có thể ngăn cô ấy sao? Chỉ cần đừng làm ra tình thế “nữ thần Annie” năm đó là được rồi, chị thật sự chịu không nổi vấy vải bông, tóc xoắn rong biển, chặc chặc, bao nhiêu ngày chưa gội rồi.” Mễ Sở nói.

Khi tôi nói tin tức này với Đường Lâm Lâm, cô ấy mặt mày hớn hở vỗ tay nói, “Lạc Thi, cảm ơn cậu.”

Tôi nói, “Cảm ơn cái gì, chuyện nhỏ.”

Qua một lát sau, Đường Lâm Lâm lại dè dặt hỏi, “Cậu và Lục Tề Minh còn ổn không?”

Lúc này, chúng tôi ăn khoai tây chiên ở KFC dưới lầu. Trong chốc lát Đường Lâm Lâm hỏi đến Lục Tề Minh, tôi đột nhiên nhớ tới, trước đây, mỗi lần tôi ăn khoai tây chiên ở KFC, đều đáng đánh đòn để cho Lục Tề Minh chạy đến tiệm McDonald phía đối diện đi lấy tương tôi tây cho tôi, bởi vì tôi không thích ăn tương cà chua. Mỗi lần như thế, Hồ Lô đều tròn mắt khinh bỉ tôi, mà về mặt của Lục Tề Minh lúc nào cũng dịu dàng nhìn tôi cười, nói với Hồ Lô, “Đồng chí Lâm Lạc Thi của nhà tớ, chính là khác thường như thế đấy.” Nói xong, anh ấy chạy đến McDonald, cam tâm tình nguyện phục tùng mệnh lệnh.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ trong phút chốc làm hoa mắt tôi, chứ làm sao có thể có nước mắt hiện ra ở hốc mắt tôi.

Tôi cúi đầu, ép nước mắt vào trong lòng, sau đó ngẩng đầu, giống như không có việc gì nhìn Đường Lâm Lâm, cười nói, “Cậu đã sớm muốn hỏi những lời này phải không? Như cậu mong muốn, tụi tớ chia tay rồi.”

Lục Tề Minh từng nói, chuyện tôi không biết làm nhất, chính là khéo léo. Mỗi lần nói cái gì, làm cái gì, đều thẳng thắn thật lòng, qua nhiều năm như vậy, khuyết điểm này vẫn chưa hề thay đổi.

Vốn về mặt của Đường Lâm Lâm căng thẳng, bởi vì những lời nói của tôi, đột nhiên trở nên thoải mái đứng dậy.

Cô ấy nói, “Lạc Thi, tớ sợ nhất là cậu nghĩ nhiều, thật ra tớ vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với cậu, khi đó, thật còn trẻ không biết gì, mới có thể làm ra chuyện như thế, xin lỗi...”

Trên mặt của Đường Lâm Lâm hiện ra sự chân thành, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt cô ấy, lông mi quăn rũ của cô ấy giống như bướm bướm biết bay, theo đôi mắt chột dao động, Đường Lâm Lâm sau khi lớn lên, càng có thêm ‘huương vị’ so với năm đó.

Nhớ đến ngày xưa, tôi có chút khóc ròng, thời gian như những tấm phim cũ, đã đi rất xa chúng ta, giống như một cảnh hoa nở rộ chột cả vườn hoang vắng, tan thành mây khói.

Còn có cái gì, là không thể tha thứ?

Tôi khuấy cà phê, “Không sao cả, thật ra bây giờ nghĩ lại, ai cũng có lỗi.”

Sai ở đây, tôi không nên vào lúc sai, gặp người đúng, cũng không nên vào lúc đúng, buông bỏ thứ đã từng chấp mê không hối hận, sẵn lòng buông bỏ tất cả để đi theo anh đến tận chân trời.

Đường Lâm Lâm không biết tôi đang suy nghĩ chuyện gì, ngược lại vui mừng hỏi tôi, “Lạc Thi, ngày đó tớ có thể dẫn bạn trai của tớ đến không?”

“Bạn trai cậu?” Tôi kinh ngạc.

“Ừm, các cậu cũng quen biết.” Đường Lâm Lâm khó xử cúi đầu.

“Ai?”

“Lý Nam. Cậu còn nhớ rõ cậu ấy không?”

Đường Lâm Lâm vừa dứt lời, trong đầu của tôi là một trận sấm sét vang dội! Thượng Đế nhất định cảm thấy tôi vài năm nay sống quá yên bình, cho nên bây giờ một đám nhân vật sét đánh lần lượt đến trong cuộc sống của tôi.

“Bây giờ cậu vẫn còn ở chung một chỗ với người con trai xấu xa đó?” A, không đúng, Lý Nam? Tôi kinh ngạc hỏi Đường Lâm Lâm.

Đường Lâm Lâm mỉm cười gật đầu, uống đồ uống trong ly.

Bữa ăn liên hoan buổi tối.

Tôi vỗ vai của Mễ Sở, nhìn cô ấy thật sâu, “Bạn yêu, tiệc sinh nhật của cậu lại có thêm người rồi, Đường Lâm Lâm sẽ dẫn bạn trai của cô ấy đến.”

Mễ Sở không quan tâm nói, “Đi thì đi, nhiều bát đĩa thôi.”

“Nhưng mà, Mễ Sở, cậu có biết bạn trai hiện tại của Đường Lâm Lâm là ai không?”

“Ai hả?”

“Người đàn ông xấu xa...”

Nhìn thấy Mễ Sở kinh ngạc trừng to mắt giống như tôi, tôi biết mình đã đạt được hiệu quả như mong muốn, vì thế chắc chắn gật đầu với cô ấy, “Ừm, đúng là người đàn ông xấu xa!”

Tô Liệt ngơ ngác lần nữa, hỏi, “Người đàn ông xấu xa là ai?”

Thiên Tầm đáp, “Năm đó ở trường trung học thí nghiệm, là một người có tiếng tăm ngang hàng với ‘hũ thần Annie’, quan trọng nhất là... cậu ta từng rầm rộ theo đuổi Mễ Sở.”

Tô Liệt khâm phục, trường trung học thí nghiệm thật đúng là một nơi ngọa hổ tàng long đấy!

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Edit: Tịnh Hào

1, Sau này nếu ai nói ông đây xấu nữa, ông đây sẽ bắt hấn đến trước mặt Lý Nam!

Người con trai xấu tên là Lý Nam, lúc đó lấy thân phận là học sinh chuyển trường đến trường trung học Thí Nghiệm.

Khuôn mặt kia của anh ta, dùng lời của Mễ Sở nói chính là, da giống như quả hồng thối nát, ngũ quan đặc biệt, giống như là người ta đặt trong máy trộn xi măng khuấy trộn hồi lâu rồi vớt ra, méo mó không giống mặt người. May mà bộ dáng của anh ta coi như có thiện ý tốt, cho nên không hung tợn như thế.

Rất nhiều học sinh chuyển trường thường là vì thành tích tốt, gia thế tốt, hoặc là dung mạo đẹp mà nổi danh, nhưng mà Lý Nam lại vì xấu kinh động cả trường.

Trước đó, trường trung học Thí Nghiệm có một học sinh nam đặc biệt xấu, bị mọi người đặt là quái thú, nhưng từ khi Lý Nam đến đây, quái thú đã để lại một lời nói, “Sau này nếu ai nói ông đây xấu nữa, ông đây sẽ bắt hấn đến trước mặt Lý Nam!”

Mễ Sở nói muốn lớn lên như thế này, tuyệt đối mỗi ngày đều ở trong nhà suy tư, mà không xuất hiện đi dạo ngoài đường phố đông đúc, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị cảnh sát bắn chết. Nhưng cho tới bây giờ, Lý Nam chưa từng vì khuôn mặt của mình mà tự ti, ngược lại, anh ta đặc biệt không an phận, ý vào trong nhà có chút tiền vật, phong cách ăn chơi trác táng đặc biệt rõ ràng trên người anh ta.

Anh ta vừa vào trường trung học Thí Nghiệm, liền rầm rộ theo đuổi Mễ Sở, bởi vì nghe nói dáng vẻ của Mễ Sở rất giống thần tượng Châu Tấn của anh ta, ánh mắt đầy sắc bén, cảm nhận, cuồng hống vệt đục làm mất hồn. Nhưng mà Mễ Sở có ưu thế hơn Châu Tấn, cô ấy cao 1m7, đứng trong đám người có vẻ vô cùng làm người ta chú ý.

Khi Lý Nam rầm rộ theo đuổi Mễ Sở, có một học trưởng lớp trên cũng theo đuổi Mễ Sở, sau khi Lý Nam biết, kiêu ngạo nói, “Thằng nhóc kia có cái gì chứ.”

Những lời này thông qua “thân xác người truyền bá”, từ “Thằng nhóc kia có cái gì chứ” thành “Thằng nhóc kia không có một chút tiền, còn dám theo tôi cướp đoạt”, lại thành “Con tinh tinh kia, ông đây cũng không để vào mắt”, khi đến tai học trưởng lớp trên, đã là “Con tinh tinh kia, đi tìm tinh tinh cái giao phối đi.”

Vì thế vào một ngày, các bạn học đang trong giờ học, chỉ nghe tiếng cửa phòng mở “ầm” một tiếng như tiếng sét, tất cả học sinh trong lớp đều nhìn về phía cửa.

Cánh cửa bởi vì bị người ta quá mức dùng sức đẩy ra, trên tường ở phía sau như muốn ngã xuống, trên vách tường rất nhiều bụi bặm chưa được lau chùi theo chấn động rơi xuống khắp nơi, trong ánh sáng lộ ra đặng đặng sát khí. Lại nhìn học trưởng lớp trên đứng ngoài cửa, như đại Phật từ trên trời rơi

xuống đứng ở ngoài cửa.

Thật ra trong nhà học trường lớp trên có bối cảnh xã hội đen, anh ta rất có tiếng tăm trong trường.

Anh ta không để ý đến giáo viên xấu hổ hay là sắc mặt xanh lá, đồng đặc nói, “Bạn nam xấu nhất lớp các bạn, đi ra cho tôi!”

Trong lúc chúng tôi không hiểu gì cả, thì nghe âm thanh dò rỉ ở phía sau, sau đó, nhìn thấy Lý Nam ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Từ đó về sau, Lý Nam có một biệt danh, gọi là “tên gỗ lim xấu”. Sau này, từ từ, mọi người cảm thấy “tên gỗ lim xấu” quá riêng biệt, không đủ khí phách, “gỗ lim” đồng âm với “nam”, cho nên, đổi tên anh ta thành “tên con trai xấu”, giống như chứng minh anh ta là tên xấu nhất trong đám học sinh nam.

Sau này, học trường đại tính tình trong truyền thuyết không biết dùng cách gì để cho tên con trai xấu buồn tha Mễ Sở, tóm lại anh ta chưa giống như mở cửa tiệm bán hoa, tặng từng chùm hoa cho Mễ Sở, có thể là bởi vì anh ta có chuyện khác để làm.

Đường Lâm Lâm bởi vì biệt danh đặc biệt này của anh ta, cảm thấy anh ta đặc biệt dễ thương, liền nỗ lực tiếp cận anh ta. Khi đó Đường Lâm Lâm đã được phong là “nữ thần Annie”, chỗ ngồi cũng thành dãy sau cùng, đặc biệt gần với chỗ ngồi của tên con trai xấu, cho nên hai người có tiếng tăm “lừa gần rom”, hợp gu với nhau.

Trước khi mọi suy diễn này được nhắc tới, Đường Lâm Lâm hôn môi ở trước mặt mọi người, mà vai nam chính, chính là tên con trai xấu!

Sau khi Đường Lâm Lâm và tên con trai xấu ở bên nhau, nháy mắt liền thành tiêu điểm, chính cô ấy cũng có phòng bị về việc giá trị sẽ tăng. Cô ấy còn đặc biệt quái dị nói với chúng tôi, “Thật ra Lý Nam là người tốt, tôi nói chân lạnh, anh ấy liền ôm chân của tôi vào trong lòng của anh ấy để sưởi ấm.”

Chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, bởi vì chúng tôi sớm biết rằng, có bạn học nhìn thấy hành động của bọn họ, sớm truyền đến gió nổi mây phun rồi. Nhưng mà phiên bản cũ chúng tôi nghe được là, Đường Lâm Lâm đặt chân vào trong ngực tên con trai xấu, tên con trai xấu vừa xem tiểu thuyết H vừa vuốt ve.

Đại khái là sau này tên con trai xấu có dấu hiệu bị đuổi ra, trước khi Đường Lâm Lâm bị buộc thôi học, bọn họ từng buổi tối không về ngủ, ở tầng thí nghiệm làm chuyện không nên làm, đúng lúc bị khoa chính trị tới phiên trực bắt được, không biết có liên quan đến làm ấm chân hay không.

Mặc dù Mễ Sở và tên con trai xấu đã là nợ cũ của năm xưa, nhưng mà lại là chuyện cười ở dưới mắt chúng tôi, Tô Liệt cũng cười nói, “Xem ra ngày mai náo nhiệt rồi.”

Lúc này, chúng tôi vui vẻ nói chuyện về hai nhân vật sét đánh đột ngột xông vào cuộc sống của chúng tôi, tương tự đến cảnh náo nhiệt của ngày mai. Tôi có chết cũng không nghĩ đến, xem náo nhiệt, ngược lại thành bị xem náo nhiệt.

Sinh nhật của Mễ Sở, trái lại tôi thành người được ưa thích dưới ánh mắt của mọi người.

Nhưng mà, nếu như, nếu như sớm biết rằng trong cuộc sống lại có một ngày không chịu đựng nổi như thế này, tôi đây tình nguyện vào ngày nào đó đi ở trên đường, thì bị xe đụng chết, đột ngột bị thiên thạch từ trên trời rơi xuống đập chết, cũng không muốn đi tham gia tiệc sinh nhật kia. Lòng bi tráng như thế nào đây...

2, Hồng hạnh không vượt tường, kiên quyết túm ra đây.

Chủ nhật ngày hôm sau, ngủ thẳng đến mười giờ, tôi bị điện thoại của Tô Liệt đánh thức.

Cô ấy sôi nổi nói, “Mau ngồi dậy rửa mặt trang điểm một chút, chị gái đón Thiên Tâm rồi đến chỗ của cậu.”

Tôi lập tức giống như nữ siêu nhân nhanh chóng ngồi dậy, đánh răng rửa mặt thay quần áo.

Đến cửa khách sạn tôi mới phát hiện, đám yêu nghiệt kia ăn mặc vô cùng chỉnh tề. Có lẽ mọi người rất lâu chưa gặp nhau, cho nên sau khi bạn thời trung học hồi đó biết được tin tức từ trong đám Q đều đã chạy đến, tất cả bạn học cùng tụ họp.

Tôi cũng đặc biệt hưng phấn, bạn trung học, bạn đại học, còn có bạn bè chơi trò chơi quen nhau trên diễn đàn, không ai mà tôi không quen biết, ai cũng là chị em tốt yêu thương lẫn nhau của chúng tôi. Tôi bung ly rượu, học theo cách giao tiếp như thời thập niên 80, đi theo Mễ Sở, phần khởi giống như là sinh nhật của tôi vậy.

Tô Liệt ghét bỏ chúng tôi – một đám thanh niên còn chưa tốt nghiệp còn chưa chen chân vào xã hội, đến tặng cho Mễ Sở một bao lớn, rượu cũng không uống liền tránh người đi.

Hồ Lô ôm một nữ sinh về mặt không rõ giới thiệu với chúng tôi, “Đây là bạn gái của tớ.”

Về mặt bạn gái của Hồ Lô mơ hồ, không phải ngại cô ấy xấu nói năng khéo léo, mà là dự đoán lần sau sẽ không còn gặp nữa, cho nên cũng không nhìn kỹ.

Mặc dù tốc độ đổi bạn gái của Hồ Lô còn nhanh hơn cả Thần Thất (*), nhưng tất cả đều là cậu ấy cướp từ trong tay của nam sinh khác. Nguyên tắc cậu ấy tuân theo, chính là hồng hạnh không vượt tường, kiên quyết túm ra đây.

(*) Tiếng nhật gọi là “神セブン”, tên gọi này bắt nguồn từ năm 2005, lần công diễn đầu tiên của AKB48 chỉ có 7 người xem, 7 người này được xưng là 7

vị thần, gọi tắt là Thần Thất (thất là 7).

Nhưng sau khi quen một tuần, lại vô tình vô nghĩa ném bỏ. Cho nên khi Hồ Lô giới thiệu bạn gái liền đặc biệt buồn nôn, đều nói đây là cục cưng của tó, cũng tránh cho chúng tôi lo lắng hao tổn tinh thần nhớ nhiều tên như thế. Mỗi lần nhìn thấy những học sinh nữ khi nghe Hồ Lô giới thiệu như vậy, vẻ mặt đều dịu dàng ngọt ngào, tôi cảm thấy vô cùng thương xót bọn họ.

Đường Lâm Lâm và tên con trai xấu đến cùng nhau. Khi bạn học cũ nhìn thấy hai người bọn họ, biểu tình trên mặt đều đã thiên biến vạn hóa.

Nhưng khi nghe nói hai người sắp đính hôn, cũng rất giả dối chúc mừng. Thật ra tôi cảm thấy, khẳng định trong lòng bọn họ đang nghĩ, hai người cực phẩm ở chung với nhau là đúng đắn, cùng nhau xây dựng xã hội Chủ nghĩa Cộng sản hài hòa.

Xem ra tôi đánh giá nhẹ sức chịu đựng của mọi người, tên con trai xấu nhìn thấy Mễ Sở không hề điên cuồng, chỉ mỉm cười nói sinh nhật vui vẻ. Mà Đường Lâm Lâm nhìn thấy Hồ Lô, lại nhìn không chớp mắt. Không xem nào nhiệt, tôi chỉ vô vị ngồi uống rượu.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của mọi người, tôi vừa uống vừa cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh. Nhìn thấy những người này giống như còn đang học ở trung học, mà con đường từng cùng nhau trải qua kia giống như là ngày hôm qua.

Thiên Tầm nói cho tôi và Mễ Sở một ly rượu, tất cả nơi này đều là của chúng tôi.

Tôi vô cùng đặc ý nói, “Đúng thế, đúng thế.” Nhưng đi hết tất cả nơi này, mặt tôi từ trắng đến hồng, lại từ hồng đến đen.

Bởi vì bạn học trước kia nhìn thấy tôi, đều vô cùng nhiệt tình hỏi, “Lâm Lạc Thi, Lục Tề Minh nhà cậu đâu?”

Tôi biết bọn họ có ý tốt, nhưng mà nếu bây giờ tôi nói với bọn họ tôi và Lục Tề Minh đã chia tay, tuyệt đối còn đặc sắc hơn cả phim chiếu rạp. Cho nên, tôi chỉ có thể nâng ly rượu, vui vẻ nói, “Đến, hai chúng tôi đều tốt, uống. Không uống? Mẹ nó là ai không uống hả? Uống!”

Mới đầu tôi tưởng rằng Mễ Sở sợ trong lòng tôi kiêng ngại, hơn nữa bạn thời trung học ở đây nhiều như vậy, sợ tôi mất mặt, cho nên không gọi anh.

Nhưng uống đến một nửa, Hồ Lô uống có chút nhiều, nâng ly rượu cười mắt hờn với mọi người, lại còn lôi kéo một tên con trai bên cạnh kêu hô, “Tề Minh, tó, tó mời cậu một ly, nhất định phải uống.”

Hai bạn nam bên cạnh cùng chạm ly với cậu ấy thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, Tề Minh ở đâu rồi? Sao không thấy cậu ấy?”

Hồ Lô cười ha ha nói, chỉ vào cậu ta nói, “Cậu? Không phải đi du lịch với Jang Nara rồi sao? Hai người các cậu làm cho người ta tưởng như đang đi tuần trăng mật.”

Mặc dù xung quanh âm ỉ, nhưng những lời này của Hồ Lô như tiếng sấm truyền đến bên tai tôi, tay cầm ly của tôi đột nhiên không thể kiềm nén được lắc lư. Mễ Sở bên cạnh hiển nhiên biết tôi nghe được, cô ấy vượt lên trước mặt tôi, cầm nước trà trên bàn hất lên mặt Hồ Lô, “Cậu uống nhiều rồi đấy!”

Hai bạn nam nhìn thấy cảnh này, lại nhìn về mặt giữ kín chuyện của tôi ở sau lưng Mễ Sở, nháy mắt liên hồi. Hồ Lô say còn chưa tỉnh, lôi kéo Mễ Sở nói, “Ha, Mễ Sở, sinh nhật vui vẻ, uống rượu, uống rượu, vui vẻ.”

Hai bạn học nhận được ám hiệu của Mễ Sở, dẫn Hồ Lô ra xa.

Mễ Sở quay đầu nhìn tôi một cái, nói, “Tớ không kêu Lục Tề Minh, cậu đừng nghe Hồ Lô nói nhảm.”

Tôi không chút dấu vết lắc ly rượu trong tay, cười hi hi vỗ bả vai của Mễ Sở nói, “Cậu đã quên rồi sao? Tụi tớ sớm chia tay rồi.”

Lúc nói lời này, khoảnh khắc năm lớp 11 tôi và Lục Tề Minh bỏ trốn lại không tự chủ được hiện ra trước mắt.

Khi đó tôi và Lục Tề Minh lên yêu đương, nắm tay trong trường học đều sợ kinh động đến giáo viên, nhưng to gan bày ra kế hoạch bỏ nhà theo trai.

Thật ra khi đó Lục Tề Minh không nghe theo, anh không có lá gan đó, là tôi uy hiếp. Bây giờ nghĩ lại, từ lúc bắt đầu, tôi đã có dự tính trước. Tôi tìm mọi cách chiếm hết lần đầu tiên của Lục Tề Minh, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên trải qua lễ tình nhân, lần đầu tiên mua hoa hồng, còn thiếu động phòng thối.

Sau khi Lục Tề Minh nghe tôi nói bỏ nhà theo trai, cười rất gian xảo, anh nói, “Lâm Lạc Thi, cậu đừng gấp như vậy chứ, tớ sớm muộn đều là của cậu.”

Tôi đỏ bừng mặt, vỗ vào đầu anh, “Suy nghĩ lung tung cái gì hả?”

Lần bỏ trốn theo trai đó, chúng tôi sử dụng hai ngày nghỉ cuối tuần, thật ra nhiều nhất là đi du lịch nhỏ.

Gia giáo trong nhà coi như nghiêm khắc, tôi lớn như vậy chưa từng ngủ qua đêm ở bên ngoài, hơn nữa người nhà cũng không cho phép. Nhưng vì lần đầu tiên hai người bỏ trốn, tôi hạ quyết tâm, để lại tờ giấy cho mẹ tôi, nói tôi và bạn học hẹn đi chơi, không đồng ý cũng phải đồng ý. Không biết khi mẹ tôi nhìn thấy tờ giấy sẽ có phản ứng gì.

Dù sao sau khi tôi trở về, bà không để ý đến tôi. Sau này tôi mới biết được, mẹ của Lục Tề Minh không tìm thấy anh, bắt đầu lần lượt gọi điện thoại cho bạn của anh, không hiểu từ đâu biết được, có lẽ Lục Tề Minh cùng bạn gái nhỏ của anh, cũng chính là tôi đây, ở cùng một chỗ, liền gọi điện thoại đến

nhà tôi.

Là mẹ tôi nhận điện thoại, mẹ của Lục Tề Minh hỏi, “Là nhà của Lâm Lạc Thi sao?”

Mẹ tôi trả lời lưu loát, “Cô là ai?”

Mẹ của Lục Tề Minh cũng rất tinh tường, từ trong điện thoại đã nhìn ra được, bà vô cùng bình tĩnh nói, “Cháu là bạn học của Lâm Lạc Thi, cậu ấy có ở nhà không?”

Mẹ tôi nói, “Nó đi chơi với bạn rồi, hai ngày nữa mới trở về.”

Mẹ của Lục Tề Minh nói, “Vậy à, cảm ơn đi.” Nói xong cúp điện thoại, trong lòng đã rõ, liền không lo lắng nữa.

Tôi và Lục Tề Minh chơi đùa hai ngày ở Khai Phong Cổ Thành. Mỗi buổi sáng, Lục Tề Minh đều nằm bên cạnh ở trên giường đưa chân đá tôi, bảo rời giường. Tôi nói sao cậu không dậy. Anh nói cậu dậy trước đi.

Chuyện này dẫn đến sau này khi tôi nhìn thấy “hai con chim cánh cụt nằm ngay đơ trên mặt đất kêu đối phương rời giường, một con chim cánh cụt đá con chim cánh cụt kia nói, rời giường đi. Con chim cánh cụt kia nói, cậu dậy trước đi” ở trên mạng, thì cảm thấy đây là bản thiết kế gốc của hai chúng tôi.

Khi hai người rời khỏi dưới ánh mắt của người nhà và giáo viên, chạy trốn đến hồ Bao Công như kẻ điên, chạy mệt thì tìm nơi ăn cơm. Bởi vì tiền tiêu vặt trên người có hạn, cho nên chúng tôi đều vào tiệm ăn nhỏ.

Tôi rất lâu sau đó, ở nhà hàng xa hoa, ăn món ngon, nhưng mà, cũng rất cuộc không tìm thấy hương vị ngon của tô mỳ tôm mà khi đó hai người ăn.

Từ nhỏ, con người của tôi đặc biệt quái dị, thích ăn sủi cảo, nhưng không ăn nhân bánh, nhất định phải có người khác ăn nhân bánh, da thì để cho tôi ăn. Mẹ Sở không chỉ một lần đã kích tôi, “Đáng vẻ là dạng chó hình người, sao ăn cái gì lại như mấy con chim bay thú chạy. Tổ chụp một tấm xem.”

Nhưng mà Lục Tề Minh không ngại, anh dịu dàng ăn nhân bánh sủi cảo, tôi ăn da.

Khi đó tôi đã nghĩ, đừng nói lên trời xuống biển, vật đổi sao dời, coi như có cản trở, ngày tận thế, đi theo Lục Tề Minh, tôi cũng nguyện ý. Bởi vì, tôi cảm thấy anh là người yêu tôi nhất trong cuộc đời này của tôi, người mà kiếp sau cũng cần phải yêu.

Chúng tôi ngồi trên xe xích lô chờ khách đạp xe đi khắp nơi Cổ Thành, chạy vòng xem tất cả cảnh vật lần nữa. Có một lần tôi kêu người đạp xe ngồi chung với tôi, kêu Lục Tề Minh đạp xe ở phía trước. Nhìn thân thể nhỏ của Lục Tề Minh có thể đạp xe xích lô uy vũ đến tạo ra gió, tôi cười vô cùng vui vẻ. Người đạp xe ngồi bên cạnh tôi, vừa lấy nón quạt đồ mồ hôi trên mặt vừa nói, “Các cô cậu vừa mới kết hôn sao, tình cảm cũng thật là tốt.” Mặt tôi đỏ lên. Lục Tề Minh đang đạp xe ở phía trước, cười vô cùng dịu dàng trả lời người đạp xe, “Muốn kết hôn, nhưng chưa tới tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2

Edit: Tịnh Hào

3, Hãy để tương lai đến, hãy để quá khứ trôi đi

Mề Sở đánh vào trán của tôi, nói, “Cậu thất thần với ly rượu làm gì, người ta mời rượu cậu kìa.”

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn bạn học cũ nâng rượu ở trước mặt, miễn cưỡng nhếch khóe miệng cười cười với cậu ta, ngẩng đầu lên uống hết sạch.

Về mặt Lục Tề Minh mỉm cười theo cón rượu vào trong dạ dày, trong đầu của tôi, chậm rãi xuất hiện.

Khi đó tôi thích đùa giỡn, đi chưa được mấy bước thì than mệt, trời rất nóng, kêu Lục Tề Minh công tôi leo lên 73 bậc cầu thang, sau đó công tôi đi xuống.

Không biết bây giờ anh có công Jang Nara leo lên cầu thang hay không, vừa leo lên, Jang Nara vừa ở đằng sau đưa tay lau mồ hôi cho anh, giả vờ đau lòng, thật ra là nhìn anh lên cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mề Sở rời khỏi bên cạnh tôi chào hỏi người khác, cũng không biết Thiên Tầm từ đâu đến gần, vỗ vỗ bờ vai tôi, nháy mắt nói một câu vô cùng văn vẻ, cô ấy nói, “Hãy để tương lai đến, hãy để quá khứ trôi đi.”

Chính những lời này, làm tôi vẫn luôn cười gượng bỗng cười vui vẻ, đột nhiên cảm thấy gan dạ nước mắt rơi lã chã. Tôi dựa vào vai của Thiên Tầm, nhắm mắt lại nói, “Thiên Tầm, tớ có chút không chịu được.”

Thiên Tầm là một người tinh táo giữa những người bạn tốt của tôi, mỗi lần chỉ cần dựa vào bờ vai của cô ấy, tôi sẽ cảm thấy vô cùng an toàn. Cô ấy có ma lực như thế, nói ít, nhưng có ý tưởng, dường như cho tới bây giờ vẫn chưa mê mang. Cho dù cô ấy thương một người đàn ông lớn hơn chúng tôi mười tuổi, cuối cùng phát hiện anh ta lừa gạt cô ấy, thật ra anh ta đã có vợ, cũng sẽ bình tĩnh rời khỏi.

Tôi ngẩng đầu nhìn đèn trên trần nhà, cảm thấy có từng cơn choáng váng. Tôi nghe thấy tiếng cụng ly, Thiên Tầm thay tôi ngăn lại, nói tôi uống say rồi. Người cụng ly nói thầm, chuyện này thật hiếm lạ, khi nào thì Lâm Lạc Thi uống say chứ.

Tôi ngẩng đầu cười với cậu ta, sau đó cảm thấy tôi thật sự đã say, nếu không làm sao có thể nhìn thấy Lục Tề Minh ở cuối phòng chứ. Cách ánh đèn, ngăn cách bởi đám người đang đi chuyên, tôi nói, “Thiên Tầm, cậu dùng sức nhéo tớ đi.”

Thiên Tầm bình tĩnh nói, “Không cần, cậu không nhìn lầm, là Lục Tề Minh và Jang Nara.”

Nghe câu nói này, tôi lập tức tỉnh lại trong cơn say. Khi tất cả người trong phòng nhìn thấy bọn họ, bắt đầu xì xầm thì thầm với nhau, bàn bạc sôi nổi.

Đại khái là ai cũng không nghĩ tới, toàn bộ trường đều biết Lục Tề Minh rất yêu thương tôi, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đẹp khác.

Thật ra, tôi đã lo liệu trước việc nhìn thấy Lục Tề Minh và Jang Nara trong bữa sinh nhật của Mễ Sở, nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ dùng cách làm như thế, giống như mặt biển đang yên bình, khi mọi người còn chưa kịp dự tính trước, đột nhiên có một cơn sóng cao ngất dâng lên.

Jang Nara úp môi trước mặt mọi người, khôn khéo đi tới tặng quà cho Mễ Sở, mỉm cười nói, “Tề Minh còn sợ không kịp, may mà em dự tính được thời gian không muộn, liền kéo anh ấy tới đây.”

Mễ Sở ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhận lấy quà tặng nói, “Sự tham dự của các cậu là cảnh đẹp nhất trong tối hôm nay.”

Trong lời nói của Mễ Sở có sự châm chọc rõ ràng, Jang Nara giống như nghe không hiểu, sắc mặt vui mừng nói với vẻ mặt cẩn trọng, “Chúc chị sinh nhật vui vẻ”. Lục Tề Minh đứng bên cạnh cô ta, bọn họ dưới ánh đèn, là áo cặp màu đen và trắng, có vẻ vô cùng xứng đôi vừa lứa, trời định sẵn là một đôi.

Bạn học cũ hiểu trong lòng nhưng không nói ra nhìn tôi, tôi chôn ở bờ vai của Thiên Tầm, khóe miệng nâng lên, cười vô cùng miễn cưỡng.

Jang Nara thật sự rất thông minh, cách ‘lên sân’ như thế này, mặc kệ là ra uy với tôi, hay là hấp dẫn ánh mắt của người khác, cô ta đều thành công rồi.

Qua khoảnh khắc xấu hổ, mọi người lại vui vẻ tự nhiên ăn uống, nhưng mà nhìn ra được, mỗi người ở đây đều đang lên đánh giá Jang Nara.

Tựa như lúc đó tôi đứng bên cạnh Lục Tề Minh, mỗi người đều ngờ vực đánh giá tôi.

Khi đó, có lẽ tôi còn làm người ta không hài lòng lắm, nhưng Jang Nara vào lúc này, mặc dù không xuất sắc, nhưng cũng xứng đôi.

Jang Nara bình tĩnh, Lục Tề Minh sẵn sàng gấp đồ ăn giống như thường ngày, lấy khăn giấy, chẳng qua đối tượng biến thành Jang Nara.

Mễ Sở nhìn không quen, tiến lên muốn uống rượu. Tôi giữ chặt Mễ Sở nói, “Bỏ đi, hôm nay là sinh nhật cậu, đừng tính toán mấy người lật vật.”

Chỉ là tôi không nghĩ đến, cái gọi là mấy người lật vật, lại trở thành nhân vật chính của ngày hôm ấy.

Nếu như nói cách ‘lên sân’ của Jang Nara và Lục Tề Minh có một phong cách riêng, thì tàn cuộc càng về sau, tin tức của Jang Nara tuyên bố càng giống như một quả bom được thả xuống, chóc lát san bằng tòa cao ốc.

Chỉ ít, làm tôi suốt đời không quên buổi tối đó.

Sau khi mọi người ăn xong chuẩn bị tàn cuộc, Jang Nara đột nhiên đứng lên, lôi kéo Lục Tề Minh đi đến sân khấu, quay về phía micro cười tươi như hoa, nói, “Nhân dịp sinh nhật của chị Mễ Sở, có tất cả mọi người ở đây, Tề Minh và em có ý muốn mời mọi người.”

Nói xong, cô ta nhìn về phía Lục Tề Minh. Tay Lục Tề Minh đặt trong túi, tôi vẫn cảm thấy, mỗi lần Lục Tề Minh không nói câu nào, sẽ giống như tiếng động lớn làm âm ỉ cả thế gian đang yên tĩnh, chói mắt, lại trực chỉ nhân tâm. Nhưng lúc này, anh lại nói tiếp câu của Jang Nara, thân nhiên nhìn dưới sân khấu nói, “Tháng sau chúng tớ sẽ đính hôn, đến lúc đó mọi người có rảnh thì gọi điện cho tớ.”

Tin tức này giống như một quả bom làm nổ mọi người tan thành mây khói.

Mễ Sở đứng bên cạnh tôi mặt tái nhợt, tay đỡ lấy viền ghế gần xanh nổi lên. Cô ấy phẫn nộ đứng dậy, “Đây thật đúng là món quà lớn nhất mà tớ nhận được trong ngày sinh nhật, đáng về xấu xí còn dám đứng trên mảnh đất của Mễ Sở gọi chị em!”

Nói xong, cô ấy chuẩn bị đi lên sân khấu, mọi người xung quanh cũng sớm hiểu nhìn về phía chúng tôi.

Tôi bắt lấy tay của Mễ Sở, nói, “Mễ Sở, đừng.”

Mễ Sở quay người, kỳ lạ nhìn tôi, khẽ gầm nói, “Sao vậy? Mẹ nó, hôm nay cậu uống nhầm thuốc à? Jang Nara kiêu ngạo ngồi trên đầu cậu kia.”

Tôi cúi đầu, nắm chặt tay của cô ấy.

Người khác nghe thấy tin này cũng chưa tin, huống chi là tôi, cảm thấy long trời lở đất.

Lúc này, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên không ngừng, liên tiếp mấy tin nhắn được gửi đến.

Thiên Tầm buồn tẻ ra, tôi run rẩy bắt đầu mở điện thoại lên, đều là bạn học vừa rời khỏi gửi tin, bọn họ đều hỏi tôi: “Lạc Thi, cậu không sao chứ?”

Tôi cầm điện thoại lắc đầu, muốn họ không nhìn thấy, liền cười khò cất điện thoại vào.

Một tháng trước, lúc có một người bạn hỏi tôi và Lục Tề Minh, tôi còn đặc ý nói với bọn họ, “Lục Tề Minh đã bị tởn thu phục rồi, bây giờ chỉ chờ đến tuổi, thì lập tức đi lấy giấy chứng nhận quan hệ hợp pháp.”

Mà bây giờ, mọi người tụ họp lại, lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Một cô gái xa lạ, hiện ngang tuyên bố Lục Tề Minh là của cô ta. Mà tôi thường ngày hung hăng, lúc này lại giống như một kẻ bất lực, không rên một tiếng.

Khi Mễ Sở tiễn hết khách xong thì gấp gấp quay về, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mẹ nó, gần đây đầu của Lục Tề Minh bị bệnh sao.”

Thiên Tầm lạnh nhạt nói, “Không phải bị bệnh, mà là đã bị thu phục rồi. Thu phục nửa người dưới của đàn ông, tương đương với thu phục được nửa đời sau của anh ta.”

Tôi và Mễ Sở kinh ngạc nhìn Thiên Tầm, Thiên Tầm cười lạnh, “Chuyện như thế này nhiều lắm. Một người phụ nữ muốn thu phục được đàn ông, đầu tiên là từ cơ thể cơ bản nhất. Quan hệ thể xác sẽ làm cho đàn ông lung lay không chắc chắn một khoảng thời gian dài, không phân biệt đúng sai, cho nên Jang Nara mới có thể kiêu ngạo như vậy. Chẳng qua, tởn không nghĩ ra lý do khác có thể khiến Lục Tề Minh như thế này.” Thiên Tầm nói xong nhún vai.

“Thật là ghê tởm với đôi gian phu dâm phụ này.” Mễ Sở tức giận nói, “Dáng vẻ đã xấu còn dám rêu rao khắp nơi.”

Thật ra tôi rất muốn nói, Mễ Sở cậu đã quên sao, lúc đầu cậu nói, Lục Tề Minh là trai đẹp tuyệt chủng. Huống chi hai người cũng không xấu, đứng trong đám người, nhất định liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Nhưng mà, tôi cảm thấy có gì đó ngăn ở cổ họng của tôi, tôi hơi há mồm, nhưng không nói được bất cứ câu gì.

Nước mắt nhịn rất lâu không ngừng rơi xuống.

4, Tôi tin rằng đi du lịch có thể đi được rất nhiều lần, nhưng người yêu, cũng chỉ có một người duy nhất thôi.

Tôi không biết tại sao chuyện xảy ra thành như bây giờ, vào một tháng trước, sau khi thi xong, trước khi đi du lịch, Lục Tề Minh vẫn dịu dàng xoa tóc của tôi nói, “Không cần mang quà về, quan trọng nhất là cậu trở về sớm một chút.”

Lục Tề Minh đối với tôi, cho tới bây giờ chưa từng tính toán.

Cho dù Mễ Sở nói thật ra tôi nên kéo dài phương pháp lấy người để tạ tội.

Bởi vì từ khi tôi và Lục Tề Minh quen nhau, tôi thường xuyên ý vào việc anh dễ dàng tha thứ vô điều kiện với tôi, không ngừng trắng trợn khiêu khích giới hạn của anh.

Tôi sẽ lên chơi đùa tấn công anh, sau đó nhảy mắt vô tội nhìn anh, tôi sẽ ở trước mặt anh, xé nát thư tình của nữ sinh khác viết cho anh, hơn nữa còn ép anh cười chế giễu người khác cùng với tôi “Đây là viết cái gì vậy, thật thối nát chết”, khi tôi vui vẻ chơi cùng với một đám bạn học, cũng giống như một lão Phật gia sai khiến anh bùng trả rót nước cho tôi, mặc kệ ánh mắt của người bên cạnh ra sao, tôi sẽ không quan tâm anh đứng trong gió lạnh mùa đông chờ tôi, lại lòi kéo Mễ Sở coi phim trên mạng, còn có thể vui cười đùa giỡn với học sinh nam khác, làm cho anh đỏ mặt và phẫn nộ...

Nhưng mà, mặc dù tôi làm chuyện gì, anh đều bình tĩnh nhìn tôi nói, “Lâm Lạc Thi, tởn hiểu cậu nhất, cậu chính là một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, càng không ngừng làm những chuyện lớn tự cho là kinh thiên động địa, để có được sự chú ý của người xung quanh.”

Nhưng sau đó, anh sẽ xoa tóc tôi, nhẹ nhàng than thở, “Là tởn không tốt, không cho cậu cảm giác an toàn.”

Thật ra Hồ Lô không quen nhìn cách làm của tôi, lúc này cậu ấy cũng chắc chắn, “Lâm Lạc Thi, nếu cậu là bạn gái tởn, tởn sớm bỏ cậu rồi.”

Vào lúc này, Mễ Sở và Thiên Tầm luôn đứng cùng chiến tuyến với Hồ Lô, làm cho tôi vô cùng thất bại.

Nhưng mà, tốt như thế, dịu dàng như thế, khoan dung như thế, yêu tôi tha thiết, tôi hận không thể cho Lục Tề Minh cả thế giới, nhưng khi tôi còn chưa có bất cứ ý nghĩ chuẩn bị nào, cho tôi một ‘kinh ngạc’ thật lớn.

Tối ngày đầu tiên tôi đến nơi du lịch, gọi điện thoại cho anh, biết anh bị sốt.

Anh ỉu xiu nói cho tôi biết đang ở bệnh viện, tôi luôn căn dặn anh phải chăm sóc cho mình thật tốt, chờ tôi trở về mang quà cho anh.

Nhưng mà, cùng lúc đó, tôi đã mua vé trở về rồi.

Bởi vì tôi nhớ trước kia khi tôi bị bệnh, Lục Tề Minh chu đáo chăm sóc tôi. Anh nói, “Khi một người ngã bệnh, là lúc yếu ớt nhất.” Tôi không muốn lúc Lục Tề Minh cô quạnh nhất, chỉ có thể ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Tôi tin rằng đi du lịch có thể đi được rất nhiều lần, nhưng người yêu, cũng chỉ có một người duy nhất thôi.

Cho nên, vào đêm ngày hôm đó, tôi liền nhanh chóng quay về, nhưng mãi đến giữa trưa ngày hôm sau mới đến. Ngay lúc tôi bắt chắp đầu tóc mình rồi bù, bắt chắp cả vành mắt đen hơn cả gấu trúc, nhanh như gió đi đến bệnh viện.

Nhưng mà, khi tôi chạy đến bệnh viện, lúc tìm được phòng bệnh của Lục Tề Minh, lại đứng chân chừ ở cửa...

Bởi vì tôi nhìn thấy trước giường bệnh của anh là một cô gái đang ngồi. Bọn họ nắm tay nhau, người con gái có chút mệt mỏi, nằm sấp bên mép giường nhắm mắt lại, Lục Tề Minh vừa truyền nước biển, vừa nghịch điện thoại.

Tôi đứng ở cửa, trong lòng dâng lên ngàn con sóng, đất bằng phẳng dưới chân giống như có lực từ hút chặt chân của tôi, khiến tôi nửa bước cũng khó dời đi.

Tôi ngã người xuống, ngồi trên hành lý, lấy điện thoại ra.

“Khá hơn chút chưa?” Tôi khó khăn đánh ra bốn chữ, gửi đi.

Gửi xong, tôi quay đầu nhìn Lục Tề Minh trong phòng bệnh, anh nhận được tin nhắn, mỉm cười, sau đó ngón tay nhanh chóng nhấn phím.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa màu trắng, chiếu sáng trên mặt của anh, nụ cười sạch sẽ trong sáng của anh, anh là người con trai đẹp nhất trên thế giới này.

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng, đang tiêm thuốc. Cậu chơi vui về nhé, sớm trở về một chút.” Điện thoại rung, nhận được tin nhắn của anh.

“Cậu đừng tiêm một mình, kéo thêm Hồ Lô theo cậu.” Tôi suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng trả lời.

“Yên tâm, cậu ấy ở đây.”

Khi tôi nhìn thấy Lục Tề Minh ở trong phòng bệnh gửi đi sáu chữ ấy, đột nhiên trái tim co rút lại, có cảm giác vô lực không rõ, giống như bị một con dao sắc bén xuyên vào trái tim của tôi, điện thoại của tôi cũng nhẹ nhàng rơi xuống đất. Đó là điện thoại tình nhân của tôi và Lục Tề Minh.

Chuyện này tôi không nói với ai, tôi ở trong nhà đau buồn ảm ức vài ngày.

Sau đó, tôi vui vẻ tươi cười xuất hiện trước mặt Lục Tề Minh. Anh vươn tay muốn ôm tôi, nhưng tôi đứng tại chỗ, yên lặng bất động, mỉm cười hỏi, “Lục Tề Minh, lời cậu nói có chắc chắn không?”

“Nói gì?” Lục Tề Minh nghi ngờ nhìn tôi.

“Nếu như có một ngày tớ gặp được người mà tớ yêu nhiều hơn cả cậu, nhất định phải nói cho cậu biết.”

Lục Tề Minh ngờ ngác ngừng cười, chốc lát nét mặt từ vui vẻ biến thành sa sầm, ảm đạm. Nếu như không có trước đó tôi tận mắt nhìn thấy cảnh kia, tôi nghĩ khoảnh khắc này, không cần Mê Sở nói, lòng tôi cũng tự chảy máu.

Nhưng mà, nhớ đến Lục Tề Minh nắm tay một cô gái xa lạ, trái tim của tôi giống như dính đầy chất kịch độc của hoa, tàn ác, mang theo một sức phá hủy khổng lồ.

Sau cùng, Lục Tề Minh vẫn ôm lấy một tia hy vọng, hiền lành nói, “Bây giờ cậu chuyển lời sao?”

“Đúng vậy, Lục Tề Minh, chúng ta chia tay đi.” Tôi chắc chắn nói ra câu đó, nhìn thấy đôi mắt của Lục Tề Minh mang theo sự hốt hoảng và đau thương. Độc hoa trong lòng tôi lan ra ngoài.

Nhất định Lục Tề Minh không biết lúc này tôi có bao nhiêu không thể tha thứ cho anh.

Cho nên tôi dùng cách ngu xuẩn làm anh đau đớn.

Tôi chỉ muốn anh đau xót giống như tôi, để anh ném được cảm giác bị vứt bỏ như tôi, nhưng chưa từng nghĩ đến hậu quả bây giờ.

Mê Sở và Thiên Tâm, Tô Liệt và Hồ Lô, đều không biết nguyên nhân tôi và Lục Tề Minh chia tay.

Chỉ là bọn họ cảm thấy được chắc chắn là lỗi của tôi, bởi vì Lục Tề Minh dễ dàng tha thứ cho tính tình nóng nảy của tôi như thế, cho dù tôi đi trộm người, nói không chừng anh còn có thể giúp tôi gọi điện thoại thông báo thời gian và địa điểm.

Mãi đến khi Lục Tề Minh dẫn Jang Nara đi rêu rao khắp nơi, ánh mắt khinh thường của họ đột nhiên biến thành thương hại.

Tôi nhớ rõ buổi tối đó uống rượu với Jang Nara xong, Mễ Sở nắm tay của tôi, rất chân thành nói với tôi, “Lạc Thi, thật xin lỗi, tớ vẫn luôn tưởng rằng là lỗi của cậu, bây giờ mới biết được, là Lục Tề Minh có lỗi với cậu.”

Lúc đó, tôi trợn mắt với cô ấy, “Có gan đấy, bây giờ cậu còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn tớ không?”

Mà bây giờ, sau khi tôi và Mễ Sở, Thiên Tâm tâm sự, trải qua quá trình chia tay xong, Mễ Sở nói, “Khẳng định là Jang Nara dụ dỗ Lục Tề Minh trước, nếu không bằng cách đối xử của Lục Tề Minh với cậu, tớ chắc chắn các cậu có thể nắm tay đi đến 100 tuổi.”

Thiên Tâm nói, “Cũng chưa hẳn, một cây làm chẳng nên non mà.”

“Mặc kệ là nguyên nhân gì, thật sự Jang Nara không vừa mắt tớ, hôm nào tớ tìm người trừng trị cô ta.”

5, Tôi nghĩ, tôi còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ cho phản bội.

Nếu như tất cả những chuyện này đều tụ họp lại thay phiên làm tôi ngọt ngào, thì chỉ có công việc của tôi là càng ngày càng bắt đầu thuận lợi.

Lần đầu tiên lo lắng giao tài liệu kế hoạch do tự tôi làm, tôi đã chuẩn bị Tường Ngôn nhục nhĩ.

Nhưng mà sau khi anh ta xem xong, thái độ lại khác thường khen ngợi tôi nói, “Viết rất tốt, cô rất có thiên phú ở phương diện này, sau này nên tiếp tục cố gắng.”

Mặc dù chỉ là vài câu ngắn ngủi, nhưng làm cho tôi muốn nhảy nhót lạ thường.

Tôi trở về chỗ, lập tức lên QQ báo tin vui cho các cô ấy, “Thật ra tớ rất thích hợp với công việc này, hơn nữa Tường Ngôn nói tớ có thiên phú đấy!”

Trong QQ không có ai, qua một hồi lâu, Tô Liệt mới nhắn ra một câu, “Ồ, có thể đạt được lời tán dương của Tường Ngôn, thật không dễ dàng đó.”

“Chắc chắn rồi.” Tôi vui vẻ trả lời, tiếp theo kỳ quái hỏi, “Mễ Sở và Thiên Tâm đi đâu rồi?”

“Thiên Tâm trở về trường học lấy giấy chứng nhận gì đó, chiều hôm nay Mễ Sở không có việc gì làm, có lẽ là đi trừng trị Jang Nara rồi.” Tô Liệt nhanh chóng trả lời, “Không nói với cậu nữa, đúng lúc tớ có việc muốn đi ra ngoài.”

Tôi đối diện máy tính sững sờ, suy nghĩ xem Mễ Sở có đi tìm Jang Nara thật không, thì đột nhiên điện thoại vang lên.

Tiếng chuông quen thuộc lại xa lạ làm cơ thể tôi chock lát cứng ngắc như người máy, đây là tiếng chuông đặc biệt mà tôi cài đặt cho Lục Tề Minh...

Tôi lại được nghe giọng hát êm tai của Mai Cô, “Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua thiên sơn vạn thủy, bảo vệ sự tốt đẹp của anh dành cho em, em muốn mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, hằng đêm ôm anh đi vào giấc ngủ, muốn yêu anh trăm nghìn lần...”

Không thể không phủ nhận, cho tới tận hôm nay, vị trí của Lục Tề Minh ở trong lòng tôi vẫn như cũ, không có người nào thay thế được. Cho dù xa nhau, nhạc chuông này vẫn luôn giữ lại vì anh, chưa bao giờ thay đổi. Tôi không biết có phải trong tiềm thức của tôi vẫn còn chờ mong anh quay về hay không, nhưng tôi hiểu rõ, tất cả... đã không quay trở về được.

Tôi do dự một lát, nhận điện thoại, mới vừa “Alo” một tiếng, liền nghe giọng nói phẫn nộ ngấm chịu đựng của Lục Tề Minh, “Lâm Lạc Thi, các cậu bỏ qua cho Nara đi, đừng đuổi theo cô ấy nữa.”

Tôi nghi ngờ hỏi, “Cậu nói cái gì?”

Lục Tề Minh giống như một con thú nhỏ gầm nhẹ, “Trước kia cậu không có cảm giác an toàn, không ngừng thử nghiệm khả năng của tớ, nhưng lần này, Lâm Lạc Thi, cậu đừng thử nghiệm nữa, tớ chắc chắn Nara là người trong lòng của tớ.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng, bên kia liền cúp điện thoại. Tôi nhìn thời gian trò chuyện trên điện thoại, 32 giây. Tôi cười khổ một tiếng, nhìn đi động đến gần người, thì ra anh hao tổn tâm tư gọi tôi, chính là nói cho tôi biết, “Chúng ta đã sớm kết thúc rồi, cậu mau từ bỏ đi.”

Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì đến Jang Nara, tại sao nói tôi đuổi theo Jang Nara?

Nghĩ đến chuyện này, đột nhiên tôi ý thức được chuyện gì đó, lập tức bật điện thoại gọi cho Mễ Sở.

Mễ Sở nhận điện thoại, giọng nói có chút phẫn nộ, tôi hỏi Mễ Sở, “Cậu đang ở đâu?”

“Mẹ nó, tớ dẫn theo một đám người truy đuổi Jang Nara.”

“Cậu truy đuổi cô ta làm gì?”

“Mẹ nó, vừa mới kéo cô ta đến phòng bao ‘Kẹo’ chuẩn bị đánh cô ta, không cẩn thận để cô ta trốn thoát rồi. Cô ta chạy sao? Bà đây lái xe đuổi theo cô ta.”

“Mẹ nó có phải điên rồi không?” Tôi lập tức nổi giận, “Cậu còn ngại chưa đủ loạn sao?”

Cách hồi lâu, đầu bên kia yên lặng, khi tôi cho rằng Mễ Sở không có nghe điện thoại, lại nghe cô ấy nhàn nhạt nói, “Lạc Thi, không đáng đáng đến cậu, là bản thân tớ nhìn cô ta không vừa mắt.”

Nói xong những lời này, Mễ Sở liền cúp điện thoại. Tôi nhìn điện thoại, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Từ khi tôi biết Mễ Sở đến giờ, cô ấy chưa bao giờ bình tĩnh nói với tôi như thế, tôi biết, câu nói vừa rồi của tôi là vào lúc nóng giận làm tổn thương cô ấy. Bởi vì Lục Tề Minh làm tôi ám ức, cho nên nổi ám ức từ Lục Tề Minh chuyển đến trên người cô.

Thật ra, từ lúc bắt đầu, Mễ Sở chính là người vô tội, cô ấy chỉ sợ tôi tủi thân, muốn báo thù giúp tôi, mới hao hết tâm lực đi tìm Jang Nara.

Tôi gọi điện cho Hồ Lô, kêu cậu ấy ngăn Mễ Sở lại.

Hồ Lô đang ở trên đường, cậu ấy nói, “Lục Tề Minh vừa mới nói chuyện này với tớ, nói Jang Nara chuẩn bị báo cảnh sát, cậu ấy đang trấn tĩnh cô ta, kêu tớ đi khuyên Mễ Sở.”

“Cậu nhất định phải ngăn Mễ Sở lại, nhất định.” Không biết tại sao, khi nói những lời này, nước mắt tôi đột nhiên rơi xuống.

Hồ Lô nghe thấy giọng nghẹn ngào của tôi, càng không ngừng an ủi tôi, “Không có việc gì, cậu yên tâm, Ồ? Gần đây chắc chắn cậu mệt chết rồi, nghỉ ngơi đi, cứ giao Mễ Sở cho tớ.”

Tôi mơ hồ trả lời, “Cậu mau đi tìm cậu ấy đi, tìm được thì liên lạc với tớ, tớ không tắt máy, treo.”

Sau khi cúp điện thoại, đầu óc tôi rối loạn, Đường Lâm Lâm lướt qua bàn của tôi, hỏi tôi làm sao vậy.

Tôi lắc đầu, Đường Lâm Lâm cảm ly của tôi pha giúp tôi một ly trà xanh, quan tâm nói, “Uống chút trà ổn định tinh thần đi.”

Tôi cảm ơn nhìn cô ấy, uống một ngụm trà, nhắm mắt lại tựa vào trên ghế.

Nhiều chuyện xảy ra mấy ngày nay, tựa như chiếc xe gào thét chạy qua trước mặt tôi.

Thương nhau bốn năm, được mọi người cho là người sẽ nắm tay đi đến lễ đường kết hôn, lại đột nhiên nắm tay một cô gái khác.

Mới vừa học xong năm nhất, tất cả chặng đường đại học còn có ước mơ của tôi, vậy mà bắt đầu đi làm, hơn nữa chỗ làm là nhà xuất bản mà sinh viên tốt nghiệp phải tìm quan hệ và có tiền mới vào được.

Gặp được bạn học ‘tránh không kịp’ thời trung học – Đường Lâm Lâm, nhưng ngoài ý muốn lại thành bạn bè không tệ.

Vào tiệc sinh nhật của chị em tốt của tôi, nghe được tin tức đính hôn của Lục Tề Minh, còn đau đớn hơn người khác tát tôi một cái, rất đau đớn.

Mà những điều này, nếu như không có cuộc điện thoại chiều hôm đó, e rằng sẽ không xảy ra như thế này.

Ngày đó, sau khi nhìn thấy Lục Tề Minh trong bệnh viện gửi tin nhắn sáu chữ kia.

Tôi kéo hành lý về nhà, tất cả bầu trời đều bị mây đen che phủ, áp lực khiến tôi không thở nổi.

Tôi thích người con trai bốn năm, anh có người khác. Mà tôi không biết... mình sẽ ra sao.

Bốn năm trước, tôi có thể không sợ, gan dạ làm tổn thương người khác, vững chắc tin vào mối tình này. Bốn năm sau, tôi lại không có sức lực đối đầu với bất cứ trường hợp nào.

Tôi nhớ trước kia tôi cùng Lục Tề Minh xem một quyển manga tên “NANA”.

Khi nhìn thấy bạn trai của cô ấy cùng một chỗ với người con gái khác, nước mắt rơi đầy mặt nói, “Tớ nghĩ, tớ còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ cho phản bội.”

Tôi là Lâm Lạc Thi, tôi đã 21 tuổi. Tôi nghĩ, tôi vào lúc 21 tuổi cũng sẽ như thế, còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ cho phản bội.

Tôi ở nhà cầm quyển manga đó, nhìn cảnh chia ly ra sao, nước mắt khóc.

Lúc này, điện thoại vang lên.

Tôi ngồi dậy nhận điện thoại, bên trong là tiếng nghẹn ngào lo lắng của mẹ, bà nói, “Lạc Thi, cha con... cha con đã xảy ra chuyện...”

Bầu trời mịt mù, một tiếng sấm ầm ầm vang lên, ngoài cửa sổ mưa xối xả như trút nước...

Chương 4

Edít: Tịnh Hào

1, Nếu người không bỏ tôi, tôi sẽ không bỏ người. Nếu người phạm tôi, sẽ trả gấp bội.

Đường Lâm Lâm nói, “Lạc Thi, cậu đừng lo lắng, bây giờ quan trọng nhất là cậu phải ổn định cảm xúc lại. Phía Mễ Sở thì dễ nói rồi, chỉ sợ Jang Nara báo cảnh sát thật. Cha của cô ấy chỉ cần động một ngón tay... Huống chi, Jang Nara không ngu ngốc, phân rõ nặng nhẹ.”

Tôi đứng ở trước cửa sổ, thờ dài một tiếng. Từ lầu 11 nhìn xuống, từng đóa hoa màu trắng nở ra thành một nhóm, dưới tia nắng mỏng manh xé chiều hiện ra màu trắng khác thường, giống như thời gian lúc chúng tôi còn trẻ vậy.

Thật ra, tôi không hề lo lắng Jang Nara báo cảnh sát, tôi chỉ lo lắng lời nói lúc này làm Mễ Sở khó chịu.

Tôi và Mễ Sở thuộc loại người ‘đánh nhau mới thành bạn’. Năm lớp 10, cô ấy vẫn là một nữ lưu manh chính cống, ý vào cha có mấy đồng tiền, mỗi ngày ở trường trung học Thực Nghiệm điều võ dương oai, hoành hành ngang ngược. Cô ấy trở thành đối tượng mà các học sinh khác kính nể nhưng không gần gũi, mọi người chỉ sợ chọc vào cô gái ôn thần này.

Lâu ngày, vốn ôn thần không có ai trêu chọc vào, mà mất đi niềm vui trong cuộc sống, liền không có việc gì bắt đầu tự tìm niềm vui. Người khác không trêu chọc cô ấy, sẽ luôn là bạn của cô ấy, cho nên chỉ cần bạn bè ở bên cạnh mình bị ức hiếp, thì cô ấy hưng phấn giống như được ra tiền tuyến giúp người khác ra mặt.

Nhưng trong phòng vệ sinh, tôi vô ý giẫm lên chân của một nữ sinh, sau khi nói xin lỗi còn bị cô ta túm chặt lại, kêu tôi lau giày cho cô ta, tôi không đếm xỉa đến, nghênh ngang rời đi.

Mà cũng vào tiết tự học buổi tối ngày hôm đó, có một đám nữ sinh lưu manh vọt tới lớp học, một nữ sinh đầu cua cầm đầu, ánh mắt mạnh mẽ, kiêu ngạo hung hăng.

Ngày đó là ngày đầu năm âm lịch, trong lớp đã được trang trí xong, chuẩn bị bắt đầu nhập tiệc. Lúc bạn cùng lớp nhìn thấy một đám khách không mời mà tới, tò mò bàn luận sôi nổi, không biết kế tiếp sẽ có trò hay gì.

Nữ sinh đầu cua cầm đầu nghênh ngang đi lên bục giảng, hỏi, “Ai là Lâm Lạc Thi?”

Ánh mắt của mọi người giống như mũi tên quét qua trên người tôi, tôi không hiểu hỏi, “Chuyện gì?”

Nữ sinh đầu cua nhún mày, “Ra đây.”

Khi tôi nhìn thấy nữ sinh bị tôi giẫm lên giày trốn sau lưng cô ấy, khi đó khinh thường kiêu ngạo mỉm cười với tôi, nhất thời hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Tôi bình tĩnh ngồi ở trên ghế, lạnh nhạt hỏi, “Tại sao?”

Nữ sinh đầu cua hiển nhiên chưa từng đụng chạm chưa biết giải quyết sao, sau khi bị tôi trả lời, khuôn mặt trắng xanh, nghiêng răng nói, “Cho mặt mũi mà lên mặt!”

Ngay sau đó, hộp phấn trên bục giảng liền giống như ngôi sao xẹt bay về phía tôi.

Tôi vẫn luôn giữ phương châm đó là: “Nếu người không bỏ tôi, tôi sẽ không bỏ người. Nếu người phạm tôi, sẽ trả gấp bội.” Từ nhỏ, tôi không phải sống trong hoa hồng trong phòng ấm, giữa bão táp gian khổ làm tôi có cách sống riêng.

Cảnh như thế này đối với con cái của cán bộ ở trường Thực Nghiệm mà nói, có lẽ là vô cùng vô não nhiệt, nhưng đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng. Khi hộp phấn sắp đến gần mặt tôi, tôi cầm sách trên bàn lên, vươn tay khẽ vung, hộp phấn bay đến giống như chỉ là một con muỗi.

Hộp phấn văng tung tóe trên đất, phấn viết rơi ra, rải rác đầy đất.

Tôi chán ghét nhìn một đám nữ lưu manh trên bục giảng, đột nhiên đứng dậy, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai xách ghế bên người lên, ném tới phía bục giảng. Mấy nữ lưu manh trên bục giảng nhất thời sợ đến mức mặt mày biến sắc, sớm tránh ra tách ra hai bên. Ánh mắt của nữ sinh đầu cua hung hăng chột lóe lên, nhanh chóng dời sang bên cạnh, ghế thuận thế đập lên bảng đen, rơi trên đất.

Bạn học xung quanh hít vào một hơi, nếu như lúc này nữ sinh đầu cua không né tránh, e rằng lập tức xuất hiện máu tươi.

Rất lâu rồi tôi chưa từng ra tay, bị không khí như thế này gọi lên hứng thú, tôi liếc nữ sinh đầu cua một cái, một môi nói, “Đừng nói lời vô nghĩa, có gan

thi đấu một mình!”

Bên ngoài tiệc Nguyên Đán của lớp phảng phất truyền đến tiếng náo nhiệt, nhưng trong lớp chúng tôi là một mảnh yên tĩnh, không ai nói chuyện, một đám người nhìn chằm chằm đứng hình tại chỗ.

Mãi đến lâu sau đó, tôi và Mễ Sở trở thành bạn thân, cô ấy nói với tôi, “Lâm Lạc Thi, thật ra lúc ấy tớ bị cậu làm chấn động, bởi vì cho tới bây giờ tớ chưa từng thấy ánh mắt của một người nữ sinh lạnh thấu xương như thế, làm tớ bị dọa sợ.”

Đúng vậy, nữ sinh đầu cua, đó là Mễ Sở.

Từ khi quen cô ấy đến giờ, chưa bao giờ thấy cô ấy phục ai, trừ hoàn cảnh gia đình ra, còn từng chịu lạnh lẽo và phản bội trong cuộc sống. Cô ấy có rất ít bạn bè, nhưng khi cô ấy xem ai là bạn, đừng nói lên núi xuống biển lửa, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chính là xuyên qua bom đạn cũng không hề gì.

Giống như bây giờ, cho dù tôi lỡ lời trách móc cô ấy, cô ấy cũng chỉ oan ức nuốt vào bụng.

Cô ấy nói, “Đó là chuyện của tớ và Jang Nara, không liên quan đến cậu.”

Trong giọng nói của cô ấy có vẻ khó chịu, nghe không hiểu là giả. Có lẽ cô ấy sẽ mãi mãi không nghĩ đến có một ngày như thế này, rõ ràng là một cô gái lưu manh tốt nhất thay mình ra mặt, lại bị ghét bỏ. Đau buồn như thế, có phải giống như một người đứng giữa cánh đồng mênh mông, một trận gió cuốn sạch tất cả không?

2, Mỗi người đều đi theo con đường một chiều, mỗi người đều có sự tôn thờ của riêng mình.

Cả một buổi chuyện, tôi vì chuyện của Mễ Sở mà đứng ngồi không yên.

Một quyển sách trên tay gần như không có phần cuối, chỉ còn lại trình tự đưa thẩm duyệt cuối cùng, miễn là không xuất hiện lỗi sai là hoàn thành rồi. Tôi mở tài liệu ra, nhìn máy đánh chữ tiến hành in ra một bản thảo, giấy A4 trống rỗng bị mực in nhét đầy. Khi mỗi người sinh ra, đều giống như tờ giấy trắng này, sạch sẽ hoàn mỹ, bàn tay của vận mệnh vẽ vờ làm mưa làm gió ở trên mặt giấy, thành trò tiêu khiển của ông trời, không trốn thoát khỏi yêu thương sa vào số mệnh.

Đường Lâm Lâm nói, “Lạc Thi, tinh thần của cậu không tốt thì đừng miễn cưỡng mình, trở về nghỉ ngơi đi, tớ thay cậu xem là được rồi.”

Tôi do dự một chút, gật đầu với cô ấy, với tình hình của tôi bây giờ, quả thật không có tâm trí để làm việc.

Xin Đường Lâm Lâm chiếu cố giúp tôi, sau đó xin tổng biên tập nghỉ, thu dọn đồ đạc, ra khỏi công ty.

Ra khỏi công ty, không biết sẽ đi đâu. Tôi chẳng có mục đích lang thang ở trên đường, lướt qua người xa lạ. Trước kia khi trốn học cũng từng nhàn rỗi như thế này, nhưng khi đó Mễ Sở luôn ở bên cạnh tôi, đề tài của cô ấy nói hoài cũng không hết, tức giận con người giả tạo, nói đến người cha có lương tâm bị chó nuốt kìa, con nhà giàu vùng tiền như nước trong quán bar, mỗi ngày mấy cậu thiếu niên lái xe ở đầu phố Tây.

Khi đó tôi luôn chê cô ấy ảm ỹ, bây giờ, khi tôi cô độc, lại cảm thấy yên tĩnh đến muốn điên mất. Trên đường náo nhiệt sầm uất, giống như bộ phim thời xưa không có tiếng, lướt qua chẳng liên quan đến tôi. Tôi kéo chặt áo ở trên người, đột nhiên cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Trời âm u giống như buổi chiều nặng nề đó, tiếng mẹ nước nở vang vọng ở bên tai tôi. Khi chạy tới bệnh viện, bả vai của cha máu chảy đầm đìa, và vết đau đốn, ngấm chịu đựng ở trên mặt ông.

Suy nghĩ một chút, tôi quyết định mua tám vé xe đi về trước.

Đám người ra vào ở nhà ga, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ thờ ơ.

Ca sỹ mà tôi thích từng hát: “Mỗi người đều đi theo con đường một chiều, mỗi người đều có sự tôn thờ của riêng mình.

Dọc theo đường đi có người đầu bạc đến già, có người mất đi thời thanh xuân tuổi trẻ.

Có người mỉm cười ở trong hồi ức, cũng có người vì ngày mai mà phiền muộn.”

Người bán vé lạnh lùng hỏi tôi đi đâu. Tôi đang muốn mở miệng, điện thoại lại vang lên.

Tôi nhìn tên Tô Liệt nhấp nháy không ngừng trên điện thoại, vội vàng nhận. Người bán vé liếc tôi một cái, ý bảo tôi không mua vé thì tránh sang một bên để cho người khác mua, đừng cản trở người phía sau.

Tôi cũng không so đo với thái độ của cô ta, chỉ cầm điện thoại, suy sụp đi ra sảnh bán vé.

Tô Liệt hỏi tôi, “Cậu ở đâu vậy?”

Tôi nói, “Nhà ga, muốn trở về thăm cha.”

Tô Liệt dừng một chút, hỏi, “Lạc Thi, cậu đang trốn tránh sao?”

Tôi dựa vào lan can ở sảnh bán vé, lúc nghe thấy câu nói này của cô ấy, vậy mà phát hiện bản thân mình không lên tiếng nổi.

Cô ấy không để ý đến sự im lặng của tôi, nói, “Cũng đã đi bước đầu tiên rồi, chẳng lẽ cậu muốn thụt lùi lại sao? Lâm Lạc Thi mà tớ quen biết không phải người như thế.”

“Vậy Lâm Lạc Thi mà cậu quen biết là người như thế nào?” Tôi hỏi ngược lại Tô Liệt.

Bên kia Tô Liệt dừng nói, qua một lúc sau, mới chậm rãi nói rằng, “Lâm Lạc Thi mà tớ quen biết, vẫn luôn dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, cho dù có bất kỳ khó khăn nào, đều sẽ không sợ hãi, cho dù ngày mai là ngày tận thế, cô ấy cũng sẽ làm tốt chuyện của hôm nay. Cô ấy luôn thích dùng vẻ cứng rắn bảo vệ tâm hồn yếu đuối của mình, dùng sự sáng suốt của mình mà sống tiếp, kiêu ngạo đối mặt với bất kỳ ai...”

Tôi nghĩ có lẽ gần đây tôi khóc quá nhiều, nghe được đoạn nói chuyện của Tô Liệt, trong lòng tôi khó chịu dữ dội, nhưng mà đôi mắt lại khô khốc không chảy ra giọt nước mắt nào. Tôi muốn nói, thật ra tôi không phải là người can đảm như vậy, tôi cũng biết sợ hãi.

Tô Liệt yên tĩnh rồi nói, “Bây giờ có chuyện gì hả? Đơn giản là cậu mất đi Lục Tề Minh, lại cãi nhau với Mễ Sở. Lạc Thi, tin tớ, Mễ Sở sẽ không giận cậu đâu. Không lẽ sau khi cậu mất đi tình yêu, lại dứt khoát làm hỏng cuộc sống và tình bạn nữa sao?”

Tôi ghen lời gắt đầu, mặc dù tôi biết Tô Liệt không nhìn thấy, nhưng tôi biết cô ấy nhất định cảm giác được.

Cô ấy nói xong, tôi vừa nhận được điện thoại của Hồ Lô, cậu ấy nói không gọi được cho tôi. “Đã tìm được Mễ Sở và Jang Nara rồi, Jang Nara không có việc gì, được Tề Minh đón đi. Buổi tối tớ sẽ sắp xếp, bây giờ cậu đừng nghĩ gì nữa, lái xe đến chỗ tớ.”

Sau khi cúp máy Tô Liệt, bầu trời phượng xa lộ ra màu xám nhàn nhạt, vẻ u ám lúc này đã dần dần được phủ khắp, sương chiều nặng nề trải rộng ra, tầng đá trong rừng rậm nơi xa vẫn đắm chìm trong không khí buồn tẻ của thành phố này.

Tôi đứng yên tại chỗ ngắm nhìn đám người, trong lòng bởi vì lời nói của Tô Liệt mà thoáng ổn định.

Tô Liệt, cậu mãi mãi sẽ không biết, lời nói của cậu ngày hôm nay, cho tớ biết bao sức mạnh. Cho dù sau này bị cô đơn vây quanh vào ban đêm, chỉ cần nhớ đến lời nói của cậu, tớ sẽ cảm thấy cả người ấm áp.

Giống như tớ ở nơi Bắc Cực lạnh lẽo, mà cậu, chính là ánh sáng của tớ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Sẽ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4-2

Edit: Tịnh Hào

3, Tôi suy nghĩ có phải nữ bóng rổ Nhật Trung bỏ nhào đến Nhật Bản không

Tô Liệt chờ tôi và Thiên Tầm thẳng đến Hào Đình.

Một quán rượu cao cấp như thế, cũng chỉ có Tô Liệt mới dám dẫn chúng tôi vào, giống như người vênh vào dẫn người nhà vào cửa sau.

Lúc chúng tôi đến, Hồ Lô và Mễ Sở đã ở đó rồi.

Mễ Sở ngồi trên ghế, nâng mắt nhìn tôi một cái, lại cúi đầu mở điện thoại ra. Tôi xấu hổ đứng tại chỗ, nếu như trước kia, Mễ Sở sẽ nhào lên, sau đó đánh một quyền lên vai tôi.

Thiên Tầm kéo tôi xuống ngồi bên cạnh Mễ Sở, Tô Liệt ngồi bên cạnh Hồ Lô.

Hồ Lô có sở trường làm sôi nổi bầu không khí, nước bọt bay tứ tung kể cho chúng tôi nghe thành quả tình trường oai phong gần đây của cậu ấy, Thiên Tầm liếc nhìn cậu ấy. Vẻ mặt của Hồ Lô chột dạ, cười ha ha nói với Thiên Tầm, “Chuyên gia tình cảm, vẻ mặt này của cậu, tớ cảm thấy giống như tớ không mặc quần áo trước mặt cậu.”

“Vậy chẳng phải cậu trần truồng rất nhiều năm sao?” Thiên Tầm mỉm cười bác bỏ.

Trong lúc ăn cơm, Mễ Sở đứng lên đi toilet, đi rất lâu mà vẫn chưa quay về.

Tô Liệt nói, “Lạc Thi, cậu đi xem đi.”

Tôi do dự một lát, sau đó đứng lên đi đến toilet, dọc theo đường đi cũng đã suy nghĩ làm sao mở miệng nói xin lỗi với cô ấy.

Tôi biết Mễ Sở sẽ không trách tôi. Cô ấy từng nói, “Cậu là chị em tốt nhất của tớ, làm chị em tốt kiếp này chưa chắc đã có kiếp sau, sau này nếu hai người chúng ta có lỗi lầm gì, Mễ Sở tớ cũng sẽ nhận sai trước.”

Có một từ gọi là gì đấy nhỉ, một câu thành lời tiên tri. Từ lúc tôi và Mễ Sở quen biết nhau, chúng tôi vẫn luôn ăn ý, chưa từng có bất kỳ mâu thuẫn nào.

Năm lớp 10, Mễ Sở gây rối trong lớp, khi đó cũng nhờ Hồ Lô giải vây.

Mà tôi và Mễ Sở quen biết, không lâu sau trường trung học Thực Nghiệm tổ chức một cuộc thi đấu bóng rổ nữ với Nhất Trung.

Thật ra mỗi lần trước khi diễn ra cuộc thi đấu giữa các trường, huấn luyện viên đều nói với mọi người, tình hữu nghị là quan trọng nhất, thi đấu là thứ hai, lúc còn trẻ sung sức, ai cũng không chịu thua. Vào trận đấu cứ đánh và đánh, tựa như kẻ thù gặp nhau, hết sức đồ mặt tía tai.

Dáng người của đội bóng rổ nữ Nhất Trung vô cùng nhanh nhẹn và khỏe mạnh, tôi suy nghĩ có phải Nhất Trung bỏ nhào đến Nhật Bản không. Tất cả đều không quan tâm đến việc va vào người của đội trường trung học Thực Nghiệm, cơ thể nhỏ nhắn của đội trường Thực Nghiệm liền bay xa ra hai mét.

Tôi không nghĩ đến Mễ Sở thuộc đội bóng rổ nữ trường Thực Nghiệm, nhưng trong lúc đang khí thế, tay chân cô ấy gầy gò mỏng manh xem ra thật sự làm người ta lo lắng.

Chưa tới nửa trận, rồi lại la hét khen Mễ Sở. Cô ấy là người dẫn đội của bóng rổ nữ trường Thực Nghiệm, cho nên mỗi lần đều tránh va chạm ý xấu của đối thủ bên kia.

Mà trường Thực Nghiệm, trừ Mễ Sở và một nữ sinh am hiểu tránh né đều tốt đẹp ra, thì trên người các thành viên khác đều là cục xanh cục tím. Con gái sợ nhất là để lại sẹo, nhưng mấy thành viên này đã đánh đến đỏ mắt, hoàn toàn không để ý đến cánh tay và trên đùi đều là vết xanh tím.

Còn giữ vững tinh thần giao lưu gì nữa, huấn luyện viên thì khỏi nói, nửa trận sau, chỉ có thể gọi tạm dừng một lát.

Trung học Thực Nghiệm đã thay hai thành viên bổ sung, mấy thành viên tốt nhất cũng đều ở lại, chỉ còn có một chỗ trống, huấn luyện viên suy nghĩ.

Tôi đứng ở bên cạnh nhìn, Mễ Sở cau mày, nếu là bình thường thì đã lưu manh vô lại, tức giận nói, “Mẹ nó, tìm một đám đàn độn ngoài trường, tính thi đấu cái gì hả!”

Huấn luyện viên do dự nhìn một thành viên bị thương nhẹ, thành viên xung phong đồng ý, “Em có thể, nửa trận đấu sau em vẫn có thể ra trận, nếu không thì sẽ thiếu người.”

Tôi do dự một lát, đi lên, bình tĩnh nói, “Huấn luyện viên, em là Lạc Thi lớp 10 (2), trước kia đã từng chơi bóng rổ, để em vào chỗ trống đi.”

Cả đội bóng rổ nữ và huấn luyện viên ngạc nhiên nhìn tôi, Mễ Sở cũng nghi ngờ nhìn tôi, sau đó nói với huấn luyện viên, “Thầy ơi, để bạn ấy thử đi.” Huấn luyện viên bất đắc dĩ gật đầu. Khi đó đường cùng, chỉ có thể thử thôi.

Nửa trận sau bắt đầu, tôi và Mễ Sở cùng nhau xoay chuyển tình thế. Mới đầu, Mễ Sở giống như đang cố tình thử thực lực của tôi, thử chuyển bóng mấy lần cho tôi. Trừ việc bị người ta bao vây tấn công, chuyện khác tôi đều không để cô ấy thất vọng, nhanh nhẹn hơn người, lách mình, ném vào rổ, khi đó, còn cẩn thận nhào qua người đối phương.

Trận đấu đó đánh vô cùng khó khăn, nữ sinh phía đối phương rõ ràng nhìn ra tôi và Mễ Sở phối hợp ăn ý, cho nên không ngừng phái người trông chừng chúng tôi, mới đầu còn thuận lợi nhưng sau đó có hai thành viên kẹp chặt nên nửa bước thôi cũng đã khó di chuyển. Tôi và Mễ Sở chỉ có thể nghĩ cách chuyển bóng cho thành viên khác.

Vào lúc chúng tôi không ngừng cố gắng, điểm số đã dần dần kéo gần lại. Thành viên của đội nữ đối phương có lẽ là người quen cũ của Mễ Sở ở ngoài trường, khi lướt qua nhau, các cô ấy cười lạnh nhìn Mễ Sở, “Nhìn xem lần này còn ai cứu được cậu không.”

Thế phòng ngự của các cô ấy càng ngày càng chặt chẽ, từng bước áp sát, giờ chiều ác độc, mục tiêu cũng chỉ có Mễ Sở.

Tôi ngăn đám người về phía Mễ Sở, nhưng Mễ Sở lại bình tĩnh gạt đầu với tôi. Sau đó, cô ấy liền bị va chạm ngã trên mặt đất, máu lan ra từ chân cô ấy, đầu gối của cô ấy bầm tím. Mũi của cô ấy trắng bệch, nằm trên mặt đất, tôi và đồng đội lo lắng chạy vọt tới.

Trong đám người hoảng loạn, Mễ Sở kiên định giữ chặt tay tôi, ý bảo tôi yên lặng cúi người xuống. Tôi cúi người, nghe cô ấy nói bên tai, “Lâm Lạc Thi, chỉ còn 10 phút nữa, cậu dẫn dắt mọi người đánh xong trận này đi, cho dù thua, cũng phải thua cho thật đẹp. Tớ biết, mục tiêu của các cô ấy là tớ, tớ ra trận rồi, các cô ấy sẽ không hà khắc với các cậu nữa.”

Ánh chiều tà hoàng hôn màu vàng chiếu sáng từng góc, cách bóng người, trên mặt trắng bệch của Mễ Sở còn có một tia sáng lơ mơ. Khoảnh khắc đó, đột nhiên tôi muốn khóc, giống như mình là dũng sĩ bị trọng thương, gạt đầu với cô ấy.

Sau khi Mễ Sở ra trận, thay thành viên bị thương nhẹ vào sân.

Thành viên bên kia thấy Mễ Sở rời trận, cũng không kiểm chuyện chúng tôi nữa, mà trận đấu cách kết thúc chỉ còn 10 phút, có lẽ đối phương cảm thấy

chênh lệch 15 điểm đã không thể cứu vãn được, lại bởi vì lúc này hai người to con bên trường Nhất Trung va vào người khác làm động tác giả quá rõ ràng, nên đã bị phạt rời trận, cho nên tinh thần những chiến sĩ còn lại rõ ràng rất hỗn loạn.

Tôi nhân cơ hội này, dẫn đồng đội nâng cao tỷ số, không muốn bỏ sót một quả bóng nào. Mễ Sở và đội cổ vũ ở ngoài sân cùng nhau tiếp sức cho chúng tôi. Chúng tôi giống như đại lực sĩ dùng mảnh đánh đầu thắng đó, bị đối phương kìm chặt té ngã, đứng lên đánh tiếp, trên mặt từng thành viên đều mang theo tinh thần dũng cảm không sợ chết.

Nhưng mà, khi tiếng còi kết thúc vang lên, điểm số trên bảng là 50:51. Chúng tôi thua, chỉ thiếu có một chút xíu.

Đám người giải tán, trên sân bóng yên lặng, quả bóng rổ rơi tán loạn trên đất. Không biết thành viên nào xoa người lên lau nước mắt, sau đó thì nghe được tiếng khóc thút thít.

Mễ Sở khập khiễng đi tới, vỗ bờ vai tôi nói, “Cảm ơn cậu.”

Tôi lau vết bị va quệt trên tay, nhếch khóe miệng, bắt đầu mỉm cười với cô ấy, mũi có chút êm ảm.

Trận đấu đó mãi mãi khắc sâu vào trong trí nhớ của tôi. Đó là cuộc tranh tài mà tôi đấu thậm nhất nhưng mãnh liệt nhất sau khi biết chơi bóng, cũng là một trận khó quên nhất.

Mà tôi và Mễ Sở, cũng bởi vì trận đấu đó mà bắt đầu quen biết. Tình bạn của chúng tôi cũng giống như trận đấu gió tanh mưa máu kia, nhưng lại vô cùng vững chắc.

Đang hồi tưởng như thế, đột nhiên tôi đi tới phòng vệ sinh, Mễ Sở đang hút thuốc dựa vào bồn rửa tay. Mà trong nhà vệ sinh tràn ngập tiếng rên rỉ quý dị, cùng với tiếng thở dốc tựa như không thở được...

Tôi kinh sợ nhìn Mễ Sở, cô ấy nở nụ cười tà ác với tôi, sau đó dập thuốc đi qua, dùng sức vỗ cánh cửa, làm bộ đau lòng muốn chết la hét, “Ông xã, ông xã... Anh ở bên trong sao? Sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao anh đã có em lại còn có người phụ nữ khác? Nếu không phải người ta gọi điện thoại cho em, em vẫn luôn chẳng biết gì... Hu hu... Ông xã, ông xã!”

Trong nhà vệ sinh nhất thời yên tĩnh, âm thanh quý dị cũng ngừng hẳn.

Mễ Sở hài lòng cười cười với tôi, vừa tiếp tục giả vờ nức nở nói, “Em ở nhà đợi anh”, vừa đi khỏi nhà vệ sinh với tôi.

Sau khi đi ra nhà vệ sinh, tôi và Mễ Sở nắm tay nhau cười ha hả chạy điên cuồng trên hành lang.

Mâu thuẫn đè nén dường như biến mất cùng với bước chạy và tiếng cười của chúng tôi. Tôi nói, “Cậu bị ối quá đấy.”

Cô ấy tròn trĩnh mắt, “Là bị ối với đám người bị ối được không, trên lầu có thể mướn phòng, nhưng lại muốn chọn nơi công cộng khiêu chiến tính nhẫn nại của quần chúng. Bà đây chưa phá cửa vào là nể tình lắm rồi.”

“Cắt, cậu tức cái gì hả, không phải mấy năm trước cậu cũng phá cửa vào sao?” Tôi chế giễu cô ấy.

Mấy năm trước, khi tôi và Mễ Sở vẫn còn là thiếu nữ thuần khiết, cùng đi quán rượu.

Mặc dù Mễ Sở là cô gái không lương thiện, nhưng vẫn chưa hiểu rõ chuyện tình cảm. Quán rượu kia rất trong sạch, nhưng vì còn chưa tới giờ, nên khách khứa khá ít.

Mễ Sở ngồi một lát thì nói đi toilet, tôi ngồi đợi ở trên ghế rất lâu vẫn chưa thấy cô ấy quay về, vì thế cũng giống như bây giờ đứng dậy đi tìm cô ấy, thì đã thấy cô ấy lòng như lửa đốt đứng ở trước cửa. Tôi hỏi cô ấy làm sao vậy.

Cô ấy nói, “Bên trong có một cô gái hình như bị bệnh, khi tới đi vào thì cô ấy liên tục thở dốc kêu to, nhưng mà tới vừa gõ cửa thì bên trong không có âm thanh nào.”

Tôi nghe vậy cũng hiểu được tình hình rất nghiêm trọng, vì thế xoa người đi gọi ông chủ.

Tôi và ông chủ còn chưa đến toilet, liền đụng phải Mễ Sở quay trở về. Về mặt cậu ấy tức giận nói, “Mẹ nó, thật là một đôi cầu nam nữ!” Ông chủ nghe lời của cô ấy nói xong liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ có tôi còn thuần khiết lôi kéo cô ấy, hồn nhiên hỏi, “Sao vậy, cô gái kia ra chưa?”

Mễ Sở nói, “Đi ra rồi, chẳng những cô ấy đi ra, mà tên đề tiện cùng yêu đương vụng trộm với cô ấy cũng đi ra!”

Hai người quần áo chỉnh tề nhìn Mễ Sở ở ngoài cửa, vô cùng xấu hổ, người đàn ông liếc cô ấy. Vì thế, Mễ Sở vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhớ tới năm đó, thật sự rất buồn cười. Bởi vì là tuổi trẻ, cho nên sắc bén giống như con dao, yêu hận rõ ràng.

Nhưng bây giờ, giống như chớp mắt đã già đi rất nhiều. Đối với chuyện tình cảm, là yêu, nhưng mang theo một chút hận.

Rất nhiều người không ngăn cản được thời gian thay đổi tất cả, cũng không ngăn cản được đời người vốn phải lụi tàn, nhưng lại không làm tình yêu mất đi. Như tôi, trước sau vẫn chưa thoải mái được. Nhớ tới Lục Tề Minh, tôi lại tuyệt vọng chán nản. Còn có thời thanh xuân cùng với anh, giống như đoàn

xe lửa gào rít lướt qua, từ nay về sau, cuộc sống chỉ có thể phồng theo trong trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Sẽ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4-3

Edit: Tịnh Hào

4, Khi thích một người, là lúc trở nên dửng dưng nhất

Sau khi ăn cơm xong, vài người đã bắt đầu phóng túng. Hồ Lô đánh giá bữa tiệc tổ chức cho tôi và Mễ Sở giảng hòa vô cùng thành công. Mọi người đều vui vẻ, quyết định đi quán bar. Hồ Lô gọi điện thoại cho bạn gái không biết tên của cậu ấy, lại hồ hào với mấy người bạn thường đi chơi chung, một đám chậm rãi đi tới quán bar.

Xa hoa và truy lạc, chìm ngập trong màu vàng. Nơi này là thiên đường của nhân gian, toàn cảnh là trai gái mập mờ. Tôi ngã vào vai của Tô Liệt, nhìn Mễ Sở và mấy chàng trai DJ trong quán bar liếc mắt đưa tình, Thiên Tâm, Hồ Lô và một đám người đang chơi xúc sắc. Thiên Tâm uống rượu phóng khoáng giống như mấy ông lão, làm cho mấy công tử phóng đảng bên cạnh nhìn về phía bên này.

Tôi ngửa đầu cạn sạch một ly rượu, chất lỏng đắng chát tràn ngập ở trong miệng. Thật ra tôi không thích uống rượu. Tô Liệt nói, một người dị ứng với rượu còn có thể biến thành nữ kim cương ngàn ly không ngã, thật ra cũng xem như là kỳ tích.

Tôi lắc đầu cười gượng, nếu trên đời này thật sự có kỳ tích, cũng bởi vì yêu mà có.

Từ khi phát hiện mình dị ứng với cồn, tôi chưa từng cố thay đổi, bác sĩ nói chuyện dị ứng này, ai cũng không ngăn được. Tất cả đều thay đổi vào lúc tôi học đại học năm nhất.

Lúc đó, dòng họ của nhà Lục Tề Minh buôn bán xuống dốc, mà cha của anh vì bị đá kích, trong một đêm đã ngã bệnh. May mà chương trình học của đại học khá thoải mái, cho nên Lục Tề Minh trừ đi học ra, còn có thể vừa chăm sóc cha anh, vừa học buôn bán.

Cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, mặc đồ Tây, thất cả vạt.

Anh dẫn khách từ quán rượu này đến buổi party kia, uống rượu là chuyện không thể tránh. Không phải buôn bán đều nói chuyện trên bàn rượu sao?

Khi đó, có tiết học trống tôi sẽ đi tìm Lục Tề Minh, Hồ Lô nói, “Là một bạn gái tương lai của người kinh doanh, sao có thể không uống rượu chứ? Nếu thế, đến trên bàn rượu sẽ mất vui.”

Rất nhiều người phương bác ký hợp đồng, rất hào sảng, vứt chuyện kinh doanh sang một bên, liền muốn lên bàn rượu trước. Chỉ cần thấy đối phương uống rượu sáng khoái, chính mình cũng sẽ sáng khoái ký hợp đồng.

Mặc dù Lục Tề Minh rất ít khi dẫn tôi đến nơi buôn bán, nhưng tôi cảm thấy Hồ Lô nói rất có lý, không uống rượu thì không được.

Vì thế, có một khoảng thời gian như thế này, tôi thường xuyên kéo Lục Tề Minh, Mễ Sở, Tô Liệt và Thiên Tâm đi quán bar. Tôi thường uống đến lác lư người, mất lờ mờ màng, sau đó sáng ngày hôm sau thì đi bệnh viện chích thuốc, đã từng có một khoảng thời gian tính xấu không đổi lại chạy tới quán bar.

Cứ thế mãi, một tháng tới, vậy mà tôi lại không còn dị ứng với cồn nữa.

Bác sĩ toát mồ hôi vì tôi, nói, “Cô gái nhỏ, lá gan cũng quá lớn đấy, không có trách nhiệm gì với sức khỏe của mình cả. May mà sức khỏe cháu tốt, suốt chút nữa chắc nhập viện luôn rồi.”

Tôi mỉm cười không nói, khi thích một người, là lúc trở nên dửng dưng nhất.

Tôi không quan tâm sự lo lắng của mọi người, vui vẻ đi tìm Lục Tề Minh.

Ở trên bàn rượu, khi khách khứa nói, “Kính vợ chồng nhỏ anh sớm ngày bên nhau.” Lục Tề Minh lập tức ngăn rượu giúp tôi. Tôi ngăn tay của anh lại, phóng khoáng cười nói, “Cảm ơn Tàn tổng.”

Lục Tề Minh trừng tôi, tôi kéo tay anh bảo anh không cần lo lắng.

Ký hợp đồng rất vui vẻ. Sau này Lục Tề Minh hỏi tôi làm sao mà lại nhanh đến vậy, tôi nói có lẽ là do ý trời.

Từ nay về sau, anh mang giày Tây, tôi quần áo chỉnh tề, bàn việc dưới ngọn nến, không còn ngôn ngữ đàm phán chém giết, cũng không còn là chàng trai

có nụ cười trong veo và cô gái nhảy nhót trong trường học nữa.

Mà tôi, không hề nhắc đến chuyện chạy tôi chạy lui đến quán bar và bệnh viện suốt một tháng.

Có một số việc, tôi thà rằng cả đời để ở trong bụng, bởi vì tôi không thích mở miệng để đòi người khác trả công. Như thế sẽ làm tôi cảm thấy những việc tôi làm, không phải vì yêu, mà là vì ép buộc.

Khi Hồ Lô dẫn tôi về nhà, đầu tôi đã choáng váng hoa mắt, mỗi bước đi đều tựa như giẫm lên bông vải.

Đám Mễ Sở ném tôi vào trong nhà thì đầu đi mất, trong phòng yên tĩnh, tôi nằm trên ghế sofa, đầu óc không tỉnh táo. Tôi thích tối, tối làm tôi cảm thấy có dũng khí, có cảm giác an toàn nào đó. Giống như bây giờ, có thể không kiêng dè gì chảy nước mắt trong bóng tối, không có ai nhìn thấy, ngay cả mình, cũng không nhìn thấy nước mắt của mình.

Trước kia, mỗi lần đều là do Lục Tề Minh đưa tôi về nhà, trừ thực hiện nghĩa vụ của bạn trai ra, cũng bởi vì khi học cấp ba, từng xảy ra chuyện kinh thiên động địa, làm cho tôi suýt chút nữa bỏ mạng.

Khi đó tôi và Lục Tề Minh ở cùng một chỗ được vài ngày, vẫn còn chơi với Mễ Sở và Hồ Lô, mỗi ngày cười hi hi ha ha. So với trước đây, cuộc sống rất náo nhiệt, tôi cho rằng ông trời đã bắt đầu rủ lòng thương xót tôi, sẽ không còn khổ cực, bơ vơ nữa.

Nhưng mà chủ nhật đó được nghỉ học về nhà, ở nhà ga lại đụng phải nữ sinh đã từng cùng với Mễ Sở gây sự trong lớp.

Nữ sinh câu vai tôi kéo tôi vào một con hẻm nhỏ ở bên cạnh nhà ga, tôi không rõ nguyên do, nhưng cũng chưa kháng cự. Dù sao tôi nghĩ tôi và Mễ Sở đã thành bạn thân rồi, bạn của cô ấy, chắc tìm tôi có việc hay là sao đây.

Tóm lại, tôi mãi mãi không nghĩ đến, sự chờ đợi của tôi chính là một tai họa ngập đầu. Ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống của tôi.

Khi người con gái kéo tôi vào con hẻm, tôi nhìn thấy trong hẻm còn có mấy cô gái khác, trên mặt của các cô ấy đều mang vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Mãi đến lúc đó, tôi mới nóng nảy, tôi biết, sắp xảy ra chuyện rồi. Tôi tránh thoát tay của người con gái, chạy ra ngoài, nhưng người con gái hiển nhiên đã đoán được phản ứng của tôi, trở tay đẩy tôi vào trong hẻm.

Không có bất cứ lưỡng lự gì, trực tiếp đánh dữ dội tựa như trận hồng thủy kéo ập tới, tôi không phân biệt rõ là tay ai đẩy đầu tôi, móng tay của ai cào mặt tôi, chân của ai đá vào lồng ngực của tôi. Trong lúc tôi định xoay người, nhưng lại yếu thế, không cách nào nhúc nhích được.

Đến cuối cùng, toàn thân tôi đều đau đớn nóng rát, nếu như không phải mơ hồ nhìn thấy các cô ấy ngừng tay, trong ý thức của tôi, cơ thể vẫn sẽ đau đớn, tựa như còn có từng quả bom nện vào trên người tôi.

Tôi cuộn mình nằm trên mặt đất, người con gái khinh thường cười tôi, bảo mấy cô gái xung quanh đỡ tôi lên.

Thời niên thiếu dễ bị tổn thương nhất, bởi vì không biết học cách chịu thua, không học được dừng cảm, không chịu thiệt thòi trước mắt. Giống như tôi lúc đó, liều chết nhìn thẳng vào người con gái dẫn đầu, không chịu thua, không sợ hãi.

Cô gái dẫn đầu khinh thường thái độ của tôi, hừ lạnh một tiếng đẩy tôi ra, mấy cô gái kia cũng không đỡ nữa bỏ tôi ra.

Ngày đó, tôi chắc chắn đã đụng phải vị thần xui xẻo lớn nhất đời này, sau khi mấy cô gái kia bỏ tôi ra, tôi liền không chịu được ngã trên mặt đất.

Khi đó nhà ga đang mở rộng, bên cạnh con hẻm là công trình kiến trúc đang thi công, cho nên đường phố bị trùng xuống, hơn nữa bị công nhân của công trình xây dựng vút mấy cây sắt, hòn đá và giá thép ở ven đường.

Trước khi ý thức của tôi còn chưa phân biệt kịp, tôi nhìn chằm chằm cái giá ba góc trên đất, trực tiếp nhào tới, lập tức, con mắt đau buốt muốn nứt ra. Trời của tôi tối lại.

Sau đó tôi cảm giác được có người đỡ tôi dậy, sau đó bên tai vang lên một trận kinh hô, “Trời ạ, mắt của cô ấy...”

Xung quanh cũng bắt đầu có tiếng bàn tán, “Mễ Sở biết thì phải làm sao đây? Mễ Sở sẽ đánh chết chúng ta.” “Quân Quân, đây là chuyện của cậu, Mễ Sở tìm cậu đừng tìm tui tở.”

Người tên Quân Quân kia, có lẽ là cô gái dẫn đầu, cô ấy bình tĩnh nói, “Đi.”

Tôi không biết ngày đó là ai đưa tôi đi bệnh viện, tôi chỉ biết là, trong lúc mơ màng, có người vẫn luôn lôi kéo tôi hỏi số điện thoại của người nhà.

Tôi không có bất cứ do dự gì, viết số điện thoại của Lục Tề Minh.

Giống như bây giờ, tôi đã say rồi ý thức có chút mơ hồ, ở trong căn phòng yên tĩnh là lúc nảy sinh sự cô độc. Tôi vẫn giống như trước, nghĩ đến Lục Tề Minh đầu tiên.

Tên của Lục Tề Minh ở trong điện thoại tôi đứng đầu tiên, bởi vì đặt anh là “Người yêu”. (*)

(*) Trong tiếng trung là 爱人 (Àiren), chữ a xếp đầu tiên.

Mễ Sở từng cười nhạo nói tôi, “Xung hô này thật giống như mấy người hồi xưa, đòi cha mẹ tớ mới gọi thế, 9x bây giờ thích gọi là “Honey”, “Ông xã”, “Thân ái”, “Bảo bối”, “Heo heo”.

Nhưng mà tôi vẫn giữ chữ đó, một là do bắt đầu bằng vần “a”, mãi mãi đứng thứ nhất.

Hai là, tôi thích hai chữ “người yêu” này, hai chữ này làm tôi cảm thấy đây là xung hô đáng tin nhất trong tình yêu. Người yêu, cùng yêu nhau, người mà mình yêu quý, người trong lòng mình.

“Alo?” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên. Tôi đang trong cơn say bắt đầu tỉnh táo lại, xung quanh là gió lạnh bao quanh tôi. Toàn thân tôi mềm nhũn xụi lơ ở trên ghế sofa.

Tôi nhắm mắt lại, run rẩy hỏi, “Xin hỏi Lục Tề Minh có ở đây không?”

Jang Nara ở đầu dây bên kia bởi vì chuyện của Mễ Sở ngày hôm qua mà ghi hận trong lòng, cười nói, “Anh ấy ngủ rồi, cậu có chuyện gì thì nói với tớ đi.”

“Phiền bảo anh ấy nghe máy được không?” Có lẽ là do vị trí chính thất của tôi hồi trước quá sâu hoặc có thể là Jang Nara không hề kiêng kị, tôi mới có thể làm ra chuyện này.

Qua hồi lâu, rất lâu, giọng nói quen thuộc của Lục Tề Minh vang lên, “Lạc Thi?”

Tôi đã từng cho rằng, mất Lục Tề Minh là chuyện đau khổ nhất, nhưng lại không đủ để làm tôi khó chịu đến đau gan xé ruột.

Bởi vì, tận trong đáy lòng, vẫn luôn ôm một niềm tin thế này, tôi cảm thấy chỉ cần tôi mở miệng, anh sẽ cung chiều giống như trước, nói với tôi, “Tớ yêu đến mù quáng rồi, không muốn đau buồn nữa, thật ra trong lòng tớ cậu vẫn là người tớ thích nhất.”

Sau đó, anh sẽ trở về bên cạnh tôi, cung chiều tôi, thương tôi, nhường nhịn tôi giống như trước.

Nhưng mà bây giờ, Lục Tề Minh ở đầu bên kia chỉ dùng giọng nói trầm thấp nói với tôi, “Lạc Thi, sau này đừng gọi điện thoại cho tớ nữa.”

Sau này, đừng gọi... điện thoại... cho tớ nữa.

Sau này, đừng gọi... điện thoại... cho tớ nữa.

Điện thoại trượt xuống đất, toàn bộ thế giới sụp đổ.

Cảnh của bốn năm trước dường như đang hiện ra ngay trước mắt.

Cô gái mang vành mắt thâm đen, cậu trai nói, “Buổi tối nên đi ngủ sớm một chút.”

Cô gái nói, “Tớ không muốn bị mất ngủ, mất ngủ cảm thấy rất tỉnh mạch.”

Cậu trai nói, “Khi cậu mất ngủ thì gọi điện thoại cho tớ, 24 tiếng tớ đều không tắt máy.”

Từ đó, cậu con trai nói được thì làm được. Mỗi lần cô gái lè lưỡi nói, “Lại gọi cho cậu rồi.”

Cậu trai sẽ khẽ cười, bao dung nói, “Đứa ngốc, trẻ như vậy lại chưa ngủ.”

Cậu con trai đó là Lục Tề Minh, còn cô gái là tôi.

5, Chia tay chính là chia tay, không có ai đứng ai sai

Khi tôi bị điện thoại đánh thức đã là giữa trưa, Mễ Sở và Thiên Tầm gọi tôi đi dạo phố.

Bởi vì rạng sáng bị nồm mưa, cho nên lúc tôi đứng lên thì bụng đã kêu vang, bảo Mễ Sở Thiên Tầm mời tôi ăn cơm trước, mới cùng các cô ấy đi dạo cửa hàng. Ở chỗ thử giày, vậy mà chúng tôi lại đụng phải Hồ Lô và bạn gái của cậu ấy.

Hồ Lô đang ở phía xa nhào tới nói, “Chào mấy người vợ, đây chính là “duyên phận” đấy!”

Mễ Sở nhìn bạn gái phía sau cậu ấy, lập tức nhìn cậu ấy bằng đôi mắt xinh đẹp thét chói tai, “Ồ, ông xã, đây là ai vậy?”

Bạn gái của Hồ Lô đứng ở bên cạnh cười tí mắt, đoán chừng nhìn ra Mễ Sở đang nói đùa, cho nên không hề tức giận. Thiên Tầm nói, “Tớ vừa mới nghỉ hôm nay ít người một chút, thì lại đụng phải cậu.”

Hồ Lô hỏi, “Tô Liệt đâu?”

“Ai biết, cậu ấy suốt ngày xuất quỷ nhập thần.” Mễ Sở đáp.

Nói xong, mấy người liền làm quen cùng đi dạo. Hồ Lô vẫn luôn nói, “Chỉ cần vùng một cây cuốc, không có góc tường nào là không đào được.” Bây giờ xem ra, cái cuốc của Hồ Lô thật sự rất tốt.

Mặc dù bình thường cậu ấy rất phóng khoáng phong lưu ở trước mặt chúng tôi, nhưng đối diện với nữ sinh, thật sự là không có gì để nói.

Bạn gái của cậu ấy vừa mới nhìn trúng một đôi giày, cậu ấy lập tức chăm sóc đi lên nói, “Thử một chút đi, thích thì anh tặng cho em.”

Mễ Sở và Thiên Tâm đang xem giày nghe nói như thế, thét chói tai nhào lên, chen chúc hỏi, “Thật vậy à? Thật vậy à?”

Hồ Lô cười nói ha ha, “Thật, nhưng mà những lời này là nói với bạn gái tớ.”

Mễ Sở đẩy đầu anh một cái. “Mẹ nó, thì ra lúc này cậu gọi bọn tớ là vợ để cậu chiếm tiện nghi rồi.”

Hồ Lô bắt đầu dĩ hòa vi quý, “Được rồi, được rồi, các cậu chọn là được.”

Mễ Sở và Thiên Tâm lập tức vui vẻ, đôi mắt phát ra ánh sáng, giống như súng liên thanh bắn phá trên chiến trường.

Khi đi ngang qua một cửa hàng, TV ở bên trong đang phát một tin tức, nói là đàn ông không thể chịu được bạn gái bỏ đi, muốn nhảy lầu tự tử.

Mễ Sở khẽ xùy, nói, “Ý chí yếu ớt như vậy, xứng đáng bị bỏ rơi.”

Hồ Lô tiếp lời nói, “Tớ biết 100 cách tự sát, trong đó có một cách thoải mái nhất, các cậu biết là cách gì không?”

“Cách gì?” Tôi hỏi.

“Cười một trong bốn người các cậu, bảo đảm chết một cách vui sướng, vừa đau vừa nhanh.” (*)

(*) Trong bản raw là 痛快: là vui sướng, thoải mái, nhưng nếu tách ra từng chữ 痛 có nghĩa là đau, 快 có nghĩa là nhanh.

Trong cửa hàng truyền ra âm thanh kỳ quái của Hồ Lô, Mễ Sở đánh sau lưng cậu ấy.

Thiên Tâm nhìn thấy tâm trạng tôi giảm sút, kéo tôi nói, “Đến đây, mua một đôi giày là tốt rồi.”

Mễ Sở quay đầu lại nói, “Lạc Thi, đi ra ngoài chơi thì phải vui vẻ chút, đừng mãi nhớ đến tên khốn kiếp kia nữa.”

Ngược lại cô ấy kéo Hồ Lô hỏi, “Cậu và Lục Tề Minh tốt như vậy, cậu nói xem, chuyện cậu ấy làm gọi là gì đây?”

Hồ Lô nói, “Từ khi cậu ấy và Jang Nara quen nhau, tớ rất ít liên lạc với cậu ấy.”

Mễ Sở hỏi, “Cậu thật sự không biết tại sao à? Cậu không thấy có chút kỳ lạ sao? Trước đây tớ cảm thấy chính là Lâm Lạc Thi vượt tường, Lục Tề Minh lôi kéo tay cậu ấy nói, ‘nếu anh ấy không đối xử tốt với cậu, tớ sẽ chờ cậu mãi mãi’.”

Tôi liếc xéo Mễ Sở, “Đây là lời nói gì vậy?”

Hồ Lô điềm nhiên quay đầu hỏi tôi, “Lạc Thi, cậu không có làm chuyện gì có lỗi với Lục Tề Minh chứ? Cậu ấy không phải là người đoạn tuyệt, trừ khi là có chuyện gì kích thích cậu ấy.”

Tôi tròn trố mắt, “Trong khoảng thời gian này các cậu không ở bên cạnh tớ sao, tớ có thể làm chuyện có lỗi với cậu ấy à.”

Hồ Lô nói, “VẬU cũng chưa chắc.”

“Cậu rút đi, ý này của cậu, biết cái gì thì nói thẳng.”

“Chính là vào lúc đó tớ cảm thấy các cậu có chút hiểu lầm, dù sao tớ có hỏi Lục Tề Minh tại sao, cậu ấy cũng không nói.”

“Có thể có hiểu lầm gì chứ, cuối cùng cũng không ngăn được người ta có người yêu khác.” Tôi lạnh nhạt châm chọc nói, trong lồng ngực lại bởi vì câu nói này mà khổ sở.

Hình ảnh ngày đó Lục Tề Minh nằm ở trên giường, nắm tay Jang Nara lại hiện ra ngay trước mắt tôi.

Tôi lắc đầu, cảm thấy mấy chuyện này không thể nói với mọi người. Tôi sợ nói ra Mễ Sở lại muốn giẫm chân.

Dù sao, chia tay chính là chia tay, không có chuyện ai đúng ai sai. Lục Tề Minh, chuyện duy nhất mà tớ có thể làm, đó là bảo vệ danh dự cậu không bị tổn hại. Cậu đã từng đối xử tốt với tớ như thế, cho nên tớ không thể sau khi chia tay lại làm cậu buồn.

Đi ra khỏi cửa hàng thì đã là hoàng hôn.

Con gái đi dạo phố thật sự không thể cứu vãn được, từ lầu một đến lầu sáu, từ khu giày dép đến khu quần áo nữ, đến khu áo lót, đến khu quần áo nam, thậm chí là khu quần áo trẻ em, đều bị Mễ Sở, Thiên Tầm và bạn gái của Hồ Lô đi dạo một lần. Các cô ấy vui vẻ tàn sát cửa hàng, tôi và Hồ Lô cùng đi theo, là vui vẻ đến mức hận không thể nhuộm cả cửa hàng đầy máu!

Hồ Lô lái xe chờ chúng tôi đi ăn cơm, đến một tiệm cơm cũng khá bắt mắt, một anh chàng đẹp trai và bốn cô gái xinh đẹp, tình thế này không phải chàng trai nào cũng làm được.

Mễ Sở đi thẳng ở đằng trước, giống như là vợ cả. Bạn gái của Hồ Lô rất dịu dàng, tính cách lại được, có lẽ là đã hiểu được tính của Mễ Sở, cho nên không hề ngại, ngược lại còn cười cười nói chuyện với chúng tôi.

Lúc này, Tô Liệt gọi điện hỏi chúng tôi đang làm gì, tôi nói đi ăn cơm, hỏi cô ấy không đi qua ăn sao.

Cô ấy nói không đi. Giọng nói nghe có chút không thích hợp lắm. Tôi hỏi nữa, cô ấy nói là gặp chuyện không vừa ý trong công việc.

Tôi nói, “Vậy cùng qua ăn cơm đi.” Tô Liệt vẫn từ chối, nói mình cần yên tĩnh một lát thì sẽ ổn.

Cô ấy chính là thế, chuyện cô ấy không muốn nói thì ai cũng không ép được cô ấy.

Sau khi ăn cơm xong thì chào tạm biệt Mễ Sở, Hồ Lô bọn họ, tôi lại nhận được điện thoại của Tô Liệt, mới đầu bên kia chỉ là tiếng khóc trầm thấp, sau đó dần dần thành nức nở nghẹn ngào.

Tôi yên lặng nghe, không nói lời nào, giống như mấy năm trước, khi cô ấy vừa mới làm việc cũng như thế.

Lúc tôi ở trường học đọc sách, thì cô ấy đã chịu uất ức ở công ty, sẽ gọi điện thoại khóc với tôi. Khi đó, cô ấy vẫn là một cô gái hồn nhiên, không hiểu đối nhân xử thế, bị đồng nghiệp ức hiếp, đơn từ bị người khác cướp đoạt, đều khóc giống như đứa con nít.

Nghĩ đến đó, tôi thật sự rất lâu rồi chưa nghe Tô Liệt khóc. Không biết từ lúc nào cô ấy từ một đóa hoa bách hợp yếu đuối, biến thành cây hoa hồng đầy gai.

Xe taxi chạy trên con phố trống trải của thành phố này, đèn đường ngoài cửa sổ lướt qua, cứ sáng rồi tắt. Tô Liệt khóc làm tâm tình của tôi trở nên áp lực khác thường, cảm thấy tất cả ở ngoài cửa sổ đều biến thành màu xám nhạt.

Trong tiếng khóc của cô ấy mang theo sự run rẩy, rất nhiều năm rồi tôi chưa nhìn thấy cô ấy khóc thảm thiết như vậy, thật giống như một thứ gì đó liên quan đến tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Sẽ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Edit: Tịnh Hào

1, Đây là Tô Đông, cô ấy là chị gái của em, em tên là Tô Hạ

Đêm qua, Tô Liệt khóc rất lâu, mới cúp điện thoại.

Tôi không hỏi cô ấy tại sao, cũng không đi tìm cô ấy, bởi vì tôi muốn cho cô ấy thời gian thoải mái hơn. Cô ấy từng nói, có nhiều lúc, cô ấy không cần hỏi thăm, mà chỉ cần lắng nghe. Tôi là hốc cây yên tĩnh, lượm nhặt những nỗi bi thương của bạn bè bên cạnh, bởi vì tôi cứ cho rằng, như thế, bi thương sẽ đi qua, các cô ấy sẽ vui vẻ hơn.

Còn có một ngày nghỉ ngơi, tôi quyết định về thăm cha.

Cha xảy ra sự cố ở nhà máy, cánh tay bị máy móc cắt đứt, làm phẫu thuật ở bệnh viện đã được đưa về nhà nghỉ ngơi. Bởi vì công việc của tôi bận rộn, còn chưa trở về thăm cha, mẹ nói chuyện ụp mở qua điện thoại, nói bình phục rất tốt, bảo tôi đừng lo lắng.

Tôi thở dài, chỉ sợ cha không chấp nhận được hiện thực này, cha vẫn luôn là người thích hơn người khác, ở phương diện này tôi cứ tùy theo cha.

Dọc theo đường đi, tôi có chút không yên lòng. Trần Ly Thủy cách nội thành không quá xa, mỗi buổi sáng, xe lửa màu xanh cũ kỹ chậm rì chạy từ thành phố này đến thành phố khác, con đường nhỏ ở Trần Ly Thủy có phong cảnh rất khác biệt. So với xe lửa có ánh sáng xung quanh, thì màu lục có vẻ cũ kỹ, mà không thiếu nét độc đáo. Cho nên đoàn xe màu xanh này lại trở thành xe ngắm cảnh của một số khách du lịch. Cô gái bên cạnh tôi hình như học chụp ảnh, không ngừng chụp phong cảnh ngoài cửa sổ, khi nhìn thấy những mảnh ruộng lớn thì kinh hô lên, đáng vẻ nhảy nhót làm lòng tôi hâm mộ. Lúc

trước, tôi cũng như cô ấy, trong mắt chỉ nhìn thấy một màu xanh tươi, mà không phải là mảnh đất màu xám ẩm ướt.

Khi đó, tôi hồn nhiên chân chất, được cha mẹ chăm sóc, tuy cuộc sống nghèo khó, nhưng hết sức hạnh phúc.

Là từ lúc nào mà tôi thay đổi? Trở nên lạnh lùng nổi loạn, u sầu cô đơn.

Là lúc 12 tuổi, hay là 13 tuổi?

Thời gian phai mờ như thế, giống như đoàn xe lửa cũ gào rít, chẳng mấy chốc đã đưa tôi đến nơi năm ấy.

Năm ấy, tôi học lớp 8, trời đổ mưa vào buổi trưa, tôi nghỉ trưa ở phòng học, đột nhiên bị người ta đánh thức, nói bên ngoài có người tìm.

Tôi mở to hai mắt mê mẩn, lác lác đi ra ngoài phòng học.

Sau đó, tôi nhìn thấy một nam sinh đầu cua mím cười nhìn tôi, có lẽ cao 1m7, vẻ mặt mang chút uể oải, nhưng nhìn thấy tôi thì ánh mắt phát sáng như ngọn lửa nhỏ.

Tôi nheo mắt, nghi ngờ hỏi, “Anh là?”

Anh ta kích động tiến lên kéo tôi, hỏi, “Em... có phải là Lâm Lạc Thi không?”

Tôi gật đầu đáp, “Đúng, có chuyện gì?” Trong bầu không khí lạnh lạnh làm tôi tỉnh táo lại, tôi xác định tôi không quen người con trai trước mặt.

Anh ta xoa xoa hai tay, hỏi, “... Em, có rảnh không? Anh mời em ăn chút gì đó được không?”

Tôi tự nhận mình không có sự quyến rũ lớn như vậy, hấp dẫn một nam sinh còn trẻ, có vẻ chênh lệch tôi ba, bốn tuổi mời tôi đi ăn. Tôi quay đầu nhìn đồng hồ treo trên tường trong phòng học, cách giờ lên lớp còn có nửa tiếng. “Có chuyện gì à?” Tôi hỏi lại lần nữa.

“Ừm, tìm một chỗ nói chuyện đi, là chuyện rất quan trọng.” Người nam sinh vẫn kiên trì.

Tôi vẫn không lay chuyển được, đồng ý đi tiệm bánh ngọt ở ngoài trường cùng với anh ta.

Nhiệt độ ngày hôm đó có chút thấp, khi TV phát tin tức, sẽ chiếu đi chiếu lại sự thay đổi của thời tiết ở xung quanh. Ngày đó, tôi đi theo phía sau nam sinh, bả vai rụt lại, mà cũng bởi vì trời lạnh, có chút hoảng sợ lo trước tính sau.

Sau một tiếng sấm vang lên, hiện thực thuận theo sự hoảng sợ của tôi mà vạch ra một vết thương tàn khốc, tựa như con mãnh thú miệng rộng, nháy mắt nuốt trọn tôi.

Nam sinh mang đến cho tôi một bí mật kinh thiên.

Bí mật này làm tôi một khoảng thời gian rất lâu sau, cũng không dám nhìn lại khoảnh khắc đó.

Anh ta nói, “Lâm Lạc Thi, chào em, anh tên là Tô Dương, từ quan hệ huyết thống mà nói, anh là anh trai của em.”

Lúc đó, tôi ngây ngốc, há to mồm nhìn anh ta, “Nhưng mà cha mẹ tôi không có nói là tôi còn có anh trai...”

Anh ta nở nụ cười, “Bởi vì họ không phải là cha mẹ ruột của em, em và anh mới là ruột thịt.”

Anh ta nhìn đáng vẻ không tin tưởng của tôi, lập tức lấy một tấm hình từ trong túi ra, đưa tới trước mặt tôi nói, “Em xem tấm hình này, tự nhiên sẽ hiểu.”

Đó là ảnh chụp của anh ta với một người con gái khác. Tôi cúi đầu nhìn kỹ gương mặt của người con gái, đột nhiên kinh ngạc đến ngu ngơ chết lặng, bởi vì gương mặt của người con gái đó giống 90% với tôi.

Anh ta nhìn tôi hoảng hốt, chỉ vào người con gái trên ảnh nói, “Đây là Tô Đông, cô ấy là chị gái của em, em tên là Tô Hạ.”

Tôi nhìn bức hình, cắn môi không nói nên lời.

Anh ta nói thẳng, “Tô Hạ, em hãy tha thứ cho cha mẹ, khi sinh em ra, gia đình nghèo khó, họ bất đắc dĩ phải làm vậy, mới gửi em cho nhà khác.”

Tôi nhìn tấm hình, giống như con cá vùng vẫy chết trên tấm thớt, thì thào nói, “Em nghĩ có lẽ anh tìm nhầm người rồi.”

Anh ta sững sốt, cười nói, “Anh biết em nhất thời chưa chấp nhận được, nhưng anh chắc chắn không tìm sai người, không tin em có thể về hỏi cha mẹ hiện tại của em.”

Những lời này của anh ta không hề trốn tránh không hề che giấu, thẳng thắn, nhưng lại làm thời niên thiếu của tôi nháy mắt tuyệt vọng.

Vì bí mật này quá mức lớn, mười mấy năm trước không có tin tức nào, hiện tại muốn tôi tiếp nhận. Tôi không biết có phải người lớn đều có đáng vẻ vân đạm phong khinh không, tôi chỉ biết là, tôi không thích Tô Dương, không thích sự bình tĩnh và tỉnh táo của anh ta, không thích anh ta lấy đáng vẻ như

không liên quan nói cho tôi biết, thật ra tôi là đứa nhỏ bị bỏ rơi nhiều năm, bây giờ, anh ta đến nhận tôi.

Mặc dù anh ta nhấn mạnh lần nữa, lúc ấy vì gia đình khó khăn, cha mẹ mới đưa tôi ra ngoài, nhưng so với sự bình tĩnh của anh ta, tôi không thể nào đứng vững được. Tôi gay gắt nói, “Nếu đã đưa tôi ra ngoài, hiện tại hà cớ gì mà đến tìm tôi, là vì phát tài sao, cho nên giống như nhận nuôi một con chó nhỏ, lại muốn đưa tôi trở về?”

Tô Dương nhìn tôi phát điên, bình tĩnh nói, “Tô Hạ, em bình tĩnh nghe anh nói. Anh biết, cho tới bây giờ em vẫn chưa biết rõ thân thế của mình, có thể thấy em... được cha mẹ nuôi dưỡng rất cực khổ, bọn họ coi em như con ruột. Mẹ từng nói, mẹ không mong em tha thứ, anh chỉ hy vọng, em có thể trở về thăm mẹ, mẹ của chúng ta, rất nhớ em...”

“Xin lỗi, bây giờ mẹ tôi đang ở nhà, tôi không biết mẹ anh đang nói là ai.” Tôi cắt lời của anh ta.

Đột nhiên, anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt u buồn, anh ta nói, “Tô Hạ, anh sẽ không quấy rầy cuộc sống của em, chỉ mong em đi thăm mẹ.”

“Thật xin lỗi, tôi không rảnh.” Tôi nói xong, đứng lên đi ra ngoài.

Nhưng mà, câu tiếp theo của Tô Dương làm tôi kinh ngạc phải dừng bước. Anh ta kéo cổ tay của tôi, thấp giọng nói, “Tô Hạ, mẹ bị bệnh, là ung thư, thời gian không còn nhiều...”

2, Vết thương trong lòng ngưng lại, nhiều năm như vậy, chỉ có mình tôi hiểu

Tôi xuống xe, đi bộ một lát nữa mới đến một căn nhà. Mẹ nhìn thấy tôi quay về, lập tức để giày xuống, chào đón nói, “Mẹ còn tưởng rằng tuần này con không trở về chứ.”

Tôi cười bám lấy vai của mẹ, “Sao có thể không trở về chứ? Đây là thuốc con mang cho cha.”

“Thuốc trong nhà đã uống hết, con đừng mua tốn tiền bậy bạ.” Mẹ vừa lấy thuốc vừa quở trách tôi, làm nhảm, nhưng làm lòng tôi vô cùng uất ức.

Khi mẹ xoay người cất thuốc, đón ánh mặt trời trong sân, tôi bị mái tóc bạc trên đầu mẹ làm hoa mắt. Mẹ mặc áo vải bông rộng thùng thình, thân hình nhanh nhẹn đi tới đi lui, tìm mấy món ăn ngon trong nhà đưa cho tôi. Dáng vẻ của mẹ có chút cồng kềnh, đi qua lại bận rộn trong căn nhà cũ kỹ.

Trong nháy mắt, tôi đứng dưới ánh mặt trời, đột nhiên vô cùng đau buồn.

Mỗi đứa con, mặc dù lớn bao nhiêu tuổi, đều cảm thấy mình vẫn sống dưới cánh chim của cha mẹ, khi đối mặt với mưa to gió lớn, sẽ có thói quen trốn sau cha mẹ, khi đối mặt với thất bại, sẽ có thói quen tìm cha mẹ tâm sự, khi đối mặt với tổn thương, sẽ có thói quen tìm cha mẹ khóc thút thít. Chúng ta cứ tìm đến, nhưng cha mẹ không hề oán trách, điều này làm chúng ta khi đã trưởng thành vẫn được cưng chiều như một đứa trẻ.

Mãi đến khi nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên của cha mẹ, cha mẹ rụng cái răng đầu tiên, hai mắt của cha mẹ càng ngày càng mờ đi, mới có thể thật sự hiểu, chúng ta đã trưởng thành, còn cha mẹ, thật sự đã già rồi.

Cha mẹ, là người cô độc nhất trên thế gian này.

Nếu như trên đời này, người dễ dàng bị bạn tổn thương nhất, nhưng lại sẵn lòng chấp nhận tất cả tổn thương của bạn, thì người đó, chính là cha mẹ.

Khi tôi đi vào phòng ngủ, cha đang nằm ở trên giường. Nhìn thấy tôi, cha cười nói, “Về rồi à?”

Tôi giúp cha khoác áo lên người, nói, “Dạ, cuối tuần ạ.”

“Trong phòng tôi tắm như thế, sao không ra phơi nắng?” Tôi vừa nói vừa đỡ cha.

Cha do dự một lát, cuối cùng vẫn thuận theo sự điều khiển của tôi đi ra phòng ngủ. Băng gạc màu trắng trên bả vai của cha được ánh sáng chiếu vào, có vẻ càng thêm nổi bật, cha lắc lắc bả vai đứng dưới ánh mặt trời.

Khi đi chuyển băng ghế từ trong nhà ra, nhìn thấy cha đang đứng trong sân giữa đầu, hít thở nhìn gốc cây đào. Cành cây đào đan chéo vào nhau, ngăn cản ánh sáng, bóng dáng của cha ở dưới tia sáng lộ ra vẻ vô cùng gầy yếu.

Cha nhìn cây đào nói lầm bầm, “Năm nay, ngay cả quả đào con cũng không ăn được, từ lúc xuất viện, quả đào đã bị mấy con khỉ nhỏ xung quanh hái mất rồi, năm nay là lần đầu tiên ra quả...”

Tôi đi qua cười nói, “Hàng năm quả đào đều có, năm sau chắc chắn sẽ càng nhiều hơn.”

Tôi và cha ngồi ở trong sân trò chuyện, có lẽ là vì duy trì hình tượng trước mặt tôi, cho nên dường như cha không nhắc đến vết thương của mình, chỉ nói sau này tìm việc khó khăn. Nhưng mà, tôi nhìn ra sự cô đơn mờ mịt trong mắt cha.

Đã rất lâu rồi tôi chưa nói chuyện với cha như thế này, trong ấn tượng, cha mẹ không phải là người nói chuyện nhiều, khi trời lạnh, họ sẽ đưa áo cho tôi, không nói một câu: “Trời lạnh, chú ý sức khỏe.” Cho nên, tôi rất ít nói chuyện với họ.

Sau này, theo tuổi tác tăng lên, tôi mới dần dần hiểu sự chăm sóc của cha mẹ, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu đùa giỡn với họ, mối quan hệ cải thiện không ít.

Tôi rất bất ngờ khi cha biết tôi và Lục Tề Minh quen nhau, nhưng không hề phản đối, Cha nói, “Con gái ấy mà, đến tuổi này cần có chút kinh nghiệm.”

Cha đứng dưới ánh mặt trời híp mắt hỏi, “Sao Tề Minh không cùng đến chơi?”

“Nhà cậu ấy mở tiệm buôn bán, sao cậu ấy đi được.” Tôi trả lời trôi chảy.

Cha ngửa đầu nhìn cây đào, cũng không nói lại. Tôi đoán không ra cha đang suy nghĩ gì, vì thế tính toán ở trong lòng, trở về phải tìm nơi nào đó làm thêm, bởi vì tôi muốn cố gắng làm một cái tay giả sớm một chút cho cha.

Sau khi ăn cơm xong với cha mẹ, bạn thân ở nhà bên cạnh tôi tìm tôi chơi.

Khi cô ấy nhìn thấy tôi, ngạc nhiên nói, “Lâm Lạc Thi, cậu thay đổi rồi.”

Tôi cười nhạo, “Đẹp hơn hả?”

“Ha ha, không giống tên con trai nữa rồi, không giống kẻ nổi loạn nữa.”

Lời nói của bạn thân, làm trong đầu tôi chợt nhớ lại kỷ niệm sâu sắc.

Tôi còn nhớ rõ những ngày đồn công an (quản lý hộ khẩu) ra vào. Tôi há mồm cười, khoảng thời gian không dám nhớ lại kia.

Bởi vì đau đớn, cho nên liều mạng tìm kiếm giải thoát, bởi vì tuyệt vọng, cho nên mặc kệ sa đọa.

Từ dịu dàng đến nổi loạn, từ oán giận đến sa đọa. Vết thương trong lòng ngưng lại, nhiều năm như vậy, chỉ có mình tôi hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đề Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-2

Edit: Tịnh Hào

3, Người tôi yêu nhất trên thế gian này đã đi rồi

Năm ấy, sau khi Tô Dương đến tìm tôi, để lại số điện thoại rồi đi. Anh ta nói, “Tô Hạ, anh xin em suy nghĩ cho kĩ.”

Mà tôi, cầm lấy tờ giấy mỏng manh viết số điện thoại, giống như nắm lấy số mệnh bị vứt đi, nước mắt rơi như mưa. Tôi không muốn tha thứ, cũng không có cách nào để tha thứ. Tôi vẫn cho rằng mình là người được cưng chiều nhất, nhưng mãi đến lúc đó mới hiểu được, thì ra mình là người đáng thương nhất bị vứt bỏ.

Nhưng mà, tôi lại không thể không tha thứ. Liên quan đến máu mủ tình thâm làm tôi không thể nào làm ngơ, thậm chí vào trong đêm khuya tôi tôi liều mạng nghĩ đến dáng vẻ mẹ ruột của tôi, bà có hơi mập giống như người mẹ bây giờ của tôi không, đầm đìa lưng thiện, bà sẽ thích mặc quần áo màu đỏ sẫm sao, bà có thể làm đồ ăn ngon cho tôi không, lúc bà cười lên có thể làm tôi cảm thấy như được tắm gió xuân không.

Bận tâm và nhớ nhung làm tôi ngày đêm bứt rứt, lời nói của Tô Dương không ngừng vang vọng bên tai tôi, “Thời gian của bà không còn nhiều, hy vọng em mau chóng trả lời anh”, “Thời gian của bà không còn nhiều, hy vọng em mau chóng trả lời anh”...

Cuối cùng, tôi không hề ép nỗi sự đau lòng và tò mò, quyết định đi gặp mặt bà một lần. Cho dù bà từng vứt bỏ tôi, cho tôi một số mệnh khác. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, tôi còn nhớ đến bà, tôi hận bà, nhưng lại từ nội tâm muốn gặp mặt bà.

Vận mệnh là một đôi tay, đùa giỡn cuộc đời của bạn hết lần này đến lần khác, mặc cho bạn bị nhốt trong đó, cũng không có người vươn tay ra giúp đỡ, chỉ mình tự đi ra từ trong đó, tựa như con bướm đứt khoát sống lại lần nữa.

Tôi từng nghĩ khi bà gặp tôi, sẽ ôm tôi khóc, xin lỗi vì trước kia đã bỏ rơi tôi. Tôi từng nghĩ tới, bà nhìn thấy tôi, sẽ định bảo tôi gọi bà là mẹ. Thế đấy, mặc kệ ra sao, tôi sẽ giờ tỉnh cái kính, tức giận.

Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nghĩ tới, bà lại hồ hững như thế, tựa như con gió lạnh trong không khí. Tôi nghi ngờ khi tôi bước vào cửa, trong mắt bà có ánh sáng chợt lóe lên, trên mặt là sự kích động và vui vẻ, là ảo giác của tôi.

Mặt bà do trị bệnh bằng hóa chất mà trở nên khô khan, tóc đã bạc trắng hơn mẹ tôi nhiều, bởi vì dựa vào đồ ăn lỏng mới có thể sống được, cho nên đã gầy không nhìn ra được dáng vẻ.

Tôi nhìn bà, nước mắt chợt dâng lên hốc mắt. Đây là mẹ ruột của tôi sao? Tôi và bà có máu mủ ruột thịt.

Tôi cẩn thận đi đến bên giường, muốn nắm lấy tay của bà, nhưng mà vuron ra, lại không biết nắm thế nào.

Bởi vì bà thân nhiên đánh giá tôi, giống như đang nhìn một người không quen biết.

Tô Dương ở bên cạnh nói, “Mẹ, Tô Hạ đến thăm mẹ.”

Bà mở môi khô khốc, lạnh băng hỏi, “Tô Hạ là ai?”

Tô Hạ là ai? Tô Hạ là ai? Nhiều năm về sau, tôi đã nghe qua rất nhiều câu nói lạnh lùng, nhưng chưa có câu nào có thể làm cho con tim tôi nguội lạnh bằng câu này.

Tôi cắn môi, nhịn nước mắt xuống, bất đắc dĩ cười khan, “Hi hi, cháu không quen biết, cháu là Lâm Lạc Thi, hình như đi nhầm cửa rồi.”

Nói xong, tôi rất nhanh xoay người chạy ra ngoài cửa.

Bởi vì, tôi sợ nán lại một giây ở trong phòng, sẽ bị họ nhìn thấy nước mắt của tôi.

Ngày đó, Tô Dương từ trong phòng bệnh đuổi theo tôi, tôi khẽ nói với anh ta, “Đi toilet.”

Tôi ở trong nhà vệ sinh ngập mùi sát trùng, đối mặt với bầu không khí lạnh băng, lớn tiếng khóc lên.

Tôi cảm thấy mình buồn đến tê tâm liệt phế, đau đớn giống như móc trái tim còn đập của tôi ra. Tôi buồn vì mình mềm lòng, buồn vì mình đến gặp bà, bởi vì tôi phát hiện, cho dù bà đối xử lạnh lùng với tôi như vậy, nhưng tôi lại không hận bà.

Bà nằm ở trên giường, gầy như thế, nhỏ như vậy, trong ánh mắt còn mang theo sự cứng rắn và xa cách, nhưng dưới tấm chăn màu trắng, sự gầy yếu của bà lại làm người ta thương tiếc đến thế.

Tôi muốn kéo tay của bà nói, “Con là Tô Hạ, con đến thăm mẹ rồi.”

Nhưng mà câu nói của bà làm tôi nhất thời nghẹn họng.

Tôi lau nước mắt, rửa mặt, mới đi ra từ nhà vệ sinh.

Khi tôi ra ngoài, Tô Dương đã ngồi ở chỗ không xa, đang cúi đầu hút thuốc. Khi đó anh ta đang học đại học, trên mặt hồn nhiên mang theo sự tang thương mà những người bạn cùng lứa tuổi không có.

Tôi nhếch khóe miệng khẽ cười nói, “Gặp rồi, em cũng phải về rồi.”

Tô Dương ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng thở dài, tiễn tôi ra trạm xe.

Khi ở sảnh chờ xe, anh ta giúp tôi kéo cổ áo. Hành động vô ý này của anh ta, cũng làm tôi rất nhanh đỏ mặt. Tôi cúi đầu, hít hít mũi nói, “Bà ấy không nhận ra em.”

Tô Dương thờ dài nói, “Năm trong dự kiến. Cuộc đời của bà đã đến hồi kết rồi, không ngờ lại mang đến phiền toái cho em.”

Nói xong, anh ta lại nâng khóe miệng, bất đắc dĩ cười nói, “Anh đi tìm em, bà ấy cũng không biết, bởi vì ở trong nhà em là chuyện cảm kị. Anh nhớ trước đó có một lần anh đi ngang qua phòng của bà ấy, nghe thấy bà ấy nói với cha, chuyện sai lầm duy nhất mà cả đời này bà đã làm, chính là đưa con gái của mình cho người khác. Anh biết, em là tâm bệnh của bà ấy. Sau khi bà bị bệnh ở trong bệnh viện, trừ đem theo đồ dùng hằng ngày ra, đặt ở dưới gối của bà, là tấm ảnh 100 ngày. Lúc nào bà cũng nhìn lúc tại anh không có mặt sẽ lên nhìn, nhưng vẫn bị anh thu dọn khăn trải giường không cẩn thận phát hiện được.”

Khi nói những lời này, Tô Dương lại dùng lực hít một hơi thuốc lá, từ bệnh viện đến nơi này, dọc đường anh chưa từng dừng lại.

Tôi nói, “Ít hút thuốc đi, không tốt cho phổi.”

Anh nở nụ cười, tiếp tục nói, “Không phải bà không muốn nhận ra em, nhưng bà hiểu, đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Bà cảm thấy đời này người bà mắc nợ nhiều nhất chính là em, bà không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, bà không muốn trước khi mất sẽ ép em cố làm nghĩa vụ của một người con. Khi em vừa mới lao ra khỏi phòng bệnh, anh nhìn thấy bà quay đầu lau nước mắt. Tô Hạ, em đừng trách bà ấy. Nhé?” Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt của Tô Dương đã đỏ.

Tôi cắn môi, nhẹ nhàng gạt đầu, nước mắt đã từ từ chảy xuống, tôi nói, “Sau này em sẽ thường đến thăm bà ấy.”

Tô Dương gạt đầu, nức nở nói, “Em nhớ kỹ số điện thoại của anh.”

Nhưng mà, lời hứa của tôi, lại không có cơ hội thực hiện.

Bởi vì, ngày thứ ba sau khi trở về, tôi gọi điện thoại cho Tô Dương, ở trong điện thoại, Tô Dương khẽ nói với tôi, “Mẹ đã đi rồi.”

Tô Dương nói, một tiếng trước khi tôi gọi điện thoại tới bà đã đi rồi, lúc bà đi, nhắm mắt lại, rất bình thản. Bà nói không còn gì tiếc nuối, trong tay nắm chặt tấm ảnh 100 ngày của tôi.

Sau khi cúp điện thoại, tôi ngồi xổm xuống trong trạm điện thoại gào khóc thật lớn, giống như đứa trẻ bị mất kẹo. Tôi khó chịu như thế, bởi vì, tôi còn chưa kịp gọi bà một tiếng mẹ.

Mặc dù bà vứt bỏ tôi, lại cho tôi một tâm hồn nhu hòa và cuộc đời dài dang đặc sau này.

4, Tôi là cô bé lọ lem mặt mày xám tro, anh là hoàng tử mang đôi giày thủy tinh thần bí

Mẹ ruột của tôi qua đời đã đã kích đến tôi. Nó là vết thương không thể xóa mờ được, nhắc nhở tôi đây là gông cùm xiềng xích mà cả đời tôi không thể nào thoát ra được.

Tôi vẫn cho rằng, tôi có cơ hội sẽ thường đến thăm bà, một ngày nào đó bà sẽ mỉm cười với tôi.

Nhưng mà, chỉ dừng lại trong ký ức của tôi, từ đầu đến cuối vẫn là đôi mắt lạnh băng khi đó bà nhìn tôi.

Tô Dương từng nói tình cảm của bà đối với tôi, nhưng mà, tôi còn chưa kịp tự mình cảm nhận, bà đã sớm bỏ đi.

Tô Dương nói, trước khi mất, bà đã dặn đi dặn lại với cha, không được quấy rầy tôi, không được đi tìm tôi nữa, để tôi sống cuộc sống của mình thật tốt. Tôi sống tốt, chính là sự an ủi lớn nhất của bà khi lên trời.

Mùa thu năm ấy, giống như bởi vì bà rời đi, trở nên vô cùng ngắn.

Tôi cũng thay đổi vào trước mùa thu năm đó, quả thật tính tình cũng thay đổi, không còn thấy khoảnh khắc dịu dàng trước đó, trở thành hình tượng cô gái giống như ác bá.

Tôi nghĩ, có một khoảng thời gian rất dài, nhất định cha mẹ sẽ rất nghi ngờ sự thay đổi của tôi.

Tôi tuyệt đối giữ bí mật, không hề nhắc với họ tôi đã sớm biết thân thế của mình.

Mỗi lần sau khi tôi gây chuyện, họ vẫn chạy đến giúp tôi dọn dẹp mọi chuyện. Hai năm đó, họ càng không ngừng móc hết tiền và nước mắt, đến đồn công an lĩnh tôi về với khuôn mặt tươi cười.

Trần Li Thủy không lớn, tôi thành người quen ra vào đồn công an, thành cô gái phản loạn trong mắt mọi người.

Mỗi lần cha tôi nghiêm túc dẫn tôi về nhà đều sẽ nổi trận lôi đình, trong tay có cái gì, thì sẽ đập bẻ thứ đó về phía tôi. Mà tôi, mỗi lần đều lạnh lùng nhìn ông nghĩ, quả nhiên không phải là cha ruột.

Bây giờ nghĩ lại, cách nghĩ lúc đó quả thật kỳ quái đến không thể tưởng tượng nổi. Cha mẹ đối xử tốt với tôi, chẳng những tôi không báo ơn, ngược lại càng làm nhiều chuyện sai trái.

Cho nên, mãi đến thật lâu sau này, tôi rất vui mừng, lúc tôi sắp rơi vào vực sâu vạn trượng, đã gặp được Lục Tề Minh. Anh dẫn dắt tôi ra khỏi đầm lầy áp lực, mang đến cho tôi ánh sáng và ấm áp.

Nếu như không có anh, có lẽ tôi vẫn còn ích kỷ sống trong xã hội, lấy thái độ bất cần đối mặt với thế giới không công bằng.

Cho nên, có nhiều lúc, Lục Tề Minh có ý nghĩa quan trọng với tôi, là người yêu, cũng là người cứu vãn. Anh cứu tôi thoát ra từ trong đáy bùn, anh mang theo một thế giới sạch sẽ, anh là người đầu tiên chạy đến khi tôi gặp nguy hiểm và khó khăn.

Năm ấy, sau khi tôi bị cô gái Quân Quân đánh, Lục Tề Minh chạy đến bệnh viện giúp tôi nộp hết toàn bộ chi phí. Bởi vì tiền tiêu vặt bình thường của anh có hạn, phần lớn toàn mua đồ ăn vặt cho tôi, khi đó chúng tôi yêu sớm, cũng không thể để cha mẹ biết rõ.

Cho nên, Lục Tề Minh đi mượn bạn bè người này người kia. Lục Tề Minh là người có chút kiêu ngạo, trước giờ anh không chịu khuất phục trước người khác, anh từng nói, có vài thứ, cho dù anh không chiếm được, cũng sẽ không cầu xin người khác cho.

Tôi có thể tưởng tượng được sự khó xử của anh, vô cùng lo lắng.

Khi tôi tỉnh lại ở bệnh viện, khi bên mắt còn mơ hồ, đã có một bàn tay ấm áp bao phủ lên mắt tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy Lục Tề Minh dịu dàng nói, “Đừng sợ, mắt của cậu chỉ là do băng bó, cho nên tạm thời nhìn không rõ, sẽ không mù đâu, mắt của cậu khâu bảy đường, cũng không có hốc hác.”

Lục Tề Minh rất hiểu tôi, anh biết tôi tự luyện đến mức độ nào, chuyện sợ hãi nhất chính là hủy dung. Cho nên lời nói của anh giống như cho tôi uống liều thuốc an thần.

Anh nói xong, mới khẽ nắm tay tôi, sau khi đôi mắt tôi thích ứng được với ánh sáng, tôi mới nhìn rõ được khuôn mặt của Lục Tề Minh, mắt còn lại do vẫn còn băng bó, cho nên bị miếng gạc che mất một ít.

Lục Tề Minh nói đùa cho sinh động bầu không khí, “Đừng lo lắng, cho dù cậu bị hủy dung, tớ cũng muốn cậu.”

Tôi không cười như anh mong muốn, mà là mếu máo, nước mắt dâng lên.

Nhất thời Lục Tề Minh luống cuống tay chân, anh vừa lau nước mắt cho tôi vừa nói, “Lạc Thi, đừng khóc, sao vậy? Đau quá sao? Tớ đi gọi bác sĩ...”

Nói xong liền hướng ra ngoài cửa gọi, tôi ngăn cản cánh tay của anh, mặt đầy nước mũi nói, “Chỉ là tớ có chút cảm động.”

Đúng vậy, có thể không cảm động sao, sau trận tai họa đó, bạn phát hiện bạn không thiếu tay thiếu chân, còn có người trong lòng ở bên cạnh. Hơn nữa anh ấy còn mở miệng sẽ chăm sóc cho bạn, mở miệng cầu xin người khác. Anh ấy đối với bạn rất tốt, là thật tâm chân thành, không hề yêu cầu bất cứ đáp trả nào.

Cho tới bây giờ tôi cũng không có cách nào mở miệng khen Lục Tề Minh tốt, bởi vì tôi sợ nói quá thì ông trời sẽ mang thứ đồ tốt nhất bên cạnh bạn đi.

Ít nhất là vào năm đó, tôi là cô bé lọ lem mặt mày xám tro, anh là hoàng tử mang đôi giày thủy tinh kỳ diệu. Cực khổ xuống trần gian, cứu sống tôi.

Ngày sinh nhật đó của Mễ Sở, tất cả bạn học đều nhìn tôi, đều khen Lục Tề Minh có đôi mắt tinh đời, cho dù khi đó chúng tôi đã không còn quen nhau. Nhưng mà, những gì thay đổi vì anh ở trên người tôi, rất rõ ràng. Bốn năm nay, bạn học có sự thay đổi lớn nhất chỉ sợ là tôi, tôi trưởng thành, đẹp, tao nhã, mặc dù không phải là kim tự tháp ở đỉnh cao, nhưng ném tôi vào trong một đám người vẫn có thể tìm được.

Mà những thứ này, họ đều cho rằng công lao thuộc về Lục Tề Minh. Tôi, cũng nghĩ là thuộc về Lục Tề Minh.

Nếu như không phải năm ấy áo sơ mi trắng của anh quá chói mắt, làm sao tôi lại hèn mọn thay đổi vì anh?

Nếu như không phải nụ cười của anh quá rực rỡ, làm sao tôi lại cúi người khuất phục, sau này toàn tâm toàn ý, giống như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời, giống như trọng thần thờ phụng vua?

5, Cậu còn muốn quay đầu lại? Còn muốn trở về không?

Tôi ở lại trong nhà một ngày, bước lên xe trở về nhà. Trước khi đi, mẹ giống như năm ấy tiễn tôi đi học, nhét cho tôi vài hộp đào vàng và miếng quýt khô tôi thích ăn, tôi nói quá nặng làm biếng xách, nhưng khóe mắt lại ẩm ướt.

Lúc lên xe lửa, sắc trời đã có chút tối. Tôi nằm bò lên cửa kính xe, nhìn cánh đồng lúa nhấp nhô ngoài cửa sổ, dưới bóng đêm, tựa như cảnh biển, nhấp nhô không ngừng. Người trong xe đều hưởng thụ niềm vui của riêng họ, xung quanh yên tĩnh im lặng.

Không biết tại sao, mỗi lần trở về nhà, tôi đều có cảm giác trống trải, thật giống như trấn Li Thủy là nơi chôn vùi nỗi đau và sự chịu đựng của tôi, mấy năm phản loạn và oán giận.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi tôi lên cấp 3 thì ít về nhà. Mỗi lần cha tiễn tôi ra đầu trấn ngồi xe, khi xe càng lúc càng xa, tôi quay đầu nhìn về bóng dáng của họ, đều vô cùng buồn bã.

Tôi ngồi trên xe buồn ngủ, trước mắt hiện ra chuyện cũ năm ấy.

Mặt tôi bị biến dạng, có lông mày nhưng lại thưa thớt, có một dấu vết thật dài. Đây cũng là nguyên nhân sau này tôi vẫn luôn để mái dày.

Khi tôi ở bệnh viện 1 tuần, vốn muốn hỏi Mễ Sở rõ ràng về cô gái kia, nhưng trong trường học lại không thấy bóng dáng của cô gái đó nữa.

Thông qua nói chuyện, Thiên Tầm ngồi cùng bàn nói cho tôi biết, “Thiếu chút nữa Lục Tề Minh đánh Mễ Sở, là Mễ Sở bắt Quân Quân đi. Nguyên nhân cụ thể không rõ.”

Tôi hỏi Lục Tề Minh từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn né tránh, anh chỉ nói, không thích Mễ Sở.

Tôi hỏi Mễ Sở, Mễ Sở nhìn thấy vết sẹo giữa lông mày tôi, lại không biết sao ôm tôi khóc.

Cô ấy nói, “Lạc Thi... xin lỗi, đều do tớ, cô ta vẫn luôn che giấu rất tốt, tớ không ngờ cô ta lại đến tìm cậu gây sự.”

Tôi vỗ bả vai của Mễ Sở, an ủi cô ấy nói, “Chuyện này có lớn gì đâu, cậu xem đi, không phải tớ rất tốt sao.”

Nói xong tôi cười với Mễ Sở, “Tớ thật sự không sao. Khi tớ vừa nhìn thấy vết sẹo, tớ không cách nào tiếp nhận được. Nhưng mà dùng mái tóc che lại, cũng không có vấn đề gì.”

Từ đó về sau, Mễ Sở vẫn luôn áy náy hổ thẹn với tôi, cô ấy cố chấp cảm thấy thế, nếu như không phải vì cô ấy, tôi sẽ không bị thương.

Sau đó, tôi cũng nghe Mễ Sở nói, là cô ấy và Lục Tề Minh kết hợp lại ép Quân Quân chuyển trường, nhà của Quân Quân là người có chút nền tảng văn hóa, Lục Tề Minh dùng tiền tìm bề trên nói chuyện, trán của tôi để lại sẹo, Quân Quân cũng không khá hơn tôi chút nào.

Chuyện cụ thể thế nào, họ cũng không nói rõ cho tôi. Thậm chí Lục Tề Minh chưa từng nhắc với tôi.

Nhưng mà Mễ Sở nói, “Lạc Thi, Lục Tề Minh đối với cậu, rất xem trọng.”

Tôi gật đầu. Sao tôi không biết. Anh không có sở trường nói lời đường mật, nhưng anh yêu thương tôi, bảo vệ tôi. Là một người con trai có gia thế ưu tú, trừ vay tiền thuốc men cho tôi khắp nơi, lại còn liên lạc với bề trên không quen biết để nói chuyện.

Khi tôi nghĩ về nỗi ưu buồn đó, chuông điện thoại đã cắt ngang sự đau thương che giấu dưới bóng tối.

Tôi nhận máy, nghe Mễ Sở lo lắng hỏi tôi, “Cậu ở đâu?”

Tôi nói, “Đang ở trên xe đi về. Sao thế?”

“Máy giờ đến? Tôi đi đón cậu.”

Tôi hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi vừa mới biết được một tin.” Mễ Sở hạ giọng, “Là Jang Nara, chờ cậu trở về thì nói tiếp.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi không buồn ngủ nữa, cũng còn nửa tiếng đã đến nội thành.

Lời nói của Mễ Sở kéo tôi về hiện thực, vừa nghe đến tên này, Lục Tề Minh sẽ hiện lên tiếp theo.

Đột nhiên tôi có chút chua xót, chẳng bao lâu nữa, tên đi cùng với Lục Tề Minh, không phải là Lâm Lạc Thi, mà là Jang Nara.

Cuối cùng trải qua bao lâu, giọng nói và nụ cười của anh vẫn còn sót lại trong trí nhớ của tôi, mà người của anh đã sớm cách xa tận chân trời.

Lục Tề Minh, rốt cuộc có phải làm thế nào để đối mặt với cậu, là trầm tĩnh, hay là nước mắt?

Khi tôi xuống xe, cửa ra vào nhón nháo, thấy gương mặt quen thuộc của Mễ Sở.

Một ngày không gặp, giặt mình tựa như cách xa cả một đời vậy. Mễ Sở chạy đến bên cạnh tôi, dùng sức vỗ bờ vai của tôi một cái, “Ngu ngốc, cuối cùng thì cậu cũng trở về.”

Cô ấy vừa mở miệng nói chuyện, tôi liền tìm được cảm giác quen thuộc kia. Tôi trợn mắt với cô ấy, “Mẹ nó, cậu mới ngu ngốc, tin tức gì hả, nói mau.”

Mễ Sở cười gian tà với tôi, mỗi lần cô ấy lộ ra nụ cười như thế, tôi sẽ thầm kêu rên giúp người đó, chắc chắn cô ấy lại muốn tìm ra cách quỷ quái gì đó để chinh người.

Quả nhiên, cô ấy mở miệng nói, “Lần này Jang Nara có bản lĩnh cũng không thoát khỏi bàn tay của chị rồi.”

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn mở miệng nói, “Mễ Sở, việc đó... Mặc dù, tôi không thích cô ấy, nhưng, chúng ta là thiếu nữ xinh đẹp lương thiện chính nghĩa!”

Mễ Sở cười khinh bỉ với thái độ nhân nhượng cho khỏi phiền của tôi, “Cậu chính là người ngu ngốc, Lục Tề Minh cũng ngu ngốc, Jang Nara đã sớm cho cậu ấy đội vô số mũ xanh, cậu ấy lại ngu ngốc tựa như mang đầy ánh sáng xanh đi cùng cô ấy khắp nơi.”

Tôi kinh ngạc nhìn Mễ Sở, “Lời này của cậu có ý gì? Jang Nara cho Lục Tề Minh đội mũ xanh gì hả?”

Mễ Sở đắc ý nói, “Cậu có biết hôm nay tôi đụng phải ai không? Là cậu con trai xấu xí, là cậu ta nói với tôi. Vào ngày sinh nhật của tôi, không phải sau đó Lục Tề Minh và Jang Nara cùng về sao? Cậu con trai xấu nhìn thấy Jang Nara, tôi nói ngày đó dáng vẻ của cậu ta giống như muốn nói lại thôi, tôi còn tưởng rằng cậu ta còn chưa quên tình cũ, thì ra là muốn nói chuyện này cho tôi biết. Tôi nói với cậu, trước kia Jang Nara không phải tên Jang Nara, mà là tên Trương Phương Thảo gì đó, dù sao tên quê mùa quá. Sau này không biết tại sao lại đổi thành tên ở trong phim Hàn Quốc, không phải chúng ta học trường cấp 3 Thực Nghiệm sao, trước kia cô ấy học lớp 12, tên con trai xấu ngốc kia, căn bản cậu ta đã từng học qua các trường. Hơn nữa cậu ta là người phá hoại, thường ý vào nhà có tiền, đôi bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo, cậu ta nói khi đó, Jang Nara chính là một trong những người bạn gái của cậu ta. Chắc chắn, tôi không thể không nói ánh mắt của Lục Tề Minh, ngay cả tên con trai xấu xí vứt đi, cậu ấy cũng muốn.”

Nhất thời, tôi bị lời nói của Mễ Sở làm ngốc, lại bình tĩnh hỏi, “Mễ Sở, cậu đã quên sao? Lúc ấy ở trường trung học Thực Nghiệm có một câu nói, chính là, thà tin thế giới có quỷ, cũng không nên tin lời nói của tên con trai xấu kia.”

Mễ Sở vỗ ngực bảo đảm nói, “Lâm Lạc Thi, tôi nói cho cậu biết, tên con trai xấu nói chuyện bậy bạ với người khác, nếu dám nói bậy với Mễ Sở, tôi lập tức vụn đầu của cậu ta xuống làm bóng đá. Cậu yên tâm, cậu ta bảo đảm với tôi, nói lời của cậu ta vô cùng chân thật, không tin có thể tìm bạn học lớp 12 thăm dò. Hơn nữa cậu ta còn nói, Jang Nara không chỉ thuộc về cậu ta, cô ấy là người thuộc về ai cho tiền cô ấy.”

“Vậy cậu nói xem, Lục Tề Minh có cho tiền cô ấy không?” Tôi chợt nắm lấy Mễ Sở hỏi.

Mẽ Sở liếc nhìn đáng vẻ như bệnh tâm thần của tôi, “Điều kiện của Lục Tề Minh như vậy, dùng tiền tìm người chọc tức cậu sao? Hơn nữa, cậu và cậu ấy có tình cảm nhiều năm như vậy, làm sao cậu ấy lại vô duyên vô cớ tìm người chọc tức cậu?”

Lời nói của Mẽ Sở không phải không có lý, tôi vốn nảy lên một hy vọng nhưng chợt tan biến. Tôi nhìn màn đêm, sững sờ không nói nên lời.

Tin tức Mẽ Sở mang đến quá lớn, lớn giống như năm ấy tôi mười ba tuổi, Tô Dương chạy đến nói cho tôi biết, nói tôi không phải do cha mẹ sinh ra. Từng bước đi giống như cảnh trong giấc mơ. Mẽ Sở kéo tôi, “Này, ngu ngốc, nói tin tức này với Lục Tề Minh, khẳng định cậu ấy bị Jang Nara lừa rồi.”

“Nhưng mà... Tớ như vậy có giống thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại không?” Tôi khó khăn mở miệng nói.

Mẽ Sở trừng tôi, “Lạc Thi, khuyết điểm của cậu chính là mềm lòng. Jang Nara đã bắt nạt bắt nghĩa, sinh nhật tớ ngày đó cô ấy ăn hiếp cậu như thế, cậu sợ gì thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại hả.”

“Nhưng mà... Mẽ Sở, tớ... không muốn làm Lục Tề Minh... buồn.”

“Vậy cậu cứ đi nhìn đầu cậu ấy ngập ánh sáng xanh vui tươi, bị người ta cười nhạo ở sau lưng?”

“Tớ...” Tôi không có chút sức lực trả lời.

Lục Tề Minh, Lục Tề Minh, vừa nghĩ đến tên này tôi liền đau lòng khó chịu.

Ở thành phố này, tôi không thể tránh được hai nơi, một nơi có quá nhiều niềm vui, một nơi có quá nhiều nước mắt, ở cùng với hồi ức nhiều năm như vậy. Mà những thứ này, đều do cùng một người ban tặng.

Lục Tề Minh, người đó chính là cậu.

Mỗi lần đối mặt với chuyện của cậu, tớ không biết lựa chọn thế nào, là tiếp tục coi nó như một bí mật tiếp tục chôn vùi trong lòng, hay là mở miệng, không cam lòng nói cho cậu nghe?

Nhưng mà, chúng tôi đã sớm bước ra khoảng thời gian trước kia, mặc dù biết rõ sự thật, cậu còn muốn quay đầu lại? Còn muốn trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Edit: Tịnh Hào

1, Tôi là Mèo Cát Tường, tôi đang đợi Mèo Như Ý của tôi.

Khi về đến nhà, tôi hơi mệt, nhưng mà tin tức của Mẽ Sở làm tôi không thể nào ngủ yên.

Tôi tắm nước nóng, nằm ở trên giường, cầm điện thoại lướt qua lướt lại, không biết có nên gọi cho Lục Tề Minh không. Chúng tôi đã chia tay được một tháng, một tháng này, tôi chưa bao giờ chuẩn bị chịu hành hạ thế này. Nhưng mà tôi tự nói với bản thân mình, chịu đựng rồi chịu đựng, sẽ qua thôi.

Bật máy tính lên, tiếng nhạc của Lương Vịnh Kỳ vang lên, “Dù biết mình coi người ấy chỉ là một người bạn cũ, nhưng vẫn đau đớn vẫn bận tâm, chỉ là trái tim tôi sẽ thôi bông cháy, hãy để quá khứ theo gió bay đi, tất cả những câu nói si mê chân thành, luôn ở mãi trong tim tôi, mặc dù người ấy đã không còn bên tôi nữa...” (Cái giá của tình yêu – Lương Vịnh Kỳ)

Năm đó, cô ấy vẫn là một cô gái tóc ngắn thanh thuần, hát tình cảm bị thương, được người ta gọi là “Ngọc nữ Chương Môn Nhân” (*). Nhưng vào lúc sự nghiệp của cô ấy như mặt trời ban trưa, chuyện tình cảm của cô ấy lại rơi vào hoàn cảnh rối rắm. Cô ấy bị dính vào việc người thứ ba, ép Thiệu Mỹ Kỳ đi, chọn Trịnh Y Kiện.

(*) Người dẫn đầu xu thế.

Trận đánh cuộc này, đã tiêu phí hết cả lòng dũng cảm trong đời của cô ấy. Bởi vì còn trẻ, cho nên dám làm, bởi vì còn trẻ, cho nên dám yêu và làm kẻ địch với cả thế giới.

Tình yêu mà cô ấy lựa chọn, buông bỏ giống như tương lai rực rỡ phía trước.

Mười năm, khi mọi người dần dần tiếp nhận lỗi lầm của cô ấy, muốn cười chúc phúc cho cô ấy, thì cô ấy lại tuyên bố chia tay với Trịnh Y Kiện, khoảng thời gian mười năm dài đến thế cũng không có kết cục viên mãn. Cô ấy hoang phí mười năm thanh xuân của mình để yêu một người đàn ông, cô ấy mang

khuôn mặt buồn bã, tiến vào làng giải trí lần nữa.

Nhưng mà, mười năm chìm nổi, người mới thay người cũ, khuôn mặt của cô ấy đã sớm lỗi thời. Cho dù cô ấy ra album mới, hát về bài ca tình yêu thất tình của chính mình, nhưng fan đã không còn muốn mua nữa.

Giống như tôi, lúc trước nghe những bài hát trước đó của cô ấy, lại không muốn nghe giọng hát khàn khàn của cô ấy, mỗi người đều có một phần quà, chính là nỗ lực vì một người, chưa trải qua đau đớn, sẽ không biết quý trọng món quà trong tay.

Tôi không thích để những quá khứ thăng trầm của mình hiện rõ trên khuôn mặt, tranh thủ đồng tình của người khác. Tôi cảm thấy tôi có chút kiêu ngạo, chính là không muốn bán sự đau khổ của mình. Điều này cũng là lý do sau khi chia tay với Lục Tề Minh, tôi chưa từng quá dằn vặt, bởi vì tôi không muốn sự thân thiết lúc trước giống như là người khác không chịu nổi nhìn thấy một phần con người của tôi. Tôi thả một mình kiếm chế khóc trong bóng tối, nhưng dưới ánh mặt trời chói lọi, tôi vẫn sẽ cười giống như một kẻ ngốc không tìm không phôi.

Tôi vẫn nằm trên giường cầm điện thoại suy nghĩ miên man, cho nên khi điện thoại đột nhiên vang lên, tôi giật nảy mình.

Tôi liếc nhìn con số, nghe máy, là Tô Dương đã lâu chưa gặp.

“Alo, Lạc Thi, tình hình của chú có tốt không?”

Năm ấy, sau khi mẹ ruột tôi qua đời, tôi và Tô Dương vẫn giữ liên lạc. Dưới sự kiên trì của tôi, anh ấy bắt đầu gọi tôi là Lạc Thi. Mà tên Tô Hạ này, đã ra đi theo mẹ ruột, sẽ không bao giờ thấy ánh mặt trời nữa.

“Alo, tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh, Tô Dương.” Tôi nói.

Buột miệng nói câu cảm ơn này là thật, chiều hôm đó cha gặp chuyện không may, cần gấp một số tiền lớn, mà tôi đối mặt với cuốn sổ điện thoại thật dày, lại không biết gọi cho ai.

Cuối cùng, ma xui quỷ khiến, tôi gọi điện thoại cho Tô Dương. Ở trong lòng tôi, Mễ Sở, Tô Liệt, Thiên Tầm, Hồ Lô, bọn họ đều là bạn tốt nhất của tôi, nhưng tôi không muốn vừa xảy ra chuyện đã ý vào họ. Tôi biết bất kỳ ai cũng có thể giúp tôi khoản tiền này, nhưng mà, tôi không muốn sau này sẽ bắt đầu hao phí tình bạn của chúng tôi, đó là một loại tâm tình không thể nói thành lời. Tôi nghĩ, trừ khi không có bất đường lui nào, bằng không tôi sẽ không mở miệng xin họ giúp đỡ.

Khi đó, Tô Dương đã tốt nghiệp được ba năm, còn có một công việc ổn định. Ngày đó, sau khi nhận được điện thoại của tôi, liền vất vả từ một thành phố khác đến đưa tiền cho tôi. Chiều hôm đó, cha đã được thuận lợi đưa vào bệnh viện.

Tôi hỏi anh ấy, “Sao anh không chuyển tiền qua thẻ, nhất định phải tự chạy xa thẻ này?”

Anh ấy cười yếu ớt nói, “Rốt cuộc cũng có một cơ hội đến thăm em, sao có thể không tự mình đến chứ? Nhìn xem cô nhóc được anh gọi là em gái kia, cuối cùng em ấy đã trưởng thành, từ vẹt con xấu xí biến thành thiên nga trắng.”

Một câu nói đùa của Tô Dương, lại làm chiều hôm đó tôi bỏ nhào vào lòng anh ấy khóc lên.

“Bây giờ em và cậu ấy thế nào rồi?” Tô Dương quan tâm hỏi.

“Chia tay rồi.” Tôi thấp giọng trả lời.

“Tự chăm sóc cho mình thật tốt.” Tô Dương nói, cuối cùng lại trêu chọc nói một câu, “Đàn ông ở trên đời này rất nhiều, thật sự có thể đổi mỗi ngày.”

Tôi khó có khi cảm động vì lời hài hước của Tô Dương. Tôi biết, anh ấy sợ tôi đau lòng, cho nên mới dỗ tôi vui vẻ.

Khi cúp điện thoại, tôi cảm kích nói, “Anh trai, thật sự cảm ơn anh.”

Tô Dương khựng lại một lát, “Cô gái ngốc.”

Tối hôm qua sau khi cúp điện thoại với Tô Dương, chẳng hiểu sao tôi ngủ thiếp đi.

Gần đây, tôi thường ngủ đến không biết trời trăng mây gió, tỉnh lại nhìn thấy cây cối xanh um, đột nhiên trong lòng bỗng “xanh tươi”. Tôi lục rất lâu cũng tìm được chiếc váy ngắn màu xanh nhạt từ trong tủ quần áo, buộc tóc đuôi ngựa năng động.

Tôi nghĩ, sau này tôi phải lấy một phương pháp gì đó thật tốt để bắt đầu một ngày mới, mà không phải là rập khuôn ngây ngô tỉnh dậy từng buổi sáng.

Soi gương, tôi động viên chính mình, đột nhiên cảm thấy có chút hưng phấn, đầy sức sống.

Chạm mặt với Đường Lâm Lâm ở công ty, cô ta nhìn thấy tôi nói, “Hôm nay sắc mặt của cậu không tệ đấy.”

Tôi mỉm cười gật đầu với cô ta, hỏi chuyện thứ sáu nhờ cô ta giúp đánh máy đưa lên xem xét có làm tốt hay không.

Cô ta nói, “Khoảng giữa trưa tớ sẽ đưa kết quả.”

Tôi ở trên QQ hỏi thăm Tô Liệt, bên Tô Liệt vẫn là tự động trả lời, “Chào bạn, bây giờ tôi có chút việc không có online, lát sau sẽ liên lạc với bạn nhé.”

Ảnh đại diện của cô ấy là một con mèo nhỏ dễ thương, có vẻ khác thường không giống cô ấy.

Trên QQ, tên của Tô Liệt là Mèo May Mắn, mỗi lần nhìn thấy tên của cô ấy, tôi không thể nào đối chiếu với khuôn mặt của cô ấy. Chỗ chữ ký trong QQ của cô ấy, nhiều năm qua vẫn là câu nói ngốc nghếch, “Tôi là Mèo Cát Tường, tôi đang chờ đợi Mèo Như Ý của tôi.” Từ khi tôi quen biết cô ấy vẫn chưa đổi, cô ấy là một người rất cố chấp, nhưng lại mang theo tâm hồn trẻ nhỏ.

Một buổi sáng, vậy mà tôi tinh thần phấn chấn làm tốt tài liệu kế hoạch rất lâu đến không có cảm giác.

Buổi trưa, Đường Lâm Lâm gọi tôi đi ăn cơm, tôi vừa mới đứng lên, điện thoại đã vang.

Tôi nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói của tổng biên tập, cô ấy nói, “Cô tới văn phòng của tôi một chuyến.”

Tôi nói Đường Lâm Lâm đi ăn cơm trước, sau đó thấp thòm đẩy cửa văn phòng của tổng biên tập. Không có việc gì, tổng biên tập sẽ không tùy tiện gọi người.

Tổng biên tập nhìn thấy tôi vào, cầm một cặp hồ sơ đưa cho tôi. Tôi kỳ quái mở ra, là bản thảo chờ kiểm tra đóng dấu của tôi. Tôi khó hiểu nhìn tổng biên tập, “Đã xem qua rồi ạ?”

Tổng biên tập nhìn tôi hỏi, “Gần đây cô có việc nhà sao?”

Tôi khản trương phủ nhận lắc đầu. Cô ấy tục nói, “Cô vừa mới làm việc, nhất định phải hiểu, không được để tâm tình của mình vào công việc, nếu không rất dễ phạm lỗi.”

Tôi gật đầu, cô ấy nâng mắt kính, nói, “Bản thảo cô đưa để xem xét vẫn chưa sửa lỗi chính tả.”

Tô mở to mắt, “Không thể nào, bản thảo tôi đánh vô cùng chính xác.”

Tổng biên tập nhìn tôi, tôi nhanh chóng cúi đầu, “Tôi đi sửa lần nữa.”

Tổng biên tập gật đầu với tôi.

Tôi ôm bản thảo rời khỏi văn phòng tổng biên tập, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, liền lau thẳng đến máy tính.

Nhưng mà, tôi lật khắp tất cả tài liệu trong máy tính, bản thảo từng sửa lỗi đã không cánh mà bay, trong máy tính chỉ còn bản thảo chưa qua chỉnh sửa! Trời không nóng lắm, nhưng trên đầu tôi lại toát ra mồ hôi. Tôi tìm hết lần này đến lần khác, đều không tìm ra.

Cuối cùng, tôi suy sụp ngã trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2

Edit: Tịnh Hào

2, Nghìn năm tìm kiếm trên thế gian này, không bằng một đêm vợ chồng khóc trên bờ vai.

Đường Lâm Lâm ăn cơm xong thì trở về, nhìn thấy bộ dáng này của tôi, sợ hãi, hỏi tôi, “Lạc Thi, cậu sao vậy? Sao thế?”

Tớ nắm lấy tay của Đường Lâm Lâm, giống như người chết bất được tắm bể gỗ cuối cùng, sốt ruột hỏi, “Lâm Lâm, tuần trước nhờ cậu giúp tớ xem bản thảo đánh máy, cậu không làm sai chứ?”

Đường Lâm Lâm kỳ quái nhìn tôi nói, “Không có, đánh máy xong tớ liền để trong cặp hồ sơ, đưa đến văn phòng biên tập. Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?”

“Hình như văn bản chính xác trong máy tính của tớ bị người nào đó xóa hết rồi... Cậu xem đi... Có người đụng đến máy tính của tớ không?” Tôi vô cùng lo lắng hỏi.

Đường Lâm Lâm lắc đầu, “Không có. Cậu chắc chắn bị người khác xóa sạch không? Có thể là cậu lưu sai không?”

Tôi sững sốt, lắc đầu, “Tớ cũng không biết...”

Khoảng thời gian trước mỗi ngày tôi đều trong trạng thái tinh thần hoảng hốt, nhưng mà tôi nhớ rõ có một số việc mình thật sự có làm. Đặc biệt là trong công việc, tôi luôn cảm thấy mình là người mới, cho nên rất sợ phạm lỗi.

Nhưng mà bây giờ, tôi thờ dài, cuối cùng cẩn thận mấy cũng có sai sót.

Chủ biên tập cũng không nói nhiều về lỗi lầm của tôi, mà lạnh nhạt bảo tôi từ mình xử lý.

Được đồng nghiệp gợi ý, tôi gọi điện thoại cho nhân viên sửa lỗi chính tả, nhưng nhân viên sửa lỗi nói đúng lúc máy tính bị nặng máy nên tải lại, không có lưu lại bản thảo. Duy nhất chỉ có bản thảo được in ra trên giấy.

Tôi không nói hai lời, xin nghỉ gọi xe chạy qua lấy.

Nhưng mà đợi tôi vội vã lấy về được, mới phát hiện vấn đề phải đối mặt chính là, bản thảo tôi muốn vẫn còn đang sửa lỗi trong máy tính.

Trên trang giấy chẳng chịt màu đỏ làm đầu tôi choáng váng hoa mắt, nhưng mà căn bản không có cách nào khác.

Vì thế, cả một buổi chiều, tôi ngồi trên ghế không nhúc nhích sửa chữ sai. Trong lúc này chủ biên tập có qua đây hỏi thăm vài câu, sau đó, tôi lại bị Tường Ngôn gọi vào văn phòng dạy bảo một trận.

Bởi vì một quyển sách trong tay tôi, mà làm trì hoãn một loạt kế hoạch xuất bản sách của công ty đã vạch ra.

Vốn tưởng rằng là một lỗi không lớn không nhỏ, lại không ngờ rằng làm trì hoãn cái khác, nghĩ đến tôi càng sốt ruột.

Ngay cả bởi vì tin của Jang Nara mà các cô ấy ầm ĩ lật trời trong QQ của tôi, tôi cũng không quan tâm tới, chỉ muốn sửa lỗi. Sắc mặt Tường Ngôn xanh mét nói, “Mặc kệ cô dùng cách gì, trước chiều ngày mai tôi hy vọng đồng sách này phải đúng giờ đưa xuống nhà máy in ấn.”

Khi tan ca, Đường Lâm Lâm chào hỏi tôi, nói muốn cùng ngồi giúp tôi sửa lỗi. Tôi bảo cô ấy đi trước, lỗi là do tôi không thể để cô ấy gánh vác với tôi.

“Lách cách”, trong văn phòng to như vậy, rốt cuộc chỉ còn mình tôi chiến đấu hăng hái dưới ánh đèn. Lúc Mễ Sở gọi điện, bởi vì tôi giữ nguyên tư thế cúi đầu sửa lỗi trong thời gian dài, cổ đã đau nhức không chịu nổi rồi.

Khi Mễ Sở nói “đến A8”, tôi đã có chút tinh thần, nghi ngờ hỏi, “Hồ Lô lại đổi xe sao?”

Mễ Sở sùng sốt một lát rồi mới phản ứng kịp, ngay sau đó cười ha hả, cô ấy nói, “Ngu ngốc, là quán bar mới mở, không phải là Audi A8.”

Tôi đáp “Ồ ờ”, sau đó mới nói tiếp với cô ấy, “Tớ đang tăng ca.”

Lâm nhảm với Mễ Sở vài câu, sau khi cúp điện thoại, tôi mới chợt cảm thấy dạ dày hơi đau. Từ trưa đến bây giờ, tôi còn chưa uống một giọt nước.

Tôi đứng dậy rót một ly nước ấm cho mình, sau đó ngồi xuống tiếp tục sửa lỗi.

Tôi cho rằng uống chút nước ấm sẽ không đau bụng nữa, nhưng mà ngược lại bụng đau càng dữ dội. Cuối cùng, tôi không thể không bỏ việc sửa lỗi, nằm bò lên bàn nghỉ ngơi.

Trong văn phòng tối đen lạnh lẽo, chỉ có chỗ ngồi của tôi là sáng đèn, cơn gió mùa thu thổi vào từ bên cửa sổ, rèm cửa sổ bay lên, trong đêm tối như thế có vẻ yên bình khác thường.

Trong máy tính bật lên bài Thủy Mộc Niên Hoa, “Bao nhiêu người hâm mộ gương mặt lúc trẻ của bạn, nhưng có ai muốn thừa nhận sự thay đổi vô tình của năm tháng.”

Tôi nghĩ, nhất định là do đau bụng hoặc là buổi chiều ủy khuất bốn ba, nếu không dưới cảnh tượng thế này, sao tôi lại rơi nước mắt chứ? Tôi chợt hiểu mấy năm trước Tô Liệt gọi điện thoại cho tôi khóc lóc. Lúc đó, không phải cô ấy cũng ngồi một mình trong phòng làm việc như tôi bây giờ, cô đơn và hiu quạnh chứ?

Tịch Mộ Dung từng nói, “Nghìn năm tìm kiếm trên thế gian này, không bằng một đêm vợ chồng khóc trên bờ vai.”

Tôi cũng có một người yêu, nói cho anh nghe hết tất cả tật xấu của tôi, tựa vào vai anh khóc cả một đêm, sau đó vứt bỏ tất cả, chỉ thương mình anh.

Nhưng mà, người yêu của tôi đang ở đâu? Bờ vai anh, có phải đã sớm có người khác ní non?

Khi tôi đang bi thương uất ức, đột nhiên cửa bên ngoài có tiếng động, tôi lập tức đứng thẳng, có loại cảm giác sồn tóc gáy. Lúc này, toàn bộ đèn trong văn phòng sáng trưng. Tôi quay đầu nhìn thấy Tường Ngôn đứng cạnh công tắc. Anh ấy nhìn tôi, rõ ràng cũng rất bất ngờ. Mắt tôi đỏ hoe, trên mặt còn vương hàng nước mắt, vì thế vội vã cúi đầu tìm khăn giấy, chào hỏi anh ấy, “Chào Tường tổng.”

Đường như Tường Ngôn không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của tôi, lạnh nhạt gật đầu với tôi, sau đó đi đến phòng làm việc của anh ấy.

Tôi tiếp tục vật lộn, ôm bụng nằm bò trên bàn phím sửa lỗi sai. Chỉ chốc lát sau, Tường Ngôn đi ra từ văn phòng, khi bước qua tôi lại đảo quay về.

Khi đi ra, anh ấy đi đến bên cạnh tôi, nhìn lướt qua máy tính của tôi, nói, “Công việc có bận rộn cũng phải chú ý sức khỏe.”

Nói xong, liền đặt một hộp thuốc bao tử và bánh bích quy bên cạnh bàn tôi. Tôi kinh ngạc nhìn anh, “Sao anh biết tôi... đau bụng?”

Tường Ngôn cười, đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy Tường Ngôn cười. Cho tới bây giờ, tôi luôn nhớ đến nụ cười của anh ấy, làm tôi nhớ đến một câu nói trong quyển sách mà tôi vừa mới sửa, “Không thể tan được chút nhấm nhạt như mùa xuân”. Nụ cười này có chút đau thương, nhiều năm như vậy, tôi cũng không dám nhìn lại lần nữa.

Anh ấy nói, “Cô cong người giống như con tôm vậy.”

Tôi lấy lòng cười cười với anh ấy.

Chiếc áo khoác phủ trên tay anh ấy, chiếc áo sơ mi màu trắng lộ ra vẻ ôn nhu đặc biệt trong màn đêm, tôi đột nhiên không nói thành lời, bởi vì đáng về anh mặc áo sơ mi trắng nở nụ cười đứng đó, giống y hệt Lục Tề Minh vậy.

Sau khi anh nói dứt lời xong liền xoay người rời đi, không thấy nước mắt tôi lại tuôn rơi.

Khi tôi sửa hoàn chỉnh nội dung văn bản, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã 10 giờ rồi.

Bởi vì uống thuốc và ăn bánh quy, cho nên bụng bớt đau rất nhiều. Tôi tắt máy tính, đứng lên duỗi lưng.

Lúc đi trong hành lang vắng vẻ, điện thoại chợt vang lên, tôi giật mình đổ mồ hôi lạnh. Tôi nhận máy, lại là Mễ Sở.

“Alo, Lạc Thi, tặng ca xong chưa? Mau qua đây đi, chỉ còn thiếu cậu thôi.”

“Tớ đang đau bụng đấy chị hai.”

“Hà! Đau Bụng? Nơi này chị có tiêu dao tử, uống hai ly nước sẽ không đau nữa!”

“Cậu cut đi! Tớ về nhà đây.” Tôi đã đau đến không muốn nói thêm với Mễ Sở, định tắt điện thoại.

“Ồ, đừng, mọi người đang sôi sục ngắt trời chờ cậu đấy.”

“Được rồi được rồi, địa chỉ đâu.” Tôi bất đắc dĩ thỏa hiệp nói.

Đường Giải Phóng bên cạnh tiểu khu Tĩnh Thủy.

3, Như thế, tớ sẽ càng khó chịu, càng khó chịu hơn việc không ở bên cạnh anh.

Sau khi ngồi lên xe báo địa chỉ với tài xế, tiểu khu Tĩnh Thủy là nhà của Lục Tề Minh...

Giọng nói và tinh thần phấn chấn của Mễ Sở trong điện thoại lại vang lên bên tai tôi lần nữa, tôi chợt phát hiện giọng điệu của cô ấy vui sướng khi người gặp họa. Nhưng mà khoảnh khắc này, bởi vì đau bụng và mệt mỏi, tôi đã không thể chịu nổi gánh nặng, dứt khoát muốn dựa vào chỗ tựa lưng.

Con người tôi có đặc điểm, chính là mặc kệ đang ở phố xá náo nhiệt thế nào, chỉ cần có điều kiện, đều có thể ngủ gật.

Giống như hiện tại, tôi dựa vào chỗ tựa lưng.

Chia tay với Lục Tề Minh, tôi chưa bao giờ quấy rầy anh. Có một nguyên nhân chính là, hơn một tháng qua chia tay, mỗi đêm anh đều đi vào giấc mơ của tôi.

Trong mơ thường xuyên là tôi đi tìm anh, anh mỉm cười lạnh lùng nói với tôi, “Lạc Thi, chúng ta đã chia tay rồi.”

Chúng tôi đã chia tay rồi. Cho nên khi tôi cô đơn cũng không thể yêu cầu anh đưa tôi về nhà, lễ tình nhân cũng không thể nhận được hoa của anh nữa.

Chúng tôi đã chia tay rồi. Cho nên mặc kệ tôi gặp khó khăn ra sao, cũng không thể nghĩ đến anh nữa.

Chúng tôi chia tay rồi. Cho nên tôi là tôi, anh là anh, không còn vương bận gì nữa.

Mỗi lần tỉnh lại nghĩ đến những điều này, tôi liền đau lòng khó chịu.

Cảnh trong mơ làm tôi do dự với Lục Tề Minh. Mặc dù có rất nhiều lần, tôi không kiềm chế được ý nghĩ muốn đi tìm anh của mình, nhưng mà chỉ cần nghĩ đến nỗi đau và sự khó chịu trong giấc mơ, tôi sẽ lý trí dừng lại bước đi của mình.

Khi đến quán bar, tôi nhắm mắt lại cũng biết bốn gương mặt sẽ cực kỳ gian tà, bọn họ chính là yêu nghiệt trong thành phố này.

Không biết Mễ Sở đang nói cái gì, kích động đến nước bọt văng tung tóe. Tôi đi qua, nghe Tô Liệt chắc chắn cảm khái, “Không chịu nổi mà, tớ thật sự

không hiểu tâm tư người trẻ tuổi bây giờ nữa.”

Thiên Tầm vẫn bình tĩnh, từ từ nói, “Đời người không có diễn thử, mỗi ngày đều là hiện thực trực tiếp. Mẹ nó, thật kích thích.”

Tôi vừa mới đi qua, Mễ Sở liền vui vẻ nói, “Ting ting ting, nữ chính của chúng ta giá lâm rồi.” Hồ Lô uống một hớp rượu, nhìn tôi cười.

Tôi liếc xéo Mễ Sở, cô ấy đẩy mâm đựng trái cây trên bàn nói. “Ăn chút trái cây lót dạ trước đi.” Sau đó cô ấy lấy hộp thuốc bao tử từ trong túi ra, “Nè, mới đi ra ngoài mua giúp cậu.”

Thần kinh thô sơ như Mễ Sở, nhưng lại đối với tôi rất thật lòng. Tôi hơi cảm động.

Nhưng Mễ Sở rất nhanh đã làm chuyển sự xúc động của tôi. Cô ấy nói, “Này, suy nghĩ một ngày một đêm, cậu định làm thế nào?”

Tôi sững sốt, mới ý thức được cô ấy nói chuyện của Jang Nara. Sau khi tôi nuốt thuốc xuống, bình tĩnh nói, “Không có ý nghĩa. Những chuyện trước kia, nếu Tề Minh đã ở cùng với cô ấy, chắc chắn sẽ biết quá khứ của cô ấy, bằng lòng chấp nhận quá khứ của cô ấy.”

“Nếu như Lục Tề Minh không biết thì sao? Cậu không định nhắc nhở cậu ấy à?” Mễ Sở có ý xấu mỉm cười nhìn tôi.

“Bỏ đi.” Tôi cúi đầu.

Lúc này Hồ Lô chen vào nói, “Tớ đồng ý cách làm của Lạc Thi. Chuyện quá khứ thì để cho nó qua đi.” Nói xong khen ngợi nhìn tôi nói, “Quá độ lượng.”

Tôi cười yếu ớt ăn trái cây, không nói nữa.

Thật ra độ lượng của tôi không lớn. Từ hôm qua khi biết được tin đó, tôi đã hy vọng Lục Tề Minh lập tức biết Jang Nara từng như thế, không chịu nổi quá khứ của cô ấy, tôi khao khát anh lập tức nói lời chia tay với cô ấy.

Nhưng mà, tôi sợ Lục Tề Minh sẽ nói, “Tớ biết, nhưng tớ vẫn yêu cô ấy.”

Tôi còn sợ Lục Tề Minh nói, “Đó là quá khứ của cô ấy, tớ chỉ quan tâm sau này của cô ấy.”

Tôi càng sợ, Lục Tề Minh sẽ giống Tạ Đình Phong năm 2008, mặc dù bị lộ “ảnh giường chiếu”, nhưng vẫn khăng khăng cưới Bách Chi.

Như thế, tôi sẽ rất buồn.

Còn buồn hơn so với việc không ở cùng anh.

“Nhưng mà cậu bằng lòng buông tha người ấy, nhưng người ấy thoát nhìn cũng không muốn buông bỏ cậu.” Mễ Sở nói bên tai tôi.

Tôi đang nghi ngờ muốn hỏi cô ấy có ý gì, liền nhìn thấy cô ấy nhìn nhìn ngoài cửa. Tôi quay đầu, thấy hai bóng dáng quen thuộc. Tôi thấp giọng hỏi Mễ Sở, “Cậu gọi bọn họ?”

Mễ Sở mở hai tay, “Tớ không có.” Tôi nhìn Hồ Lô, Hồ Lô cũng lắc đầu.

Mất thấy hình bóng hai người đó càng ngày càng gần, dưới ánh đèn mờ, tôi chợt choáng váng.

Lục Tề Minh và Jang Nara giống như lần đầu xuất hiện trong mắt tôi, tay nắm tay, chỉ là lần này anh không giống lần trước buông tay của Jang Nara ra, ngược lại nắm rất tự nhiên, dựa vào nhau bước đi.

Rõ ràng bọn họ cũng thấy được chúng tôi, cười cười đi đến.

Lục Tề Minh nhìn mọi người, mỉm cười nói, “Đã lâu không gặp.”

Anh mặc áo sơ mi trắng, dưới ánh đèn rực rỡ, áo trắng như tuyết. Dường như tất cả tiếng ồn xung quanh đều không liên quan đến anh, khi anh nhìn về phía mọi người, sau đó nói một câu, “Đã lâu không gặp.”

Bốn chữ như thế, vô cùng đơn giản, tình cảm muốn bày tỏ, gian khó trăm nghìn cay đắng.

Nếu như là bạn bè, “đã lâu không gặp” là niềm vui sướng sau khi gặp nhau. Mà nếu như là người yêu, chính xác là người đã từng yêu, những từ muốn bộc lộ tình cảm kia, e rằng chỉ là thương cảm sau khi chia cách đã lâu.

Tôi cúi đầu không nói chuyện, ly rượu bên cạnh đã bị tôi cầm đến ra một tầng mồ hôi. Tôi đặt ly rượu xuống, lấy khăn chùi miệng, làm bộ như không có việc gì nói với Mễ Sở, “Tớ đi toilet.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Luôn Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6-3

4, Cô đơn là một món đồ xa xỉ, kẻ có tiền mới dùng được.

Edit: Tịnh Hào

Tôi đi ra cửa sau quán bar, đêm hè mát lạnh.

Tôi mua một gói thuốc và một cái bật lửa của sạp bán dạo trước cửa, sau đó run run bắt đầu châm lửa. Tôi hít một hơi, lại có chút không quen mùi vị này. Hút rất lâu, rất lâu, cũng đại biểu cho bốn năm.

Bốn năm? Tôi cười khổ, giống như tất cả chuyện trong cuộc sống của tôi đều liên quan đến bốn năm này. Nhưng mà bây giờ, bốn năm đại biểu cho “tôn thờ”.

Thật ra tôi chưa từng nghiện thuốc, lúc cấp 2 từng học hút thuốc, càng muốn nổi tiếng hơn, cảm thấy gia nhập ở bên ngoài, phải có điều thuốc làm nền. Sau này, có lẽ là từ từ quen mùi thuốc lá, khi tâm tình không tốt, khi rảnh rỗi, tôi đều có thói quen ngậm điếu thuốc làm giảm áp lực trong lòng.

Khi vừa đến trường trung học Thực Nghiệm, tôi vẫn tìm một góc trốn ở đâu đó hút thuốc, cảm giác khói thuốc lượn lơ làm tôi yên tâm.

Nhưng sau khi ở cùng với Lục Tề Minh, vì một câu nói “Đừng hút thuốc có được không, hại đến sức khỏe” của Lục Tề Minh, tôi thật sự không hút thuốc nữa, một điếu cũng chưa từng hút.

Năm đó tôi thích một bài hát đã cũ, ca sĩ hát rất dạt dào tình cảm, “Tôi hy vọng cơ thể khỏe mạnh, bởi vì tôi đáp ứng muốn cho anh một cuộc sống hoàn hảo, thề non hẹn biển chẳng bằng bảo vệ sức khỏe, đừng làm anh liên lụy... Tôi từng lãng phí thời gian, thậm chí lỗ mạng đến coi thường cái chết, lại bởi vì yêu anh, mới khát vọng sống lâu trăm tuổi.”

Nước mắt làm mờ mắt tôi, tôi vậy mà không cảm lòng được ngân nga bài hát đó, bên cạnh con đường hiu quạnh.

Gió lạnh đêm hè thổi vào người, lại có chút cảm giác mát mẻ, thậm chí thổi vào người có một chút ưu thương.

Sau đó, tôi lại dùng lực hút thuốc, sau đó ném tàn thuốc xuống đất, dùng chân ghiền điếu thuốc, giống như hy vọng đã nghiền nát kỷ niệm trước đó của tôi.

Khi tôi trở về quán bar, Jang Nara đã đi mất, Lục Tề Minh và Hồ Lô, Thiên Tầm đang chơi xúc xắc uống rượu. Tô Liệt và Mễ Sở dựa vào nhau nói chuyện. Tôi đi qua, Mễ Sở vẫy tay với tôi.

Tôi vừa mới ngồi xuống, Mễ Sở liền hít mũi phát hiện tôi hút thuốc, nói, “***, hút thuốc cũng không gọi tót!”

Tôi ném điếu thuốc và bật lửa ở trên bàn, “Cho cậu.”

Không biết có phải cảm giác sai lầm không, tôi cảm thấy Lục Tề Minh đang uống rượu khi nhìn thấy tôi vứt thuốc lá và bật lửa lên bàn, tay bùng ly rượu khựng lại một lát. Ngược lại tôi càng nhếch khóe miệng cười nhạo mình cuối cùng vẫn tưởng tượng Lục Tề Minh còn lưu luyến với tôi, thật xấu như thế, thật sự không tốt.

Đã chia tay rồi, tôi hút thuốc hay không, có khỏe mạnh hay không, sau này tôi muốn đi bất cứ nơi đâu, cũng không liên quan đến anh rồi.

Mễ Sở châm thuốc lá, lại không biết xấu hổ đưa cho tôi một điếu, tôi do dự một lát.

Thật ra tôi cũng không muốn hút thuốc, cũng không muốn hút thuốc trước mặt Lục Tề Minh, nhưng mà khoảnh khắc đó, tôi chợt có chút không cam lòng, không muốn Lục Tề Minh cảm thấy, mặc dù chia tay rồi, tôi vẫn chìm đắm trong lời nói của anh, sống trong hình bóng của anh. Nghĩ như vậy, tôi liền tự nhiên nhận lấy điếu thuốc Mễ Sở đưa tôi. Tôi cho rằng đây là thái độ chấm dứt quá khứ, không nghĩ tới, chuyện này lại tự trói mình, bao mình vào trong khổn khổ.

Khi Jang Nara trở về, ôm nửa bên mặt, về mặt oan ức.

Cô ta đi đến bên người Lục Tề Minh, nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo của anh, Lục Tề Minh liền đi ra ngoài với cô ta.

Mễ Sở liếc tôi nói, “Cô ta làm sao vậy?”

Tôi mờ mịt, “Sao tớ biết được.”

Chúng tôi tiếp tục ăn và uống rượu, nhìn trên sân khấu có người nhảy nhảy, nghe DJ hỏi, “Các bạn cô đơn sao?” Mọi người dưới sân khấu điên cuồng hô, “Cô đơn...”

Xa hoa trụy lạc, không chịu làm gì, lác lác, biến người đông nghịt, mơ màng như người say rượu.

“Tại sao rõ ràng có nhiều người ở bên thế này, nhưng vẫn cô đơn?” Tôi hỏi Thiên Tầm.

“Cậu nhìn đám người trong này xem, ai không phải là người giàu có sung túc, mỗi ngày chuyện bọn họ muốn làm chính là tiêu tiền, có thể không cô đơn sao? Những vất vả đi làm kia, học sinh có gia đình nghèo phải đi làm công, ai sẽ cô đơn chứ?” Thiên Tầm trả lời.

Tô Liệt nói, “Đúng vậy, tớ tăng ca thức khuya ở văn phòng, khi bị người ta tính kế khốc lóc, còn không biết cô đơn là gì. Cô đơn á hả, chính là một món đồ xa xỉ, kẻ có tiền mới dùng được.”

Chúng tôi đều nhìn Mễ Sở và Hồ Lô, đều là người tai họa có gia đình giàu có. Hồ Lô lạnh nhạt nói, “Tớ không cô đơn, bởi vì tớ có rất nhiều tiền phải tiêu, còn có rất nhiều gái đẹp.”

Mễ Sở vẫn chưa kịp trả lời, tôi chỉ thấy bóng người giữa ánh đèn, Lục Tề Minh và Jang Nara lại cùng nhau trở lại.

Dường như tình hình của Jang Nara càng nghiêm trọng, dưới ánh đèn chập chờn, mắt cô ta hơi sưng, giống như đã khóc. Sắc mặt Lục Tề Minh cũng cực kỳ kém. Tôi còn tưởng rằng đôi vợ chồng trẻ cãi nhau.

Ai biết Lục Tề Minh đứng bên cạnh bàn tôi, liền lạnh lùng nói: “Tụi tớ có việc về trước.”

Hồ Lô và Tô Liệt gật đầu với anh. Anh nắm tay Jang Nara đi ra ngoài, trước khi đi quay đầu lại, tức giận nói một câu, “Lâm Lạc Thi, tự cậu giải quyết cho tốt!”

Tuy rằng âm nhạc xung quanh rất ồn, nhưng mà những lời này lại xuyên vào trong tai tôi.

Tôi không hiểu nhìn anh, không biết gây nên chuyện gì. Nhưng mà nhớ đến ánh mắt có chút căm phẫn của anh, oán giận dồn nén mấy ngày liền chột bùng nổ.

Tôi đặt ly rượu xuống đuổi theo, Ở cửa quán bar, tôi la lớn, “Lục Tề Minh, cậu đứng lại!”

5, Cô ấy nói cô ấy không tìm thấy người có thể yêu, cho nên tình nguyện sống không nơi nương tựa suốt đời.

Lục Tề Minh đứng yên, lạnh lùng nhìn tôi, còn lạnh hơn cơn gió cuối hạ.

Lúc nhìn thấy ánh mắt này của anh, oán giận, tủi thân, đè nén của tôi chột không còn nữa. Ánh mắt của anh lạnh như vậy, nồng tình mật ý đã từng đều biến mất.

Đột nhiên tôi không biết, cảm xúc của tôi, đau đớn của tôi, ngay cả một đêm tôi mất ngủ, cũng không liên quan đến anh.

Khi tôi sững sờ đứng tại chỗ, không biết mở miệng thế nào, đám Mễ Sở phía sau cũng đã đuổi kịp.

Mễ Sở chỉ vào Lục Tề Minh nói, “Lục Tề Minh, tớ nói cho cậu biết, cậu đừng ý vào chuyện Lạc Thi yêu cậu thì cậu hếch mũi lên mặt. Tự giải quyết cho tốt? Tớ thấy những lời này tặng cho cậu là hợp lý nhất. Sau này, phiền toái giải quyết cho tốt, đừng dẫn theo bạn gái mới của cậu không ngừng xuất hiện trước mặt tụi tớ, cậu không mệt, nhưng sự thâm mỹ của người xem cũng mệt rồi!”

Tôi tiến lên giữ chặt Mễ Sở, ra hiệu cô ấy đừng nói nữa, bởi vì tôi nhìn thấy sự ưu thương trong mắt Lục Tề Minh, giống như thủy triều đang chậm chậm dâng lên. Anh mặc áo sơ mi trắng đứng trong bóng đêm, anh vẫn là cậu thiếu niên kiên cường giống như trước trong lòng tôi, cho nên tôi không đành lòng, không muốn nhìn thấy có chút khổ sở nào. Như thế, tôi sẽ khó chịu còn hơn anh.

Nhưng mà, lúc này Lục Tề Minh lại mở miệng, anh yên lặng nhìn tôi, “Lâm Lạc Thi, cậu có gì muốn nói với tớ à?”

Tôi ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn anh, không biết anh có ý gì. “Cậu mong tớ nói cái gì? Chia tay vui vẻ? Chúc cậu vui vẻ?” Tôi thở dài, lắc đầu.

“Chẳng lẽ cậu không muốn chịu trách nhiệm với lỗi lầm của mình sao?” Lục Tề Minh vẫn nhìn tôi.

Tôi ngạc nhiên, “Tớ phạm lỗi gì?”

Jang Nara kéo Lục Tề Minh, “Tề Minh... Chúng ta đi thôi.”

Lục Tề Minh thất vọng nhìn tôi nói, “Chúng ta đã chia tay, sau này xin cậu tôn trọng tình cảm của tớ, tôn trọng bạn gái của tớ. Nếu như xảy ra chuyện như ngày hôm nay nữa, tớ sẽ không kết thúc như vậy.”

“***!” Mễ Sở hét chói tai, “Lục Tề Minh, cái gì mà tôn trọng bạn gái của cậu! Mỗi ngày đều xem bạn gái như tượng Phật? Nhìn thấy cô ta thì rút trà nhường chỗ! Mẹ nó, cậu cũng thật biết suy nghĩ đấy!”

Tôi không quan tâm đến tiếng hét chói tai của Mễ Sở, lạnh giọng hỏi Lục Tề Minh, “Ý chuyện “hôm nay” của cậu là chuyện gì?”

Jang Nara lại kéo Lục Tề Minh, dường như khó khăn mở miệng, “Tề Minh... chúng ta đi thôi.”

Tôi chỉ vào cô ta gào lên, “Cô câm miệng!”

Sau đó tôi nhìn Lục Tề Minh chăm chăm, “Tề Minh, cậu nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Lục Tề Minh không thể tin nhìn tôi, lạnh lẽo trong mắt càng nhiều, anh nói, “Lạc Thi, sao cậu trở thành như thế này rồi hả? Lần trước chuyện Mễ Sở đánh Jang Nara còn chưa tính xong, hôm nay cậu lại đánh nhau, các cậu không cảm thấy đang ức hiếp cô ấy à?”

“Tớ đánh nhau?” Tôi ngờ ngàng hỏi mọi người, “Đêm nay tớ vẫn luôn ngồi bên bàn, không hề đánh nhau, mọi người đều thấy rõ ràng!”

Nói xong câu đó, tôi đột nhiên ý thức được gì đó, tôi ra cửa trước, sau đó trở về thì không thấy Jang Nara, sau đó cô ta ôm mặt quay về... khoảng thời gian này...

Đúng vậy, đủ để tôi ra tây rồi...

Tôi cười rộ lên.

Đám Mễ Sở cũng nghĩ đến những chuyện này, vẫn luôn nhìn tôi. Tôi cúi đầu, cười khổ nước mắt sắp rơi ra. Tôi thấp giọng nói với các cô ấy, “Tớ không có, tớ thật sự không có.”

Căng thẳng thế này, Tô Liệt vẫn luôn im lặng đột nhiên đi đến trước mặt Jang Nara, hỏi, “Cậu ấy đánh cô ở chỗ nào?”

Jang Nara không rõ chỉ chỉ má phải.

“Bốp!”

Khi tiếng này vang lên, tất cả mọi người sững sờ.

Tô Liệt ôm cánh tay đứng đó, lạnh lùng nói, “Nếu Lạc Thi đã gánh vác chuyện oan uổng này, vậy thì không thể không làm, tôi thay cậu ấy làm.”

Tôi cảm thấy Jang Nara chính là trời sinh diễn trò, Tô Liệt vừa mới tát xong, nước mắt đã rơi xuống giống như chuỗi ngọc bị đứt.

Ánh mắt Lục Tề Minh bốc lửa nhìn Tô Liệt, tay nắm chặt, nhưng mà không thể ra tay, anh là con trai, hơn nữa, Tô Liệt từng giúp anh rất nhiều.

Lúc anh thay cha tiếp quản buôn bán, Tô Liệt từng giới thiệu rất nhiều khách hàng.

Lúc này, Hồ Lô vẫn luôn ở trong bán bar chờ chúng tôi cũng xuất hiện, cậu ấy thấy một màn này, liếc mắt ra hiệu với chúng tôi, bảo chúng tôi kéo Tô Liệt về, sau đó đi đến trước mặt Lục Tề Minh, giữ chặt tay anh nói, “Tề Minh, đừng tranh cãi với mấy người điên cô ấy, đi, anh em tiễn cậu trở về.”

Jang Nara hiểu chuyện lau nước mắt, đáng thương nói, “Tề Minh, đi thôi.”

Lục Tề Minh áy náy nhìn cô ta, cuối cùng lại thất vọng nhìn tôi, tôi không chịu tỏ ra yếu thế trừng lại.

Mãi đến khi bóng dáng họ biến mất trong bóng đêm, toàn thân tôi mệt mỏi ngã xuống, day day lại đau âm ỷ.

Mễ Sở diu tôi, tức giận nói, “Fuck! Đâu đội nón xanh còn che chở cho kẻ tiện nhân! Đâu óc có bệnh!”

Thiên Tâm nói, “Không phải đâu cậu ấy có bệnh, điều kiện tiên quyết trước khi đầu có bệnh chính là có đầu óc.”

Tô Liệt quay đầu lại, nghiêm túc nói, “Lạc Thi, trước đây tôi vẫn cảm thấy Jang Nara rất bình thường, không biết Tề Minh làm sao có thể ở cùng với cô ta, nhưng chuyện tối hôm nay thật sự làm tớ nhìn cô ta với cặp mắt khác. Tớ không biết cô ta làm thế nào đẩy cậu và Lục Tề Minh ra, nhưng mà tớ cảm thấy mọi người nên nhắc nhở Tề Minh một chút.”

Tô Liệt vẫn luôn xem tôi là em gái, cô ấy cũng xem Lục Tề Minh như anh em. Mặc dù tôi và Lục Tề Minh chia tay làm xuất hiện khe hở giữa anh và cô ấy, nhưng tôi biết, cô ấy vẫn hy vọng chúng tôi có thể làm hòa. Tôi suy nghĩ, gật đầu.

Tô Liệt nói cô ấy, Mễ Sở và Thiên Tâm sẽ đưa tôi về nhà trước.

Tôi nói, tôi muốn đi một mình. Các cô ấy nhìn nhau ngơ ngác.

Tôi cười nói, “Yên tâm, tớ sẽ không tự sát.”

Tôi Liệt nói, “Đã trễ thế này, cậu như vậy làm sao tại tớ yên tâm được.”

Tôi bật cười, “Tớ đi vài bước sẽ gọi xe, các cậu đừng lo lắng cho tớ, tớ muốn yên lặng một mình.” Tôi vừa nói vừa đẩy bọn họ đến bên cạnh xe.

Mễ Sở nói, “Nếu không thì tớ đi cùng cậu.”

“Không cần không cần. Cầu xin các cậu đấy, buông tha cho tớ đi.” Tôi vẫy tay chào các cô ấy.

Tò Liệt nhìn tôi, lắc đầu, thỏa hiệp kéo Mẹ Sở và Thiên Tâm đi.

Một mình tôi yên lặng đi trên đường, ôm chặt hai vai, để bản thân ấm lên một chút. Con đường hiu quạnh, đèn đường lặng im.

Đứng trước một cửa hàng đã đóng cửa, tôi mua vài chai bia trong máy bán hàng tự động. Sau khi uống xong, tôi đột nhiên thích thú xem lon bia như bao tải, phác họa trong đầu mình, bật nhảy, ném đi, giống như trò chơi nhảy ô thời còn nhỏ.

Thật ra hồi nhỏ, trò tôi không thích chơi nhất chính là trò này, bởi vì tôi cảm thấy con người luôn có giới hạn hư ảo, cảm giác chột bị nhốt như thế này, vô cùng khó chịu.

Mãi đến khi tôi lớn lên, tôi mới dần dần hiểu, thật ra đời người giống như trò nhảy ô vuông, từng bước nhảy, được tiến hành tuần tự, cho dù thắng, kết thúc, cuối cùng vẫn là điểm ban đầu. Nói ngắn gọn, bạn không chạy khỏi ô vuông có trật tự này.

Lon bia càng ngày càng nhiều, mà tôi cũng dần dần say.

Tôi ngồi dưới đất, xếp tụi nó thành hình trái tim, giống như năm đó Lục Tề Minh xếp một vòng ngọn nến giống như thế cho tôi vào lễ Giáng sinh, nhưng mà tôi xếp tới xếp lui, bởi vì lon bia quá ít mà không thể xếp thành hình được.

Tôi lo lắng nóng nảy, đột nhiên cảm thấy nếu như không thể xếp thành hình trái tim, thì chứng minh tôi và Lục Tề Minh không có duyên phận.

Cuối cùng, tôi nghĩ ra một cách hay, lao đảo đến trước máy bán hàng, bỏ tiền vào, nghe tiếng mấy lon bia rót ra.

Tôi thỏa mãn nhìn hình trái tim được xếp bằng lon bia, tôi ảo giác cho rằng ghép thành một trái tim hoàn chỉnh, Lục Tề Minh sẽ xuất hiện.

Mim cười biến thành nụ cười khổ, tôi cúi đầu, có nước mắt rơi xuống.

Cho đến ngày hôm nay, tôi vẫn không thể đi ra khỏi ba chữ “Lục Tề Minh” kia. Làm sao bây giờ? Tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi uống từng ngụm bia, vào lúc này đột nhiên tay bị người khác níu giữ.

Hai mắt tôi đắm lệ mộng lung ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ra một bóng dáng quen thuộc.

Là ảo giác sao? Là ông trời biết tôi đang đau khổ, cho nên quan tâm đến tôi sao?

Tôi sừng sờ mở miệng, mùi rượu bao phủ, nhưng mà vẫn hết sức kêu lên, “Tề Minh...”

Sau đó, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Tịnh Hào

1, Tôi không sợ anh không yêu tôi, nhưng lại sợ tất cả người anh yêu, đều không phải người tốt.

Tường Ngôn nói, anh chưa bao giờ thấy cô gái nào khóc đến tinh thần không còn rõ nữa.

Khi anh nói những lời này, tôi đang ở trong nhà trọ của anh, đêm qua là do anh dẫn tôi trở về. Anh nói tôi gọi anh là “Tề Minh” liền ngắt đi.

Tôi cố gắng nhớ lại tình cảnh lúc đó, nhưng không có một chút ấn tượng, chỉ nhớ lúc ấy trong tầm mắt tôi giống như xuất hiện một cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, tôi cho rằng đó là Lục Tề Minh.

“Nhưng mà tôi xin thề, tôi thật sự không phải khóc đến tinh thần không rõ, chỉ là tôi uống say mà thôi.” Tôi giơ tay cam đoan với Tường Ngôn.

Tường Ngôn không để ý đến lời giải thích của tôi, đang chài rằng hỏi tôi, “Lâm Lạc Thi, cô có cảm thấy căn phòng này có mùi mốc không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, bắt đầu có chút cảm giác như đi vào cõi thần tiên. Sau khi tôi tỉnh táo, tôi đột nhiên phát hiện Tường Ngôn mặc quần áo ở nhà màu xanh nhạt đứng trước mặt tôi, bình thường đôi giày tây làm anh tăng thêm vẻ chững chạc dày dặn kinh nghiệm, mặc dù anh tuấn, nhưng lại sắc bén,

xa như không thể chạm vào. Mà mặc đồ ở nhà lại làm anh anh tuấn hiền hòa đến khác thường, đáng vẻ như vô hại. Tôi suy nghĩ, nếu đây là ở trường học chúng tôi, chắc chắc nữ sinh muốn nhào lên đè anh nhiều không đếm xuể.

Vào lúc tôi đang sững sờ, Tường Ngôn chau mày gọi tôi lần nữa, “Lâm Lạc Thi?”

“Hà... Ờ.” Nhớ lại câu hỏi anh vừa mới hỏi tôi, tôi lập tức hít lỗ mũi, hình như có một mùi như thế. Tôi gật đầu khẳng định với anh, “Đúng vậy, nhà của anh sạch sẽ như thế, sau lại có mùi chua khó ngửi thế này?”

Tường Ngôn kỳ quái nhìn tôi, lạnh nhạt đưa tay chỉ chỉ toilet nói, “Đêm qua, người nào đó... nôn dử dội trong toilet của tôi.”

Lúc này vẫn là vẻ mặt không đồng ý, khi tôi nghe được những lời này của anh, lập tức kinh sợ đứng dậy, tôi nhanh chóng đi dọn dẹp.

Sao tôi có thể không kinh hoàng, sau khi tỉnh lại chấn động đầu tiên là tôi nhìn thấy trai đẹp Tường Ngôn, chấn động thứ hai chính là nhà của Tường Ngôn, tất cả giống như văn phòng phóng đại của anh, lấy màu xám trắng làm chủ đạo, sạch sẽ đến một con muỗi cũng không bay vào.

Mà tôi lại làm dơ toilet của một người thích sạch sẽ như anh, dùng lời của Mễ Sở mà nói, tôi có ba gương mặt cũng không đủ với anh!

Tôi vừa dọn dẹp vừa cảm thán, haizz, đây là cuộc sống không bằng heo chó.

Nơi ở của tôi so với nơi của Tường Ngôn, thật sự là cách xa ngàn dặm. Bồn rửa mặt của nhà anh, lại lớn đủ hai người nằm trong đó. Thật sự là biến thái quá rồi, một bồn rửa mặt cũng lớn bằng nhà vệ sinh của tôi. Tôi vừa rửa mặt đất vừa nói thảm.

“Ồ, phải không? Tôi còn ngại nó nhỏ đấy.” Giọng nói của Tường Ngôn vang lên từ phía sau làm tôi giật cả mình, tôi quay đầu lại, thấy anh đang giơ ly đi tới súc miệng.

Tôi không biết nên nói cái gì.

Tường Ngôn súc miệng xong thì để ly xuống, làm vẻ nghiêm túc ra hiệu với tôi ở bên cạnh cửa sổ, “Cô xem, tôi muốn xây bồn rửa mặt ở chỗ này, ừm... thôi, còn phải đập đi, quá phiền rồi... hay là... mua thêm một căn hộ nữa.”

Anh vừa nói xong, thì bỏ lại tôi máu huyết sôi trào khi nghe những lời này, tự mình ra về đêm chiều rồi khỏi toilet.

Tôi ngơ ngác đứng tại chỗ, trong lòng muốn chôn sống Tường Ngôn mãnh liệt hơn lúc trước. Tai họa! Một đám tai họa!

Nhưng mà, nhưng mà, tôi cũng muốn trở thành một trong những thành viên tai họa! Hu hu, tôi cũng muốn mỗi ngày lái xe Benz, mua căn hộ cũng thoải mái giống như mua đồ ăn.

Tôi dùng sức lau bồn rửa mặt, hóa bị phản thành động lực, phát tiết bức dọc trong lòng mình.

Khi cùng đi xuống lầu với Tường Ngôn, tôi đột nhiên có sự cảnh giác không hiểu, bởi vì sao hoàn cảnh xung quanh lại quen thuộc đến thế?

Suối phun nơi cửa, dương thụ xung quanh, tầng lầu màu vàng nhạt...

Khi những sự vật rõ ràng càng ngày càng nhiều đập vào mắt tôi, đầu của tôi lập tức rơi vào trạng thái chờ đợi.

Đĩ nhiên nơi này là tiểu khu Tĩnh Thủy! Tường Ngôn vậy mà lại ở chung một tiểu khu với Lục Tề Minh!

Sau khi biết được tin tức này, tôi lập tức như tên trộm nhìn quanh bốn phía, trong phạm vi một dặm tạm thời không phát hiện hình bóng khả nghi. Tôi lập tức cúi đầu, vội vàng nhắm mắt đi phía sau Tường Ngôn, mãi đến khi ngồi trên xe, vẫn không yên tâm nhìn xung quanh thông qua cửa kính xe.

Tường Ngôn nhìn tôi từ trong kính chiếu hậu nói, “Yên tâm, đáng vẻ cô rất an toàn, đừng hy vọng có người theo dõi cô.”

Tôi quay đầu “hừ” một tiếng, qua một lát sau, sau khi xe Tường Ngôn khởi động, tôi mới quay đầu, bắt đầu canh cánh trong lòng câu nói “đáng vẻ an toàn” kia của anh, vì thế ngẩng đầu tích cực hỏi anh, “Anh không cảm thấy đáng vẻ tôi rất đáng xem sao?”

Anh nâng khóe miệng lên cười nói, “Ồ, thật sự đáng xem, cần tôi nhẫn nại nhìn.”

...

Tôi phát hiện tôi đi nhầm chỗ, thật ra Tường Ngôn không hề thân sĩ như lần đầu tiên gặp mặt, anh độc miệng, chỉ cần mở miệng nói chuyện liền làm người khác xúc động muốn đánh vào mặt anh.

Nhưng mà anh độc miệng với đáng vẻ nghiêm túc, ung dung bình tĩnh, làm người khác không có đường sống phản bác.

Sau khi tôi nhận ra sự thật này, thì không mở miệng nữa, tránh lại bị anh chế nhạo nữa.

Tường Ngôn lái xe cũng không giống vẻ ngoài lịch sự của anh, tôi cảm thấy anh không lái máy bay thật sự là uống phí rồi.

Khi đến công ty, tôi choáng váng bước xuống xe, uống một ly nước chanh, mới dần tỉnh lại một chút.

Đăng nhập vào QQ, nhận được tin nhắn Tô Liệt gửi đến, cô ấy nói, “Tối hôm qua cậu trở về hồi lúc nào?”

“Đi một lát thì gọi xe trở về.” Không muốn làm Tô Liệt lo lắng, tôi soạn một lời nói dối.

“Cậu không định nói chuyện đàng hoàng với Tề Minh à?” Bên kia gửi đến một câu.

Nhìn những lời này, không biết là do di chứng ngồi xe của Trương Ngôn, hay là thế nào, tôi vậy mà lại ngất ngốc một lúc lâu, mới ý thức được những lời này có ý gì.

Những lời này của Tô Liệt đã hồi trống trong lòng tôi. Không biết tại sao, trải qua chuyện không thoải mái ngày hôm qua, tôi cũng đặc biệt muốn gọi điện thoại cho Lục Tề Minh.

Bởi vì tôi không sợ anh không yêu tôi, nhưng lại sợ tất cả những người anh yêu, đều không phải người tốt.

Đặc biệt vào lúc sáng sớm tôi tỉnh lại ở trong tiểu khu anh sống, những chuyện cũ giống như nước sôi, cứ cuộn cuộn dâng lên.

2, Trên đời này, không có tình yêu vô duyên vô phận, cũng không có nỗi hận vô duyên vô cớ.

Kỳ nghỉ đông lớp 11, tôi trở về trấn Li Thủy, cho nên tôi không gặp Lục Tề Minh rất nhiều ngày.

Mặc dù mỗi ngày đều gọi điện thoại, cũng không thể nào ngăn được nỗi nhớ nhung của tôi đối với anh. Mà Lục Tề Minh cũng vài lần muốn đi gặp tôi, đều bị tôi từ chối, bởi vì trấn Li Thủy quá nhỏ, nhỏ đến mức buổi sáng tôi ở cùng với ai, buổi chiều cha tôi sẽ biết rõ ràng. Tôi sợ anh vừa tới, toàn bộ thế giới đều bị quấy rối.

Cho nên, vào một buổi tối nào đó, sau khi tôi lần qua lần lại đến nửa đêm không ngủ được, liền quyết định ngày hôm sau sẽ đi gặp anh.

Nếu không, tôi sợ tôi sẽ nhớ anh đến mức đi ra đường sẽ va phải người khác, uống nước sẽ bị sặc, ăn cơm thì bị nghẹn.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy, sau đó lên lút tìm chiếc xe máy cha tôi dùng đi làm trong bãi đậu xe, lên lút lái đi.

Đó là rạng sáng vào mùa đông, trời vẫn còn tối, đèn trên quốc lộ đã dần yếu đi. Cho dù tôi mặc áo lông, đội mũ, nhưng cơn gió lạnh vào mùa đông phả vào mặt tôi, làm tôi cứ đau đớn liên tiếp.

Đặc biệt là tôi đi rất gấp, đã quên mang theo bao tay, cho nên khi tôi lái xe được một tiếng, khi ánh nắng dần hiện ra bao phủ cả trấn, thì toàn bộ tay tôi đều tê liệt, duỗi ra không thể thẳng được, đáng vẻ như vẫn còn đang nắm tay lái xe.

Ngồi ở nhà ăn buổi sáng, Lục Tề Minh nâng tay của tôi, miệng hà hơi. Tôi bị gió thổi trúng mặt đỏ lên, cười ha ha với anh, anh ngẩng đầu, tôi lại nhìn thấy tròng mắt của anh ửng đỏ.

Anh nói, “Lâm Lạc Thi, sao cậu cứ ngốc thế này?”

Tôi giả vờ không để bụng nói: “Sao thế, tớ chỉ muốn đi gặp cậu thôi mà.”

“Tớ có thể đi thăm cậu, sau này cậu đừng mạo hiểm như vậy. Cậu lái xe mô tô chạy trên đường cao tốc, rất nguy hiểm.” Lục Tề Minh nắm tay của tôi nói.

Tôi dựa lên vai Lục Tề Minh, thì thầm giải thích cho mình, “Tề Minh, tớ chỉ muốn làm chút chuyện vì cậu.”

Sáng hôm đó, Lục Tề Minh cho tôi ăn rất nhiều, bánh bao nước, tàu hủ, cháo bát bảo. Bên cạnh nhà ăn có gì, anh đều giúp tôi bưng tới.

Tôi cười với anh, “Cậu đang nuôi heo à.”

Anh liền vò rối tóc của tôi, “Heo, mau ăn đi.”

Tôi và anh chỉ gặp nhau trong khoảng thời gian ngắn, bởi vì tôi định tám giờ sáng sẽ chạy về nhà, đặt xe về chỗ cũ, giả bộ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Cho nên ăn xong bữa sáng, tôi liền lập tức chạy thẳng về nhà.

Khi trở về, tôi dựa vào vai Lục Tề Minh cảm thán, “Haizz, thật hy vọng có thể ở sát vách với cậu, ít gì ở cùng một tiểu khu, mỗi buổi sáng có thể cùng nhau ăn bữa sáng, buổi tối lại có thể cùng nhau đi tản bộ.”

Khi đó Lục Tề Minh, dùng sức nắm tay của tôi, không nói gì, chỉ quấn khăn quàng cổ dày của anh lên cổ tôi, sau đó đến cửa hàng gần đây mua một bao tay.

Thật lâu sau đó, tôi tình cờ nhìn thấy cuốn nhật ký của anh, trên giấy anh viết:

“Tôi hy vọng mình có thể mau chóng lớn lên đảm nhận hết mọi việc. Bởi vì mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, đều có thể nhìn thấy em nhắm hai mắt, mỗi sáng tỉnh lại, sẽ cùng em đón ánh mặt trời. Những điều này, cũng là những chuyện mà anh muốn làm trong tương lai.”

Chuyện cũ không thể nhìn lại, nếu không nụ cười bên môi sẽ trở thành nụ cười gượng gạo. Giống như vị cà phê đắng chát, thấm thấu tiến vào trong lòng.

Nhớ khuôn mặt của anh, nhớ đến mơ hồ.

Hơn nai năm, hy vọng khi đó, cuối cùng vào hôm nay đã thực hiện được rồi. Chỉ có điều, vật đổi sao dời, những câu nói tốt đẹp của ngày đó, đều bị bàn tay vô tình của thời gian phá hủy mất rồi.

Chỉ sợ tôi sẽ mãi mãi không nghĩ đến, chúng tôi sẽ ở cùng một tiểu khu trong một đêm, nhìn cảnh vật giống nhau, đi cùng một con đường, nhưng lòng lại cách xa hơn bất cứ lúc nào.

Tôi cầm điện thoại, đứng dậy đi toilet. Tề Minh, mặc dù chúng ta đã chia tay, quá khứ đã bị vùi lấp và lãng quên, sau này, tớ không thể nào có mặt trong tương lai của cậu, tớ vẫn hy vọng tình yêu của cậu đầm ấm, tiền đồ rạng ngời.

Cho nên, chuyện của Jang Nara, tớ nhất định phải nói với cậu.

Tôi đang gội nước lạnh rửa mặt trong toilet, hít một hơi thật sâu, mới vô cùng anh dũng nhấn dây số có tên là “Người yêu” trong nhóm người liên hệ.

Thật ra, trước khi bấm những con số này, tôi đã nghĩ đến, nếu như Jang Nara nhận máy, chẳng qua tôi lại bị nhục nhã một lần nữa.

Nếu như cuộc điện thoại này là do Lục Tề Minh nhận, như vậy, có lẽ ý trời đã để tôi nói sự thật với anh.

Tuy thoát nhìn ý nghĩ của tôi đã vô cùng khoan dung rồi, có đủ khuôn cách của vợ lớn, nhưng thật ra nội tâm của tôi đen tối chờ người nhận điện thoại là Lục Tề Minh.

Cho nên, khi tôi thấp thỏm nghe được tiếng của Lục Tề Minh, trong nháy mắt, lòng tôi rơi bịch xuống đất.

Nhưng mà sau đó, miệng của tôi không thể nào giống như lòng của tôi, lại buống bình cổ chấp.

Mục đích gọi điện thoại của tôi chẳng qua chỉ là muốn hỏi thăm một tiếng, thuận tiện nhắc nhở anh về chuyện của Jang Nara, nhưng mà không biết tại sao, vừa mở miệng, tôi lại đánh mất đi lời nói cứng rắn, “Tối hôm qua, tớ thật sự không có ra tay.”

Mặc dù tôi đột nhiên buột miệng nói ra những câu này, khi tôi đang hối hận, phản ứng của Lục Tề Minh lại càng khiến tôi thêm bức mình.

Anh chỉ nhàn nhạt đáp lời, hỏi tôi, “Lạc Thi, có chuyện gì khác không?”

Những lời này lập tức làm sự phẫn nộ của tôi bùng cháy, “Lục Tề Minh, cậu vẫn không tin tớ! Nếu tớ bắt mặn với cô ấy thì đã sớm ra tay, còn chờ tới bây giờ giờ trò sau lưng sao?”

Lục Tề Minh không lên tiếng, anh luôn có thể dễ dàng nắm bắt cảm xúc của tôi, anh càng trầm lặng, tôi lại càng sốt ruột.

Cuối cùng tôi thất bại nói, “Thôi bỏ đi, dù sao cuộc gọi này tớ cũng không muốn cãi nhau với cậu.”

“Ừm.” Lục Tề Minh lên tiếng, tỏ vẻ anh đang nghe.

Tôi nói, “Tề Minh, cậu quen Jang Nara, vậy cậu có biết quá khứ của cô ấy không? Tớ... nghe được một số lời đồn không tốt lắm, hy vọng cậu có thể cân nhắc về lựa chọn của mình một chút...”

“Lời đồn gì?”

“Nói là... nói là trước kia tiếng tăm Jang Nara ở trường cấp 3 không tốt lắm.”

“Được, tớ biết rồi, cảm ơn.” Giọng nói không có chút tình cảm của Lục Tề Minh vang lên lần nữa, tôi nhanh chóng nói một tiếng “tạm biệt”, sau đó cúp điện thoại. Bởi vì tôi sợ mình gọi nhiều hơn một giây, sẽ không thể khống chế được chửi ầm lên với anh.

Thái độ của anh ôn hòa như vậy làm cho tôi khó chịu, tôi muốn chất vấn anh có phải tình cảm bốn năm trước không chống lại được một câu nói, một cái mỉm cười của cô ấy phải không.

Khoảnh khắc đó, tôi mang theo chút hận, hận anh dứt khoát, hận anh che chở cho cô ấy, lại lạnh lùng với tôi.

Nhưng mà tôi cũng biết rõ trên đời này, không có tình yêu vô duyên vô phận, cũng không có nỗi hận vô duyên vô cớ.

Nếu như không phải quá yêu quá nghiêm túc, sao lại có thể hận đến đau lòng sắp chết thế này?

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7-2

Edit: Tịnh Hào

3, Nghe nói chuyện trên QQ, tôi tiết kiệm được 10 cuốn sách

Cả buổi sáng, tôi vì cuộc điện thoại mà không có tinh thần. Tôi ngồi trong phòng làm việc như cái xác không hồn, mở một đồng website ra, lại không biết xem cái nào.

Đây là lúc công ty mở cuộc họp, tuần trước Trương Ngôn đã tiến hành phê bình bằng miệng với lỗi lầm của tôi, tổng biên tập xinh đẹp nói với tôi, “Lần này xem như em may mắn, không có bị trừng phạt về vật chất, hy vọng lần sau em chú ý một chút.”

Tôi sững sốt, sau đó khẽ gật đầu. Khi Trương Ngôn và tôi lướt qua, không biết tôi có cảm giác sai không, tôi vậy mà có cảm giác trong ánh mắt của anh có một chút tìm tôi sâu xa.

Nhưng mà trải qua chuyện sáng nay, hình ảnh trầm ổn của Trương Ngôn đã sụp đổ trong lòng tôi, tôi cảm thấy anh là người vô cùng phức tạp.

Tôi ngồi trước máy tính, nhằm chán hỏi Tô Liệt, “Cậu nói xem Trương Ngôn là người như thế nào?”

“Ồ, cậu có hứng thú với anh ta rồi hả?” Tô Liệt hỏi.

“Nói bậy gì đó, tớ muốn hiểu về bên trong của ông chủ, nhằm sau này đặt không đúng chỗ.”

“Trương Ngôn á hả, bây giờ dù sao cũng đừng nói chuyện yêu đương với anh ấy, anh ấy phòng bị rồi.” Tô Liệt nhanh chóng trả lời, “Bạn gái trước của anh ấy xuất ngoại không lâu, trước khi xuất ngoại đã chia tay với anh ấy, khiến anh ấy bị tổn thương rất lớn.”

A? Chuyện bát quái này làm tôi mở rộng tầm mắt, tôi kinh ngạc nói, “Không nhìn ra Trương Ngôn có gì sa sút và đau lòng chứ.”

“Đau buồn càng lớn thì càng không nói gì cậu biết không? Trương Ngôn và bạn gái của anh ấy đã quen nhau 2 năm rồi đấy, con đường này còn dài hơn cả cậu và Tề Minh đi. Hơn nữa, mỗi ngày anh ấy đều giống như hồ ly thâm tàng bất lộ, cậu góc ghech như thế sao có thể nhìn ra hả.”

“Ồ... Nghe nói chuyện trên QQ, tớ tiết kiệm được 10 cuốn sách.” Tôi tỏ vẻ thấu hiểu trả lời Tô Liệt.

“Ha ha, thôi bỏ đi.” Tô Liệt cười nói, “Đúng rồi, sáng nay nhắc tới chuyện của Lục Tề Minh với cậu, sao cậu đột nhiên biến mất vậy?”

“Đừng nói nữa, tớ đã gọi điện thoại cho cậu ấy.”

“Ồ? Kết quả thế nào?”

“Cậu xem phản ứng này của tớ ra sao, căn bản là cậu ấy yêu Jang Nara không để ý tới tớ.”

“...” Tô Liệt im lặng thật lâu mới trả lời một hàng dấu chấm, nói, “Cậu ấy quả thật là Tạ Đình Phong bên cạnh chúng ta, nhưng mà cậu ấy vẫn chưa làm rõ, người kia là Jang Nara! Chứ không phải là Trương Bá Chi!”

Đúng lúc tôi nhằm chán chat với Tô Liệt trong QQ, Mễ Sở đột nhiên nhấn một biểu cảm đã đánh mất quả bom.

Ngôn ngữ của cô ấy xuất hiện phối hợp giống như biểu cảm trong QQ, cô ấy phẫn nộ gào lên, “A a a! Mẹ nó! Trước đó bà đây thật sự bị mù mắt, coi trọng một tên cầm thú như vậy!”

“...”

“...”

Tôi và Tô Liệt đều có phản ứng giống nhau nhấn dấu im lặng. Tôi run rẩy nói, “Cậu cũng không dễ dàng, lớn lên với hai mắt chó.”

Sau khi Mễ Sở phản ứng kịp, cũng bày tỏ không nói gì giống như chúng tôi.

“Mắng người khác cũng đã thành thói quen, đến trên người mình cũng không chịu sửa đổi!”

“Sao thế?” Tô Liệt hỏi.

“Mẹ nó! Các cậu biết không? Lúc này tớ vào tài khoản bạn trai trước trong QQ của tớ, muốn chuyển ít tệ QQ vào chơi game, trước đó, mà xui quýt

khiến tớ kéo xuống chỗ “người liên lạc gần đây nhất”, lại tùy ý click vào hình ảnh bán thân của một nữ sinh, sau đó con mắt liền nhìn đến một đoạn đối thoại dơ bẩn! A a a! Bà đây sẽ không quên! Sao trên đời này lại có một đôi cầu nam nữ thế này!” Mễ Sở thét chói tai tiếp tục gửi biểu cảm hình quả bom.

“Sao hôm nay cậu kích động thế? Cậu chia tay với người ta rồi còn không cho người ta đi quyến rũ nữ sinh khác sao?” Tô Liệt bình tĩnh khinh bỉ hỏi.

Trước đây Mễ Sở có nói đến một bạn trai rất tốt, sau đó chia tay, cô ấy liền bắt đầu qua lại lăng nhăng với những nam sinh khác. Bạn trai trước chính là một trong những người sau này của cô ấy, chúng tôi đã từng gặp, là một công tử không tệ. Sau khi Mễ Sở chia tay với anh ta, anh ta vẫn còn nhớ mãi không quên với Mễ Sở, vẫn đi theo làm tùy tùng cho Mễ Sở, hề kêu là tới.

Nếu không thì Mễ Sở cũng sẽ không nhớ mặt khẩu QQ của anh ta, tùy ý chuyển tiền QQ trong tài khoản của anh ta. Thật ra chúng tôi đều cảm thấy bạn trai trước của cô ấy không tệ.

“Nếu anh ta đứng đắn yêu đương thì bỏ đi, mấu chốt là... Phải, tớ không nói nữa! Tớ xem lại ghi chép trong cuộc trò chuyện!” Mễ Sở không được chúng tôi hiểu, có vẻ vô cùng buồn bực.

Nhưng mà sau đó cô ấy gửi lịch sử trò chuyện, chẳng những làm chúng tôi buồn bực, mà còn làm chúng tôi hóa đá rồi. Thật lâu mới cũng không thể hồi phục lại.

Thiên Vạn Điểm: Trời nóng quá, đi thôi, đi mướn phòng.

Róc Rách Cháy: Nhảm chán.

Thiên Vạn Điểm: Đừng giả bộ, đi thôi.

Róc Rách Cháy: Lần trước anh còn hối hận lắm mà.

Thiên Vạn Điểm: Hối hận cái gì, anh mới học vài tư thế mới, thử nghiệm một chút thôi.

Róc Rách Cháy: Anh học ở đâu?

Thiên Vạn Điểm: Trong phim sex.

Róc Rách Cháy: Anh cũng không phải không có bạn gái.

Thiên Vạn Điểm: Anh chỉ thích em.

Róc Rách Cháy: Làm trò.

Thiên Vạn Điểm: Đi thôi, anh kêu anh em của anh cùng qua luôn.

Róc Rách Cháy: Em không muốn động.

Thiên Vạn Điểm: Ở khách sạn đối diện nhà em, chờ em khỏe lại rồi đặt phòng.

Róc Rách Cháy: Được rồi, đến lúc đó anh nhắn số phòng cho em.

Không cần nói, Thiên Vạn Điểm là bạn trai trước của Mễ Sở, còn người kia là một nữ sinh không biết.

Mễ Sở gửi tin này trong QQ được 1 phút, cả QQ im lặng như tờ. Sau một phút, khi tôi và Tô Liệt từ trạng thái chết khô phục lại, chỉ có dấu chấm than để diễn tả chấn động trong lòng chúng tôi.

Mặc dù trên ti vi thường xuất hiện những hình ảnh thế này, nhưng khi xảy ra thật trong cuộc sống, chúng tôi vẫn là lần đầu gặp.

Tôi nói, “Mễ Sở, tớ cảm thấy cậu rất dũng cảm, nhưng nhìn thấy đoạn đối thoại này, tớ cảm thấy tui tớ quá bế tắc rồi.”

Mễ Sở nhìn thấy phản ứng của chúng tôi giống như cô ấy, hiển nhiên đã bình tĩnh không ít, cô ấy nói, “Mau đưa UFO cho cầu nam nữ này trở về ngoài hành tinh đi!”

Tô Liệt vẫn là ba chữ, “Tớ già rồi...”

Lúc này, Thiên Tầm vẫn luôn im lặng đột nhiên hiện lên, hỏi chúng tôi vừa nói cái gì.

Mễ Sở khôi phục lại lịch sử ghi chép một lần nữa, chúng tôi nín thở chờ Thiên Tầm cho vài câu đánh giá sắc bén giống như thường ngày, dù sao MC radio tình cảm cũng không phải là vô ích.

Nhưng cuối cùng Thiên Tầm chỉ gửi một câu nói vô cùng mộc mạc, “Âm no thì dâm dục.”

Chúng tôi lại suy nghĩ một lát, thừa nhận Thiên Tâm là một người tri thức, lời ít mà ý nhiều, biểu đạt trạng thái cuộc sống của những người sung túc kia.

Nhưng mà sau khi cười nói xong, tôi đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, sao tên Róc Rách Chảy nghe quen tai thế?

Tôi sử dụng dụng cụ tìm kiếm trên QQ tìm kiếm nửa ngày, QQ của mình rõ ràng không có người này.

Mãi đến khi bữa ăn cơm trưa ngày hôm sau, tôi mới chợt nghĩ ra, cái tên trên mạng này tôi đã từng thấy trong nick của Lục Tề Minh, mà chủ nhân của nó, nếu tôi nhớ không nhầm... chính là... Jang Nara.

4, Quá máu chó rồi! Xem phim bộ cũng không rồi rầm quanh co như vậy!

Đường Lâm Lâm bị tiếng kinh hô của tôi làm giật mình. Cô ấy nói, “Lạc Thi, cậu sao vậy?”

Tinh thần tôi không yên nói, “Không có gì, vừa nghĩ đến một chút việc. Lâm Lâm, cậu ăn trước đi, tớ no rồi, về phòng làm việc trước.”

Tôi ở trên QQ gọi Mễ Sở, tôi nói, “Ngu ngốc, mau ra đây, tớ nói với cậu một chuyện, hình như tên QQ của Jang Nara là Róc Rách Chảy, trong danh sách QQ của Tề Minh chắc là có dấu vết của cô ấy, cậu đi xác minh đi!”

“Thao! Cậu nói thật hả?” Mễ Sở hưng phấn bật ra giống như đánh máu gà, “Bà nó! Kích động đến bà đây không tìm được QQ của Tề Minh luôn!”

“QQ của cậu ấy là 3997xxx.” Tôi nói, “Cậu nhanh một chút.”

“Cậu ngay cả cái tên vẫn còn nhớ?” Mễ Sở kinh ngạc nói.

Tôi nở nụ cười, “Không nói nữa.” Đúng vậy, đừng nói là QQ của anh, ngay cả số điện thoại bốn năm trước Lục Tề Minh dùng, tôi đều nhớ rõ.

Từ lúc QQ của anh biến mất trong tài khoản của tôi, tôi liền tự hiểu không đi qua danh sách bạn bè xem anh nữa.

Đúng vậy, tôi canh cánh trong lòng. Tuy rằng sau này Lục Tề Minh nói, là Jang Nara cho tôi vào danh sách đen.

Nhưng mà, không có sự dứt khoát của Lục Tề Minh anh, sao cô ta dám làm như vậy.

Tôi cảm thấy 21 năm nay, thì ra tôi luôn kiên trì giữ quan niệm “rộng lượng với tình địch của anh” là sai lầm!

Cuối cùng, người đạt được tất cả chính là người phụ nữ không rộng lượng, tựa như Jang Nara, cô ta thông minh hiểu biết, nếu như tôi vẫn luôn ở trong QQ của Lục Tề Minh, chắc chắn anh sẽ nhìn vật nhớ người. Cho nên, cô ta thả rằng tranh cãi với Lục Tề Minh một lần, đều phải nhờ bỏ tình địch là tôi đây từ trong ánh sáng. Sau khi cô ta ở cùng với Lục Tề Minh, liền muốn mặt khẩu QQ của anh, đưa tôi vào danh sách đen QQ của anh.

Tôi đang nghĩ ngợi, Mễ Sở từ trong QQ bật ra nói, “Mẹ nó! QQ của cô ta quả thật tên là Róc Rách Chảy! Thao! Đây đúng là thế giới của ‘lũ quỷ múa loạn’ (*)! Quá máu chó rồi! Xem phim bộ cũng không rồi rầm quanh co như vậy!”

(*) Một bọn người xấu đang múa may.

Tôi nói làm sao bây giờ?

“Cậu gửi đoạn ghi chép này cho Lục Tề Minh xem đi!”

Tôi lo lắng, “Tớ có việc ra ngoài một lát.” Sau khi tôi trả lời Mễ Sở, thì tâm tình phức tạp vội vã log out.

Bởi vì ngay lúc này, tôi nhận được điện thoại của Tô Dương.

Tô Dương nói, “Lạc Thi, anh đến chỗ em công tác mấy ngày, có rảnh thì ra gặp mặt nha.”

“Đương nhiên là có thời gian rồi.” Đối với người anh trai đã giúp đỡ tôi rất nhiều, không rảnh tôi cũng sẽ rút ra một khoảng thời gian mà tới.

Tôi xin nghỉ, liền đi tìm Tô Dương.

Ngày đó, tôi dẫn Tô Dương đi dạo trong thành phố cả một buổi chiều, đi phố ăn vặt nổi tiếng, đến ngắm cảnh phong cảnh như tranh bên hồ. Không biết có phải vì liên quan đến huyết thống không, cho dù tôi với Tô Dương nói ít, cũng không cảm thấy lúng túng. Thỉnh thoảng anh ấy sẽ kể những chuyện thú vị xảy ra bên người mình, tôi cũng kể cho anh ấy nghe đám bạn Mễ Sở của tôi.

Anh ấy nói, “Lạc Thi, nhìn thấy em thế này, anh thật sự rất vui. Nếu mẹ còn sống, bà ấy sẽ vì em mà cảm thấy vui vẻ.”

Nhắc đến vấn đề này, tôi có chút nghẹn ngào.

Du khách bên hồ rất nhiều, từ nam chí bắc, trên mặt đều mang theo biểu cảm thoải mái. Thật ra, tôi hâm mộ nhất chính là người vẫn luôn đi trên con đường ngao du, bởi vì họ tự do, còn có sự thăng tiến của họ, bọn họ muốn nhìn ngắm phong cảnh, cũng không vì bất kỳ cảnh đẹp nào mà dừng lại.

Đúng lúc tôi và Tô Dương không nói gì, điện thoại vang lên.

Là Hồ Lô. Hồ Lô nói, “Lạc Thi, trong thành phố vừa mở một nhà hàng đặc sắc, cha tớ vừa cho một tấm thẻ, đợi lát nữa cùng đi thử đồ ăn không!”

“Không được, tớ đang ở cùng với anh trai.” Tôi từ chối nói.

“Lâm Lạc Thi, cậu cũng bắt đầu làm kiểu hả, khi nào thì có anh trai hả? Là trai mới cậu tìm sao?”

“Lười nói chuyện với cậu, là anh ruột của tớ.”

“Anh ruột? Mẹ cậu sinh anh trai khi nào?”

“Cút đi cho tớ!”

“Được rồi được rồi, cậu dẫn theo anh trai cùng ăn cơm đi, ở đường Nam Uyển, tên tiệm ăn là “Nhất Khẩu Thom”.”

Tôi cúp điện thoại, Tô Dương hỏi tôi, “Có tiệc à?”

Tôi nói, “Đúng vậy, là mới tiệc hai chúng ta.”

Đáng lẽ còn đang buồn rầu suy nghĩ buổi tối phải dẫn Tô Dương đi đâu ăn món đặc sắc, điều này cũng tốt, cú điện thoại này của Hồ Lô rất đúng lúc.

Tô Dương nói, “Thôi, anh về khách sạn nghỉ ngơi, mai sáng đi bàn họp đồng.”

“Đi thôi, đám bạn của em đều muốn gặp anh.” Tôi kéo Tô Dương.

Cuối cùng, Tô Dương bắt đầu đi bị tôi kéo đi Nhất Khẩu Thom. Khi chúng tôi đến, đám Mễ Sở đã đến rồi. Vừa nhìn thấy Tô Dương, các cô ấy liền reo chọc.

Mễ Sở nói, “Oa, Lạc Thi, cậu lặn được đàn ông ở đâu thế?”

Thiên Tầm nói, “Tớ còn tưởng rằng cả đời này cậu sẽ thất cổ trên cây Lục Tề Minh chứ.”

Tô Liệt nói “Quả nhiên là cái cũ chưa đi, thì cái mới không tới.”

Tôi liếc các cô ấy, “Nói bậy cái gì hả, đây là anh ruột của tớ.”

Mễ Sở khinh thường nhìn tôi, “Quen cậu lâu như vậy, vẫn chưa nghe chuyện cậu có anh trai.”

“Haizz, chuyện này nói ra dài dòng, bữa khác sẽ từ từ nói với các cậu.” Tôi nói.

Tôi vừa dứt lời, Mễ Sở liền nâng ly rượu lên nói, “Anh trai của Lạc Thi chính là anh trai của Mễ Sở, em kính anh một ly.”

Tôi giữ tay cô ấy, “Cút, cậu đã luyện được cái tính chuốc rượu người khác rồi hả.”

“Thao, nhưng tớ thật lòng đấy.” Mễ Sở tranh cãi nói.

Tô Dương cười cầm ly rượu lên, nói với các cô ấy, Mễ Sở và Tô Liệt, “Ly đầu tiên là anh kính mọi người, cảm ơn các em đã chăm sóc Lạc Thi.”

Mễ Sở đắc ý liếc tôi một cái, cùng ly với Tô Dương.

Tôi bắt đầu đi giờ ly lên, lo lắng nhìn Tô Dương, đây chính là một đám ma quỷ.

Nhưng lo lắng của tôi hiển nhiên đã dư thừa, tửu lượng của Tô Dương vô cùng tốt, cứ tiếp tục, bị họ thay phiên chuốc rượu nhưng vẫn chưa say.

Cuối cùng còn tỉnh táo cùng chúng tôi ra khỏi phòng bao.

Hồ Lô đi tính tiền, chúng tôi đứng ở cửa ồn ào.

Đúng lúc này, cửa Nhất Khẩu Thom mở ra. Đúng lúc chúng tôi đang đùa giỡn, tôi quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trên tivi thường có cảnh tượng ông kính dừng lại, mà tôi, rất hy vọng dừng lại trong khoảnh khắc đó.

Tôi quay đầu mỉm cười, Lục Tề Minh chợt ngừng đầu cười, ánh mắt như có một sợi dây gắn kết chặt chẽ. Khoảnh khắc này, thời gian bỗng dài đằng đẵng. Tôi đột nhiên cảm thấy, tuổi trẻ của tôi, lại giống như quay về thời gian bắt đầu trước mặt tôi.

Mãi đến khi tôi nhìn thấy bên người anh có một bóng dáng yếu đuối, sau đó lập tức thu hồi ánh mắt quyến luyến.

Lục Tề Minh dẫn khách đến nơi này ăn cơm, mà lúc trước vị trí ở bên cạnh anh là chỗ đứng của tôi, hiện giờ là Jang Nara đang đứng.

Người khách đó đúng lúc là ông chủ Tần lần trước chúc chúng tôi bên nhau mãi mãi, ông nhìn thấy tôi, chợt vui mừng kêu lên, “Oa, Tề Minh, người kia không phải là của nhà cậu sao?”

Những lời này vừa mới nói ra, biểu cảm trên mặt người xung quanh liền trở nên muôn màu sắc. Jang Nara lập tức mất hứng.

Thì ra, Lục Tề Minh còn chưa giới thiệu Jang Nara với ông ấy. Nghĩ như vậy, trong lòng tôi đột nhiên có sự vui vẻ và chưa xót không nói nên lời.

Tôi ở phía xa gật đầu mỉm cười với ông chủ Tần. Ông chủ Tần là người giỏi về quan sát về mặt người khác, lập tức ý thức được cái gì, vẫy tay nói với tôi, “Chúng tôi vào trước nhé.” Tôi gật đầu.

Lúc Tề Minh lướt qua chúng tôi, tôi chợt cảm thấy anh nhìn phía sau tôi bằng ánh mắt lạnh thấu xương.

Mãi đến khi trên đường trở về, Tô Dương mới nói, có thể anh xem tôi là kẻ địch rồi.

Tôi nở nụ cười, làm sao có thể.

Tô Liệt đánh vô lăng nói. “Sao không thể? Tôi cảm thấy lúc đó về mặt của Tề Minh rất đau thương. Tôi nghĩ qua mấy ngày nữa, buổi đính hôn của cậu ấy sẽ không thành.”

Tôi căng thẳng, đính hôn? Đúng vậy, tôi đã quên, Lục Tề Minh từng chính miệng tuyên bố chuyện anh muốn đính hôn.

5, Ôm chính là tư thế xa cách nhất, bởi vì bạn mãi mãi không thấy được biểu cảm của đối phương

Ngoài cửa sổ có cơn mưa nhỏ, không biết có phải vì thời tiết thế này không, tôi vậy mà cảm thấy thương cảm.

Tôi nhớ đến tôi và Lục Tề Minh từng vạch ra tương lai. Khi đó chúng tôi còn trẻ, còn dùng chung một cái thìa để ăn cơm, cùng đeo chung tai nghe để nghe nhạc, còn vẽ ra một bức tranh về ngôi nhà, trên trang giấy thiết kế rất nhiều căn phòng.

Tình yêu thời niên thiếu, chính là tràn ngập vui vẻ cho rằng sẽ cùng người trước mặt đi đến cả đời, cho nên dự tính đủ loại sau này, chắc chắn nó sẽ thực hiện được.

Mãi đến rất nhiều năm sau, khi chúng tôi trải qua khó khăn của giai đoạn trưởng thành, biến cố của tình yêu, sau khi đi qua thiên sơn vạn thủy, mới có thể hoàn toàn tĩnh ngộ, nhiều năm như vậy chỉ là ông trời ban cho bạn một giấc mộng đẹp, vì để bạn có thể chống đỡ kiên cường đi hết quãng đường về sau.

Trong cơn mưa nhỏ ngoài cửa sổ, tôi nhìn thấy một cậu trai công một cô gái bước đi, cô gái thỉnh thoảng nắm lấy tay của cậu ấy, cậu trai thì hoạt bát định bỏ cô gái lại để hù sợ, nụ cười của họ bao phủ trong mưa bụi, hồn nhiên ngây thơ.

Có khoảnh khắc như thế, dường như tôi trở về nhiều năm trước cùng với Lục Tề Minh.

Lục Tề Minh công tôi bước đi, tôi cúi đầu đặt trên vai anh hát:

“Em chỉ muốn một căn nhà nhỏ, có thể làm cô vợ bé bỏng của anh. Sau khi ăn xong anh sẽ giúp em rửa chén, còn muốn một đứa nhỏ mập mạp. Chờ anh có râu bạc dài lất phất, già đi ngồi ở trên ghế dựa trong nhà. Nhưng sẽ nhớ đến những ngày tháng vui vẻ, và chiếc váy trắng xinh đẹp của em.”

Có nước mắt tích ở đáy mắt, tôi từng cho rằng, tôi sẽ vì Lục Tề Minh, mà hát bài này cả đời.

Sau khi Tô Liệt tiễn Tô Dương về khách sạn, hỏi tôi, “Có muốn đi uống một ly không?”

Tôi gật đầu.

Tô Liệt đánh vô lăng chạy về phía sau, bình thường chúng tôi hay đi một quán rượu. Tôi điện thoại cho Mễ Sở và Thiên Tầm, các cô ấy đang dạo phố, sau khi nhận được điện thoại của tôi thì cũng phấn khởi.

Tôi cảm thấy cuộc sống của tôi không có gì ngoài ăn uống vệ sinh, chỉ còn lại hai chuyện là đi làm và đi lêu lổng với đám tai họa này.

Chúng tôi thường một ngày tụ thành một nhóm nhỏ, ba ngày tụ thành nhóm lớn. Từ lý do sinh nhật đến lý do là ngày cuối tuần, còn Quốc Khách nữa, nghỉ phép gì đó cũng tụ lại, cuối cùng, ngay cả lễ trồng cây, ngày vệ sinh thể giới, ngày chống ma túy quốc tế đều có thể viện lý do được. Nên đến bây giờ, một đám người lang thang, đứt khoát không cần tìm lý do.

Tôi thường cảm thấy thành phố này thật nhỏ, bởi vì mặc kệ chúng tôi đi đâu, đều có thể gặp được hai khuôn mặt của Lục Tề Minh và Jang Nara.

Chúng tôi vừa mới ngồi không bao lâu, liền nhìn thấy Lục Tề Minh dẫn nhóm khách hàng ông chủ Tần chạm mặt lúc ăn cơm đi tới, về mặt Jang Nara vui vẻ kéo cánh tay anh.

Tô Liệt nói, “Lạc Thi, cậu và Lục Tề Minh yêu nhau bốn năm, thu hoạch lớn nhất chính là hai người tâm ý tương thông, giống như đã có hẹn trước.”

Tôi miễn cưỡng cười, thành phố này vốn không lớn, huống chi bạn bè hai người lại giống nhau.

Tôi không dám nhìn bọn họ, dựa vào vai Thiên Tâm, ánh mắt nhìn về nơi khác. Mỗi lần gặp nhau vào những buổi tối tĩnh mịch này, sự xuất hiện của Lục Tề Minh sẽ càng làm tôi cô đơn thêm.

Nhưng mà một lát sau, tôi lại không tự chủ được giả vờ không quan tâm nhìn bốn phía, tìm vị trí của bọn họ. Chỗ cách chúng tôi mấy cái bàn, khuôn mặt của Lục Tề Minh có vẻ mơ hồ trong ngọn đèn mờ ảo, không vui không buồn.

Tôi cúi đầu uống rượu, Mễ Sở và Thiên Tâm chạy đi đâu đó, bởi vì khách quen ở nơi này chiếm đa số, cho nên cũng rất quen với người bên cạnh, mọi người cười hi hi ha ha với nhau.

Không biết vào lúc nào, tôi lại giả vờ ngẩng đầu lên chợt đảo qua Lục Tề Minh, đột nhiên phát hiện Mễ Sở lại đang đứng chỗ bàn của bọn họ, tôi phát hoảng. Tô Liệt hít mắt hút thuốc giữa tiếng nhạc ồn ào trong quán rượu, giữ tin nhắn.

Tôi túm Tô Liệt, chỉ về phía Lục Tề Minh bên kia. Tô Liệt ngẩng đầu đưa mắt nhìn, cũng hơi ngạc nhiên.

Lúc này, tôi nhìn thấy Mễ Sở bung ly rượu giờ cao về phía Jang Nara, mà Jang Nara lại đắc ý liếc về bên này. Tôi nhanh chóng dời tầm mắt, không muốn để Jang Nara biết tôi đang quan sát họ.

Nhưng mà tôi còn chưa kịp quay đầu nhìn bọn họ lần nữa, chợt nghe cả quán rượu xao động lộn xộn một trận. Tôi tìm âm thanh phát ra rồi nhìn sang, đương nhiên là ở chỗ Lục Tề Minh. Đám người Mễ Sở bị một nhóm người vây quanh, không nhìn rõ là xảy ra chuyện gì. Tôi và Tô Liệt lập tức đứng dậy đi qua bên đó.

Khi tôi chen vào trong đám người, đứng phải bên cạnh Mễ Sở, mới nhìn thấy Lục Tề Minh ôm ngực, trước ngực của anh là một tờ giấy trắng.

Mễ Sở phẫn nộ nói, “Mẹ nó, chính là một đám đàn độn, còn che chở cho kẻ tiện nhân! Nhìn xem đỉnh đầu mình đã bị cắm mấy cái sừng rồi!”

Khi tôi chen vào trong đám người, ánh mắt của Lục Tề Minh đã sớm nhìn sang đây, ánh mắt tối sầm lại, tim của tôi đau đớn. Lúc này, ông chủ quán rượu cũng chen vào đi tới, vừa nhìn thấy là đám người quen chúng tôi, liền vỗ vai tôi nói, “Ồi chào, mấy cô đang làm gì thế. Đi, có chuyện gì thì vào phòng bao nói.”

Nói xong, ông ấy giải tán nhóm người, dẫn chúng tôi vào phòng bao.

Sự náo nhiệt bên ngoài đột nhiên bị cách ly, những âm thanh lơ mơ cách một cánh cửa thấp thoáng truyền vào, nhưng mà đã mất đi hương vị rồi.

Cánh trong phòng bao lúng túng, nhóm khách của ông chủ Tần được ông chủ quán rượu chiêu đãi ở bên ngoài, cho nên trong phòng bao chỉ còn lại mấy người chúng tôi. Lục Tề Minh cầm tờ giấy đó, cúi đầu.

Dưới ánh đèn, gương mặt anh sau khi nhìn tờ giấy đó hơi âm trầm. Anh đưa tờ giấy cho Jang Nara, sau khi Jang Nara xem xong thì vành mắt lập tức đỏ lên.

Mễ Sở cười lạnh nói, “Gạt người cũng có nguy hiểm, cho nên phải cẩn trọng đấy.”

Jang Nara giữ chặt góc áo của Lục Tề Minh, dè dặt nói, “Tề Minh, không phải em, thật sự không phải em... mấy ngày trước QQ của em bị trộm mất rồi.”

Khi Jang Nara thốt ra những lời này, tôi và Tô Liệt sau khi nghe thấy đều nở nụ cười. Nếu không thấy vẻ mặt đau lòng của Lục Tề Minh, có lẽ tôi sẽ vì câu nói này mà bật cười.

Nhưng mà tôi nhìn thấy Lục Tề Minh đứng yên, một tay đặt trong túi, không hề nói một câu. Mí mắt che khuất đôi mắt của anh, cho nên tôi không nhìn rõ đôi mắt của anh. Nhưng tôi biết, nhất định trong ánh mắt anh có vẻ đau buồn không nói ra được.

Tôi kéo Mễ Sở, nói, “Chúng ta đi thôi.”

Mễ Sở lại lấy điện thoại ra, gọi điện thoại cho bạn trai trước của cô ấy, nói, “Lạc Thi, hôm nay ai cũng đừng có kéo tôi, cậu chịu oan ức, hôm nay tôi phải thay cậu đòi lại!”

Tôi nói, “Mễ Sở, tôi không cần...”

Mễ Sở cũng không nghe lời tôi nói, bởi vì điện thoại của cô ấy vừa thông, cô ấy mới nói, “Alo, em là Mễ Sở đây.”

Jang Nara ở bên cạnh lại đột nhiên điên cuồng nhanh chóng nhào qua, đưa tay đoạt lấy điện thoại của Mễ Sở, cuồng loạn hô vào trong điện thoại, “Anh là ai? Tại sao anh lại hăm hại tôi? Anh đừng phá hỏng tình cảm của tôi và Lục Tề Minh...”

Sau đó, cô ta liền ôm điện thoại khóc hu hu. Cô ta nói, “QQ của tôi có thể bị anh đánh cắp rồi, nhưng đừng hăm hại tôi, tôi và Lục Tề Minh không dễ dàng mới được ở bên nhau...”

Jang Nara vừa cảm phẫn vừa năn nỉ trong điện thoại làm tôi không nhìn nổi, có lẽ QQ của cô ta thật sự bị người ta trộm mất rồi. Tôi nhích lại gần Thiên

Tầm, lại nhìn thấy Lục Tề Minh đi lên phía trước, giữ lấy tay của Jang Nara, trầm giọng nói, “Đừng khóc.”

Jang Nara xoay người nhào vào lòng Lục Tề Minh, nghẹn ngào nói, “Tề Minh, anh phải tin tưởng em, anh phải tin tưởng em...”

Tư thế thân mật nhất trên thế giới này, thật ra không phải là ôm nhau. Ôm chính là tư thế xa cách nhất, bởi vì bạn mãi mãi không thấy được biểu cảm của đối phương.

Giống như bây giờ, khi Jang Nara nhào vào lòng Lục Tề Minh, trong mắt anh có ưu buồn giống như tôi suy đoán, còn có sự cô đơn không hiểu.

Khoảnh khắc này, toàn bộ thế giới đều yên tĩnh.

Tôi cảm thấy mình giống như một con ốc sên, trên lưng là kỷ niệm mà Lục Tề Minh để lại cho tôi, từng bước từng bước bò đi. Nhưng khi tôi muốn leo lên tường, cái nhìn của anh, lại làm tôi chột ngã xuống.

Tôi lặng lẽ nhìn người con gái khác dựa vào lòng anh, mắt ảm ướt.

Giăng co trong phòng, cửa phòng bao chột mở ra, phía sau truyền đến một giọng nói gấp gáp, “Lạc Thi, xảy ra chuyện gì?” Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Tô Dương và một người đàn ông đã đến quán rượu đi vào.

Khoảnh khắc nhìn thấy anh ấy, rớt cuộc nước mắt của tôi cũng không đóng lại được, tôi gọi một tiếng “anh trai”, sau đó liền nhào vào vai anh.

Tô Dương ôm tôi nói, “Bé con, đừng khóc, đừng khóc.”

Mà lúc này, tôi lại nghe Lục Tề Minh ở phía sau hỏi tôi, “Cậu vừa mới gọi anh ấy là gì?”

Tôi quay đầu lại, nước mắt mờ màng, nhìn thấy Lục Tề Minh đã kéo Jang Nara khóc lóc ở trong lòng anh ra, lặng lẽ nhìn tôi, bình tĩnh hỏi, “Cậu vừa gọi anh ấy là gì?”

Tô Dương vươn tay nói, “Chào cậu, Lục Tề Minh, tôi là anh trai của Lạc Thi.”

Khi Lục Tề Minh nghe thấy câu nói đó, dường như cơ thể như một con điều lắc lư rớt xuống, sắc mặt đột nhiên sáng bừng lên.

Jang Nara kích động kéo chặt anh gọi, “Tề Minh, Tề Minh...”

Mà Lục Tề Minh lại rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Edit: Tịnh Hào

1, Trái tim của tôi giống như cơn mưa to buông xuống, ảm ướt như thế

Mẽ Sở từng nói, có một quả bom đặt giữa tôi và Lục Tề Minh, bùng nổ tách chúng tôi ra.

Mà tôi đã quên nói cho Mẽ Sở biết, có vài thứ mà lực kích nổ còn mạnh hơn cả quả bom. Ví dụ, là hồi ức, ví dụ, chúng tôi chưa từng có mặt vào quá khứ của đối phương. Cho nên có một ngày, khi những quá khứ bất ngờ xuất hiện không báo trước, chúng tôi lại bị đánh cho trở tay không kịp.

Tôi vẫn luôn cho rằng, thân thể kia của tôi không cần để mọi người biết rõ, dù sao nó không thể khống chế cuộc đời của tôi. Nhưng mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến, sau khi nó xuất hiện đã làm cuộc đời của tôi rối bời.

Tối hôm qua, sau khi Lục Tề Minh biết Tô Dương là anh trai của tôi, không quan tâm đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, liền lôi kéo tôi đi ra ngoài. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt của Jang Nara tái nhợt đứng yên tại chỗ. dienndanlequyydomn

Mà Hồ Lô làm khẩu hình miệng nói với tôi, “Tôi sẽ đưa cô ấy trở về.” Mẽ Sở, Thiên Tầm, và Tô Liệt đều có biểu cảm là đi xem thử chuyện gì đang xảy ra trước.

Tôi và Lục Tề Minh mặt đối mặt ngồi trong quán cà phê đối diện với phố quán rượu, một phần quá khứ bị hiểu lầm giống như một trang giấy đầy nét mực, mở ra.

Chiều hôm đó, điện thoại của mẹ giống như sấm sét ngoài cửa sổ, đánh nát cả thế giới của tôi. Bà dứt quãng khóc nói, “Lạc Thi, cha con xảy ra chuyện

rồi... Cánh tay của ông ấy bị máy trong công xưởng cắt đứt... Trần trên nói muốn đổi bệnh viện trên thành phố, chúng ta đang ở trên đường...”

Tôi vừa mới ở bệnh viện nhìn thấy Lục Tề Minh và người kia nắm tay, sau đó lại nhận được điện thoại, không kịp có bất kỳ suy nghĩ và thương cảm gì, liền chạy đến bệnh viện thành phố như điên. Trong nhà không hề giàu có gì, hơn nữa tôi vẫn luôn đi học, học phí, tiền sinh hoạt làm cho gia đình chẳng hề giàu có trở nên “số vào chẳng bằng số ra”, cả gia đình chỉ trông vào công việc của một mình cha nuôi gia đình. Vốn nhà đã lực bất tòng tâm, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy. Tiếng khóc của mẹ như thờ không ra hơi, càng chứng minh chắc chắn cánh tay của cha bị thương không nhẹ.

Ở trên đường, tôi bắt đầu gọi điện thoại cho Tô Dương để vay tiền. Ngày đó, sau khi Tô Dương đưa tiền cho tôi, tôi mới yên ổn sắp xếp làm phẫu thuật ở bệnh viện cho cha.

Khi cuộc phẫu thuật của cha kết thúc, bác sĩ xác nhận không có gì đáng ngại, tôi mới thở dài, tiễn Tô Dương về khách sạn nghỉ ngơi.

Cha bị cắt cụt tay mang đến bi thương cho tôi, đã quên chuyện đau đớn thấu tim, cũng đã quên Lục Tề Minh cũng đang ở ngay bệnh viện.

Cho nên, cho đến chết tôi cũng không nghĩ đến, khi tôi và Tô Dương cùng nhau vào khách sạn, phía sau còn có một ánh mắt đỏ lên giống như con thỏ nhỏ của một người con trai.

Tôi vẫn cảm thấy giữa tôi và Lục Tề Minh có khúc mắc, người nào đó đã xảy ra chuyện, cho đến lúc này tôi mới phát hiện, có đôi khi, ánh mắt của chúng tôi sẽ lừa gạt chúng tôi.

Giống như trước khi mẹ tôi gọi điện thoại, tôi mệt mỏi từ nơi du lịch gấp gấp trở về thăm Lục Tề Minh, nhưng lại nhìn thấy anh nắm tay Jang Nara.

Lục Tề Minh nói với tôi, thật ra lúc còn nhỏ anh và Jang Nara là bạn bè, sau này bởi vì chuyển đi mà hai người tách ra, đã rất lâu rồi không gặp. Mà ngày đó anh nóng sốt lúc đi đường đã mơ màng, đến bệnh viện tiêm ngừa trùng hợp gặp được cô ấy.

Cô ấy thấy Lục Tề Minh cũng vô cùng vui vẻ, biết được Lục Tề Minh bị bệnh, liền đứng ra chăm sóc anh. Mà ngày đó cô ấy giống như vừa mới thất tình, trong lòng uất ức, trò chuyện một lát thì nằm bò ra giường ngủ thiếp đi. Cô ấy ngủ không hề yên ổn. Lục Tề Minh nói hồi nhỏ cô ấy có tật xấu, khi ngủ nhất định phải biết có người bên cạnh, điều này làm cho cô ấy thường nắm tay anh không rời.

Mà ngày đó, Lục Tề Minh cách 10 năm mới gặp lại cô ấy, nhất thời thương hại, liền nhẹ nhàng để tay ở bên cạnh cho cô ấy nắm, bình thản ngủ.

Lục Tề Minh nói, “Lạc Thi, tớ biết, đây là lỗi của tớ. Nhưng mà Jara, tớ xem như em gái ruột. Khi gửi tin nhắn cho cậu, tớ sợ cậu nghĩ nhiều, mới nói đang ở cùng với Hồ Lô.”

“Chỉ là cậu không hề biết, thật ra tớ đang ngoài cửa nhìn rõ hết tất cả. Đúng không?” Tôi cười nhạt hỏi.

Lục Tề Minh cúi đầu, lời nói dối thiện chí của anh đã đánh ngược lại anh.

Trên TV thường diễn, hai người nhiều năm hiểu lầm sau khi được hóa giải, sẽ ôm đầu khóc nức nở.

Nhưng mà tối hôm qua, tôi và Lục Tề Minh nói về chuyện đó, lại yên lặng đến lạ. Ngay cả khi biết được sự thật, hai người vẫn như cũ ngồi đối mặt với nhau. Giữa tiếng piano bao trùm cả quán cà phê, tôi nhìn thấy vẻ ưu thương trong mắt Lục Tề Minh, đột nhiên hiểu lời của Tô Liệt về hàm nghĩa sâu xa của đau thương không nói gì. Mà đau buồn trong đáy lòng tôi cũng giống như thủy triều từng đợt rồi từng đợt kéo tới, nhưng mà tôi không thể động đậy.

Chân tướng của sự việc, làm cho toàn thân tôi vô cùng mệt mỏi. Rốt cuộc tôi nên cười, hay là khóc?

Lục Tề Minh vì bảo vệ danh dự của tôi không bị tổn hại, không nói một chữ với Hồ Lô, chuyện anh nhìn thấy tôi cùng một người đàn ông khác vào khách sạn.

Mà tôi, vì bảo vệ danh dự của anh, cũng không nói một chữ với đám Mê Sở, thật ra tôi nhìn thấy anh nắm tay người khác.

Cuối cùng, chúng tôi vì yêu đối phương quá sâu, hay là yêu bản thân mình nhiều hơn, cho nên mới trở nên dè dặt như vậy, không muốn hạ cái tôi của mình xuống để bước đến trước mắt đối phương tìm sự thật, không muốn hạ giá trị của mình mà định làm người bị hại.

Chân tướng đơn giản này làm chúng tôi tách ra một thời gian dài, không chịu nổi một kích.

Thì ra, chúng tôi chỉ vì lý do đơn giản thế này, liền buông tay đối phương.

Tôi nghĩ, nhận ra như vậy, làm chúng tôi đều tự xấu hổ. Cho nên, chúng tôi lại yên tĩnh ngồi trong quán cà phê đến hết giờ, cũng không ai mở miệng nói hai chữ “làm lành”.

Đêm đó, Lục Tề Minh tiễn tôi về nhà, đủ loại hoa tỏa mùi thơm lay động khắp phố.

Từ nay về sau, trong trí nhớ của tôi, vẫn luôn có một đoạn đường rất dài rất dài, Lục Tề Minh và tôi đi ở chính giữa.

Cái bóng được đèn đường kéo dài, hợp nhau thành một chỗ, lại tách ra, rồi hợp lại, và tách ra lần nữa. Tội nó giống như quỹ đạo của hai người, không thể nào đoán trước tương lai của chúng tôi.

2, Trong tình yêu, cuộc sống, không tìm được cảm giác an toàn còn đáng sợ hơn không tìm thấy áo mưa

Tôi đang nằm trên giường nhớ lại chuyện cũ, đột nhiên điện thoại vang lên. Tôi nhìn đồng hồ, mới bảy giờ. Từ tối hôm qua trở về, tôi vẫn không ngủ được.

Tôi trợn tròn mắt nằm trên giường giống như một thi thể, những khổ đau và áp lực không thể nói ra chôn dưới đáy lòng, làm tôi hận không thể lấy dao khoét tìm mình ra, mới có thể ngừng loại đau đớn khó chịu này.

Tôi hơi mệt mỏi nhận điện thoại, Mễ Sở bắt quái hỏi tôi, “Tối hôm qua Tề Minh nói gì với cậu vậy? Cậu xem, mới sáng sớm mở mắt ra, chuyện đầu tiên tớ nhớ chính là chuyện của cậu, cậu mau nói cho tớ biết đi.”

Tôi nắm điện thoại, nắm thật chặt điện thoại, kiên quyết như vậy, giống như lúc trước nắm tay của Lục Tề Minh. Nhưng mà, sau này chúng tôi cũng bị gió thổi mất, khổ đau lan ra toàn thân tôi.

Thấy tôi không nói chuyện, Mễ Sở ở đầu dây bên kia sốt ruột nói, “Lạc Thi, sao thế? Rốt cuộc là sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì không?”

Giọng điệu lo lắng của Mễ Sở làm tôi buồn mà tôi đè ép suốt buổi tối chột kéo đến, tôi khóc “oa” một tiếng, tiếng khóc giống như một đứa trẻ ngấm ngầm chịu đựng khi mới bước vào xã hội, thật lâu cũng không thể dừng lại.

Tôi và Mễ Sở ngồi ở tiệm ăn sáng, sau khi Mễ Sở nghe tôi thuật lại thì không lên tiếng.

Mà tôi, cũng bởi vì khóc đến một tiếng và nói hết mọi chuyện cho Mễ Sở, đã bình tĩnh trở lại. Mắt tôi không còn chảy giọt nào, rốt cuộc đáy lòng đã không còn áp lực, giống như bị móc hết tim gan đến trống rỗng, không còn chút sức lực.

Mễ Sở thúc giục tôi, “Ăn gì trước đi, sau đó về nhà ngủ một giấc, tớ nói Tô Liệt xin nghỉ phép giúp cậu.” Tôi lắc đầu, “Đoạn tình cảm đã mất đi này, sao có thể quay về được?”

Nếu như, tôi và Lục Tề Minh vì ai xoa người trước mà xa cách, có lẽ tôi sẽ không buồn như vậy.

Bởi vì ngay từ lúc bắt đầu, tôi tin tưởng tình cảm vĩ đại nhất trên thế gian này, nhưng sau khi trải qua lần vùng vẫy khỏi trắc trở này, tôi mới mệt mỏi thấy rõ, sức mạnh của số mệnh.

Mãi đến khi Mễ Sở tiễn tôi về nhà, tôi đều yên lặng, không nói lời nào. Mễ Sở vỗ vai tôi, đưa tôi đến phòng ngủ, mãi đến khi nhìn thấy tôi nằm xuống, cô ấy mới yên tâm đi học.

Trước khi đi cô ấy còn nói với tôi, “Lạc Thi, có khi chúng ta quá muốn được yêu, nhưng ngược lại càng dễ tổn thương nhau.”

Đây là lần đầu tiên cô ấy nói một câu mang tính triết lý, tuy rằng chúng tôi làm bạn lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ nói đến chuyện tình cảm. Mễ Sở cũng có cái khổ tình của riêng cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ nói.

Cô ấy nói, “Tớ chỉ hy vọng cậu và Lục Tề Minh có thể trêu đùa cười hi hi ha ha giống như trước đây, cậu không biết, những năm gần đây, tớ thấy con đường mà các cậu đang đi, thật giống như câu chuyện tình yêu của mình. Nếu như các cậu đều không hạnh phúc, vậy cậu muốn sau này tớ hạnh phúc như thế nào đây?”

Cô ấy nói xong câu cuối kia, hơi nghẹn ngào. Mà tôi nghe tiếng cô ấy khóa cửa và đi xuống lầu, nước mắt mới bắt đầu chảy dọc xuống gò má, len vào trong lỗ tai, mát lạnh xuyên vào nội tâm.

Tôi mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ là những gương mặt thời còn trẻ của chúng tôi. Khi tôi và Lục Tề Minh tay nắm tay, Mễ Sở, Thiên Tâm và Hồ Lô ở sau lưng chúng tôi đùa giỡn, Tô Diệp mỉm cười nhìn lá rơi.

Chúng tôi vẫn luôn đi trên con đường đầy lá vàng của cây ngô đồng rơi xuống, cứ đi, cứ đi, giống như không có điểm dừng.

Họ nói muốn tham quan nhà mới của chúng tôi, tôi và Lục Tề Minh nhìn nhau mỉm cười.

Tôi đột nhiên mở mắt ra từ cảnh tượng ấm áp trong giấc mơ này, tôi nhanh chóng rời giường, lục tung tìm đồ.

Mãi sau khi cầm tờ giấy mỏng trong tay, tôi mới thờ phào nhẹ nhõm ngồi dựa vào mép giường. Trên tờ giấy, là bản vẽ phác thảo căn nhà mới mà Lục Tề Minh vẽ cho chúng tôi trong tương lai. Quan trọng nhất là, góc phải phía dưới có chữ ký của hai người chúng tôi.

Tôi nhớ năm ấy tốt nghiệp cấp ba, anh làm cho tôi tiệc sinh nhật, khi tặng cho tôi món quà này, trong phòng mọi người đều ngạc nhiên thú vị. d9dlqd~@

Nó chỉ là một tờ giấy bình thường, phía trên là một bức tranh bình thường, nhưng mà lời của Lục Tề Minh, lại làm cho nó lập tức trở nên vô giá trị. Bởi vì Lục Tề Minh nói, “Lạc Thi, bốn năm sau, tớ muốn thực hiện căn nhà mà tớ đã thiết kế trên trang giấy này.”

Khoảnh khắc đó, nóc nhà có khí cầu tung bay, xung quanh có bạn tốt của tôi, giữa tiếng huýt gió và vỗ tay của họ, nước mắt tôi rơi xuống.

Lục Tề Minh vẫn luôn có thể dễ dàng làm tôi cảm động như thế.

Đương nhiên, anh có thể nói được làm được. Lúc đại học, trừ bài chuyên ngành của mình, anh còn chọn môn thiết kế trong môn tự chọn. Mỗi lần tôi không có tiết, thì sẽ đi nghe cùng anh, nhưng mỗi lần tôi nghe chương trình dạy rất buồn chán này đều thấy buồn ngủ.

Sua khi tan học, vở của anh sẽ chi chít chữ, tôi vẫn luôn vờ sùng bái nói, “Cậu quá lợi hại.”

Lục Tề Minh sẽ vỗ đầu tôi, mỉm cười nói, “Đồ ngốc.”

Anh thích gọi tôi là đồ ngốc, tôi vẫn luôn chống lại xưng hô này.

Nếu không, sao tôi lại ngốc không chịu hỏi, liền cam lòng tách ra khỏi Lục Tề Minh.

Tôi không muốn bản thân mình luôn đắm chìm trong nỗi đau mất Lục Tề Minh, tôi cảm thấy trong phòng trống rỗng làm tôi đi một bước liền sẽ cảm thấy cô đơn.

Tôi nhìn đồng hồ, 12 giờ trưa, đứng dậy đánh răng rửa mặt, sau đó đi xuống lầu ăn cơm trưa, thẳng đến công ty.

Trên đường đi tôi nhận được điện thoại của Tô Dương, anh ấy nói anh ấy đang nói chuyện làm ăn cùng với người khách, hỏi tôi chuyện tối hôm qua có giải quyết xong chưa.

Đã thổ lộ hết với Mễ Sở, nên tôi đã bình tĩnh rất nhiều, cho nên nhẹ nhàng nói với Tô Dương, “không có chuyện gì ạ”. Tô Dương yên tâm cúp điện thoại.

Tôi vừa đến công ty, Đường Lâm Lâm liền nhào lên hỏi tôi, “Lạc Thi, cậu làm sao vậy? Sao sắc mặt cậu nhợt nhạt như thế?”

Tôi bất đắc dĩ cười cười với cô ấy, không nói gì.

Có lúc, tôi cảm thấy trong lòng sẽ có khúc mắc, ví dụ như tôi và Đường Lâm Lâm. Tuy rằng, chúng tôi ở cùng một công ty, bình thường cô ấy chu đáo quan tâm tôi, nhưng mà trước sau tôi vẫn không thể thổ lộ tình cảm được với cô ấy giống như đối với Mễ Sở, Thiên Tầm.

Chẳng những tôi không có cảm giác an toàn với tình yêu, mà đối với tình bạn cũng như thế. Bây giờ bạn bè bên cạnh tôi, không có người nào là kết thân dưới ba năm.

Tôi nhớ tới câu nói châm biếm kia của Thiên Tầm, cô ấy nói, trong tình yêu, cuộc sống, không tìm thấy cảm giác an toàn còn đáng sợ hơn không tìm thấy áo mưa.

Đương nhiên Thiên Tầm cũng giống như chúng tôi, chỉ có 21 tuổi, nhưng mà con người và những chuyện cô ấy tiếp xúc, và cuộc sống làm cho tâm tình cô ấy đã sớm như ba bốn chục tuổi, cho nên cô ấy dẫn dắt tôi và Mễ Sở sống cả ngày không xem mình như là cô gái trẻ. Hồ Lô từng nói, tôi và Mễ Sở vừa đứng trong đám người, tuyệt đối là hai cô gái đẹp và thủy mì, nhưng vừa mới mở miệng nói chuyện, một tiếng đã làm cho người ta tan vỡ ảo tưởng, một câu nói vừa bật ra phải làm cho người ta tiêu tan.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8-2

Edit: Tịnh Hào

3, Mỗi ngày tôi đều động viên bản thân mình, không sợ chết, cũng không sợ sống không nổi

Tôi vừa mới đăng nhập vào Q, liền nhảy ra một đồng tin nhắn, là đám Mễ Sở đang thảo luận phải an ủi tôi như thế nào. Tên nhóm của chúng tôi là “Chúng tôi là côn trùng có hại”.

Tôi nói, “Đều là những người quen, đừng có giả tình giả bộ, buổi tối đi uống rượu với tớ là được rồi.”

Các cô ấy bị tin nhắn của tôi đột nhiên nhảy ra liền giật nảy mình, vội vàng hỏi tôi sao không ở nhà nghỉ ngơi. Tôi nói, “Tĩnh ngủ rồi, đừng lo lắng, tớ không sao.”

Tôi nói xong câu đó, các cô ấy mới bắt đầu nổi máu bà tám, nói ví dụ, “Sau này cậu và Lục Tề Minh định làm thế nào? Bây giờ đã xóa bỏ hiểu lầm, hai người các cậu làm gì mà vẫn không làm hòa?”

Tôi nói, “Chuyện này phải chờ suy nghĩ, các cậu không cần lo lắng, thuận theo tự nhiên đi.”

Khi tôi nói lời này, bên ngoài có ánh mặt trời len vào từ ngoài cửa sổ, cây xương rồng của tôi ở trên bàn vô cùng xanh um. Không biết có phải vì đã khóc, nhưng tôi lại cảm thấy toàn thể giới bắt đầu tốt đẹp lên.

Nhưng tình hình như vậy không duy trì được lâu, tôi liền ủ rũ, bởi vì Đường Lâm Lâm đi tới nói, Trương Ngôn bảo tôi đến phòng làm việc của anh ấy. Tôi hỏi cô ấy sao thế. Cô ấy nói không nhìn ra hi vọng của anh ấy.

Tôi lo lắng đi vào phòng làm việc của Trương Ngôn, tổng biên tập đã ngồi trên sofa bên cạnh, sự im lặng đè nén giống như mưa gió sắp đến. Tôi vừa mới đi đến trước bàn làm việc của Trương Ngôn, anh ấy ném một quyển sách ra cho tôi, chau mày hỏi tôi, “Đây là chuyện gì hả?”

Tôi nhìn tổng biên tập, tổng biên tập chỉ chỗ giá tiền ở cuối trang của quyển sách. Tôi nhìn lướt qua, lập tức gào khóc ở trong lòng, xong rồi, tôi hoàn toàn xong rồi.

Giá trên sách vốn là 25 đồng, phía trên lại rõ ràng viết “22”. Sai lầm của tôi là trước khi ra bìa liền kiểm tra, hơn nữa đã nhắc nhở với biên tập mỹ thuật phải sửa hết, nhưng bây giờ...

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, dè dặt nói, “Chuyện này, tôi có nhắc nhở với biên tập mỹ thuật sửa lại...”

Nhưng mà, khi biên tập mỹ thuật đến văn phòng của Trương Ngôn, nhìn thấy lỗi sai trên sách, lập tức trợn mắt nói với tôi. “Thật phục cô luôn, sách của mình chịu trách nhiệm ra giá mà còn sai.”

Tôi bất ngờ nhìn phản ứng của cô ấy, thấp giọng nói, “Rõ ràng tôi kêu cô đổi rồi.”

Biên tập mỹ thuật nghe lời của tôi, chẳng những không chịu hiểu tình lý, lại đột nhiên lớn tiếng gào lên, “Cô nói với tôi hồi nào? Lần trước cô phạm lỗi chính tả, làm hại tôi tăng ca thay cô đổi tài liệu, bây giờ lại thế. Cô cứ sai như thế, bảo tôi làm sao hợp tác với cô!”

Tôi biết biên tập mỹ thuật là nhân viên cũ của công ty, nhưng thái độ của cô ấy vẫn làm tôi lờ mờ đứng đó. Nháy mắt, tôi nghe cô ấy chắc chắn phủ nhận, vậy mà lại bắt đầu nghi ngờ trí nhớ của mình. Thái độ của cô ấy kịch liệt làm tôi hết đường chối cãi.

Tôi nhớ Tô Liệt từng nói với tôi một câu, làm người mới, phải mềm cứng cho đúng.

Tình thế bế tắc thế này bị Trương Ngôn phá vỡ, anh ấy nói, “Các người về trước đi, Lâm Lạc Thi, cô ở lại.”

Trương Ngôn nói, “Lâm Lạc Thi, quyển sách này là do cô biên tập viên, cái gọi là biên tập viên, là chịu trách nhiệm quyển sách này từ đầu đến cuối, mặc kệ là có lỗi gì, đều phải do cô phụ trách. Cô hiểu chưa?”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh ấy, muốn tranh luận gì đó, nhưng suy nghĩ tí mĩ lại, lời của anh ấy lại hợp tình hợp lý. Cuối cùng, tôi ảm đạm cúi đầu, gật đầu, nói, “Xin lỗi.”

“Ba chữ kia cũng không thể giúp cô thoát khỏi trách nhiệm” Trương Ngôn nghiêm túc nói.

Tôi ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết lúc này có thể nói cái gì. Cuối cùng tôi buột miệng nói, “Tôi từ chức.”

Tôi nói xong câu đó, Trương Ngôn yên lặng không nói gì. Tôi cho rằng anh ấy sẽ giận dữ dùng dằng, nhưng mà tôi cúi đầu đợi một lát, lại nghe thấy tiếng cười của anh ấy. Anh ấy nói, “Tô Liệt nói với tôi, cô vô cùng anh hùng, hiện tại xem ra, chỉ là con rùa đen rút đầu.”

Tôi ngẩng đầu trừng anh, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tinh mịch của anh ấy, khí thế của tôi lại yếu dần.

Anh ấy không phải là người đàn ông độc miệng sáng rực, mặc bộ đồ ngủ ở nhà kia, anh ấy đang mặc tây phục, là ông chủ khí thế trầm ổn, mặc dù cười, cũng làm cho người ta không cảm thấy chút áp lực.

Cuối cùng anh ấy thở dài, “Người mới khó tránh phạm phải sai lầm, nhưng lần đầu tiên phạm phải lỗi lớn như vậy, cũng không dễ tha thứ cho cô.”

Sao tôi nghe những lời này giống như đang dần mất tôi, nhưng trong hoàn cảnh nghiêm túc như vậy, tôi không có bất cứ đường sống cái lại gì. Anh ấy nói, “Tôi qua chào hỏi với nhà in ấn, tạm thời ngừng in. Cô tự mình đi đến nhà máy in ấn nói chuyện với bọn họ đi.”

Lời nói của Trương Ngôn làm tôi đã quên lúc nãy anh ấy vẫn đang dần mất tôi, mà là không ngừng gật đầu với anh ấy, cảm động rơi nước mắt nói, “Cảm ơn Trương tổng, cảm ơn Trương tổng.”

Lúc tôi đi ra từ văn phòng, biên tập viên mỹ thuật chợt dạn nhìn tôi một cái. Tôi không để ý đến cô ấy, bởi vì tôi cảm lời của Trương Ngôn đúng, cho dù cô ấy có sai, nhưng sai hơn nữa là thuộc về tôi, hơn nữa là trách nhiệm, cũng phải do tôi gánh vác.

Dọc đường đi, tôi vẫn còn đang bồi ngùi về cảnh ngộ bị kịch gần đây của mình, tôi cảm thấy tôi nên đến chùa bái Bồ Tát để diệt xui xẻo.

Nhưng mà khi tôi còn chưa nghĩ ra phải đi đến chùa nào lạy Bồ Tát, chợt nghe bên tai truyền đến tiếng kèn bén nhọn. Tôi quay đầu, nhìn thấy một chiếc xe giống như đang điên loạn đụng vào tôi, tôi định quay người chạy mất, nhưng chân giống như bị mọc rễ đứng tại chỗ, cho nên tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc xe chậm rãi tới gần tôi.

Cuối cùng, tôi tối sầm mắt, kèm theo đau đớn té xỉu trên mặt đất. Xem ra, không cần đi chùa nữa, cũng không cần đi lạy Bồ Tát.

Sau khi chia tay với Lục Tề Minh, tôi từng lên đi lên tầng 27, muốn nhảy xuống xong hết mọi chuyện. Sau khi cha gặp chuyện không may, có một ngày

tôi đã từng dự trữ thuốc ngủ, định nuốt vào.

Đúng vậy, tôi chưa hề nói với bất cứ ai, có khoảng thời gian như thế, trong lòng muốn chết mãnh liệt như vậy. Nhưng sau này, tôi tự thuyết phục mình, mỗi ngày tôi đều động viên mình, không sợ chết, cũng không sợ sống không nổi.

Khoảnh khắc chiếc xe đó đụng vào tôi, không ai biết, tôi đột nhiên từ kinh sợ trở nên bình tĩnh, bởi vì lâu như vậy, chuyện tôi muốn làm, rốt cuộc đã thực hiện được rồi.

Rốt cuộc có thể nghỉ một chút, buông tất cả mọi chuyện xuống.

Khoảnh khắc này, trước mắt tôi hiện ra cảnh lần đầu tiên gặp Lục Tề Minh. Tết Nguyên đán năm ấy, anh mặc áo len màu trắng, chỉ thêm màu xanh lam, ngồi dưới ánh đèn lập lòe, mỉm cười thuần khiết, ánh mắt trong suốt.

Tôi rất muốn nói với anh, thật ra ngay từ khi bắt đầu, tôi cũng có nỗi băn khoăn giống như những cô gái khác.

Chỉ là đối mặt với người con gái đẹp bên cạnh anh, tôi do dự.

Tôi chưa bao giờ nghĩ tôi sẽ có một ngày, anh sẽ đi về phía tôi, sẽ nói với tôi, “Lâm Lạc Thi, tớ thích cậu.”

Lúc còn sống, nghe thấy câu nói này của Lục Tề Minh, tôi bằng lòng tiêu hết vận may của tôi.

Tôi từng thề, nếu giữa chúng tôi cách 1000 bước, chỉ cần anh tiến tới tôi một bước, 999 bước còn lại, tôi sẽ kiên định bước tiếp.

Nhưng mà tôi sau này, tại sao đã quên mất?

Tề Minh, thật xin lỗi, xin lỗi. Cho dù chúng ta vì nghi ngờ đối phương mà chia tay, nhưng lúc này, tớ vẫn nhớ về cậu.

Tớ còn mang theo tờ giấy thiết kế căn nhà mà cậu vẽ, trên đó có chữ ký của chúng ta.

Đó là lời hứa của cậu cho tớ, cậu xem, tớ mang nó đi rồi, cậu sẽ mãi mãi mắc nợ tớ, sẽ mãi mãi nhớ đến tớ.

4, Tối hôm đó, anh ở lại bên cạnh tôi, nhưng lại mất đi rất nhiều năm sau này của chúng tôi.

Tôi cố gắng mở mắt, xung quanh đầy tiếng ồn, tuy mất đều là một mảnh màu trắng, nhưng khi tôi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia, thì hiểu tôi vẫn chưa lên Thiên Đường.

Tô Liệt nói, “Bây giờ Lạc Thi vì Tề Minh mà tự sát, tớ cảm thấy dù thế nào đi nữa cũng phải để Tề Minh chịu trách nhiệm cả đời.”

Mễ Sở nói, “Đúng đó, Jang Nara dám nói nhảm một câu, bà đây sẽ phét cô ta đi.”

Thiên Tầm nói, “Các cậu nghĩ đến Lục Tề Minh còn nhiều hơn Lạc Thi.”

Hồ Lô nói, “Tớ gọi điện thoại rồi, Tề Minh đang trên đường tới.”

Nghe xong lời này, tôi ngồi dậy “roạt” một cái giống như xác ướp, tôi nói, “Mẹ nó, tớ không xuất sắc đến cỡ nào, mà Thượng đế không mang tớ đi.”

Những lời này là từ Mễ Sở, cô ấy nói, “Năm 2009, Thượng đế thích nghe nhạc, mang đi Michael Jackson, thích xem tin tức, nên mang theo La Kinh, thích xem truyện tranh, nên mang theo cha của cậu bé bút chì.”

Một đám người bị sự giận dữ bất chợt của tôi mà giật nảy mình, chỉ nghe thấy tôi tự mình lải nhải, thì ra Thượng đế không thích người đẹp, bà nó.

Hồ Lô nói, “Xong rồi, xong rồi, đầu óc đã bị hỗn loạn, Tề Minh không muốn chịu trách nhiệm cũng khó.”

Tôi không để ý đến lời nói của cậu ấy, bởi vì khi tôi nhìn thấy đôi chân bó bột của tôi, gào khóc kêu lên.

Mễ Sở đi lên vỗ vai tôi, “Lạc Thi, đừng sợ, đừng sợ, xương cốt của cậu, chỉ cần không phải là thiên tai nhân họa, tai họa bệnh hoạn thì không dễ bắt được cậu.”

Hồ Lô ở bên cạnh nói, “Bình tĩnh, bình tĩnh, chỉ là gãy xương mà thôi.”

Nghe xong những lời này của Hồ Lô, tôi yên lòng, liếc Mễ Sở, thật không biết cô ấy đang an ủi hay công kích tôi. Thiên Tầm và Tô Liệt cũng đi tới, “Phải, xem ra không phải tự tử.”

“Nếu là tự tử, tớ sẽ giết Jang Nara trước để làm đệm lót.” Tôi trợn mắt trả lời.

Bởi vậy có thể thấy, tôi thật sự hận Jang Nara. Nhưng mà buổi sáng Mễ Sở nói tối hôm qua sau khi tôi và Lục Tề Minh rời đi, cô ấy gọi điện thoại xác nhận đoạn lịch sử nói chuyện với bạn trai trước, chắc Jang Nara đã sớm đoán được sóng gió, bạn trai trước vẫn cứ đẩy qua đẩy lại với cô ấy.

Mà sau khi hiểu lầm của tôi và Lục Tề Minh được xua tan, hình như tôi không có ác cảm quá lớn với cô ta nữa.

Có câu nói, nếu như kẻ địch làm bạn tức giận, điều này đã nói rõ bạn không có thắng lợi nhưng cô ta lại nắm chắc.

Lúc đầu tôi ghét Jang Nara, là vì cô ta đứng bên cạnh Lục Tề Minh. Mà bây giờ, cô ta đối với tôi mà nói, chỉ là một người không quen biết, bởi vì trước cái tên của cô ta, sẽ không còn đặt bên cạnh Lục Tề Minh nữa.

Đúng lúc tôi và đám Mê Sở đang cười hi hi ha ha, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, tôi mỉm cười ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt vô cùng lo lắng của Lục Tề Minh.

Vào lúc mọi người chưa kịp phản ứng, anh vọt tới trước giường bệnh tôi, sau đó ôm lấy tôi vào trong ngực, thì thào kêu lên, "... Lạc."

Lục Tề Minh rất ít khi gọi tên tôi dịu dàng như vậy, mà cái ôm này quá bất ngờ cũng khiến mũi tôi chua xót, đúng là cái ôm cách biệt đã lâu. Bao nhiêu giấc mơ trong đêm tối, tôi nhớ cái ôm này trong nước mắt ẩm ướt. Vào lúc đấy mắt tôi mờ mịt, đám Mê Sở ở bên cạnh lại chặc chặc cười rộ lên.

Tôi phản ứng kịp, nước mắt nhanh chóng ép trở về lòng, xấu hổ đẩy Lục Tề Minh ra, cúi đầu. Lúc này, mặt tôi nóng đến có thể chiên được một quả trứng trên đó. Tô Liệt vỗ vai Lục Tề Minh nói, "Giao Lạc Thi cho cậu, tụi tớ đi trước."

Nói xong, một đám người bọn họ liền nháy mắt ra hiệu với tôi rời khỏi phòng.

Mà sau khi họ ra ngoài, bầu không khí cũng an tĩnh trở lại. Cách rất lâu, tôi mới nghe thấy tiếng thở dài của Lục Tề Minh, anh nói, "Đồ ngốc."

Tên gọi này làm tôi đột nhiên khóc "oa oa" lên, tôi vừa nức nở vừa nói, "Cậu đừng gọi tớ là đồ ngốc nữa, cậu cứ kêu làm tớ ngốc thật rồi..."

Lục Tề Minh bị nước mắt của tôi thì gạt nẩy mình, anh chân tay luống cuống vội lau nước mắt tôi, nói, "Được, được, không gọi nữa, không gọi nữa, đừng khóc, đừng khóc."

Tôi cảm thấy tôi thật quái đản như đang diễn kịch Quỳnh Dao, Lục Tề Minh càng an ủi tôi, tôi càng càn rỡ khóc, làm cho bà cụ nằm kế giường bên cạnh tôi nhìn tôi, tôi chắc chắn rằng bà ấy rất rảnh rỗi xem hai tôi diễn phim.

Cuối cùng, Lục Tề Minh nói hết lời mới khuyên được tôi, mà tôi bởi vì gãy xương, cần phải nằm trong bệnh viện khoảng 1 tuần.

Tối hôm đó, Lục Tề Minh ở cùng với tôi, nghe tiếng thở anh yên ổn trên ghế sofa, tôi có sự an tâm chưa bao giờ có.

Trên đời này, có nơi gọi là nhà, chính là nơi có người mà mình yêu thương.

Nhưng mà, không đợi tôi an tâm được bao lâu, liền bị ánh sáng mờ nhạt làm bừng tỉnh, tôi nhìn về nơi phát ra ánh sáng, là điện thoại của Lục Tề Minh phát sáng.

Nhờ ánh sáng, gương mặt anh tỏ vẻ lẩn quẩn, tôi đứng dậy nhẹ giọng gọi, "Tề Minh".

Lục Tề Minh nghe thấy giọng nói của tôi, lập tức ngẩng đầu lên đáp một tiếng, sau đó vô cùng quan tâm chạy tới phía tôi, "Sao thế, Lạc Thi?"

"Cậu... trễ như vậy sao còn chưa ngủ?" Tôi hất cằm lên chỉ điện thoại của anh.

"Ủm." Lục Tề Minh cúi đầu, muốn nói lại thôi.

"Xảy ra chuyện gì?" Tôi hỏi.

"Nara dưới lầu."

...

Tôi đứng yên tại chỗ, trên song cửa sổ có gió thổi vào. Trong bóng tối, tôi không thấy rõ vẻ mặt của Lục Tề Minh, nhưng cảm thấy, anh đang lo lắng cho cô ta.

Thì ra, tôi đã xem nhẹ sức mạnh của kẻ địch rồi.

Tôi cắn môi, cố sức nói, "Tề Minh, đã trễ thế này, cậu cũng cần phải trở về."

Lục Tề Minh ngẩng đầu, bóng tối và ánh sáng hòa vào nhau, tôi thấy vẻ mặt hoảng hốt của anh, anh nói, "Lạc Thi, tớ ở cùng với cậu."

Cuối cùng, tôi và Lục Tề Minh đang giằng co, tôi đứng ở cạnh cửa sổ, nhìn thấy dưới ánh đèn đường dưới lầu, có một bóng người đứng ở nơi đó không ngừng đi qua đi lại.

Dáng vẻ chờ đợi của cô ta làm tôi mệt mỏi, cũng làm lòng tôi nổi lên cơn gió lạnh. Tôi quay đầu, có chút ưỡn oai nói, "Tề Minh, cậu trở về đi."

Không biết tại sao, sau khi trải qua lần chia tay ngoài ý muốn với Lục Tề Minh, tôi chợt bắt đầu hoài tin tưởng vào số mệnh, tôi tin không phải là của mình, có cố gắng giữ lại cũng không giữ được.

Chẳng qua đêm đó, Lục Tề Minh giống như phân cao thấp với tôi, nhất định phải ở lại với tôi. Tôi biết, có lẽ trong lòng anh cũng có một loại dự cảm giống như tôi, nếu như lần này anh đi, có lẽ chúng tôi sẽ chia xa mãi mãi. Mà lần này anh ở lại, từ nay về sau, chúng tôi sẽ tiếp tục diễn hình ảnh vợ chồng tình thâm.

Tối đó tôi ngủ không sâu, thỉnh thoảng sẽ tỉnh lại từ trong giấc mơ, nhìn thấy Lục Tề Minh ngồi ở bên cạnh giường bệnh, vì thế yên tâm nắm tay anh nhắm mắt lại lần nữa.

Đầu của anh cúi xuống bên giường bệnh, lòng bàn tay ấm áp giống như trước.

Tôi nghĩ, phải thật lâu thật lâu sau này, nếu tôi hiểu được sự yên tĩnh khi đó là lần gần nhau cuối cùng của tôi, chỉ sợ tôi sẽ trọn tròn mắt suốt đêm, nhìn rõ người đàn ông của tôi.

Bởi vì, tối hôm đó anh ở lại bên cạnh tôi, nhưng lại mất đi rất nhiều năm sau này của chúng tôi.

5, Thật ra lời nói tàn nhẫn nhất, chính là lật đổ hết tất cả lời nói ảo tưởng tốt đẹp nhất của bạn.

Sáng ngày hôm sau, tôi tỉnh lại dưới ánh mặt trời. Có lẽ Lục Tề Minh đã đi ra ngoài rửa mặt bằng nước lạnh, tôi mở mắt ra, thì nhìn thấy anh ngồi trước giường yên lặng nhìn tôi. Dưới ánh nhìn của anh, tôi bắt đầu xấu hổ, anh dịu dàng cười với tôi, đưa cái cốc và bàn chải đã được nặn kem đánh răng, sau đó cầm cái cốc dùng một lần, để tôi đánh răng súc miệng. Lục Tề Minh vẫn luôn quan tâm làm người ta muốn rơi nước mắt.

Sau khi tôi đánh răng xong, anh lại đưa khăn lông ướt lau mặt.

Sau khi rửa mặt xong, anh vuốt đầu tôi hỏi, “Đói bụng không?”

Tôi dùng sức gạt đầu.

Anh nói, “Cậu chờ lát. Tớ ra ngoài mua đồ ăn sáng cho cậu.”

Tôi từng cho rằng, lời nói tàn nhẫn nhất, là “tôi hận em”, “không bao giờ muốn gặp em nữa”, hoặc là “sao em không chết đi”, những câu nói mang theo thù hận.

Nhưng ngày nào đó, tôi nhận thấy, thật ra lời nói tàn nhẫn nhất, chính là lật đổ hết tất cả lời nói ảo tưởng tốt đẹp nhất của bạn.

Giống như câu của Lục Tề Minh “Cậu chờ lát. Tớ ra ngoài mua đồ ăn sáng cho cậu.”

Tôi ôm ý nghĩ tốt đẹp như vậy chờ anh, đợi một giây rồi một giây, từ chín giờ sáng chờ đến mười giờ. Nhưng mà đi bộ chỉ mất có 5 phút, mà một tiếng rồi anh vẫn chưa trở về.

Lòng tôi lạnh như nước nhìn ra ngoài cửa sổ, tận cùng của con đường phía xa xa, không có bóng dáng quen thuộc của cậu thanh niên.

Rốt cuộc, tôi bấm chuông đầu giường gọi y tá, phiên cô ấy giúp tôi gọi một phần đồ ăn ở ngoài.

Tôi nhớ tới bộ phim “Thiên Hạ Vô Tặc”, sau khi Lưu Nhược Hoa mất đi Lưu Đức Hoa, nuốt từng miếng đồ ăn, thật ra không phải cô ấy vì đứa nhỏ trong bụng, mà là cô ấy đang khó chịu, cô ấy buồn đến không biết làm thế nào để có thể lấp được khoảng trống trong lòng.

Giống như tôi bây giờ, ăn từng miếng từng miếng cơm, cho đến khi nước mắt rơi đầy mặt.

Đêm qua khi Lục Tề Minh nói chuyện với tôi, tôi nhìn lướt qua điện thoại của anh, là Jang Nara gửi tin nhắn cho anh, “Tề Minh, em đợi anh, đợi đến cả sáng ngày mai.”

Thật ra lúc sáng sớm tỉnh lại, tôi cảm giác khỏe mắt tôi ẩm ướt, Tề Minh hỏi tôi, “Làm sao vậy?”

Về mặt tôi mờ mịt nhìn anh, chỉ vì tôi không muốn nói với anh, tôi mơ thấy ác mộng, mơ thấy anh lại về bên cạnh Jang Nara.

Tôi sợ lời nói ra sẽ bị thần tiên ban nguyện ước đi ngang qua trần gian nghe thấy, họ sẽ không biết phân biệt trắng đen mà lên giúp bạn thực hiện.

Sau khi ăn cơm xong, tôi dựa vào đầu giường, híp mắt nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tôi nhận điện thoại, là Hồ Lô, cậu ấy thở không ra hơi nói, “Lạc Thi, không xong rồi, không xong rồi, đã xảy ra chuyện...”

Lời nói của Hồ Lô làm tôi nhất thời hoảng sợ, phản ứng đầu tiên của tôi chính là, tôi hiểu lầm Tề Minh rồi, Tề Minh không trở về có phải bởi vì xảy ra chuyện gì không, tôi thật đáng chết.

Trong lòng tôi run sợ hỏi Hồ Lô, “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Hồ Lô nói, “Jang Nara tự sát!”

Lời nói của Hồ Lô làm tôi hoảng sợ, suýt chút nữa làm điện thoại rơi trên mặt đất. Tuy rằng tôi không thích Jang Nara, nhưng nghe thấy tin tức này, vẫn có chút không thể tin được.

Tôi vô cùng sốt ruột hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hồ Lô nói, “Tớ cũng không rõ, bây giờ chắc cô ấy đang trên đường đến bệnh viện. Đúng lúc Tề Minh gọi điện thoại cho tớ, bảo tớ đưa ít tiền qua đó trước.”

Tôi từng sờ nhìn cái bàn phía trước, cuối cùng cũng đã biết tại sao Tề Minh không trở về.

Có lẽ Hồ Lô vừa chạy xe, vừa nói chuyện điện thoại, cho nên giọng nói có chút mờ nhạt, “Nhìn thấy cậu và Tề Minh sẽ nói lại tình xưa, chuyện cô ấy cắt tay này cũng quá trầm trọng rồi, tớ thấy giống như cũng cắt đứt luôn tình cảm của hai người các cậu.”

Khi để điện thoại xuống, tôi hơi buồn.

Nhưng sau khi yêu đến quá dùng sức này, sẽ khổ sở và nhũn ra.

Đêm qua tôi còn nói với bản thân mình, có một số người, cố giữ cũng giữ không được, bây giờ trong lòng lại thấp thòm sợ hãi, “mất đi là số mệnh của tôi.”

Tôi gọi điện thoại cho Tề Minh, nhưng bị báo rằng điện thoại của anh không liên lạc được, có lẽ hết pin rồi.

Tôi nằm chán dựa trên mép giường, lật cuốn tiểu thuyết Mẽ Sở mang đến cho tôi. Tô Dương gửi tin nhắn nói chốc nữa sẽ qua đây. Bởi vì tôi gãy xương, sau khi Tô Dương hoàn thành chuyện ở công ty xong, lại xin nghỉ vài ngày ở trong này với tôi.

Có lúc, tôi thật sự cảm thấy may mắn khi mình độc lập, cách xa cha mẹ hàng nghìn km, bởi vì với bộ dạng này, cho dù tôi xảy ra chuyện gì, cũng có thể giấu diếm, tránh để họ lo lắng.

Nhưng mà, khi tôi đang nằm chán đọc sách, Tường Ngôn lại đến.

Anh ấy nói, “Quyển sách này bị cô nhìn chọc chọc đến sắp thùng luôn rồi.”

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, mặt anh ấy nghiêm túc, không nhìn thấy một chút cười cợt.

Tôi tròn mắt với anh, tiếp tục cúi đầu đọc sách không để ý đến anh ấy. Dù sao bây giờ tôi là người bệnh, bệnh nhân là lớn nhất, ai còn quan tâm anh ấy là ông chủ chứ.

Anh ấy nói, “Này, cho cô.” Tôi còn chưa kịp phản ứng, trên tay đã có một lá thư. Tôi mở ra, là khuôn mặt hồng hào của chủ tịch Mao làm hoa mắt tôi.

Có ngực thì là cô gái, có tiền thì là ông nội. Tôi lập tức tròn mắt, khuôn mặt là vẻ tươi cười, nhưng vẫn giữ sự dè dặt, giả bộ đưa tiền về trong tay Tường Ngôn, tràn ngập áy náy nói, “Xin lỗi Tường tổng, chuyện ngày hôm qua tôi vẫn còn chưa hoàn thành đã vào trong này, tiền này tôi không cầm được.”

Tôi vừa nói vừa nhìn phong thư dày cộm kia, biểu cảm không dao động giống như anh hùng anh dũng hy sinh.

“Ồ, đây là bảo hiểm chữa bệnh của cô, công ty bảo hiểm cho.” Tường Ngôn chậm chậm nói xong, “Nếu như cô nói không cần, vậy tôi mang về làm công quỹ.”

“Hả...” Tôi hận không thể thét chói tai nhào lên, tiền của bà đây. Nhưng tôi không dám, cho dù tôi ở trước mặt nhiều người hay nói toạc ra không ai bị nổi, ngay cả Tô Liệt trâu bò, tôi cũng có thể vênh mặt hất hàm sai khiến với cô ấy. Nhưng không biết tại sao, mỗi lần đứng trước mặt Tường Ngôn, tôi giống như một con cừu nhỏ.

Cho nên lúc này, tôi chỉ có thể yếu ớt cười nói, “Ồ, vậy hả... Cái đó... nếu là bồi thường của công ty bảo hiểm, vậy tôi lấy thì được rồi...”

Tường Ngôn mặt không biểu cảm đưa phong thư cho tôi, nhưng tôi cảm thấy con người phúc hắc này, chắc chắn trong lòng đang lên vui vẻ.

Anh ấy nói, “Bên trong cũng có tiền bồi thường của công ty.”

Tôi không dám nói gì nữa, chỉ có thể gật đầu kinh sợ nói, “Cảm ơn cảm ơn, tôi yêu công ty, công ty là nhà của tôi.”

Tường Ngôn không để ý đến lời nói thần kinh của tôi, đặt mông ngồi lên ghế bên cạnh tôi, cầm lấy quả táo trên bàn lên ăn, vừa ăn vừa cúi đầu gửi tin nhắn, một chút cũng không để ý đến ở bên cạnh còn có... một người bệnh như tôi vậy. Tôi cảm thấy tôi còn nhỏ bé hơn cả chân không, dù sao chân không cũng có thể ảnh hưởng đến bầu trời, nhìn trạng thái này của anh ấy, tôi im lặng.

Tôi cũng chợt cảm thấy không áp lực, càng tự nhiên cầm lấy sách tiếp tục đọc.

Tường Ngôn nói, “Sách ngược rồi.”

Tôi ngẩng đầu, anh ấy liếc tôi, tôi đỏ mặt, nhưng mà lại cảm thấy không hiểu. Tôi là người bệnh, tại sao lại sợ anh ấy?

Không phải ai đó từng nói, người bệnh và con gái là khó nuôi nhất sao? Tôi kiêm cả hai, cho nên lúc anh ấy nói với tôi “Cô phải rèn luyện một chút, chân mới có thể tốt hơn”, tôi hùng hồn tròn mắt nhìn anh ấy, bất chấp đạo lý nói, “Nhưng không có ai đỡ tôi, làm sao tôi luyện tập được”.

Nhưng câu tiếp theo của anh ấy làm cho tôi suýt chút nữa ngã từ trên giường xuống, anh ấy nói, “Không phải có tôi sao?”

Vì thế, sáng hôm đó, hiện ra một cảnh tượng rất kỳ quái như thế, tôi giống như lão phật gia nhảy nhót trên mặt đất, Tường Ngôn ở bên cạnh giống như nô lệ diu tôi, tôi vui vẻ sai khiến anh ấy.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra làm tôi không hề chú ý tới.

Mãi đến khi Lục Tề Minh đứng trước mặt tôi, tôi mới ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt đau buồn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

1, Tạm biệt quá khứ, chưa hẳn là cách tốt nhất để ngăn đi nỗi đau của mình

Tô Liệt nói tôi ở bệnh viện một tuần, là một tuần tôi và Tường Ngôn bồi dưỡng tình cảm.

Bởi vì lần trước sau khi Tường Ngôn đưa tiền bồi thường của công ty bảo hiểm, thì bắt đầu thỉnh thoảng đến thăm hỏi. Nếu như là chăm sóc cấp dưới thì không tính, nhưng anh ấy lại cứ đã kích giống như muốn tiêu diệt cấp dưới.

Mặc tây trang nhưng lại người xấu, hôm nay bình tĩnh nói với tôi, “Lâm Lạc Thi, vụ quyền sách cô chịu trách nhiệm phạm vào lỗi lớn như vậy, mà cô còn chưa xử lý tốt, cho nên phải trừ tiền.” Ngày mai lại mỉm cười nói với tôi, “Có hai cô gái cùng vào với cô, nghe nói họ tiến bộ đáng mừng, chỉ có cô không những phạm sai lầm, còn vào bệnh viện.” Ngày hôm sau thì lạnh nhạt nói với tôi, “Đồng nghiệp nghe nói cô tự tử vì tình, khuyên cô nên nghỉ thông suốt một chút” vân vân.

Tôi cảm thấy mỗi lần Tường Ngôn nói xong những lời này, trong lòng đều sẽ cười vô cùng gian ác, nhưng ngoài mặt anh ấy vẫn cư xử bình tĩnh, không gọn chút sống, làm tôi không thể nào tức giận, mỗi ngày chỉ có thể chịu đựng đủ loại chà đạp của anh ấy.

Mỗi lần nghe thấy giọng nói của anh ấy, tôi hận không thể chặt đầu anh ấy xuống để đá banh. Nhưng quay đầu nhìn mặt anh ấy, tuấn tú kiêu ngạo, chói lóa giống như thần mặt trời Apollo, cơn tức giận của tôi nháy mắt bị khuôn mặt đẹp như thế này dập tắt hết. Mỗi ngày tôi đều bị tra tấn và bản thân mình phải trải qua quá trình tra tấn này.

Nhưng mà một tuần này, người tôi cần cảm ơn nhất chính là Tường Ngôn. Nếu như không có anh ấy, có lẽ tôi sẽ thường vui vào con khủng hoảng mất đi Lục Tề Minh khó có thể thoát khỏi.

Tôi hiểu, lần này, tôi thật sự mất đi anh, không có hiểu làm nào cả, không có bất gì tiếc nuối gì mà mất đi anh.

Ngày đó, khi tôi nghe tin Jang Nara tự sát, đáy lòng tôi có một hòn đá trùng xuống.

Mà khi Tường Ngôn diu tôi luyện tập, Lục Tề Minh đi vào phòng điều trị, nhìn biểu cảm ưu buồn của anh, tôi liền hiểu, tảng đá này, e rằng cả đời này đều sẽ đè ở ngực tôi, loại đau đớn này, biến mất khỏi từng tế bào.

Khi Lục Tề Minh nhìn thấy tôi và Tường Ngôn, nét mặt làm tôi cảm thấy vui buồn xen kẽ, tha thứ cho sự dửng dưng từ không đúng của tôi.

Mới đầu, tôi vẫn luôn không hiểu nguyên nhân xuất hiện nét mặt này của Lục Tề Minh, cho đến khi sau này Tường Ngôn nói với tôi, thật ra đêm hôm ấy tôi say rượu, anh ấy đã gặp qua Lục Tề Minh. Khi anh ấy nói những lời này, trong lòng tôi ào ào vũ bão như cũ.

Anh ấy nói đêm ấy anh ấy vừa nâng tôi dậy, Lục Tề Minh liền xuất hiện, hỏi anh ấy là ai.

Tường Ngôn nhìn anh, hỏi ngược lại, “Anh là Tề Minh?” Bởi vì Tường Ngôn nói đêm đó, trong miệng tôi chỉ có hai chữ “Tề Minh, Tề Minh...”

Lục Tề Minh gật đầu. Tường Ngôn nói, “Tôi là cấp trên của cô ấy.”

Lục Tề Minh không nói gì nữa, nói với anh ấy, “Phiên anh chăm sóc cô ấy.”

Nói xong liền rời đi. Tôi nghĩ khi anh xoay người bóng lưng chắc chắn rất cô đơn, đáng tiếc tôi vẫn chưa nhìn thấy, bởi vì tôi đã hôn mê ngủ mất rồi.

Tôi hỏi Tường Ngôn tại sao lúc đó không nói cho tôi, Tường Ngôn nói một câu rất thâm trầm, anh ấy nói, “Có đôi lúc, tạm biệt quá khứ, chưa hẳn là

cách tốt nhất để ngăn đi nỗi đau của mình.”

Lục Tề Minh từng gặp mặt Tường Ngôn, cho nên ngày đó khi nhìn thấy Tường Ngôn, có lẽ anh cảm thấy giữa tôi và Tường Ngôn xuất hiện hai chữ - xứng đôi, cho nên anh phớt lờ tôi cho anh ấy, làm anh buồn hay là vui về...

Mặc kệ trong lòng Lục Tề Minh có dự tính gì, ngày đó tôi thật sự đau buồn.

Bởi vì sau khi Tường Ngôn biết điều rút lui, anh yên tĩnh kể tôi nghe câu chuyện về thanh mai trúc mã, mà nhân vật chính trong câu chuyện đó là anh và Jang Nara.

Lục Tề Minh nói, anh và Jang Nara quen nhau từ nhỏ. Khi đó, bọn họ ở trong hẻm, mẹ của Jang Nara chạy theo người khác, cha là người hay uống rượu, không đánh cô ấy thì cũng chửi mắng, cho nên Jang Nara khi còn bé, là một cô bé hay rụt rè, ngay cả mấy đứa nhỏ nhà láng giềng chơi với nhau gọi cô ấy cũng nhút nhát lắt đầu, giống như tiểu bạch thỏ chịu sợ hãi.

Cho đến sau này Lục Tề Minh nắm tay cô ấy, cô ấy mới dỏ mặt chơi cùng bọn họ. Từ đó về sau, cô ấy trở thành đồng bọn của họ, Lục Tề Minh cũng trở thành người trong lòng cô ấy.

Lần đó, Lục Tề Minh bị bệnh, cô ấy vội vàng chạy về nhà nấu nước, muốn nấu canh cho Lục Tề Minh, bởi vì trừ những thứ này ra, cô ấy không biết làm thế nào mới có thể làm người con trai mình thích tốt hơn một chút.

Nhưng người cha say rượu của cô ấy lại trở về vào lúc này. Ông ta nhìn thấy Jang Nara dõng băng ghế đứng ở trước nồi bếp, hình như tưởng mẹ của cô ấy đã trở về, xông lên lật đồ ấm nước còn trên bếp, còn hùng hổ chửi bới, “Tiện nhân, cô trở về làm gì? Cô đi chết đi!”

Jang Nara vì bị lực quá lớn bị đẩy ngã xuống đất, ấm nước cũng bay lên, nước nóng ở bên trong rơi vào mặt và cổ của Jang Nara.

Trước 10 tuổi, mặt và cổ của Jang Nara đều có sẹo, cô ấy bị những đứa nhỏ bằng tuổi gọi là quái vật.

Lục Tề Minh nói, thật ra trước kia Tiểu Thảo có đáng về rất xinh đẹp, nhưng vì vết sẹo, tất cả thanh xuân của cô ấy đều bị một tầng màu xám che mất.

Tiểu Thảo, là tên trước kia của Jang Nara. Thật ra cô ấy không tên là Jang Nara, mà tên là Trương Phương Thảo.

Trước 10 tuổi, Lục Tề Minh vẫn luôn ở bên cạnh Jang Nara, giống như một người trung thành luôn bảo vệ cô ấy. Vết sẹo trên mặt và cổ của cô ấy theo thời gian dần khép miệng, nhạt dần, nhưng không mất đi. Nhưng vì bên cạnh có Lục Tề Minh, cho nên cô ấy không hề để ý, trái lại còn hồn nhiên chân chất.

Lục Tề Minh nói khi đó trên miệng cô ấy luôn là nụ cười, cô gái hồn nhiên chân chất xuất hiện trước mặt, nắm tay anh, khẽ gọi, “Anh Tề Minh, anh Tề Minh...”

Vốn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, anh nói phải ở cùng với cô ấy đến già.

Nhưng mà, vào năm mười tuổi ấy lại thất hứa.

Bởi vì, nhà Tề Minh do kinh doanh mà chuyển ra khỏi hẻm, vào trung tâm thành phố.

“Sau khi trưởng thành, chúng tôi ở hai nơi cách hai tiếng đi xe, tuy khoảng cách gần, nhưng khi còn bé, đã cách rất xa rồi.”

Tuy rằng Lục Tề Minh có viết thư cho Jang Nara, nhưng đều không có hồi âm, sau này qua nửa năm, anh thừa dịp nghỉ học trở về nhà, thì nghe hàng xóm nói hôm trước cha của Jang Nara dẫn cô ấy chuyển đi, về chuyện đi đâu, ai cũng không biết.

2, Nếu đời người mà không có đau đớn, như thế sẽ làm kìm ức bị quên lãng.

Đây là tình tiết cầu huyết mà phim truyền hình rất hay diễn, nhưng nó lại chân thật xảy ra trên người đàn ông mà tôi yêu.

Cho nên 10 năm sau, bọn họ gặp nhau lần nữa, kim đồng ngọc nữ tương phùng, đã thắng vô số người trên đời này rồi.

Lục Tề Minh cúi đầu thì thầm nói với tôi, thật ra khi gặp được Jang Nara thì cô ấy vừa mới thất tình, anh đau lòng cho cô ấy. Nhưng sau này, nhìn thấy tôi và Tô Dương xuất hiện ở khách sạn, anh tức giận, nhưng cũng nhẹ nhõm, bởi vì anh cảm thấy rốt cuộc mình đã có lý do để thực hiện lời hứa rồi.

Chính là anh và Jang Nara, ở độ tuổi 20, cho cô ấy một hôn lễ, cho cô ấy tương lai.

Cùng lúc đó, trong lòng anh vẫn còn một cô gái khác, đó chính là tôi. Một người là thời thơ ấu của anh, một người là thanh xuân của anh, anh đều không muốn vứt bỏ ai.

Anh còn nhớ tôi, lo lắng cho tôi, chăm sóc cho cuộc sống của tôi, mãi đến khi Tô Dương xuất hiện lần thứ hai, anh mới biết, lúc trước chỉ là hiểu lầm. Anh buồn vì đã hiểu lầm cô gái đi theo mình bốn năm thanh xuân, do dự mà muốn trở lại bên cạnh người đó.

Nhưng mà anh đã quên, trên đời này chưa từng có vẹn cả đôi đường, chỉ có hai bên tổn thương.

Sau khi Lục Tề Minh trở về bên cạnh Jang Nara, Jang Nara bắt đầu vô cùng phụ thuộc vào anh, cho nên khi anh quyết định ở bên tôi lần nữa, Jang Nara liền cắt cổ tay.

Đương nhiên, câu chuyện phía sau do tôi dự đoán.

Lục Tề Minh chỉ kể với tôi câu chuyện thanh mai trúc mã, nói với tôi, “Lạc Thi, xin lỗi, lúc này, cô ấy cần tớ hơn.”

Người đàn ông thường cảm thấy phía người yếu đuối cần mình hơn, vì thế quên mình mà bỏ nhào tới.

Mà thương tâm lớn nhất của người con gái, chính là bỏ qua tất cả đau đớn nhận được từ người đàn ông, và gọi là khoan dung.

Lúc đó tôi cũng vậy. Tôi nghe Lục Tề Minh nói xong, nhẹ nhàng mỉm cười nói với anh, “Không sao, không sao, tớ không quan trọng, cô ấy mới quan trọng trong lòng cậu, tớ không là gì cả.” Tôi thậm chí cười gượng.

Khi Tường Ngôn đi vào, mặt tôi đang không chút thay đổi ngồi trên mép giường.

Tường Ngôn hiếm khi hài hước nói, “Lâm Lạc Thi, muốn khóc thì khóc đi, dù sao về mặt dọa người của cô tôi đã nhìn qua rồi.”

Trên mặt của anh ấy mang theo cảm thông đối với người bị bỏ là tôi đây. Nhưng tôi không để mình có chút đau lòng nào, ngẩng đầu lên mỉm cười với anh ấy, “Ai nói tôi muốn khóc.”

Hôm nay tôi sẽ không khóc, sau này cũng sẽ mãi mãi không khóc.

Đây là niềm tin vững chắc mà sau khi tôi và Lục Tề Minh chia tay. Cho nên vốn vẹn một tuần ở bệnh viện, mỗi ngày tôi đều cười không tìm không phổi giống như một tên ngốc. Đám Hồ Lô đến thăm tôi, đều nói vừa nhìn thấy tôi như thế liền biết tôi và Lục Tề Minh chia tay, chia tôi chia lui đến mức bị vô cảm.

Chỉ có Tô Liệt đón tôi xuất viện, véo tôi nói, “Đối tốt với bản thân mình một chút, nhìn xem đi, quãng thâm mắt của cậu bây giờ, có thể xem như quốc bảo rồi.”

Tôi giương nanh múa vuốt với cô ấy cười nói, “Tớ bị cái tên phá hoại Tường Ngôn làm hại đó, mỗi ngày anh ấy đều lấy tiền bạc gì đó đến hù tớ, tớ có thể ngủ sao!”

Tường Ngôn lạnh nhạt nhìn tôi, không thèm đếm xỉa tới tôi.

Sau khi ra viện, tất cả mọi người giống như đã hẹn xong, ăn nói dè dặt với Lục Tề Minh và Jang Nara.

Như vậy cũng được, ít nhất không có buồn đau như vậy. Tôi nhìn ánh mặt trời như dát kim cương ngoài cửa sổ, không gay gắt không nóng, đã lập thu rồi.

Trời mùa thu như thế, giống như năm 13 tuổi ấy, ánh mặt trời ngấn ngùi, bi thương dài đằng đẵng. Tôi vuốt ve ly sứ ấm áp, thờ dài bồi ngùi.

Đường Lâm Lâm nói bây giờ tình cảm của cô ấy và cậu con trai xấu rất tốt, nhìn vẻ mặt ngọt ngào của cô ấy, có lúc tôi hơi hâm mộ. Lúc còn trẻ, cô ấy không có yêu đương rầm rộ như tôi và Lục Tề Minh, thấy chết không sợ.

Nhưng bây giờ, cô ấy lại có kết quả tốt đẹp. Cho dù cậu con trai xấu lưu manh vô lại, nhưng bây giờ, nghe nói cậu ta đang làm trong công ty của cha cậu ta, thay đổi vì Đường Lâm Lâm, đã từng bước yên ổn, vẫn nâng niu Đường Lâm Lâm như báu vật trong tay. Cho nên, nhìn thoáng một cái cũng nhìn ra được tương lai của Đường Lâm Lâm, bà chủ giàu có, đời này yên ổn, cuộc sống tĩnh lặng.

Khi tôi và Mễ Sở nói chuyện này, Mễ Sở nói, “Có lẽ kiếp trước Đường Lâm Lâm thật sự là người tốt, nếu không chỉ bằng đời này cô ta làm ra việc như thế, sao có thể có được một kết cục đẹp như vậy.”

Thiên Tầm nói, “Làm người phải như Đường Lâm Lâm, lúc nên thu tay lại thì hãy thu tay. Nếu như lúc trước cô ta cuốn lấy Lục Tề Minh đến chết cũng không buông tay, làm sao có trời cao biển rộng như ngày hôm nay.”

Khi nghe nói như thế, tôi nghĩ, nếu như lúc trước mình không ở cùng với Lục Tề Minh, thì bây giờ sẽ ra sao? Nhưng tôi lại lắc đầu, nói với mình, không có nếu như.

Nếu đời người mà không có đau đớn, như thế sẽ làm kìm ức bị quên lãng.

Tình cảm không được vừa ý, thì trên công việc sẽ được hài lòng.

Mặc dù tôi không có nhiều hài lòng, nhưng sau khi phụ trách hai quyển sách đều không có phạm lỗi, hơn nữa bởi vì phương án kế hoạch của tôi hơi mới mẻ độc đáo, có một quyển sách chưa đưa ra thị trường đã được dự đoán là sẽ hot.

Tường Ngôn nói, trong đầu tôi có chứa những điều kỳ quái, thích hợp làm nghề này.

Khi anh ấy nói những lời này, là đang ngồi trong quán bar cùng với chúng tôi. Ban ngày làm việc thường xuyên làm tôi vô cùng mệt mỏi, nhưng buổi tối,

cuộc sống về đêm cùng với các cô ấy vẫn vui vẻ như cũ. Tường Ngôn cũng gia nhập vào phe của chúng tôi. Cái tên bên ngoài nạm vàng ngọc này vừa ngồi xuống trong quán bar, thì không ngừng có nữ sinh đi qua tiếp lời, dáng vẻ cấp bách làm tôi nghi ngờ những cô gái này hai mươi mấy năm trước chưa từng thấy qua đàn ông, vừa nhìn thấy thì tất cả đều muốn lập tức bò sát dưới hai đùi người ta.

Đương nhiên, trong 21 năm, tôi cũng chưa từng thấy qua đàn ông đẹp trai.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy Tường Ngôn giả bộ giống mấy cậu thanh niên anh tuấn răng trắng, cười dịu dàng với những nữ sinh kia, thì tôi cảm thấy cả người rùng mình.

Nếu như bạn nhìn thấy một người cả ngày không nói cười tùy tiện đột nhiên cười như trăm hoa đua nở, cũng sẽ cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà Tường Ngôn không để ý đến ánh mắt xem thường của tôi, cứ cười dịu dàng như nước với gái đẹp, mang theo ngại ngùng. Nhưng quay người lại nhìn tôi, mặt anh ấy sẽ lập tức không có chút biểu tình gì. Tôi cảm thấy anh ấy trở mặt giống như trong mấy bộ kịch hát của Tứ Xuyên.

Thật ra chúng tôi luôn cảm thấy anh ấy gia nhập vào phe ăn nhậu chơi bời của chúng tôi, còn có một nguyên nhân khác, chính là anh ấy muốn theo đuổi Tô Liệt.

Một người cây ngọc đón gió (*), một người mỹ nhân như ngọc, khó tránh khỏi không hấp dẫn người khác mơ mộng. Nhưng mà khi tôi và Mễ Sở nói ý nghĩ này với Tô Liệt, Tô Liệt lại cười lên ha hả, sau đó tôi kiên định nói, “Nếu không trên trái đất này chỉ còn lại hai tui tó.”

(*) Ý chỉ người con trai có cốt cách tao nhã như cây ngọc, hiên ngang đứng trước gió để lộ phong thái tiêu sái. Xuất phát của thành ngữ này từ bài thơ Bài ca bát tiên uống rượu của Đỗ Phủ.

Tôi và Mễ Sở lấy làm lạ, hai người đứng ở đó rõ ràng là trai tài gái sắc, quá mức xứng đôi. Khiêm tốn cười chúng tôi tứ chi phát triển, đầu óc đơn giản. Cô ấy nói, “Tô Liệt và Tường Ngôn thân nhau như anh em, có thể có gian tình gì.”

Tường Ngôn cười nói, “Đúng rồi, cô ấy ở trong lòng tôi chính là cụ già, vẫn trong sáng.”

Tô Liệt liếc anh ấy một cái, lạnh nhạt nói với chúng tôi, “Tường Ngôn giống như các cậu vậy, là chị em gái tốt của tó.”

Câu trả lời của Tường Ngôn không làm cho Tô Liệt phản ứng quá mức, dù sao chúng tôi bên cạnh Tô Liệt lâu như vậy, có lúc thái độ cô ấy đối với cuộc sống và làm việc, quả thật giống mấy cụ già. Mà cuộc nói chuyện của Tường Ngôn, Tô Liệt làm tôi và Mễ Sở đều xôn xao, tôi cảm thấy chúng tôi chịu sự kinh hãi. Không phải lúc trước Tô Liệt nói bạn gái của Tường Ngôn chia tay anh ấy để đi nước ngoài sao? Chẳng lẽ bởi vì anh ấy quá đau lòng, mà giới tính cũng thay đổi?

Chúng tôi hoảng hồn không chắc nhìn Tường Ngôn, mà Tường Ngôn lại nói cười với bartender trong quán bar, giống như để chứng minh lời nói của Tô Liệt vậy. Bartender không coi chúng tôi vào đâu, cứ ghé vào bên tai Tường Ngôn nói thầm, mà Tường Ngôn cũng mỉm cười gật đầu với bartender, thỉnh thoảng cũng ghé vào tai của cậu ấy nói thì thầm... Tôi và Mễ Sở đắm chìm vào trong chấn động mà Tường Ngôn mang lại cho chúng tôi, không thể nào tự kiểm chế được...

Nhưng mà đừng nhìn Tường Ngôn bình dị dễ gần như bây giờ, anh ấy cũng có giới hạn chỉ vào ngồi trong quán bar với chúng tôi một lát thôi.

Kêu anh ấy đi KTV, trước giờ anh ấy vẫn luôn nhử mày nói, “Tôi không thích mỗi người đều phun nước bọt vào micro.” Chúng tôi cùng đi massage, hỏi có gọi anh ấy không. Tô Liệt nói, “Bỏ đi, cái tên tai họa kia, trong nhà đã có thợ massage chuyên nghiệp rồi.”

Tôi đoán trong nhà anh ấy cái gì cũng có, trừ không có quán bar, cho nên anh ấy mới chịu theo chúng tôi ngồi trong quán bar tiếng người ồn ào.

Tô Liệt lạnh nhạt lắc đầu, “Sai, nhà họ có hầm rượu, bên trong có rất nhiều chai rượu đồ quý có thể đổi được một tháng đi du lịch ra nước ngoài cho các cậu.”

Tôi và Mễ Sở lại nhận sự khiếp sợ. Mễ Sở nói, “Không phải chị đây chưa từng thấy tiền, người cha vô lương tâm kia của chị cũng có tiền, nhưng chị chưa từng thấy nhiều tiền như thế.”

Tôi vỗ ngực, bình tĩnh nói, “May mà trước giờ chị chưa từng thấy tiền, cho nên không có khái niệm với tiền bạc.” Nghe Tô Liệt nói về gia đình của Tường Ngôn, giống như nghe đàm rỗng hang hỏ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Sẽ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9-2

3, Mỗi người đều có vết thương của mình, cũng có cách chữa thương của riêng mình.

Thời gian nhanh chóng trôi qua trong cuộc sống đen tối của chúng tôi, mỗi ngày cuộc sống của tôi vô cùng phong phú, cho nên càng ngày càng ít nhớ đến Lục Tề Minh.

Cô đôi khi thành phố rất nhỏ, hai người đi tới đâu cũng có thể chạm mặt, nếu như thật sự không muốn chạm mặt, thì sẽ thật sự không chạm mặt nữa.

Đi trên đường, ca khúc mới vào tháng năm cứ bùng bùng khí thế, giọng hát của A Tín khàn khàn làm lộ vẻ thương cảm, “Đột nhiên rất nhớ em, em đang ở đâu, đang sống vui vẻ hay đau buồn. Đột nhiên rất nhớ em, đột nhiên ký ức ủa về, đôi mắt chợt nhòe đi...”

Trên người tôi vẫn luôn mang theo bản thiết kế căn nhà mà Lục Tề Minh tặng cho tôi. Thiên Tâm nói, “Đừng nhớ nhưng nữa, lời bịa đặt và lời tuyên thệ rất khác nhau, một cái là người nghe tưởng thật, một cái là người nói tưởng thật.”

Tôi cười nói với Thiên Tâm, “Thật ra tớ vẫn luôn tìm cơ hội trả lại cho cậu ấy, xem như là chấm dứt tất cả con đường thanh xuân về tớ.”

Thiên Tâm lắc đầu, giống như vị Phật nhìn xuống hồng trần thế gian sâu thẳm, thương hại nhìn tôi nói, “Si tình.”

Tôi không phản bác lời nói của Thiên Tâm, “Hơn nửa tháng tớ chưa gặp Lục Tề Minh, có lúc tớ cảm thấy mình đã quên gương mặt của cậu ấy. Tớ nghĩ có lẽ khi chúng tớ gặp nhau chỉ là theo quán tính mà yêu thôi, ở bên cạnh nhau, thì yêu nhau, không ở cùng với nhau, thì không yêu rồi.”

Có nhiều lúc, có lẽ không phải chúng ta nhớ nhưng một người, mà là nhớ khoảng thời gian đã bị mất đi.

Đúng vậy, khoảng thanh xuân sống đầu đường xó chợ đó, có ánh mặt trời rực rỡ, có những chuyện mà chúng ta không biết gì, còn có buồn vui và băn khoăn mà chúng ta từng trải qua.

Sau khi trong cuộc sống của chúng tôi không còn Lục Tề Minh và Jang Nara, thì lại có một đôi tình nhân mới.

Đường Lâm Lâm và bạn trai xấu. Có lúc Đường Lâm Lâm uống say tôi sẽ cảm thấy đáng về lúc đầu của cô ấy, cô ấy luôn dựa vào người đàn ông bên cạnh, cầm rượu đi khắp nơi trong quán bar, liếc mắt đưa tình với đàn ông. Thịnh thoảng Mễ Sở không nhìn nổi, sẽ thấp giọng nói, “Lại hiện ra phong thái “nữ thần Annie” hồi đó rồi.”

Mà tôi nhớ một câu của Đường Lâm Lâm, cô ấy nói, “Cách tốt nhất để hấp dẫn một người đàn ông chính là để anh ấy cảm thấy không chiếm được cậu.”

Tuy mỗi lần Đường Lâm Lâm đều có cách dõm bom vào chúng tôi, nhưng không thể phủ nhận, trong bụng cô ấy có nguồn kiến thức còn nhiều hơn chúng tôi, học sinh xuất sắc năm đó không phải là thừa, dường như cô ấy có rất nhiều kinh nghiệm với chuyện tình cảm, nên cứ hăng hái xông pha. Cho nên đối với việc thấu hiểu tình cảm, cô ấy cũng không thua cô MC tình cảm Thiên Tâm.

Tôi nghĩ, cô ấy chỉ là một cô gái không có cảm giác an toàn trong tình yêu mà thôi. Cho nên mỗi lần nhìn thấy hành động lỗ mãng của cô ấy, cũng mặc kệ cô ấy.

Mà tên con trai xấu, sau khi bỏ qua bề ngoài của cậu ta, thì tôi cảm thấy cậu ta giống Lục Tề Minh, bởi vì cậu ta dễ dàng tha thứ cho sự càn rỡ của Đường Lâm Lâm.

Mỗi lần mặc kệ Đường Lâm Lâm làm gì, cậu ta đều mỉm cười nhìn cô ấy, tôi và Mễ Sở đều cảm thấy lạ lùng, mãi đến khi có một lần, Đường Lâm Lâm nhảy vào lòng người đàn ông khác, cậu trai xấu vẫn dịu dàng nhìn cô ấy, Mễ Sở chạm vào cậu ta, “Sao cậu mặc kệ cô ấy vậy?”

Tên con trai xấu quay đầu chớp mắt với chúng tôi, nói, “Chỉ cần cô ấy vui vẻ là được, cô ấy sẽ không làm ra chuyện quá giới hạn. Hơn nữa, trước khi chú Đường qua đời, tôi từng hứa với chú ấy, sẽ chăm sóc Lâm Lâm cả đời.”

Cha Đường Lâm Lâm qua đời? Chúng tôi kinh ngạc nhìn cậu trai xấu. Cậu ta gật đầu, “Sau khi Lâm Lâm thôi học, chú ấy chết vì bệnh...”

Lúc này Đường Lâm Lâm nhào qua làm nũng với cậu trai xấu, “Ông xã, đầu em choáng quá.” Nói xong, cô ấy dựa vào vai cậu trai xấu nhảy mắt với chúng tôi.

Trong khoảnh khắc đó, tôi không biết Mễ Sở, Thiên Tâm và Tô Liệt có thấy giống như tôi không, xuất hiện nỗi thương hại sâu sắc với Đường Lâm Lâm.

Mỗi người đều có vết thương của mình, cũng có cách chữa thương của riêng mình. Cho nên chúng tôi không khinh thường, mà nên tôn trọng sự lựa chọn.

Rất lâu rồi Hồ Lô chưa đi cùng với chúng tôi, Mễ Sở nói, “Tên này ham mê đua xe, thích đốt tiền.”

Chân tôi cũng dần dần khỏi, có thể chạy nhảy. Tường Ngôn nhìn tôi bắt đầu cột nã, liền gián tiếp ám chỉ với tổng biên tập, có thể tăng thêm nhiệm vụ cho tôi rồi.

Tôi không chửi bởi anh ấy, là chính tai tôi nghe thấy, hơn nữa không còn đường nào để chối cãi.

Bởi vì quyền sách tôi chịu trách nhiệm quả thật bán rất hot, khi tổng biên tập nói với tôi tin tức này, tôi đang ở trong phòng làm việc vui vẻ nhảy nhót. Trong lúc tôi đang vui vẻ, Tường Ngôn đẩy cửa vào, tôi xấu hổ dừng động tác lại, anh ấy nhìn tổng biên tập, lại nhìn tôi, sau đó thuận tay ném một chồng

tài liệu lên bàn tổng biên tập nói, “Lâm Lạc Thi, gần đây rất rảnh rồi đấy!” Nói xong thì đóng cửa đi mất.

Cho nên anh ấy không biết những lời này của anh ấy có sức ảnh hưởng lớn, chẳng mấy chốc, tổng biên tập liền sắp xếp cho tôi một đồng nhiệm vụ. Chuyện này cũng gây ra việc vào hội trưng bày sách mỗi năm một lần, tôi phải chịu trách nhiệm của công ty cùng đi Bắc Kinh.

Mễ Sở nói, “Chuyện tốt mà, đi đi, cậu đừng nói nữa. không phải người mới nào cũng được tham gia hội trưng bày. Nói cách khác, không chừng là đề bạt cậu đấy.”

Tôi tròn trừng mắt với cô ấy, “Đề bạt cái P, cậu gấp cấp trên đề cậu làm việc ngày đêm chưa?”

Nhưng mà, công việc này làm cũng lâu rồi, tôi cảm thấy mình rất có khiếu văn chương. Tôi bình tĩnh lại, có lúc ăn cơm chiên khó ăn, cũng có thể nghĩ ra một câu nói rất văn chương.

Thiên Tầm nói, “Cơm chiên khó ăn và văn chương có liên quan nhau sao?”

“Có phần cơm chiên nào khó ăn đến có thể làm cậu rớt nước mắt không?” Tôi nghiêm túc nói, những lời này có thể chuyển thành một câu nói tuyên truyền trong quyển sách – “Trong tay bạn, luôn có một quyển sách, làm cho bạn rớt nước mắt chứ?”

Mễ Sở và Thiên Tầm không nói gì nhìn tôi.

Thật ra tôi rất không ngờ được đi Bắc Kinh, bởi vì từ nhỏ đến lớn con người của tôi không có họ hàng xa. Tôi say xe, một lần đi xe đối với tôi mà nói, còn đau khổ hơn nhảy trước mặt Tường Ngôn.

Nhớ năm lớp 11 tôi và Lục Tề Minh bỏ trốn đi Khai Phong, tôi ngồi trên xe ới đến trời đất mù mịt, mà anh cứ cầm một cái túi, luôn không bỏ khỏi trước mặt tôi.

Khi tôi và Mễ Sở nói chuyện, về mặt cô ấy hoảng sợ nói, “Cậu im miệng được không? Quá ghê tởm.”

Nhưng mà lúc đó Lục Tề Minh không hề ghét bỏ tôi tí nào, mỗi lần vừa ngừng xe vào trạm nghỉ ngơi, anh đi xuống quăng túi vào thùng rác.

Cứ như vậy, tôi ới suốt dọc đường, anh cứ cầm túi lớn giờ trước mặt tôi.

Lúc đó, tôi ở trên xe ôm bụng không dám nói lời nào, mặt đỏ như say rượu. Tôi vẫn luôn muốn hỏi mẹ tôi tại sao sinh tôi ra khác người như thế, không phải say xe thì là dị ứng với rượu. Vậy mà tôi lại ới trước mặt Lục Tề Minh, đừng nói năm đó còn trẻ, bây giờ da mặt dày, bảo tôi ới trước mặt người khác, còn không bằng trực tiếp giết tôi đi.

Như mà đối mặt với sự sắp xếp của công ty, tôi chỉ có thể tuân theo.

Cho nên buổi tối trước khi đi Bắc Kinh, tôi dẫn Mễ Sở, Tô Liệt và Thiên Tầm theo tôi cả đêm, uống rượu xong thì đi ca, ca xong thì chao đảo hát trên đường lớn. Tóm lại, tôi không ngủ, tôi hạ quyết tâm hôm sau sẽ ngủ suốt một ngày trên xe.

Nhưng mà, hôm sau tôi choáng váng đeo balo đến công ty. Trợ lý của Tường Ngôn – Tiểu Liên thì nôn nóng đến tìm tôi nói, “Sao đêm qua gọi điện thoại cho cô không được vậy, có mang theo chứng minh thư không?”

Tôi mê mang gật đầu, “Có mang theo.”

“Thật tốt quá.” Trợ lý của Tường Ngôn – Tiểu Liên mặt mày rạng rỡ, “Đêm qua tôi chưa thông báo với cô phải đem theo chứng minh thư, chỉ sợ cô quên mang theo, vậy tôi sẽ phạm lỗi lớn.”

Tôi nghi ngờ hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Đúng vậy, một lát đăng ký phải cần tôi.”

“Hả?” Tôi bất ngờ nhìn cô ấy, “Đăng ký?”

Vì thế, ngày đó tôi vốn định nằm trên xe lừa ngủ một giấc, ai biết nhận được thông báo, công ty đã đặt vé máy bay, việc này làm tôi vừa mới nheo mắt ở trên máy bay, còn chưa có tỉnh táo đã bị người ta dẫn xuống máy bay rồi.

Đương nhiên, chuyện này còn chưa đủ làm tôi phát điên, chuyện làm tôi phát điên hơn, sau khi đi xe đến khách sạn, tôi mở mành lập tức tìm căn phòng của mình để ngủ bù. Tiểu Liên lại chạy tới trước mặt tôi ngại ngùng nói, “Việc đó, Lạc Thi, nếu không thì cô ngủ cùng giường với tôi đi. Tôi... việc đó... đã quên cô... không có phòng cho cô... khách sạn đầy rồi...”

Tôi mở to hai mắt nhìn cô ấy, trong lòng yên lặng khóc than, sẽ không thảm như vậy chứ! Tôi không phải là người chịu trách nhiệm của công ty, thì đừng dẫn tôi tới đây. Dẫn tôi tới đây, lại để tôi ngủ ngoài đường sao?

Đúng lúc tôi không nói gì đứng yên nhìn Tiểu Liên, về mặt “cô có ý kiến với tôi à?” Tường Ngôn quay đầu, chỉ vào tôi nói, “Cô ở phòng tôi đi.”

Tôi ôm ngực, hoảng sợ nhìn anh ấy, anh ấy dùng ngón tay xoa huyệt thái dương, bất đắc dĩ nói, “Căn phòng của tôi.”

Tổng biên tập lên cười, xoa đầu tôi, “Cô gái nhỏ này.”

4, Tớ nói cậu nghe, Hồ Lô xảy ra chuyện rồi!

Ngày đó sau khi tôi đến phòng Tường Ngôn, liền nằm trên sofa, mơ màng ngủ.

Tường Ngôn nói, “Cô lên giường ngủ trước đi, tôi không nghỉ ngơi, một lát ra gặp khách hàng.”

Tôi cho rằng anh ấy đau lòng cho tôi, liền thụ sủng nhược kinh nói, “Không sao không sao, sofa này còn mềm hơn cái giường ở nhà của tôi.”

Anh ấy cầm laptop ngồi xuống, không đếm xỉa đến kích động của tôi, cúi đầu gõ bàn phím, “Tôi có việc, cô quấy rầy đến tôi làm việc.”

...

Tôi không biết Tường Ngôn có đi gặp khách không, dù sao khi tôi thức dậy, trong phòng đèn sáng, ngoài cửa sờ sờ mờ.

Tường Ngôn ngồi trước máy tính, tôi còn tưởng rằng anh ấy đang làm việc, cho nên nhẹ nhàng xuống giường, không dám quấy rầy anh ấy. Nhưng khi tôi đứng bên cạnh bàn cầm ly nước uống, trong lúc vô tình nhìn máy tính của anh ấy, mới hoảng hồn phát hiện, vậy mà anh ấy lại đang chơi game?

Hon nữa, hình ảnh quen thuộc lại là Hòa Sơn! Anh ấy đang chơi trò “Thiên Đường”!

...

Có lẽ anh ấy cảm giác được có người ở sau lưng anh, cho nên quay đầu lại nhìn tôi nhưng không bắt ngờ, chỉ thần nhiên hỏi, “Cô tỉnh rồi?”

Tôi “ừm” một tiếng, cầm ly nước đến cạnh anh ấy, hỏi, “Anh cũng chơi trò Thiên Đường hả?”

“Thỉnh thoảng.”

“Anh ở khu mấy?” Tôi giờ ly giả bộ như đang uống, đè nén xúc động đang gào thét trong lòng.

“Ừm, Cửu Phúc.”

“Anh tên gì?” Tôi vừa hỏi vừa cúi đầu nằm sấp xuống bàn nhìn tên của anh ấy.

“Ồ, Diệm, Diệm trong ngọn lửa đấy, đồng âm với tên của tôi.” Tường Ngôn chậm rãi nói với tôi, cùng lúc đó, tôi cũng cúi người nhìn thấy tên của anh ấy, và nhân vật của anh ấy.

Tôi cảm thấy tôi phải thường xuyên ôm ngực mà nhìn Tường Ngôn, bởi vì tôi lại chịu sự hoảng sợ lần nữa, anh ấy chính là nhân vật linh hồn Cửu Phúc – Diệm? Là Diệm mà Lục Tề Minh từng nhiều lần đề cập đến người chơi trong trò chơi? Là Diệm - người mà Hồ Lô và Lục Tề Minh hâm mộ nhất trong trò chơi? Hon nữa, là Diệm mà lần đó ở Hòa Sơn ném tôi về nhà để giải thoát cho tôi?

Tôi... Tôi kích động hỏi, “Anh còn nhớ tôi không? Anh đã cứu tôi, tôi... tôi... cũng ở trên Cửu Phúc, tôi tên Kinh Ngư Lạc Đường.”

Tường Ngôn luôn chuyên tâm chơi game nghe thấy lời nói của tôi, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên cho tôi một biểu hiện, cùng lúc đang ngẩng đầu lên, anh ấy nhẹ nhàng giải quyết Boss mà cả nhóm chúng tôi hợp lại mới có thể giải quyết.

Tôi mong chờ nhìn anh ấy đảo mắt, hy vọng anh ấy có thể nhớ tên của tôi. Nhưng mà động tác của anh ấy chỉ là lấy nước nhỏ mắt nói, “Chơi game một lát là đau mắt.”

Tôi hóa đá tại chỗ, hận không thể lập tức biến thành Tô Liệt, nhéo chặt lỗ tai của anh ấy, đi chết đi! Đi chết đi!

Nhưng mà, tôi chỉ giương mắt nhìn anh ấy nhỏ xong nước nhỏ mắt, sau đó đứng dậy vừa lấy áo khoác vừa nói, “Không nhớ rõ, trong trò chơi tôi chạm phải người cấp thấp thích xem náo nhiệt chạy đến nơi đánh quái, đều ném về nhà.”

Trong đầu tôi lại xuất hiện một hình ảnh đầy dấu chấm lửng.

Tường Ngôn nói, “Phải đi ăn cơm rồi.”

Ăn cơm chiều xong, Tiểu Liên đã làm việc rất năng suất, giúp tôi đặt một phòng khác.

Cô ấy không ngừng nói xin lỗi, “Xin lỗi xin lỗi”, tôi không ngừng gật đầu nói với cô ấy, “Cảm ơn cảm ơn”, chúng tôi hình thành nên cục diện hết sức quái dị.

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mà nhìn chúng tôi, tôi xấu hổ cười cười, không dám lên tiếng nữa.

Tôi thật sự cảm ơn Tiểu Liên, cuối cùng có thể không cùng chung mái nhà với tên Tường Ngôn ác ma rồi. Cuối cùng tôi đã có thể tự do... tự do... nói

chuyện, mà không thường bị ở trạng thái không nói nên lời.

Buổi tối, tôi nằm trên giường trong phòng vưon vai, từ đầu bên đây bật sang đầu bên kia.

Sau khi phát tiết những khúc ruột chịu đựng từ lời nói của Tường Ngôn, tôi bắt đầu gọi điện thoại cho Hồ Lô, tôi muốn nói cho cậu ấy biết tin “Tường Ngôn chính là Diêm”, tôi tin cậu ấy sẽ cảm thấy ngạc nhiên há mồm như một chú chó.

Nhưng mà, tôi gọi điện thoại mấy lần cho Hồ Lô, bên kia đều ở trạng thái im lặng.

Tôi nghi ngờ gọi điện thoại cho Mễ Sở, vừa mới thông máy, giọng nói của Mễ Sở bùng bùng vang lên, cô ấy nói, “Tôi đang định gọi điện thoại cho cậu đấy, tớ nói với cậu nè, Hồ Lô gặp chuyện rồi! Tên gốc này, lái xe đâu không lái, đi theo đám tai họa lái trong thành phố.”

Tôi nghe thấy mà choáng váng, nói, “Cậu kích động cái gì hả, nói từ từ thôi, rốt cuộc thế nào?”

Mễ Sở nói, “Hồ Lô cùng đám bạn đua xe vốn đua ở chỗ hẻo lánh, nhưng mà ngày đó, đám bạn kia lại muốn chạy đua trong thành phố. Cái tên Hồ Lô này cũng không nhận được nghe theo bọn họ, cùng bọn họ đua trong thành phố, ồ, cũng không phải là thành phố, mà chính là ngoại ô thành phố, tóm lại là nơi không ít người, sau đó đâm chết một người. Cậu nghĩ Hồ Lô là ai, không, cha cậu ấy là ai, nhưng không ngăn được dư luận của thành phố, chuyện này đang hot trong cả thành phố, từng trang web, diễn đàn trường, cũng đang thảo luận chuyện này.”

5, Có đôi lúc, thì ra con người không để ý đến đạo đức như vậy

Sau khi tôi cúp điện thoại của Mễ Sở, lập tức mở máy tính của phòng thuê trong khách sạn ra.

Quả nhiên, vị trí dễ thấy nhất trên mạng đang treo một tin “Con trai Chủ nhiệm Thị đua xe, gây ra tai nạn”, tôi click vào xem, người trả lời phía dưới không vui khi người khác gặp họa, mà chính là lòng đầy căm phẫn. Tóm lại từng câu đều gây bất lợi với Hồ Lô, hơn nữa trên trang web còn có ảnh chụp mờ mờ của Hồ Lô.

Trong nháy mắt, tôi hơi hoảng sợ, tuy rằng trong điện thoại Mễ Sở nói với tôi, không sao cả, không sao cả, Hồ Lô chỉ trốn tránh thôi, có lẽ mấy ngày nay cha của Hồ Lô sẽ giúp cậu ấy giải quyết.

Tôi gọi điện thoại cho Thiên Tầm, các cô ấy cũng khẳng định với tôi chuyện này, an ủi tôi nói không sao, cha của Hồ Lô không gì là làm không được.

Nhưng mà, tôi nghe ra giọng điệu của các cô ấy, các cô ấy đồng thời an ủi tôi, cũng như đang an ủi chính mình.

Dù sao, bây giờ chuyện này âm ỉ lớn như vậy, nếu muốn thoái mái thoát thân, là chuyện cực kỳ khó khăn.

Chuyện của Hồ Lô, làm tôi không tập trung vào sách được. Nhưng may mà, Tường Ngôn chỉ dẫn tôi đi xã giao, tôi vốn không cần phải nói gì.

Tôi yên lặng, cứ nghĩ đến Hồ Lô.

Từ sau khi Lục Tề Minh giới thiệu cho tôi quen biết, chúng tôi liền thành trạng thái ba người. Mễ Sở thường mỉm cười, ba người, tất có ngoại tình.

Nhưng mà nhiều năm như vậy, chuyện có thể nào, mặc kệ tôi và Lục Tề Minh có chuyện gì, đều sẽ tìm Hồ Lô đầu tiên để khóc. Buổi tối đó, hiểu lầm giữa Lục Tề Minh, tôi và Tô Dương được giải quyết, còn cười khổ với tôi nói, Hồ Lô đi tìm anh đánh một trận.

Tôi thật sự kinh ngạc, Hồ Lô vì tôi mà đánh nhau với Lục Tề Minh đã là bạn tốt 10 năm.

Lục Tề Minh nói, Hồ Lô là người vô cùng nghĩa khí.

Ở trong lòng tôi, cảm thấy Hồ Lô là một người sống vì tình bạn, mặc kệ chúng tôi nói những lời quá đáng với cậu ấy ra sao, cậu ấy cũng không tức giận, không quan tâm mấy người chúng tôi xảy ra chuyện gì, cậu ấy đều là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh chúng tôi. Cậu ấy giống như anh trai muốn bảo vệ em gái mình, ôn hòa, yên ổn, chỉ cần có cậu ấy ở đây, bạn sẽ cảm thấy tất cả đều có thể qua đi.

Sau khi trở về từ Bắc Kinh, tôi lập tức chạy tới.

Mễ Sở, Tô Liệt, Thiên Tầm đã đến rồi, khi tôi đuổi theo, không nghĩ tới Lục Tề Minh và Jang Nara cũng ở đó. Đã lâu không gặp Lục Tề Minh, không biết có phải do Hồ Lô gặp chuyện không, khi nhìn thấy anh và Jang Nara, vậy mà tôi lại có cảm giác rất nồng đậm.

Tôi đột nhiên nhớ đến một câu nói trong sách, khi bạn không để ý đến một người, thái độ tốt nhất chính là lờ đi.

Tôi không biết tôi có làm được hay không, nhưng tôi biết, khi nhìn thấy anh, tôi thật sự không quá đau buồn.

Chúng tôi ngồi trong phòng bao gọi món ăn, Hồ Lô không giống như xưa, vẫn im lặng. Mễ Sở nói chuyện khuấy động bầu không khí nhưng cũng không sôi nổi lên được, chúng tôi hỏi cậu ấy chuyện bây giờ giải quyết thế nào rồi.

Hồ Lô nói cha cậu ấy giúp cậu ấy tìm người ngồi tù thay cậu ấy, cho người ta chút tiền.

Trong lúc nhất thời, cả phòng đều lâm vào yên lặng.

Tôi từng nói với đám Hồ Lô rằng, trên đời này, chuyện tôi ghét nhìn thấy nhất, chính là mấy thứ truyền thông, tin tức.

Bởi vì trong nhiều bài đưa tin, tôi không thể chịu được sự xót xa, bởi vì có quá nhiều lừa gạt buôn bán, ngược đãi, kẻ thù ba, giết người phóng hỏa và mùi máu tanh. Mà kiểu tôi ghét nhất, đó là mấy loại quan to hiển vinh có tiền hay có quyền, dùng tiền hoặc chức quyền làm chuyện dơ bẩn.

Cho tới lúc này, liên quan đến bạn bè, tôi mới đột nhiên cảm thấy, có đôi lúc, thì ra con người không để ý đến đạo đức như vậy.

Bởi vì khi ý thức được Hồ Lô không sao, tôi thật sự thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù trong lòng cảm thấy bất bình cho người chết, nhưng trước mắt, tôi chỉ quan tâm đến bạn tốt nhất của tôi, cậu ấy không sao là tốt rồi.

Bữa cơm đó ăn vô cùng im lặng, nhưng tất cả mọi người đều nhẹ nhõm.

Khi Hồ Lô tiễn tôi về nhà, lúc tôi xuống xe, cậu ấy đột nhiên nhẹ nhàng nói với tôi một câu, “Lạc Thi, quá áy náy, tớ muốn đi đầu thú. Nhưng mà, cha mẹ tớ chỉ có một đứa con...”

Tôi nghe Hồ Lô nói câu này là đang ở trên xe, nhẹ nhàng nắm tay cậu ấy, “Hồ Lô, ai cũng không muốn chuyện xảy ra thế này...”

Nhưng tôi còn chưa nói xong, đã bị Hồ Lô cắt ngang, “Lạc Thi, cậu có biết, tớ đã hủy đi hai cậu con trai cùng tuổi với chúng ta, một người là học sinh xuất sắc đi ra từ cửa hàng sách, một người có gia đình tan vỡ. Bọn họ một người bị tớ đâm chết, một người vì nhận tội cho tớ, nửa đời sau phải đối mặt với bốn bức tường lạnh lẽo... tớ...”

Hồ Lô chưa nói xong thì nghẹn lời, sau đó có một giọt nước mắt nóng hổi rơi trên tay tôi.

Tôi nhẹ nhàng nhích qua, đặt bả vai dưới cằm Hồ Lô, lúc này Hồ Lô có sự mệt mỏi mà tôi chưa từng thấy, cậu ấy giống như đứa bé vô tội bị người ta vứt bỏ.

Tôi nói, “Hồ Lô, có lúc, chúng ta sẽ bắt lực với một số việc”.

Đúng vậy, bắt lực.

Cho nên chúng ta chỉ có thể trở mắt nhìn cái chết, chia ly, còn có cuộc sống như cái xác không hồn.

Bởi vì Hồ Lô được cha cậu ấy nộp tiền bảo lãnh thả ra, cho nên cậu ấy phải khiêm nhường ở trong nhà chờ phán quyết của tòa án.

Nháy mắt, mùa thu đã trôi qua một nửa, thời tiết hơi lạnh, tôi bắt đầu mặc áo dệt kim hở cổ, đội mũ dệt. Bởi vì Hồ Lô xảy ra chuyện, mọi người đều khó chịu, cho nên rất ít khi đi ra tụ họp.

Khi Mễ Sở gọi điện thoại cho tôi, công việc của tôi đã chẳng thể phân biệt được ngày hay đêm. Nhìn phiến lá khẽ rơi xuống từ trên cây ngoài cửa sổ, có hơi ỏ vàng, tôi chợt buồn ngủ, từ mùa thu đến bây giờ, thời gian chỉ có ba tháng, nhưng tại sao lại giống như ba năm? Tiệc sinh nhật của Mễ Sở, như là đã từ ba năm trước. Giữa những ngày khí trời mờ mịt, mơ hồ không nhìn rõ ngày trước kia.

Mễ Sở nói, “Một tuần không gặp rồi, gần đây có bận gì không?”

Tôi nằm bò ở trên bàn, ưỡn oải đáp lời, “Công việc, đi làm rất mệt mỏi.”

Tôi nói, “Còn cậu thì sao?”

“Tớ đi học trong trường, ngủ, xem phim, chơi game. Tớ cảm thấy gần đây tớ như đi tu, quá thanh tâm quả dục.”

Tôi cười cô ấy, “Nói cũng phải, bảo con cú mèo như cậu sống cuộc sống bình thường thật không dễ dàng.”

Mễ Sở nói, “Đúng, một lát ăn cơm đi. Tớ vừa nhìn thấy xe của Tô Liệt ở ngoài tiểu khu, đợi lát nữa tớ xin tiền Trịnh Ngọc Ti xong, kêu cậu ấy chở tớ qua. Cậu gọi Thiên Tầm đi.”

“Được. Đúng lúc cậu vừa bắt chẹt cha cậu xong, tụi tớ có thể bắt chẹt lại cậu rồi.” Tôi cười nói với Mễ Sở.

Lúc này, tôi nghe thấy tiếng “leng keng” ở chỗ cô ấy, Mễ Sở vừa nhấn chuông cửa vừa căn nhắc với tôi, “Mẹ nó, lần sau bà đây phải sao chia khóa cửa, chia khóa xe và chia khóa két sắt của ông ấy, mỗi lần đều nhấn chuông cửa, mệt mỏi. Tớ là con gái của ông ấy, ông ấy cũng không đưa chìa khóa cho tớ, tớ nói...”

“Nói gì hả?” Mễ Sở đột nhiên yên lặng, tôi vừa dùng bút vẽ loạn trên giấy, vừa quán tính đáp lời cô ấy.

Nhưng bên kia vẫn không trả lời. Tôi liền “Này này này” vài tiếng, cho rằng sau khi cô ấy nhấn chuông cửa vào nhà thì quên nói, vì thế nói thầm “tên ngốc này” đang chuẩn bị cúp máy, lại nghe giọng nói nhẹ nhàng của Mễ Sở.

Cô ấy nói, “Cậu nói xem, làm sao tớ nhìn thấy Tô Liệt ở chỗ Trịnh Ngọc Ti này?”

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Edit: Tịnh Hào

1, Điều kiện bạn trai lý tưởng chính là, có thể dẫn ra ngoài được, và có thể mang về nhà được.

Lời nói của Mễ Sở làm tôi run lên, tôi lập tức cầm điện thoại ngồi thẳng người hỏi, “Cậu vừa mới nói cái gì?”

Mà lời nói của tôi không có bất kỳ câu trả lời nào, bên kia cúp điện thoại.

Thế giới của tôi giống như có một trận gió lớn chợt thổi qua, tôi cảm thấy luồng gió này dường như muốn thổi bay người bên cạnh tôi, giống như muốn nhổ cỏ tận gốc cây đại thụ bạn bè.

Tôi như kiến bò trên chảo nóng quanh đi quẩn lại trong phòng, tôi gọi điện cho Thiên Tâm, Thiên Tâm còn không biết chuyện gì xảy ra, tôi thuật lại cho cô ấy, cô ấy cũng ngạc nhiên. Cô ấy an ủi tôi nói, “Đừng nóng vội, Mễ Sở chưa nói Tô Liệt ở chỗ cha cậu ấy làm gì, nói không chừng chỉ là bạn bè trên kinh doanh.”

“Nhưng mà, Thiên Tâm, cậu sẽ dẫn người bạn trong kinh doanh về nhà sao? Cậu thấy nhiều chuyện tình cảm lạnh nóng như thế, chẳng lẽ không biết tình hình lúc này hơn tở sao?”

Thiên Tâm im lặng nói, như đinh đóng cột nói, “Tớ chắc một lát Mễ Sở sẽ đến tìm cậu, cậu trông chừng cậu ấy, tớ lập tức gọi điện cho Tô Liệt.”

Tôi vừa mới cúp điện thoại của Thiên Tâm, quả nhiên Mễ Sở gọi điện cho tôi, cô ấy hỏi, “Lạc Thi, cậu có thể xin nghỉ ra uống với tớ một ly không?”

Tôi nói, “Được.”

Khi tôi đi tới Lam Điều, Mễ Sở đã uống rất nhiều rượu. Cô ấy nhìn thấy tôi, từ quầy bar ôm chai rượu xông tới nói, “Lạc Thi, cuối cùng cậu đã đến.”

Khi cô ấy nói lời này, nước mắt nước mũi chảy xuống. Tôi dìu cô ấy đi qua cửa sau quán bar, đi đến nhà ăn của ông chủ mở bên kia. Cô ấy vẫn ôm chai rượu, trong miệng nói đi nói lại, “Lạc Thi, cậu nói xem sao lại là cậu ấy? Tại sao là cậu ấy?”

Tôi biết “cậu ấy” trong miệng cô ấy là chỉ Tô Liệt, tôi không lên tiếng, trong lòng lẫn lộn mùi vị.

Thật ra, khi bên cạnh Tô Liệt, tôi vẫn luôn loáng thoáng cảm giác được, thật ra cô ấy có quen bạn trai. Nhưng mà, loại bạn trai này không giống với chúng tôi.

Nhớ lần đó ngồi ở quán rượu, Thiên Tâm nói đùa, “Điều kiện bạn trai lý tưởng chính là, có thể dẫn ra ngoài được, và có thể mang về nhà được.”

Ngày đó Thiên Tâm nói lời này, chúng tôi đều cười ha ha, cảm thấy cô ấy nói là chân lý, chỉ có Tô Liệt im lặng, một mình uống rượu. Sau đó khi Hồ Lô đưa chúng tôi về nhà, chỉ còn ba người Tô Liệt chúng tôi, cô ấy đã dựa vào vai tôi, buồn bã nói, “Lạc Thi, bạn trai lý tưởng nhiều như vậy, sao tớ lại có tình chọn một người không lý tưởng chứ?”

Tôi vẫn cho rằng, trước khi một người biết yêu, sẽ gọi là cô đơn, mà sau khi đã biết yêu rồi, thì chính là cô quạnh.

Đêm đó, Tô Liệt vô cùng yếu ớt, về mặt cô ấy nói những lời này, cũng vô cùng cô quạnh.

Cô ấy như muốn nói với tôi, cũng như muốn nói với chính mình, cứ nhắc mãi, “Trước khi làm việc, mưu sinh bốn ba, sau khi làm việc, con người lại ưu sầu. Đi tới vị trí người khác kính trọng, không còn ai dám khinh thường cậu nữa, thì lại là một tình yêu hao tổn tinh thần. Cậu nói xem, tại sao con người khi còn sống lại mệt như vậy... Nhưng mà... Tại sao tớ lại sợ chết như thế...”

Tối hôm đó, mãi đến khi Tô Liệt loạn choạng xuống xe về nhà, bên tai tôi còn vang bài ca cô ấy nhắm hát, “Cầu xin đất trời buông tha cho một cặp đôi, chuyện sợ xảy ra thì mãi mãi đừng xảy ra...”

Đó là bài hát mà mấy người chúng tôi đều thích – Lời cầu nguyện của thiếu nữ. Tôi biết, Tô Liệt thật sự thích người kia.

Nhưng mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới, người đó, lại là Trịnh Ngọc Tỉ.

Tôi đột nhiên nghĩ đến, rất lâu hồi trước, tôi cùng Mễ Sở, Hồ Lô, cùng với bạn gái của Hồ Lô đi dạo, thì Tô Liệt gọi điện thoại cho tôi.

Cô ấy thấp giọng khóc thút thít giống như đê nén giồng bão sắp tới, sau tiếng khóc, mang theo sấm sét vang dội như một chuyện bí mật sắp được bùng nổ.

Khi đó Tô Liệt, có phải khóc vì chuyện này không?

Mà sau ba tháng, nhìn bạn tốt khóc ngã trước mặt tôi, tôi chợt không hiểu, rốt cuộc thế gian này làm sao vậy?

Trên thế giới có hàng vạn người, tại sao kịch tính lại xảy ra trên người chúng tôi? Tại sao cả thành phố lớn như vậy, tôi không nghĩ sẽ gặp Lục Tề Minh thì thật sự không còn gặp nữa, sao đến lúc này lại nhỏ như vậy?

Tôi đưa khăn giấy cho Mễ Sở, Mễ Sở hơi há miệng, nói không nên lời. Tôi vỗ vai cô ấy, tỏ vẻ tất cả tôi đều hiểu.

Lúc này, điện thoại trên người tôi vang lên, tôi nhìn thoáng qua, là Tô Liệt.

Vì thế đứng lên đi ra khỏi cửa.

Tô Liệt hỏi, “Mễ Sở ở chỗ của cậu sao?” Tôi “ừm” một tiếng.

Tô Liệt nói, “Chăm sóc cậu ấy cho tốt. Tớ cúp máy đây.

“Tô Liệt...” Tôi gọi cô ấy, “Lần trước cậu khóc với tớ, có phải bởi vì chuyện này không?”

Bên kia Tô Liệt im lặng một lát, hơi nghẹn ngào nói, “Ngày đó là lần đầu tiên tớ đến nhà ông ấy, ở đầu giường tớ thấy ảnh của Mễ Sở. Trước nay tớ chưa hề nghĩ đến...”

Tô Liệt khựng lại, khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, “Bỏ đi, bây giờ nói những lời này cũng vô dụng, tớ đã sớm đoán được có ngày hôm nay.”

Tô Liệt bình tĩnh trở lại làm tôi hơi buồn, bởi vì thà rằng cô ấy khóc như lúc trước, nhưng mà bây giờ, cô ấy chỉ giấu ở trong lòng.

Ở trong lòng tôi, Mễ Sở vẫn luôn như một cô gái nhỏ, lớn tiếng khóc lớn tiếng cười, chưa bao giờ tự mình quyết định, gặp chuyện thì bỏ chạy tránh bên cạnh tôi, hỏi, “Lâm Lạc Thi, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Mà Tô Liệt, cô ấy là một cô gái đã lớn, cô ấy giống như tôi đều không làm người khác lo lắng, mặc kệ làm chuyện gì, đều tự mình quyết định, mặc cho người khác hiểu lầm, vẫn không có một câu giải thích dư thừa. Cô ấy sẽ thay tôi giải quyết công bằng những chuyện bất bình mà tôi gặp nhưng không nói lời nào, không một câu kể công, cô ấy dè dặt cẩn thận, trong trạng thái sống bước tiếp đến khó khăn, giống như kinh ngư ẩn trong biển sâu, luôn một mình chống đỡ cô đơn, lại phải giả vờ bước đi trong sân vắng. Cô ấy là cô gái lớn làm người ta thương tiếc.

Giống như bây giờ, cô ấy không nói gì cả, nhưng tôi biết, Mễ Sở buồn, cô ấy còn buồn hơn cả Mễ Sở.

Cô ấy từng đau lòng, từng khóc, ở nơi nhiều người như vậy.

2, Cậu lái xe Nhị Nãi thì thôi đi, vậy mà cậu còn làm mẹ hai!

Khi tôi cúp điện thoại của Tô Liệt, Mễ Sở đã ngừng khóc.

Cô ấy chỉ ôm chai rượu lẳng lẳng uống, tôi nói, “Thật ra Tô Liệt đã sớm biết chuyện này.”

Cô ấy quay đầu nhìn tôi, ánh mắt sắc bén giống như thanh kiếm, cô ấy nói, “Cậu cũng đã sớm biết rồi?”

Tôi lắc đầu, “Mặc kệ cậu có tin hay không, tớ thật sự không biết.” Ánh mắt Mễ Sở mềm mọng hơn, cô ấy nói, “Xin lỗi, Lạc Thi.”

“Không sao.” Tôi giữ chặt tay của Mễ Sở, “Tô Liệt cũng rất khổ sở, cậu ấy muốn nuốt cay đắng che giấu bí mật này không bị cậu phát hiện. Nhưng cậu ấy cũng biết, cuối cùng cậu cũng biết bí mật này.”

Ánh mắt của Mễ Sở tối sầm, cô ấy nói, “Lạc Thi, cậu biết không, trước kia nhìn thấy Trịnh Ngọc Ti và người phụ nữ khác sống chung, tớ cảm thấy không liên quan đến tớ, nhưng mà khi thấy Tô Liệt... Tớ thấy không thể nào không buồn. Cậu ấy là bạn tốt nhất của tớ, cậu nói xem... sao cậu ấy lại ở cùng với cha tớ.”

Mễ Sở nói năng lộn xộn, “Không, không, tớ không thể nào chấp nhận được, tớ không thể nào chấp nhận được.”

Tôi thờ dãi, “Rất nhiều chuyện, quan trọng là quá trình được tiến hành tuần tự. Đêm nay cậu ở nhà của tớ đi, dù sao cậu trở về cũng suy nghĩ lung tung.”

Ngày đó, tôi và Mễ Sở đi dạo một lát thì trở về.

Nằm trong căn phòng nhỏ của tôi, kéo rèm lên, tất cả đều tối, thỉnh thoảng có ánh sáng mờ ảo tiến vào trong khe hở giữa rèm cửa.

Tôi và Mễ Sở nằm nói chuyện phiếm, nói chuyện thời trung học của chúng tôi, tán gẫu về những chuyện chúng tôi gặp được, quãng thời gian mà chúng tôi trải qua. Bất tri bất giác, cũng chậm chậm ngủ thiếp đi.

Tôi cảm thấy, đã rất lâu rồi tôi chưa có giấc ngủ an tâm như vậy, giống như tất cả gánh nặng đều bỏ qua, thoải mái vui vẻ ra đi.

Cho nên, khi tiếng điện thoại của tôi và Mễ Sở đan xen vang lên, phối hợp với tiếng đập cửa giống như thiên lôi, tôi và Mễ Sở đồng thời nhìn điện thoại, của tôi là Tô Liệt gọi, của Mễ Sở là Thiên Tầm gọi.

Mà lúc tôi mở cửa, nhìn thấy người gõ cửa hận không thể kinh động đến bảo vệ tiểu khu là Tường Ngôn.

Trong nháy mắt, chúng tôi ngăn cách bởi cánh cửa nhìn nhau.

Tôi và Mễ Sở hơi mơ màng, ba người vào phòng khách, Tô Liệt dựa vào bờ aai của Tường Ngôn, Tường Ngôn đưa cô ấy đến sofa, áp ứng nói, “Cô ấy nhất định phải tới nơi này, không biết định nói gì.”

Mà sau khi Mễ Sở nghe thấy lời nói của Tường Ngôn, hai mắt vẫn đục như thủy tinh đột nhiên được lau sạch sẽ, trong suốt. Rõ ràng, cô ấy nhớ đến chuyện xảy ra chiều nay.

Cô ấy ôm bả vai, lạnh lùng đứng ở nơi đó, nhìn chằm chằm Tô Liệt. Thiên tầm kéo Mễ Sở, nói, “Cậu đừng như vậy, Tô Liệt sang đây xin lỗi.”

Mễ Sở cười lạnh một tiếng, Tô Liệt say khướt ngẩng đầu lên, vẻ mặt của cô ấy như say bí tỉ, nhưng đôi mắt lại rõ ràng.

Cô ấy bình tĩnh nhìn Mễ Sở nói, “Tớ nghĩ, tớ nhất định phải nói xin lỗi với cậu.”

Sau khi cô ấy nói xong, liền cúi đầu, hình như rất mệt mỏi. Mễ Sở nghe thấy lời của cô ấy thì cười rộ lên, cô ấy nói, “Tô Liệt, cậu thật sự là người gan dạ, có tinh thần can đảm!”

Nhưng chẳng mấy chốc, cô ấy liền đỏ mặt gào lên, “Cậu lái xe Nhị Nãi (*) thì thôi đi, vậy mà cậu còn làm mẹ hai!”

(*) Là dòng xe Mini Cooper. Mini là thương hiệu ô tô cỡ nhỏ, được sản xuất bởi Tập đoàn ô tô Anh Quốc (British Motor Corporation - BMC) và hiện nay thuộc quyền sở hữu của tập đoàn BMW. Mini được xem là vật đối trọng với chiếc Volkswagen Beetle, chiếc xe rất được yêu thích ở Bắc Mỹ.

Những lời này của Mễ Sở làm tôi và Thiên Tầm sững sờ tại chỗ, không biết làm sao mở miệng. Tôi nhớ lúc Tô Liệt mua xe, Mễ Sở nói đầu tiên, “Volkswagen Beetle tốt, Volkswagen Beetle dễ thương. Tuy rằng là xe Nhị Nãi, nhưng hợp với cô gái trẻ tuổi.”

Tôi vốn tưởng Tô Liệt sẽ không lên tiếng, làm Mễ Sở phát giận thì thôi, nhưng khi Tô Liệt nghe câu đó xong, lại đột nhiên ngẩng đầu tạo ra giông bão. Cô ấy xanh mặt nói, “Mễ Sở, cậu có thể nói tớ sai rồi, có thể nói tớ đê tiện, nhưng không thể nói tớ mẹ hai. Cha cậu đã sớm ly hôn với mẹ cậu rồi, cậu không thể không biết, Trịnh Ngọc Ti đơn thân, ông ấy đơn thân, tớ cũng đơn thân, sao lại nói tớ là mẹ hai!”

Khi Tô Liệt nói lời này, bình tĩnh tự nhiên, giống như cô ấy đang đàm phán trong công việc, gọn gàng dứt khoát. diendanmleequyddonnn

Nhưng mà cô ấy đảo mắt cũng hiểu, nơi này không hợp với công việc, đối mặt với cô ấy không phải là khách hàng, mà là chị em tương thân tương ái của cô ấy.

Cho nên, sau khi cô ấy nói xong. Rõ ràng Mễ Sở không ngờ được Tô Liệt sẽ thẳng thừng phản bác lời của cô ấy, cho nên đứng tại chỗ không biết làm sao mở miệng.

Tô Liệt uể oải đứng lên, đỡ Tường Ngôn nói, “Đưa tôi về.”

Thiên Tầm, Tường Ngôn và Tô Liệt cùng ra khỏi cửa, trước khi Tô Liệt đi về, giống như hạ quyết tâm nói, “Xin lỗi, tớ không muốn làm tổn thương đến cậu, sau khi tớ biết chuyện này, cũng bắt đầu chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất rồi. Mặc dù... sau này có lẽ chúng ta sẽ không thể làm bạn tốt với nhau nữa, tớ cũng không muốn cả đời này cậu hận tớ... Tớ sẽ mau chóng xử lý tốt.”

Tô Liệt nói xong, liền không quay đầu lại đi xuống lầu.

Lúc bọn họ đi xuống lầu, cửa vang lên một tiếng “ầm” khi được Tường ngôn đẩy vào, sau đó, cả căn phòng lâm vào im lặng.

Tôi kéo tay của Mễ Sở, bởi vì mặc áo thun trực tiếp đứng lên mở cửa, nên tay cô ấy hơi lạnh, giống như buổi tối vô bờ.

Mễ Sở run rẩy nắm tay tôi hỏi, “Lạc Thi, có thuốc lá không?”

Tôi gạt đầu, từ trong phòng ngủ lấy thuốc lá mà lần trước cô ấy để ở chỗ này của tôi.

Tối hôm đó, bởi vì Tô Liệt đến nên tôi và Mễ Sở sau nửa đêm vẫn không thể ngủ.

Lần đầu tôi nói với Mễ Sở thân thể của tôi. Tôi đã từng không thể chấp nhận cha mẹ mình không phải là cha mẹ ruột của tôi, cũng giống như bây giờ cô ấy không chấp nhận việc cha mẹ ly dị vậy.

Tôi nói, “Ngay cả tớ cũng cần thời gian dài như thế mới có thể từ từ vượt qua chuyện này, nói chỉ là cậu.”

Ánh mặt trời phát sáng, khi tôi mơ màng nhắm mắt lại, nghe thấy Mễ Sở nói, “Thật ra, tớ biết như vậy không tốt, nhưng mà tớ không thể khống chế được

mình. Lạc Thi, cậu phải biết rằng, Trịnh Ngọc Ti, vị trí của ông ấy trong lòng tớ, trừ là cha ra, ông ấy còn là người đàn ông của mẹ tớ.”

3, Hồ Lô, xin cậu hãy vứt bỏ thiện lương của cậu để ở lại bên cạnh tui tớ đi.

Khi đồng hồ báo thức vang lên, tôi nhẹ nhàng đứng dậy từ ghế sofa, sau đó đến phòng ngủ lấy mền đắp lên người Mễ Sở, sau đó đánh răng rửa mặt, ra khỏi cửa đi làm.

Sau khi tôi uống tách cà phê lấy lại bình tĩnh, nhận được tin nhắn thăm hỏi “Chào buổi sáng” của Hồ Lô trên Q. Tôi nói, “Hửm? Sao cậu thức dậy sớm vậy?”

Hồ Lô trả lời, “Hôm nay, cậu bạn kia thay tớ ra tòa án rồi.”

Tôi sững sốt, đầu ngón tay trên bàn phím, nhưng không gõ được chữ nào.

Cuối cùng, đầu ngón tay của tôi cứ vuốt nhẹ trên bàn phím, gõ ra một câu, “Hồ Lô, cậu đừng suy nghĩ nhiều, tui tớ đều cần cậu.”

Tui tớ đều cần cậu, cho nên cậu đừng làm chuyện điên rồ; tui tớ đều cần cậu, cho nên, cậu nhất định phải ở bên cạnh tui tớ; mất đi cậu, từ nay về sau, tui tớ sẽ không biết làm sao để vui vẻ nữa.

Cho nên, Hồ Lô xin cậu hãy vứt bỏ thiện lương của cậu để ở lại bên cạnh tui tớ đi.

Sáng hôm đó, tôi vừa làm việc, vừa mở một trang web, quả nhiên, vào giữa trưa, trên mạng online xuất hiện tin – phán quyết dành cho người gây họa Diệt Cảnh Thượng.

Khi nhìn thấy tên này, tôi có một phút không phản ứng kịp, gọi Hồ Lô lâu lắm rồi, vậy mà tôi lại quên tên của cậu ấy.

Tôi nhanh chóng lướt qua bản phán quyết, bị cáo Diệt Cảnh Thượng vì chạy xe tốc độ cao trong thành phố, làm cho người đi đường tử vong tại chỗ, hành vi này cấu thành tội gây ra tai nạn giao thông. Căn cứ vào quy định của pháp luật, tuyên án bị cáo tội tù ba năm, tịch thu bằng lái xe cả đời.

Tôi gọi Hồ Lô ở trên Q, “Kết quả còn chưa tệ lắm, ba năm, chờ cậu ấy ra tù, cậu bảo cha cậu đưa tiền cho cậu ấy học nghề, nhất định sẽ không trì hoãn cả đời này của cậu ấy.”

Hồ Lô trả lời một chữ, “Ừm.”

Vào giữa trưa, Mễ Sở rời giường gọi điện thoại cho tôi, nói là Trịnh Ngọc Ti gọi điện cho cô ấy, nội dung đơn giản là khi quen biết Tô Liệt, quả thật không biết là con gái của ông ấy, cuối cùng lại thờ dài một tiếng, hàm ý không rõ ràng.

Mễ Sở nói định trở về trường an tĩnh một thời gian. Tôi nói như vậy cũng được, sau đó thuận tiện thông báo phán quyết của Hồ Lô.

Mễ Sở nói, “Bây giờ chỉ cần mọi người bình an là tốt rồi.”

Đã trải qua hàng loạt chuyện thế này, dường như Mễ Sở cũng hiện ra nét ưu thương mà trước nay chưa từng có.

Tôi gật đầu.

Sau khi cúp điện thoại của Mễ Sở, tôi lại nhận được điện thoại của Mễ Sở, cô ấy nói, “Lạc Thi...”

Sau khi Tô Liệt kêu tên của tôi thì im lặng thời gian dài, tôi hỏi cô ấy sao thế, cô ấy nói buổi trưa ra ngồi một lát.

Ở quán cà phê Thượng Đảo trên lầu công ty, xa xa tôi nhìn thấy Tô Liệt ngồi cạnh cửa sổ, cả người cô ấy tỏa sáng có chút không chân thật, cô ấy ngồi thẳng tắp, giống như một bức phác họa yên tĩnh.

Tôi đi qua, cô ấy nở nụ cười với tôi. Đáy mắt có quầng thâm nhàn nhạt, có thể thấy tôi qua cô ấy cũng một đêm không ngủ.

Cô ấy hỏi, “Ăn gì?” Tôi tùy tiện gọi món ăn rồi đi thẳng vào vấn đề, tôi nói, “Sao cậu không đi làm?”

“Tớ từ chức rồi.” Tô Liệt khuấy ly cà phê trước mặt, nhàn nhạt nói.

Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy, “Có ý gì?”

“Lạc Thi...” Tô Liệt ngẩng đầu nhìn tôi. “Tớ nghĩ... tớ phải rời khỏi thành phố C.”

Tôi Liệt mang đến tin tức này cho tôi như một quả bom, lỗ tai của tôi nổ tan thành mây khói.

Tôi nói, “Tô Liệt, cậu biết cậu đang nói gì không?”

Tô Liệt khẽ cười, lúm đồng tiền trên má thật sâu, lộ ra vẻ dịu dàng. Cô ấy nói, “Thật ra quyết định này vẫn luôn tồn tại trong lòng tớ, chỉ là bởi vì nơi này có các cậu, cho nên tớ vẫn ở lại nơi này.”

Tôi hỏi, “VẬt cậu muốn đi đâu? Cậu ở đây dốc sức làm nên tất cả, cậu cam lòng buông bỏ sao? Rồi khỏi có nghĩa là bắt đầu từ con số 0, cậu có hiểu không?”

Tôi quỳnh lên, buột miệng nói, “Giống như cậu nói, cha và mẹ của Mễ Sở đã ly hôn, cậu căn bản không phải là kẻ thứ ba.”

Tôi không biết Mễ Sở nghe câu nói này của tôi xong có hận chết tôi không, nhưng mà, lúc này, tôi cố gắng giữ Tô Liệt ở lại, người này là bạn, là chị em, là người quan trọng của tôi trong cuộc đời này.

Tôi mù quáng sùng bái mỗi bước đi của cô ấy, tin tưởng mỗi quyết định cô ấy làm.

Nhưng mà việc này, tôi không thể nào chấp nhận.

Tô Liệt cung chiêu nhìn tôi, giống như nhìn đứa em gái nhỏ của mình, cô ấy nói, “Lạc Thi, cậu đừng lo lắng, nghe tớ từ từ nói.”

Buổi trưa ngày đó, Tô Liệt kể tôi nghe câu chuyện giữa cô ấy và Trịnh Ngọc Ti, cũng là cha của Mễ Sở.

Cô ấy nói, “Đơn giản là câu chuyện giữa một thương nhân cô đơn cùng một cô gái mới ra ngoài xã hội. Ông ấy lưu luyến tuổi trẻ của tớ, ham mê sự điếm tĩnh của tớ, nhưng mà, ông ấy là người xuất hiện ở thời điểm tớ khó khăn nhất, cho nên ông ấy chiếm giữ một vị trí trong lòng tớ...”

Cô ấy ví dụ, “Giống như lúc trước khi cậu ở trường trung học Thực Nghiệm không được mọi người hoan nghênh, Lục Tề Minh dẫn cậu vào thế giới khác. Lúc đó ông ấy cũng như vậy, tớ tuyệt vọng đối với cuộc sống, toàn thân cảm thấy rét lạnh, là ông ấy dẫn tớ đi theo ánh mặt trời, cho tớ ấm áp. Vì thế, từ đó về sau, tớ liền ghi nhớ ông ấy ở trong lòng.”

Cô ấy nói, “Thật ra, tớ có ở cùng với ông ấy hay không đều được cả. Mấy năm như thế rồi, hai người vẫn mơ hồ bất định, nếu không thì vào khoảng thời gian trước tớ cũng không mới bước vào nhà của ông ấy. Tớ cảm thấy, ông ấy đối với tớ có ý nghĩa rất lớn nhưng không phải người tớ yêu, mà là không thể thiếu, là người có thể làm đầy lòng tớ kiên định. Ít nhất...” Tô Liệt dùng tay vẽ một vòng tròn ở trên bàn, “Là ở thành phố này.”

“Vậy tại sao cậu rời khỏi?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì tớ chán ghét cuộc sống thế này, tớ cũng muốn tìm một bạn trai lý tưởng, cậu hiểu không?” Tô Liệt nhìn tôi, ánh mắt trong suốt, không có bất kỳ âm thầm nào, tôi tin lời của cô ấy.

Ngược lại cô ấy cười khò nói, “Người duy nhất tớ cảm thấy hổ thẹn chính là Mễ Sở, tớ hi vọng tớ đi rồi, cậu ấy có thể tha thứ cho tớ.”

Tôi nói, “Có thể mà.”

Tô Liệt bảo tôi giữ bí mật chuyện rời khỏi với Mễ Sở.

Cô ấy nói mấy ngày nay bàn giao công việc, sau đó chuyển nhà và xe, lúc chia tay sẽ mời chúng tôi ăn cơm. Cô ấy hiểu nỗi lúng túng giữa tôi và Lục Tề Minh, tôi cũng từng nói với cô ấy, gặp nhau không bằng không gặp.

Mấy ngày nay, sau khi tôi tan làm liền ở bên cạnh Tô Liệt, tôi chưa từng sợ một người rời khỏi như thế. Trương Ngôn nói, “Cô sợ cô ấy đi rồi tôi sẽ ngược đãi cô chứ gì.”

Tôi nói, “Anh nghĩ hay quá.” Tôi cảm thấy tôi đối với thái độ của Trương Ngôn đã bắt đầu dần dần thay đổi, từ bị anh ấy làm ghen không nói nên lời, đến thỉnh thoảng có thể nói hai câu, nhưng vẫn bị ghen như trước, rồi sẽ kiêu ngạo nói vài câu, cuối cùng như bây giờ, cũng mặt không đỏ tim không đập nhanh, không biết xấu hổ tiếp tục tấn công.

Mà gần đây tâm tình của Trương Ngôn không tệ, nghe Tô Liệt nói, hình như bạn gái trước của anh ấy có chút thay đổi thái độ. d d l q đ

Tôi hỏi Tô Liệt sau này định đi đâu. Tô Liệt cười nói, “Về quê phát triển, hoặc là lang thang đi khắp nơi, dù sao vẫn luôn muốn đi Tây Tạng, bây giờ đúng lúc đang rảnh.”

Tôi nói, “Cậu không thích hợp với Tây Tạng.” Tô Liệt hỏi tại sao.

“Bởi vì cậu xinh đẹp, cho dù là Tây Tạng hay là nơi lang thang khác, những nơi này đều chọn khách du lịch nữ, mà không phải là cậu.”

Tô Liệt nói, “Không nhất định thế. Sao cậu cảm thấy tớ không có phong cách của người lưu lạc?”

Một tuần trừ làm việc ra, thì tôi bên cạnh Tô Liệt năm ngày, cùng Mễ Sở đi ăn cơm.

Hình như Mễ Sở tốt hơn trước nhiều, cô ấy nói, “Tớ có chút tha thứ cho Tô Liệt rồi.”

Tôi chu mỏ muốn nói với cô ấy, ngày mai Tô Liệt phải lên xe, nhưng mà lời nói đã đồng ý với Tô Liệt vang bên tai, tôi chỉ rầu rĩ không vui đăm miếng bít tết trước mặt.

Tôi biết tính tình của Mễ Sở, có một số người, cô ấy thà rằng không gặp lại, cũng không cần lúng túng. Cô ấy nói, cô ấy sẽ khéo léo ứng phó tất cả mọi

chuyện, chỉ riêng sẽ không tiếc vì bạn bè

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Sẽ Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10-2

Edit: Tịnh Hào

4, Trên đời này, điều làm người ta hối hận nhất, trừ gặp gỡ ra, chính là tình cảm.

Chủ nhật, tôi thức dậy vô cùng sớm, bởi vì chuyến bay của Tô Liệt vào 9 giờ sáng.

Nhưng mà khi tôi đánh răng, di động lại hiện ra một tin nhắn, là Tô Liệt, “Tạm biệt, Lạc Thi.”

Đúng lúc tôi xem tin nhắn còn chưa kịp phản ứng, điện thoại của Mễ Sở gọi tới.

Cô ấy nói, “Lạc Thi, Tô Liệt đi đâu? Tại sao cậu ấy lại gửi tin nhắn như thế cho tớ?!”

Miệng tôi đầy bọt, ngơ ngơ hỏi, “Tin nhắn gì?”

“Tạm biệt là có ý gì? Vậy mà cậu ấy lại nói với tớ, tạm biệt, Mễ Sở!”

Tôi gọi điện thoại cho Tô Liệt lần nữa thì đã ở trong trạng thái tắt máy. Tôi gọi cho Tường Ngôn, nói, “Tô Liệt đâu?”

Giọng nói của Tường Ngôn giống như chưa tỉnh ngủ, mơ màng hỏi tôi mấy giờ.

Tôi nói, “Tám giờ.”

Tường Ngôn nói, “Ồ, chắc cô ấy đã đi rồi, 7 giờ 50 phút cô ấy bay rồi.”

“Cái gì, rõ ràng cậu ấy nói với tôi là chín giờ máy bay bay...” Tôi thét to.

Nhưng mà, sao tôi lại quên, Tô Liệt là một người sợ chia ly với người khác, làm sao cô ấy có thể nói giờ chính xác cho tôi biết?!

Tôi nói với Mễ Sở chuyện Tô Liệt rời khỏi, Mễ Sở kích động la lên, “Sao cậu không nói cho tớ biết?”

Tôi tròn mắt, “Nói sớm cho cậu biết có lợi gì, cậu cũng đâu nhìn thái độ của cậu đối với Tô Liệt.”

Mễ Sở thì thầm nói, “Tớ cho rằng cậu ấy có thể rộng lượng cho tớ suy nghĩ cẩn thận.”

Tôi nói, “Vậy bây giờ cậu hiểu rồi chứ?”

Mễ Sở nói, “Cậu nói thế tớ còn không hiểu sao? Tớ cảm thấy tớ không thể nào mất đi người bạn này.”

Tôi nói, “Mễ Sở, trên đời này, điều làm người ta hối hận nhất, trừ gặp gỡ ra, chính là tình cảm.”

Ra khỏi cửa đi chung với nhau.

Mễ Sở quyết định gọi điện thoại cho Trịnh Ngọc Tì, cô ấy nói, “Sao cha để Tô Liệt đi?” Tôi không biết bên kia cha Mễ Sở nói gì, nhưng mà trong phút chốc tôi thấy Mễ Sở suy sụp buông điện thoại xuống.

Cô ấy nói, “Trịnh Ngọc Tì nói, ông ấy vì Tô Liệt tốt, tuổi của cậu ấy vừa hợp, cuộc sống càng phù hợp hơn.”

Tôi nói, “Thật ra cha cậu đối xử với cậu cũng không xấu lắm, sự thấu hiểu này, vượt xa Thiên Tầm rồi.”

Thiên Tầm đang vui đùa vào bộ sách tâm lý học ngẩng đầu vẫy tay nói, “Muốn đi thì để cậu ấy đi đi, cậu ấy nhớ chúng ta, sẽ trở về.”

Tô Liệt rời khỏi, Hồ Lô u sầu, chỉ còn lại ba người tôi, Mễ Sở và Thiên Tầm, làm sao cũng không có tinh thần, cho nên bình thường ít tụ tập, thỉnh thoảng chủ nhật sẽ ngồi cùng nhau, ngồi xuống thì tới cả chiều tối. Nhớ đến ngày trước Tô Liệt lấy tay kẹp điều thuốc, tao nhả ngòi ở chỗ này xoi mói gang sơn, thì cảm thấy vô cùng thương cảm.

Mà điều tôi không ngờ đến, sau nhiều chuyện rối rắm xảy ra, vốn nên là cuộc sống bình yên, lại đột nhiên có chuyện cực kỳ nguy hiểm ào tới.

Một ngày sáng sớm tinh mơ, tôi vừa vào văn phòng làm việc, thì nghe thấy đồng nghiệp trong văn phòng sốt ruột thảo luận, “Này, có nghe nói chưa, con trai của chủ nhiệm Thị đâm chết người không phải đang bị giam trong tù sao? Nghe nói dùng “kim thiên thoát xác”, người đi ngồi tù không phải là con của ông ấy.” “Haizz, mấy năm nay, có tiền có thể bắt quý mà.” “Các cô nói xem, chuyện như vậy không có người quản sao?”...

Tôi vừa đến chỗ của mình vừa không yên tâm hỏi, “Các cô lấy tin tức đâu ra vậy?”

“Ồ, vừa mới thấy trên mạng.” Đồng nghiệp chỉ cho tôi một diễn đàn nào đấy trên màn hình máy tính.

Tôi nhanh chóng đi đến chỗ mình mở máy tính lên, trước mắt bị choáng váng.

Thời đại internet phát triển, tất cả mọi chuyện đều giống như mọc cánh truyền khắp cả thành phố trong 10 phút, thậm chí cả nước, toàn bộ thế giới.

Tôi cảm đi động đi vào nhà vệ sinh, tôi gọi điện thoại cho Hồ Lô, sau một tiếng vừa vang, Hồ Lô đã nhận, tôi nói, “Hồ Lô, cậu có biết tin tức trên mạng không?”

Hồ Lô bình tĩnh “ừm” một tiếng. Tôi nói, “Sao bây giờ? Cha cậu có nghĩ ra cách không?”

Hồ Lô nói, “Có lẽ không có cách rồi.”

“Có ý gì?” Tôi hỏi Hồ Lô.

Dường như Hồ Lô đã rất buồn mà thành đáng về này, nói chuyện vô cùng bình thản, cậu ấy nói, “Thời gian trước, khi cha tớ tìm người thế thân cho tớ, buổi tớ đến phòng khách uống nước, đi qua phòng ngủ của họ, chợt nghe ông ấy đang nói chuyện với mẹ, gần đây trong thành phố đang điều tra ông ấy. Mà bây giờ tớ xảy ra chuyện như thế, ông ấy khó quá hóa liễu, nếu như có thể thành công, ít nhất có thể bảo đảm sự an toàn cho tớ và mẹ tớ, nếu như không thành, e rằng nhà tớ sẽ tan gia bại sản.”

Hồ Lô thấp giọng kể lại, làm đáy lòng tôi sinh ra sự sợ hãi.

Tôi hỏi, “Chuyện của chú nghiêm trọng không?”

Hồ Lô thở dài, “Cậu cảm thấy thế nào? Từng sản nghiệp trong thành, đều có đầu tư của ông ấy ở phía sau, hơn nữa nhà của tớ không ít người quen dưới sự chiếu cố của ông ấy mà vào từng ngành nghề buôn bán. Mực nước này quá sâu rồi.”

“Hồ Lô...” Tôi gọi tên của cậu ấy, nhưng không nói nên lời.

Sau khi Tô Liệt rời khỏi, tôi cảm thấy tôi chợt trở nên yếu đuối, giây phút này, tôi sợ tôi mở miệng, sẽ nghẹn ngào.

“Không sao...” Hồ Lô an ủi tôi nói, trong giọng nói của cậu ấy mang ý thân nhiên, cậu ấy nói, “Chuyện này nếu đến bước này cũng tốt rồi, dù sao tớ đã ngày đêm bất an, chờ ngày hôm nay thật lâu rồi.”

Sau khi cúp điện thoại của Hồ Lô, tôi lại nhận được điện thoại của Mễ Sở và Thiên Tầm.

Tôi cảm thấy mấy ngày nay mọi người giống như là con thú bị nhốt trong cái lồng, chỉ cần có biến động nhỏ, thì sẽ bùng tính giặc, bất cứ lúc nào cũng hoảng hốt sợ hãi đủ thứ lạ lùng và tai họa mà Thượng Đế ban đến cho chúng tôi.

Chúng tôi yên lặng nhìn tun tức truyền đi trên mạng, giống như tội phạm bị tuyên án tử hình.

Mãi đến chiều hôm đó, Hồ Lô gọi điện thoại cho tôi nói, “Lạc Thi, tớ nghe tiếng còi cảnh sát vang ở lầu dưới, sau này tớ... có lẽ không thể gọi điện thoại cho cậu rồi... Cũng không thể nhìn cậu và Lục Tề Minh hạnh phúc nữa rồi...”

Tôi vụt đứng dậy, tôi nói. “Hồ Lô, cậu chờ, tớ đến tiễn cậu, tớ đến tiễn cậu.” Tôi không quan tâm đồng nghiệp trong văn phòng nhìn tôi với ánh mắt khác thường, liền lập tức xông xuống lầu.

Tôi vừa chạy, nước mắt vừa rơi.

Đã rất lâu rồi tôi không khóc, lúc trước tôi cảm thấy mình khóc vì Lục Tề Minh nhiều lắm, cho nên, khi Mễ Sở và Tô Liệt âm ỉ, tôi cố gắng khuyên nhủ, nhưng không khóc, khi Tô Liệt đi, tôi giả vờ lạnh nhạt, cũng không khóc. Nhưng khi Hồ Lô nói e rằng sau này sẽ không thể nhìn thấy tôi nữa, nước mắt tôi như mưa to, giàn giụa rơi xuống.

Hồ Lô, cậu biết không? Nếu Lục Tề Minh là toàn bộ thanh xuân của tớ, thì cậu chính là đủ mọi màu sắc, không có cậu, thanh xuân của tớ sẽ không có màu gì cả.

Cho nên, ông trời, xin để Hồ Lô ở lại, ở lại.

Khi tôi chạy tới tiểu khu của Hồ Lô, đám người ở cửa còn chưa về hết, bộ dạng bàn tán xôn xao của bọn họ rõ ràng chứng minh người đã đi mất rồi.

Tôi đứng ở cửa nhà Hồ Lô, toàn thân vô lực, cuối cùng ngồi xồm xuống bậc thang có gió mùa thu ùa vào, nghẹn ngào khóc rống.

Gió thổi loạn tóc của tôi, thổi rớt mũ của tôi, nhưng mà, tất cả đều không quan trọng, trên đời này, còn có gì quan trọng bằng mắt đi người bạn tốt nhất chứ?

5, Các cậu ấy đều trưởng thành rồi, các cậu ấy đang ở đâu, mỗi người chúng tôi đều theo đuổi chân trời riêng

Đúng lúc tôi bị thương buồn bã, bờ vai tôi được người khác nhẹ nhàng chạm vào, tôi ngẩng đầu, ngược với ánh sáng, vậy mà tôi lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc của Lục Tề Minh.

Trong tay của anh cầm khăn giấy, nói, “Cho cậu.”

Trong khoảnh khắc đó, mặc kệ bao nhiêu người khinh thường tôi, hận tôi không tốt, tôi đều cảm thấy như trở về lúc chúng tôi ở bên cạnh nhau hồi đại học.

Có một khoảng thời gian, tôi vô cùng sùng bái một câu, “Ba cách để phụ nữ uy hiếp đàn ông chính là, một khóc hai nháo ba thất cổ.”

Vì thế, tôi ở trước mặt Lục Tề Minh khóc rất nhiều lần. Mỗi lần chỉ cần anh hơi không theo ý tôi, tôi liền chu mỏ, làm nước mắt rơi xuống. Mà mỗi lần anh đều ngoan ngoãn thỏa hiệp, lấy khăn giấy lau mắt cho tôi. Đúng vậy, đó là anh trực tiếp lau mắt cho tôi, mà không phải giống như bây giờ nói, cho cậu.

Cho nên, chớp mắt, tôi giống như tỉnh lại từ trong cõi mộng, đứng lên. Bởi vì ngồi xồm quá lâu, cho nên tôi hơi choáng váng, nhưng vẫn không thể ngăn cản tôi nhìn thấy gương mặt của Jang Nara ở bên cạnh anh.

Tôi cảm thấy Jang Nara càng ngày càng xinh đẹp, xem ra yêu đương thật sự là mỹ phẩm tốt nhất của con gái.

Tôi khăn nhận lấy khăn giấy của Lục Tề Minh, chỉ không đếm xỉa tới quay người rời đi.

Sau khi đi rất xa, tôi đột nhiên nhớ đến trên người tôi vẫn còn bản thiết kế mà anh tặng tôi, tôi vẫn luôn tìm cơ hội để trả anh.

Nhưng mà tôi mệt mỏi quay lại, mệt mỏi nhìn thấy anh và Jang Nara, để lần sau đi. Tôi đưa tay ngăn xe taxi đi ngang qua.

Nhưng mà khi taxi dừng lại, xuyên qua kính cửa xe tôi lại nhìn thấy Mễ Sở và Thiên Tầm, có lẽ các cô ấy cũng đến tiền Hồ Lô. Mễ Sở hỏi tôi, “Hồ Lô đi rồi?”

Tôi ngồi trên xe gật đầu. Mễ Sở nói đến quán Thời Quang với tài xế, cả đường đều im lặng.

Trong quán Thời Quang, Mễ Sở vừa ngồi xuống đã châm điếu thuốc, tôi cũng thuận theo châm một điếu. Mễ Sở nói, “Tớ đã đi hỏi thăm rồi, Hồ Lô và cha mẹ của Hồ Lô đều bị mang đi rồi. Nghe nói lần điều tra này rất lợi hại, tra ra hết của cải thân thích của Hồ Lô. Trịnh Ngọc Ti nói, khả năng lật chuyển tình thế cực kỳ nhỏ, trừ khi mọi người đối chọi với chính phủ. Trịnh Ngọc Ti còn nói, chuyện của Hồ Lô, hình như cảnh sát đã nắm giữ chứng cứ rất hữu lực.”

Thiên Tầm bình tĩnh nói, “Tớ cảm thấy chuyện gần đây có chút sâu xa khó hiểu.” Cô ấy tiến đến trước bàn phân tích, “Các cậu nhìn xem, chuyện Hồ Lô tìm người gánh tội thay, chỉ nói với mấy người chúng ta, vốn chuyện đã bình ổn được một tuần rồi, tại sao lại đột nhiên bị lật lên?”

Tôi và Mễ Sở đứng thẳng, nhìn thẳng vào Thiên Tầm, “Ý của cậu là, có người ở sau lưng giờ trò?”

Thiên Tầm nói, “Không phải không có khả năng. Tớ không thấy Hồ Lô là người nhiều chuyện khắp nơi, huống chi, bạn bè của cậu ấy chỉ có chúng ta.”

“Mẹ! Là Jang Nara!” Mễ Sở đột nhiên cảm phẫn, “Nhất định là Jang Nara! Lần trước khi Hồ Lô nói chuyện này, đều là người một nhà ở đó, chỉ có Jang Nara là không quen với chúng ta!”

Tôi bình tĩnh kéo Mễ Sở, nói, “Trước tiên cậu đừng kích động, chưa hẳn là Jang Nara. Cô ta thích Lục Tề Minh như vậy, dám mạo hiểm đối địch với Lục Tề Minh sao, không giống với người đi báo án chút nào.”

Thiên Tầm gật đầu với tôi, “Ừm, cậu phân tích cũng có lý.”

Sau đó Thiên Tầm quay đầu nói với Mễ Sở, “Mễ Sở, cậu về đi báo cha cậu điều tra một phen, trong tay cảnh sát đang nắm giữ chứng cứ hữu lực là cái gì.”

Mễ Sở gật đầu.

Khi tôi trở về văn phòng làm việc, đã là một tiếng trời qua.

Đường Lâm Lâm đi đến trước mặt tôi, quan tâm hỏi, “Lạc Thi, cậu không sao chứ?” Tôi lắc đầu.

Cô ấy lại cắn môi hỏi, “Hồ Lô sao rồi?”

“Đã bị cảnh sát dẫn đi, e rằng...” Vừa nói được một nửa, tôi liền nghẹn ngào, cúi đầu che nước mắt dâng lên nơi hốc mắt, “E rằng lành ít dữ nhiều.”

Đường Lâm Lâm bình tĩnh, thờ dài nói, “Cho dù vậy, cũng không quá ba năm. Huống chi, bây giờ còn chưa định, còn có chút hy vọng.”

Tôi gật đầu. Cô ấy nói, “Tuồng Ngôn gọi cậu đến văn phòng của anh ấy.”

Tôi cho rằng Tuồng Ngôn sẽ trách phạt sự lơ đãng của tôi gần đây, ai biết sau khi tôi đi vào, anh ấy lại mở miệng trước, “Cô cần xin nghỉ không?”

Tôi ngẩng đầu chậm chạp nhìn anh ấy, không hiểu anh ấy có ý gì. Là muốn từ chức tôi sao?

Tuồng Ngôn nói, “Tôi biết, gần đây xảy ra rất nhiều việc, nếu như tôi là cô, cũng sẽ ở trạng thái không tốt. Tôi không muốn nhìn cô mỗi ngày đều mệt mỏi đi làm, cô muốn nghỉ thì nói với tôi một tiếng, hoặc là...” Anh ấy khựng lại, “Nếu cần giúp đỡ, cũng có thể nói với tôi một tiếng.”

Hiếm khi tôi thấy gương mặt chân thành của anh ấy, cảm thấy vô cùng cảm động.

Tuy rằng trước mắt tôi không biết tôi có việc gì cần anh ấy giúp, nhưng vẫn chân thành nói với anh ấy, “Cảm ơn Tuồng tổng.”

Tôi biết, trong lúc gian nan, có thể có một người đưa tay sưởi ấm bạn trong ngày tuyết, đây là chuyện hiếm có được.

Khi tôi đi ra văn phòng của Tuồng Ngôn, tôi kiêu ngạo nghĩ tới, tuy rằng Tô Liệt rời đi, có lẽ Hồ Lô phải ở tù, tôi thất tình, nhưng mà, chuyện tôi cảm thấy vui vẻ nhất, chính là mấy năm gian khổ thế này, chúng tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện bỏ rơi lẫn nhau.

Cho dù xảy ra chuyện gì, chúng tôi không vì tai vạ đến nơi mà chùn mắt, không thấy người gặp nguy mà bỏ trốn, không châm đầu vào lửa, không khoanh tay đứng nhìn.

Ngược lại, chúng tôi vẫn tương thân tương ái, chúng tôi lo lắng cho nhau, chúng tôi tin tưởng yêu thương nhau.

Nếu có người hỏi của cải lớn nhất của tôi là gì.

Tôi nhất định không chút do dự nói cho họ biết, là nhóm bạn tốt của tôi.

Họ dạy tôi cách lãng quên khi bị thất tình, phải kiên cường trong lúc cô đơn. Họ nói với tôi mặc kệ trước mắt có bụi gai như thế nào, họ đều hộ tống bảo vệ tôi.

Nhưng mà bây giờ, điều tôi buồn nhất là, khi nghe bài “Những đóa hoa ấy” của Phác Thụ, tôi lại ưu thương đến vậy.

“Tiếng cười đó làm tôi nhớ đến những đóa hoa đó của tôi, trong từng góc nhỏ của cuộc đời lằng lằng nở rộ vì tôi, tôi đã từng nghĩ rằng mình sẽ ở mãi bên cạnh nhau, nhưng hôm nay chúng tôi lại chia ly trong biển người mênh mông, các cậu ấy đều trưởng thành rồi, các cậu ấy đang ở đâu, mỗi người chúng tôi đều theo đuổi chân trời riêng...”

Buổi chiều tan tằm, Mễ Sở gọi điện thoại cho tôi, Trịnh Ngọc Ti đã giúp cô ấy tìm ra chứng cứ.

Tôi không ăn cơm, lập tức chạy vào trong nhà, khi tôi và Mễ Sở, Thiên Tầm cùng nhau ngồi trước máy tính, sau khi Mễ Sở mở hộp thư, quả thật có một email tới. Tôi run rẩy bắt đầu click vào, là một đoạn ghi âm, tôi tải xuống, nhấn “phát”.

Vì thế, bên trong xuất hiện giọng nói quen thuộc của Hồ Lô, là ngày đó ở Thời Quang cậu ấy nói chuyện với chúng tôi, cậu ấy nói “Cha tớ đã tìm người giúp tớ gánh tội, ngày ra tòa án, sẽ đề cậu ta đi thay tớ...”

Tôi, Mễ Sở, Thiên Tầm, ba người sững sờ ở trong phòng. Tôi tức giận đến tay run lên.

Thiên Tầm kinh ngạc nói, “Tớ không đoán sai, quả nhiên chứng cứ là đoạn nói chuyện của Hồ Lô...”

Mễ Sở lập tức chửi ầm lên, “Mẹ! Nếu như không phải là Jang Nara, Mễ Sở tớ sẽ quỳ gối trước mặt cô ta khấu đầu 100 lần!”

Nói xong, cô ấy lấy điện thoại từ trong túi ra, mắng, “Lần này tớ có chết cũng không bỏ qua cho cô ta! Tớ nói với các cậu, tớ tìm người giết chết cô ta!”

Nói xong cô ấy bắt đầu gọi điện cho bạn trai trước, sau đó gào lên trong điện thoại, “Anh đừng có nói chuyện tào lao với tôi, bây giờ tôi chỉ hỏi chuyện lần trước hỏi anh, cô gái đi mướn phòng với anh ở trên QQ có phải là Jang Nara không?”

Đầu bên kia ập a ập ứng, nháy mắt Mễ Sở nổi giận, cô ấy nói, “Tôi nói cho anh biết, phía bên tôi có người mất mạng, anh lãng tránh vấn đề này lần nữa, có tin bây giờ tôi lấy dao phanh thây cả nhà anh không!”

Cuối cùng, Mễ Sở nói, “Một lát anh đến cửa Thời Quang.” Nói xong thì cúp điện thoại.

Sau khi Mễ Sở cúp điện thoại, dám chắc gật đầu với chúng tôi, “Bạn trai trước tớ đã nói, quả thật người lần trước nói mướn phòng ở Q là Jang Nara.”

“Nhưng mà khi đó, Jang Nara và Lục Tề Minh đang quen nhau.” Tôi khó tin trừng lớn mắt.

Mễ Sở cười lạnh một tiếng, “Cho nên hôm nay tớ muốn đến xem Lục Tề Minh, cô gái thanh mai trúc mã của cậu ấy, rốt cuộc là mặt hàng gì!”

Nói xong, cô ấy liền nắm tay kéo tôi và Thiên Tầm đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Sẽ Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Tịnh Hào

1, Em sống không hạnh phúc, đều tại anh.

Dọc đường, Mễ Sở gọi điện cho Lục Tề Minh, tôi thành thạo nhấn số điện thoại của anh.

Nghĩ tới chiều hôm đó, nhìn thấy phóng viên và đám người dưới lầu nhà Hồ Lô, cảnh tượng anh và Jang Nara nắm tay, cùng với lúc này nghe được cái gọi là “chứng cứ” trong máy tính, cả người tôi có một sự lạnh lẽo như bị tuyết bao trùm.

Tôi không biết thanh mai trúc mã hồi thơ ấu đối với một người quan trọng thế nào, tôi chưa từng có, thậm chí ký ức hồi thơ ấu đều rất mơ hồ. Cho nên, tôi vô cùng không hiểu Lục Tề Minh đối với Jang Nara cùng với sự cố chấp thời thơ ấu của bọn họ.

Trong điện thoại, giọng của Lục Tề Minh vẫn không nghe được chút gọn sóng nào, tôi hỏi, “Jang Nara ở bên cạnh cậu?” Anh cúi đầu “ừm” một tiếng.

“Vậy đúng lúc, lát nữa mang cô ta đến đi, tớ có việc tìm cô ta.” Nói xong không chờ anh có bất kỳ phản ứng nào, tôi liền cúp điện thoại.

Tôi nhớ ngày trước, mỗi lần gọi điện thoại cho Lục Tề Minh, tôi đều sẽ để anh cúp trước tôi, có thể nói chuyện không đến nửa tiếng, nhưng có thể kéo vấn đề “ai cúp máy trước” đến nửa tiếng. Chúng tôi cũng không chịu tắt điện thoại, mà cũng không muốn để lại âm thanh máy bận lạnh lẽo cho đối phương.

Khi yêu nhau, chúng tôi lấy hết sức lực muốn sưởi ấm cho đối phương, khi không yêu, chúng tôi ngay cả câu “gặp lại” thừa thãi cũng keo kiệt không muốn nói một câu.

Tôi lạnh nhạt nhìn cảnh vật lướt qua nhanh ngoài cửa sổ, người đi đường, xe cộ, cảm giác lướt qua thế này, thật giống như những năm tháng của chúng tôi trôi đi mất, xa như thế, lại gần như thế.

Trong xe, Mễ Sở và Thiên Tầm ngồi cạnh tôi không nói gì, cũng không có sức nói chuyện.

Lúc tới Thời Quang, bạn trai trước của Mễ Sở - Tiểu Khai đang đứng ở cửa, gương mặt đẹp trai, trong mắt sáng rỡ.

Nếu không phải đoạn đối thoại kia, ở trong lòng tôi cậu ta vẫn không tệ. Nhưng mà đoạn đối thoại kia, thối nát làm tôi ghê tởm, cho nên tôi không chào hỏi với cậu ta, trực tiếp cùng Thiên Tầm đi vào trong Thời Quang.

Mễ Sở và cậu ta đi ở phía sau, cậu ta ân cần thân thiết hỏi xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Mễ Sở xanh mét nói, “Tôi mặc kệ anh và tên tiện nhân kia có hẹn lên giường hay không, dù sao một lát cần anh phải làm chứng, nếu không tối hôm nay tôi sẽ cho anh xem máu tươi ba thước, mặc kệ là máu của ai, tóm lại Mễ Sở tôi nói được là làm được.”

Bạn trai trước của Mễ Sở nghe xong thì im lặng không nói gì.

Tôi nói với ông chủ muốn thuê một phòng, bởi vì tôi sợ một lát nữa sẽ không nhận được mà để tay lên mặt người nào đấy.

Khi Lục Tề Minh và Jang Nara đến, Jang Nara ngẩng đầu nhìn tôi còn rất bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy người bên cạnh tôi, sắc mặt của cô ta liền thay đổi.

Tôi thâm cười lạnh, lần trước diễn cảnh QQ bị trộm không phải rất động lòng người sao, sao thế này mà sợ rồi? Thật sự cho rằng thế giới có tường không bị gió lùa hả?

Lục Tề Minh và Jang Nara tay trong tay, bình tĩnh ngồi ở chỗ kia. Tôi chưa từng cảm thấy mình là một người yếu đuối, giống như bây giờ, nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau, tôi cảm thấy đang kích động tôi, nhưng tôi đều không thể trình diễn tiết mục cãi cọ ầm lên. Ngược lại, tôi vô cùng muốn kích động bọn họ, cũng cho bọn họ bốn chữ - Gian phu dâm phụ.

Tôi mỉm cười nhìn Jang Nara, mở miệng trước, tôi nói, “Giới thiệu một người bạn cho hai người biết.”

Mễ Sở kéo bạn trai trước ở bên cạnh của cô ấy, ngoài cười nhưng trong không cười nói tiếp, “Đây là bạn trai trước của tớ... Ồ, không, tớ nghĩ mọi

người chắc đã biết, anh ta không phải là bạn giường của cô sao?”

Sau đó cô ấy quay đầu nói với Tiểu Khai, “Chào hỏi với bạn giường của anh đi.”

Tiểu Khai nhìn Jang Nara, ngập ngừng nói, “Xin lỗi, tôi... là bị ép.”

Từ đầu đến cuối tôi không nhìn mặt Lục Tề Minh, chỉ mỉm cười như một đóa hoa anh túc nhìn Jang Nara, lúc đầu cô ta còn kinh hoàng, đến sau khi nghe được lời khẳng định của Tiểu Khai thì lạnh nhạt thấy chết không sợ, làm tôi không thể nào không tán thưởng tố chất tâm lý của cô ta.

Cô ta không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ ngồi ở đó không nói lời nào. Trong nháy mắt, phòng bao yên tĩnh lại, dường như có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau.

Cuối cùng, tôi nghe thấy Lục Tề Minh nhẹ nhàng hỏi Jang Nara, cô ta giống như búp bê pha lê, sợ bị kinh động đến vậy. Anh nói, “Em... lừa anh sao?”

Nháy mắt, nước mắt tôi dâng lên nơi hốc mắt.

Đúng vậy, anh không phải đang hỏi tôi, nhưng lại làm tôi khó chịu, bởi vì giọng nói của anh mang theo sự ưu buồn bấp bênh, giống như là đứa trẻ oan ức nhất thế giới.

Jang Nara không nói gì, Lục Tề Minh đứng lên, Jang Nara nhào lên giữ chặt tay anh. Tôi chuẩn bị lau như vậy nước mắt vẫn chưa rơi xuống, nhưng trong khoảnh khắc Jang Nara giữ chặt tay của Lục Tề Minh, nước mắt tôi lại rơi xuống.

Nhưng lời của cô ta lại làm người trong phòng hít khí lạnh, cô ta yên lặng nói, “Tề Minh, em sống không hạnh phúc, đều tại anh. Nhưng mà, em thích anh rất nhiều.”

Lục Tề Minh quay đầu nhìn cô ta, bởi vì tóc của anh che đi đôi mắt, cho nên tôi không biết trong lòng anh là cảm xúc gì, nhưng tôi bị những câu này của Jang Nara làm chấn động rồi.

Cô ta quay đầu nhìn chúng tôi, nở nụ cười. Cô ta kiêu ngạo liếc xéo chúng tôi, nói, “Không phải các cô muốn bắt điểm yếu của tôi sao? Tôi thừa nhận, tôi thích lên giường với người đàn ông khác.”

Tiếp theo, cô ta khiêu khích nhìn tôi, “Lạm Lặc Thi, tôi yêu Lục Tề Minh, tôi nguyện ý vì anh ấy mang thai, bằng lòng phá thai vì anh ấy. Cô có thể chứ?”

Mang thai? Phá thai? Tôi kinh sợ nghe lời của cô ta, trong lòng giống như bị người ta quăng một trái bom, mây đen dày đặc, sụp đổ tất cả.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn Lục Tề Minh tìm sự chứng thực, người đàn ông tôi từng yêu nhất, nụ cười thuần khiết đó, người đàn ông ngủ chung một phòng với tôi sẽ xấu hổ.

Anh vẫn cúi đầu, tôi không thấy rõ nét gọn sóng trong mắt anh. Không biết có phải bị mấy chuyện kích thích trầm bổng nhấp nhô gần đây làm cho quen không, ngay cả trong lòng tôi gào thét, “Lục Tề Minh, dù sao cậu cũng cho tớ một quãng thời gian ấm áp! Tớ theo cậu bốn năm, không có công lao cũng có khổ lao, tại sao cậu không thể nhân từ với tớ một chút?” Nhưng mà ở ngoài mặt, tôi chỉ liếc nhìn Lục Tề Minh, quay đầu không lên tiếng.

Trên đường tới, tôi vẫn luôn cảm giác rằng, mình đã sớm đạt được trình độ tỉnh bơ khi đối mặt với bất cứ tình huống gì.

Cho nên, tôi không sợ Lục Tề Minh, cũng không sợ Jang Nara, lại càng không sợ bọn họ tay nắm tay ở cùng một chỗ. Nhưng mà, nháy mắt ông trời làm tôi phát hiện ra chân tướng.

Lòng tôi có sự không cam lòng vốn có, sau khi nghe tin tức này, giống như nước sông, rả rích không ngừng dâng lên.

Rõ ràng Mễ Sở và Thiên Tầm cũng bị tin tức này làm chấn động, cuối cùng Thiên Tầm bình phục trước, cười nhạo nhìn Jang Nara, “Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, ngoài miệng nói yêu Lục Tề Minh, một lát lại hô mưa gọi gió với người đàn ông khác ở trên giường, đây gọi là yêu của cô sao? Mẹ nó, bót làm dơ bản chữ “yêu” trong sáng này đi!”

Jang Nara nghe Thiên Tầm nói xong, giận quá hóa cười, “Đại tiểu thư các cô có xứng với chữ yêu không?”

Nói xong, cô ta quay đầu kéo chặt tay Lục Tề Minh, ôn nhu nhẹ nhàng, cô ta nói, “Tề Minh, anh ngồi xuống nghe em nói được không?”

2, Có phải Hồ Lô đào mộ tổ tiên nhà cô không, tại sao cô đối xử như thế với cậu ấy?

Jang Nara nhẹ nhàng nói với Lục Tề Minh, lại giống như nói với chúng tôi.

Cô ta nói, “Tề Minh, anh chuyển đi rồi, em mất liên lạc với anh. Anh nói anh viết thư cho em, nhưng một bức thư em cũng không nhận được. Cha không đánh chửi em nữa, anh cũng biết. Năm đó ông ấy dẫn em rời xa chỗ cũ, quả thật tìm được một công việc yên ổn, em biết, ông ấy áy náy với em, bởi vì vết sẹo trên cổ và mặt của em. Ông ấy đang làm ở công trường thi công, thành tựu cũng không tệ, có lúc sẽ vùng tiền cho em đi sắm quần áo. Em cho rằng, ông trời đã thương em, sẽ từ từ chuyển biến tốt đẹp hơn. Mà em, cố gắng học tập, em muốn mình phải mạnh mẽ, sau này có thể nhìn thấy anh. Nhưng mà ngày vui chóng tàn, nửa năm sau, cha em tính xấu không đòi đi uống rượu, sau khi uống xong thì đến công trường thi công, sau đó hụt chân té xuống từ lầu 9.”

Jang Nara bình thản nói những chuyện đó, thật giống như người không liên quan đến chuyện đó chút nào.

Cô ta nói, “Thật ra, trong trường em thường bị bạn học chế giễu, bọn họ bảo em là người quái dị. Nhưng mà em không quan tâm, bởi vì trong lòng em...” Nói xong cô ta chỉ nơi trái tim, “Nơi này có hai người mà em yêu, một là cha, một là anh.” diennndannnleequydonnN~!@

Cô ta nhìn Lục Tề Minh, “Công trường thi công nói cha vì uống rượu mà hụt chân, không liên quan đến bọn họ, bọn họ không muốn bồi thường. Em đau khổ cầu xin người đứng đầu công trường thi công, ông ta cười dâm đãng nói với em, cũng không phải không thể đền bù, chỉ cần...”

Nói tới đây, Jang Nara tạm dừng một lát, ngẩng đầu lên, giống như một cô gái dè dặt cố nén nước mắt xuống.

Dừng một lát, cô ta quay đầu nhìn Lục Tề Minh, “Em theo ông ta, bởi vì em không biết sau này cuộc sống sẽ thế nào, em cần một chỗ dựa. Ông ta đối với em xem như không tệ, chỉ là một năm sau bị vợ ông ta phát hiện, hơn nữa, ông ta cũng muốn đến công trường thành phố khác, ông ta cho em một khoản tiền, muốn em tự đi thuê nhà, tự sống. Thông qua ông ta em biết, từ nay về sau, em sẽ có cuộc sống tự bản. Em và nam sinh khác ở cùng nhau, bọn họ sẽ cho em tiền, em đi bệnh viện tốt nhất, dùng thuốc tốt nhất. Anh Tề Minh, anh xem mặt em, không có sọc rồi.” Jang Nara kéo tay Lục Tề Minh lắc lắc, giống như một cô bé vùi vẹo.

Chúng tôi, những người đến đối chất, cuối cùng, trở thành người xem trò tình cảm của Jang Nara và Lục Tề Minh.

Cô ta nói, “Anh Tề Minh, em biết anh thích Lâm Lạc Thi, cũng biết mình không xứng với anh, xin lỗi. Chúng ta chia tay đi! Có thể ở cùng anh khoảng thời gian này, em đã rất vui rồi.”

Lục Tề Minh không nói gì, nhưng trong mắt anh lộ ra vẻ đau lòng, có thể thấy rất rõ ràng.

Cuối cùng, Mễ Sở không kiên nhẫn cắt ngang bọn họ, “Jang Nara, Lục Tề Minh, hai người chia tay thì chia tay, yêu nhau thì yêu nhau, tôi chỉ hỏi cô, có phải Hồ Lô đào mộ tổ tiên nhà cô không, tại sao cô đối xử như thế với cậu ấy?”

Jang Nara vô tội nhìn Mễ Sở, “Tôi làm sao?”

Nói xong, Mễ Sở mở máy tính phòng thuê, phát “chứng cứ” trong hộp thư của tôi.

Jang Nara nghe xong mở to hai mắt lắc đầu, cô ta nói, “Không phải tôi, không phải tôi, sao tôi có thể ghi âm cái này?”

Bởi vì lúc nãy khóc, đôi mắt cô ta đỏ hoe, cô ta lắc đầu, giống như con thỏ nhỏ vô tội. Tuy Lục Tề Minh vẫn không nói gì, nhưng đến thời khắc máu chốt vẫn đứng ra bảo vệ Jang Nara, anh nói, “Tớ hiểu Nara, sẽ không phải là cô ấy.”

Sau đó anh lại bình thản nói, “Hồ Lô là anh em tốt của tớ.”

Màn đối chất đó, cuối cùng trở nên tẻ nhạt, vô vị, chúng tôi giải tán.

Chúng tôi giống như chờ đợi ngày tận thế, bắt đầu chờ đợi việc mới xảy ra, chờ tin tức của cha Hồ Lô.

Chỉ cần ông ấy bình an vô sự, Hồ Lô sẽ không sao. Nhưng mà, chúng tôi cũng biết, hy vọng thế này gần như xa vời.

Thiên Tầm hơn tôi và Mễ Sở một khóa, cho nên phải đi thực tập. Cô ấy nói ở tỉnh ngoài có đài truyền hình mời cô ấy sang đó, cô ấy vẫn còn đang suy nghĩ.

Mễ Sở còn đang nửa sống nửa chết lên lớp ở trường học, ngủ thiếp đi.

Mà tôi, vẫn như tiểu trí thức ở nhà xuất bản làm công việc tầm thường không có chí tiến thủ, mỗi ngày tan tầm ăn mì thịt bò dưới lầu, để rất nhiều ngò rí. Tô Liệt thích ăn ngò rí nhất.

Mỗi lần tôi ăn sẽ nghĩ đến cô ấy, cô ấy thật không có lương tâm, sau khi bay qua cũng không liên lạc với chúng tôi.

Có lúc, tôi ngẩng đầu nhìn máy bay trên bầu trời, sẽ nghĩ đến, “Trong máy bay này có Tô Liệt không? Có phải cô ấy trở về không?”

Có lúc, tôi lại nghĩ, có lẽ cô ấy đã ở thành phố mới bắt đầu cuộc sống mới, có lẽ cô ấy lại có một nhóm bạn mới, trong nhóm bạn đó, có cô gái như Lâm Lạc Thi, cũng có cô gái giống Thiên Tầm và Mễ Sở.

Vì thế, cô ấy cũng từ từ quên Lâm Lạc Thi, Thiên Tầm, Mễ Sở, Hồ Lô và Lục Tề Minh ở thành phố khác, quên nhóm người lúc trước còn tương thân tương ái.

Bây giờ, cuối cùng cũng ly tán.

Tô Liệt đi rồi, tôi và Đường Lâm Lâm bắt đầu giao du với nhau nhiều hơn.

Đường Lâm Lâm nói, có một lần cô ấy gặp Lục Tề Minh, tên con trai xấu và Lục Tề Minh có giao tiếp với nhau trong buôn bán. Cô ấy nói, thật ra Lục Tề Minh rất có đầu óc kinh doanh, Lý Nam nói anh rất lợi hại, trong giới có chút tiếng tăm.

Tôi nghe, giống như nghe chuyện xưa của người khác.

Tôi từng hỏi Tường Ngôn vài lần, Tô Liệt đi đâu. Anh ấy nói anh ấy cũng không biết.

Mà việc duy nhất anh ấy có thể làm, chính là thực hiện lời hứa của Tô Liệt, đối xử tốt với tôi.

Lúc trước Tường Ngôn thường bảo tổng biên tập bóc lột tôi, anh ấy nói đây là mài luyện. Tôi lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, bởi vì tôi thật sự thắng tiến, từ một biên tập nhỏ đến biên tập đặt kế hoạch, đến giám chế. Năm năm, sau lưng có người nói đây là may mắn, cũng có người nói, đây là có người chống đỡ. Nhưng mà, tôi đều không quan tâm tới.

Ngày thăng chức, tôi mời Tường Ngôn ăn một bữa cơm, anh ấy nói đây là hồi lộ.

Tôi nói, đây là cơm chia tay. Bởi vì ăn xong bữa cơm này, Thiên Tâm sẽ đi tỉnh khác, cuối cùng chúng tôi đường ai nấy đi rồi.

Những lời này của tôi làm mọi người trên bàn cơm rất đau lòng. Vụ án của Hồ Lô đã phán xong rồi, tội tử hình, hoãn án hai năm. Hồ Lô, mẹ Hồ Lô, cha Hồ Lô cùng vào ngục, còn có thân thích nhà Hồ Lô từng nhận ơn của cha cậu ấy.

Đây là đại án cả một dòng dõi trong mười năm trở lại ở thành phố này, cho nên đi tới đâu cũng có thể nghe được tiếng bàn tán sôi nổi trong thành phố.

Mà tôi, khi tới mùa đông, đột nhiên lại không thể đè nén sự đau lòng.

Trước khi Thiên Tâm đi, Mễ Sở, tôi, ba người chúng tôi đến thăm Hồ Lô trong ngục giam. Tóc của cậu ấy bị cắt rất ngắn, chỉ có một thảng, mà hốc mắt của cậu ấy đã hãm sâu, một chút cũng không giống cậu thanh niên phong lưu ở ngoài ngục.

Khi nhìn thấy chúng tôi, cậu ấy cười bất đắc dĩ với chúng tôi.

Cậu ấy cười, tôi liền khóc.

Năm 2008, trong ngục giam vùng ngoại ô thành phố C, tôi sẽ nhớ kỹ tất cả cảnh vật ở nơi ngục, có một cô gái mặc áo lông màu trắng, đội mũ len màu đỏ, đứng ở phòng thăm tù khóc đau đớn. Cạnh cô ấy, có những chàng trai, cô gái cùng trải qua những năm tháng thanh xuân với cô ấy.

Ngay từ đầu, câu chuyện của bọn họ là một vở hài kịch tràn ngập vui vẻ, cuối cùng lại trở thành một vở kịch cảm, bi kịch, thảm kịch.

3, Tớ rất tốt, còn cậu thì sao?

Thiên Tâm nói, “Lạc Thi, mấy năm nay, tớ giống như một người ngoài cuộc nhìn mọi người cãi nhau ồn ào, tan rã rồi hợp, cuối cùng tớ cảm thấy các cậu là một đám con nít không lớn lên được, mà tớ, đã là một người trưởng thành. Nhưng mà, không biết tại sao, bây giờ vừa nghĩ đến chuyện phải rời xa các cậu, tớ liền muốn khóc.”

Tôi bình thản mỉm cười nhìn cô ấy, tôi muốn nói với Thiên Tâm, tôi đã không khóc được nữa rồi.

Nhưng mà, khi chia tay ở bến xe, tôi không nói gì cả, tôi cảm thấy trong lòng mình có muôn vàn bi thương đang chảy.

Thiên Tâm nói, “Tớ cùng mọi người đi với nhau cũng không gần lắm, cũng không xa lắm, cảm ơn cậu, Lạc Thi, nếu như không phải cậu, tớ sẽ không biết, trừ học ra, trên thế giới còn có những chuyện lý kỳ quái dị.”

Khi Thiên Tâm bước lên xe, Mễ Sở đứng cạnh tôi hỏi, “Lúc trước chúng ta kéo cậu ấy theo chơi cùng, cuối cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu?”

Tôi lắc đầu, khoảng thời gian một năm kia giống như chiếc xe lửa, ầm ầm rời khỏi tầm mắt tôi.

Tôi nhớ tới cô gái nghiêm túc đọc sách ngồi dưới cửa sổ. Khi đó, tôi và cô ấy cùng bàn, cô ấy học rất tốt, hoàn toàn không biết đến chuyện khác.

Tôi lập tức cảm thấy mình phải cứu vớt cô ấy, liền dẫn cô ấy bước vào vòng lẩn quẩn của chúng tôi. Tôi và Mễ Sở vô cùng tốt, nhưng cô ấy giống như cái bóng của tôi, thường yên lặng theo sát sau lưng tôi.

Tôi nhớ khoảng thời gian trước tôi từng hỏi cô ấy, “Thiên Tâm, tại sao cậu luôn ít nói như thế, có phải không thích theo tụi tớ không?”

Cô ấy mỉm cười nói, “Tớ thích các cậu tán dóc, thấy đáng vẻ các cậu vui vẻ, như thế tớ sẽ cảm thấy, tớ còn tươi trẻ sống ở trên đời này.”

Tôi tạm biệt chiếc xe lửa, tạm biệt Thiên Tâm, tạm biệt thời thanh xuân của chúng tôi.

Thiên Tâm đi rồi, thành phố có một trận tuyết lớn.

Tôi và Lục Tề Minh xa nhau, cũng đã nửa năm rồi.

Chủ nhật, cha mẹ gọi điện cho tôi nói muốn vào thành phố mua đồ, tôi dạo phố cùng với họ.

Trong khoảng thời đó, thỉnh thoảng tôi trở về nhà vài lần, cha mang một chi giả, cho nên bình thường xem ra không khác người bình thường

Khi cha mẹ đến, tôi vô cùng vui mừng, trong căn phòng thuê của tôi, mẹ tôi cán mì cho tôi. Tôi ăn ăn, trên thanh cán mì có sương mù dày đặc bay qua, bay vào ánh mắt tôi, nóng nóng.

Mẹ tôi nói, trong khoảng thời gian này gầy rồi. Sau đó đánh giá phòng còn nói, “Một mình con ở chỗ này, bằng không bữa nào đó mẹ đến đây nấu cơm cho con là được rồi.”

Tôi cười nói, “Mẹ nói vậy ư, mẹ đến thì cha làm sao đây?”

Cha lập tức nói tiếp, “Đâu phải cha không biết nấu cơm.”

“Đúng vậy, nấu cơm thì trực tiếp quăng cơm vào trong nồi, một chút nước cũng không cho vào.” Tôi nhắc đến chuyện trước đây, cười nhạo cha.

Mặt của cha lập tức đỏ, cười không nói gì.

Ngày đó, tôi đi dạo cùng với cha mẹ, cầm tiền lương vừa mới phát mua quần áo cho họ. Mẹ nhìn trúng chiếc áo lông, nhìn giá là 1000, lại dễ xuống. Tôi cầm lấy giục bà đến phòng thử đồ, “Đi thử đi ư, con gái mẹ mua nôi.”

Nhưng mà, khi đến cửa phòng thử đồ, tôi liền ngẩn ngẩn cả người, sao Lục Tề Minh lại đứng ở đó.

Lúc anh xoay người nhìn thấy chúng tôi cũng sửng sốt, nhưng trong mắt lại tràn ngập niềm vui, anh tiến lên một bước, như muốn chào hỏi. Nhưng lúc này, trong phòng thử đồ có một cô gái mặc áo lông màu vàng nhạt đi ra, nói, “Ông xã, anh thấy cái này thế nào?”

Trong thấy Lục Tề Minh ngẩn người, cô ta liền theo ánh mắt của anh nhìn sang, sau đó cười chào hỏi tôi, “Lạc Thi, thật trùng hợp đấy.”

Có lẽ cha và mẹ tôi đã hiểu được là chuyện gì, mẹ tôi bình tĩnh cười cười với cô ta, sau đó quay đầu nhìn tôi, “Lạc Thi, bạn của con à?”

Tôi gật đầu, giọng cười nói với mẹ tôi, “Mẹ, giới thiệu với mẹ, đây là Lục Tề Minh, đây là bạn gái của cậu ấy, Jang Nara.”

Lục Tề Minh bức rức nhìn mẹ tôi, cúi đầu nói, “Chào đi ư.” Jang Nara cũng khôn khéo cùng gọi đi giống anh.

Mẹ tôi mỉm cười gật đầu, khách sáo đôi câu. Tôi không dám nhìn mặt của cha tôi, tôi nhớ không lâu hồi trước, ông còn hỏi tôi bây giờ Tề Minh kinh doanh thế nào, con không thể giúp cậu ta, thì đừng gây thêm phiền phức.

Chiều hôm đó, mua quần áo xong thì tiễn cha mẹ đến nhà ga, dọc đường cha tôi vẫn không nói gì.

Cuối cùng ở phòng chờ, tôi đến phía trước cha nói, “Cha, thật xin lỗi...”

Cha tôi không lên tiếng, mẹ tôi lại ôm vai tôi nói, “Đứa nhỏ ngốc, ai muốn con xin lỗi chứ, con có lỗi gì đâu. Cha mẹ chỉ buồn thôi, chuyện lớn như vậy, sao con không nói một tiếng cho người trong nhà...”

Mẹ tôi nói xong thì khóc. Bà nói, “Lúc trước cha mẹ không cho con dẫn cậu ấy đến trong nhà, con liền tranh cãi với cha mẹ, nói đời này phải gả cho cậu ấy. Bây giờ không ở cùng nhau, cũng không nói với người trong nhà một tiếng... Đây là con... con bảo cha mẹ nói thế nào với con đây...”

Mẹ tôi vừa khóc, vốn trong lòng đang buồn nên tôi cũng khóc lên, tôi nói, “Mẹ, mẹ đừng khóc, xin lỗi, con sẽ không như vậy nữa...”

Cha vẫn luôn yên lặng, lúc này lại giơ tay lau nước mắt cho tôi, thờ dãi nói, “Đừng khóc, đứa nhỏ ngốc, đều đã qua rồi.”

Nhưng mà tôi lại khóc nhiều hơn.

Giống như xả hết nước mắt mà năm mười ba tuổi ấy, sau khi biết rõ thân phận đã không khóc.

Tối hôm đó, tôi về nhà, vậy mà nhận được điện thoại của Lục Tề Minh.

Bởi vì sau này anh nói, “Lạc Thi, đừng gọi điện cho tớ nữa”, cho nên tôi đã xóa anh khỏi danh sách liên lạc.

Nhưng cho dù như thế, mỗi lần cầm điện thoại, tôi đều thuộc số điện thoại của anh. Nhưng mà khi nhận được điện thoại của anh, tôi nhìn hồi lâu, mãi đến khi nhìn thấy 0828 ở phía cuối cùng, mới biết được là của anh.

Đó là sinh nhật của tôi. Trước kia, tôi thường vui vẻ, may mà Jang Nara không biết bốn số cuối cùng của số điện thoại anh là ngày sinh của tôi, nếu không có lẽ ngay cả số điện thoại cũng sẽ đổi cho anh.

Nhưng mà bây giờ, dãy số này như một câu chuyện cười, đang giang rộng miệng cười nhạo tôi.

Tôi nhận, bên anh không có bất kì tiếng nào.

Tôi lại không muốn lãng phí cảm xúc với anh, tôi hỏi, “Có chuyện gì sao? Không có gì thì tớ cúp máy.”

“Lạc Thi? Cậu có ổn không?” Lục Tề Minh vội hỏi.

Tôi yên lặng bất đắc dĩ nở nụ cười, “Lục Tề Minh, cậu có ổn không? Những lời này, tại sao ngày trước cậu không hỏi tớ? Cậu hiểu lầm tớ và Tô Dương mang theo Jang Nara xuất hiện ở ngày sinh nhật của Mễ Sở tuyên bố với mọi người sẽ đính hôn, tại sao không hỏi tớ, cậu có ổn không? Khi Jang Nara tự tử, tớ cũng vì tai nạn mà nằm viện, khi cậu quyết định lựa chọn cô ta, tại sao cậu không hỏi tớ, cậu có ổn không? Hồ Lô bị mang đi, tớ ngồi khóc trên đất, tại sao cậu không hỏi tớ, cậu có ổn không?”

Tôi nói, “Lục Tề Minh, tớ rất tốt, còn cậu thì sao?”

Ở đầu dây bên kia, Lục Tề Minh không lên tiếng nữa, qua rất lâu, anh nhẹ nhàng cúp điện thoại.

4, Anh muốn chạy về phía hạnh phúc của anh, còn tôi thì đang lưu lạc đâu đó.

Ngày qua ngày, tôi bận rộn vui hết tất cả ý nghĩa bi thương vào trong đồng sách.

Trước giờ tôi cũng không làm sách có nội dung vui vẻ, bởi vì lòng tôi không vui vẻ. Sách tôi làm đều có cái tên bi thương, nội dung không tách khỏi chữ “Chia Tay”, “Nước Mắt”, “Lưu Lạc”, “Thân Ấi”, vân vân.

Tôi cảm thấy có lẽ bây giờ có nhiều cô gái bị thất tình lại khác người giống tôi, cho nên rất thích sách tôi làm. Tôi cảm thấy chắc tôi nên viết sách, Mễ Sở nói, đặt tên là “Những đóa hoa nhỏ trong sinh mệnh của tôi” đi.

Tôi nói vậy tầm thường quá, tôi muốn đặt là “Tạm biệt cuộc sống trôi giạt”, tôi hy vọng cuối cùng chúng ta đều có một kết cục đẹp.

Mễ Sở cười khan nói, “Kết cục đẹp? Cậu xem chúng ta hiện tại, tốt đẹp sao?” Tôi cắn môi, ánh mắt âm trầm, không lên tiếng nữa.

Cuối cùng, Mễ Sở như tự giễu nói, “Gọi là “Sau này chúng ta đều khóc” đi.”

Khi tôi đi thăm Hồ Lô, cậu ấy gầy đi một vòng, vẻ mặt tiêu tụy.

Nhưng nhìn thấy tôi, vẻ mặt cậu ấy lại sáng lạng nói với tôi, “Lạc Thi, đừng lo lắng, tớ đã quen với nơi này rồi.”

Tôi mang cho cậu ấy rất nhiều sách, cậu ấy nói đùa, “Quả nhiên bây giờ cậu là người tri thức, không còn giống cô gái đánh đấm bừa bãi như trước nữa.”

Tôi cười cười. Thật ra có đôi khi tôi không muốn đến thăm Hồ Lô, vì vừa nhìn thấy cậu ấy, tôi sẽ không nhịn khóc được.

Giống như bây giờ, tôi cảm thấy cuộc sống của mình mỗi ngày như khóc đi khóc lại. Tôi không biết tinh thần can đảm của mình ngày trước đã đi đâu rồi, từ khi gặp nhóm Lục Tề Minh, quỹ đạo cuộc sống của tôi đã thay đổi.

Nhưng mà, lúc này, tôi muốn nói, nếu như, nếu như có thể trở về tuổi 16, tôi hy vọng, từ lúc vừa mới bắt đầu chúng tôi hãy xem như chưa từng quen nhau. Như vậy, sẽ không có những áp lực và đau đớn sau này, cũng sẽ không có nước mắt và ly biệt không ngừng.

Khi tôi đang sừng sờ, Hồ Lô nói, “Mấy ngày trước Tề Minh đến thăm tớ.”

“Hả?” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy.

“Cậu ấy tới một mình.”

“Ồ...” Tôi cười cười, “Nghe nói cậu ấy kinh doanh không tệ.”

Hồ Lô thở dài, cậu ấy nói, “Lạc Thi, các cậu... haizz, cậu cũng đừng trách Tề Minh.”

“Tớ không trách cậu ấy, tớ có thể trách cậu ấy cái gì chứ.” Tôi gượng cười.

Cuối cùng tôi và Hồ Lô yên lặng một hồi lâu, “Đã đến giờ rồi.” Tôi cảm túi xách lên nói, “Hồ Lô, vậy... tớ đi nhé.”

Hồ Lô mất tự nhiên đáp, “Này, cậu phải chăm sóc mình nhé.”

Tôi gật đầu, nói, “Cậu cũng vậy, cần cái gì thì nói với tớ.”

Tôi và Mễ Sở cùng đi dạo, ở trên đường nhìn cái gì cũng cảm thấy không hứng thú. Bầu không khí tết Nguyên Đán vô cùng náo nhiệt, nhưng tôi và Mễ Sở lại vô cùng yên lặng.

Cô ấy nói, “Tớ hơi nhớ Tô Liệt rồi.”

Cô ấy vừa dứt lời, điện thoại của tôi liên vang lên, tôi nhìn thoáng qua, rất kỳ lạ, lại là Trương Ngôn.

Anh ấy nói, “Alo, Lâm Lạc Thi, cô và Mễ Sở ở đâu hả?”

Tôi nói, “Sao anh biết chúng tôi ở cùng nhau?”

Anh ấy nở nụ cười, giống như đang cười nhạo chỉ số IQ của tôi, nhưng mà đang tốt, tôi không muốn tranh cãi với anh ấy. Tôi nói, “Ồ đường Phù Dung tản bộ.”

Anh ấy nói, “Mời các cô ăn bữa cơm.”

Tôi để điện thoại ra xa, nhìn tên trên màn hình, Tường Ngôn, không sai mà.

Tôi nói, “Alo, anh là Tường Ngôn sao?”

Bên kia trực tiếp cúp điện thoại. Tôi có thể nghĩ ra gương mặt lạnh nhạt của Tường Ngôn, anh ấy chưa bao giờ là người sẽ nói chuyện lần thứ hai.

Tôi nói tin tức quái dị này với Mễ Sở, Mễ Sở dứt khoát nói, “Gọi sang, mời anh ấy cùng chúng ta ăn tối.”

Tôi...

Tôi trực tiếp quăng điện thoại cho Mễ Sở, “Tự cậu gọi đi.”

Nhưng mà tôi biết tôi không lay chuyển được Mễ Sở, cuối cùng vẫn như một nàng dâu nhỏ gọi điện thoại cho Tường Ngôn.

Tôi nói, “... Cái kia... mời anh cùng ăn tối với chúng tôi.”

Tường Ngôn cười khẩy, không cần nghĩ tôi cũng biết gương mặt của anh ấy tỏ ra vẻ hài lòng và kiêu ngạo. Cuối cùng, tôi nghe lời dưới sự uy hiếp của Mễ Sở, hẹn Tường Ngôn ở nhà ăn Prague.

Khi tôi tắt điện thoại, Mễ Sở nói, “Lâm Lạc Thi, cậu đừng cảm thấy uất ức, tớ hẹn Tường Ngôn còn không phải là vì cậu sao.”

Tôi nói, “Cậu vì tớ cái gì?”

Mễ Sở sờ mặt tôi nói, “Cô gái, bắt đầu mùa xuân thứ hai của cậu đi.”

Tôi nói, “Cút đi, nói bậy gì đó hả, tui tớ là quan hệ cấp trên cấp dưới thuần khiết.”

“Ừ ừ.” Mễ Sở gạt đầu, “Sau khi ăn bữa cơm này xong thì sẽ không thuần khiết nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tớ không đi, tớ cũng muốn tìm mùa xuân thứ hai của mình, thuận tiện hai người có khoảng thời gian riêng.” Nói xong, Mễ Sở liền cười ha ha đưa tay gọi xe, sau đó nghênh ngang đi mất.

Mãi khi bóng xe biến mất ở chỗ quẹo, tôi không thể nào chấp nhận được sự thật chị em bỏ mình. Tôi cũng muốn học theo cô ấy nghênh ngang bỏ đi, nhưng cô ấy có thể bỏ Tường Ngôn, nhưng tôi không thể. ~!!@#@#

Bởi vì tôi hiểu sâu sắc một điều, ai cũng có thể cho leo cây, nhưng không thể cho cấp trên leo cây.

Tôi khóc thét đi ăn tiệc. Tường Ngôn đợi ở cửa nhà hàng Prague, anh ấy nhìn thấy tôi tới một mình, cũng không giống như ngoài ý muốn, chỉ nhàn nhạt gạt đầu nói với tôi, “Vào thôi.”

Tôi như cái đuôi, như đối đầu với bọn địch theo sát sau lưng anh ấy.

“Cô rất sợ tôi sao?” Tường Ngôn quay đầu lại hỏi tôi.

“Hả?” Tôi há to mồm, sững sờ.

Tường Ngôn đưa tay bắt lấy cánh tay tôi, kéo tôi sánh bước cùng anh ấy, “Gì vậy, mặt tôi không mọc ra ở sau đầu, cô ở sau lưng tôi làm cái gì!”

Động tác của Tường Ngôn làm chúng tôi trong chốc lát thân thiết không ít. Tôi quyết miệng nói, “Ai sợ anh chứ!”

Khóe miệng Tường Ngôn nâng lên thành nụ cười hiếm thấy.

Nhưng tôi ngẩng đầu mới vừa đi hai bước, lại nhìn thấy Lục Tề Minh.

Anh đang cầm một bó hoa, vội vàng đi ra, khi nhìn thấy tôi và Tường Ngôn, sững sờ một lát. Tường Ngôn nắm lấy cánh tay của tôi, nhưng từ hướng của anh, như tôi đang kéo cánh tay của Tường Ngôn. Khoảnh khắc này, ma xui quỷ khiến, tôi nhích lại gần Tường Ngôn. Tường Ngôn biết rõ ý của tôi, quay đầu lại cung chiêu nói với tôi, “Ngốc, đi nhanh lên một chút”, hơn nữa lộ ra nụ cười chưa từng có.

Trong lòng tôi nổi da gà, ngẩng đầu mắt tự nhiên cười gạt đầu với Lục Tề Minh, xem như là chào hỏi.

Lục Tề Minh đứng tại chỗ không lên tiếng, nghiêng người nhường đường cho chúng tôi.

Đóa hoa bách hợp màu trắng tươi mát trong tay anh, giống như thời thanh xuân đã qua của chúng tôi. Khi tôi và anh lướt qua nhau, cũng trong khoảnh khắc yên tĩnh trời trong xanh giống như bó hoa bách hợp thuần khiết này, dần dần biến mất trong tầm mắt tôi.

Anh muốn chạy về phía hạnh phúc của anh, còn tôi thì đang lưu lạc đâu đó.

5, Họ cũng không ở đây, tôi hạnh phúc cho ai xem đây

Khi Tường Ngôn ngồi xuống, lại khôi phục dáng vẻ trước đây.

Anh ấy nhìn tôi, miễn cưỡng nói, “Tôi giúp cô, cô phải mời tôi ăn cơm.”

Tôi vừa mới cầm thực đơn, sau khi nghe lời nói của anh ấy lại nhanh chóng khép lại. Nói đùa à! Mời anh ấy ăn cơm ở Prague, đâu tôi chắc bị nước vào?

Tôi trịnh trọng nói, “Tôi vừa mới nhớ, nghe nói đường Ích Dân có một tiệm bán mì xương bò rất ngon.”

Tường Ngôn hừ một tiếng, không trả lời tôi, mà cầm thực đơn tự gọi món. Khi anh ấy đưa thực đơn cho tôi, tôi bất chấp gọi món, thầm nghĩ rằng, dù sao trên người tôi chỉ có 100 đồng, cùng lắm thì anh ấy ép tôi ở chỗ này.

Cơm ăn được một nửa, thì chạm mặt tên con trai xấu và Đường Lâm Lâm cùng nhau tiến vào. Tên con trai xấu nhìn thấy tôi, bất ngờ, nghi ngờ chỉ vào tôi, “Oa, cậu... Tề Minh...”

Đường Lâm Lâm kéo cậu ta, mỉm cười nói, “Tường tổng, trùng hợp quá, gặp anh và Lạc Thi ở đây.”

Tường Ngôn gật đầu với cô ấy.

Khi Đường Lâm Lâm kéo tên con trai xấu đi, tên ấy còn cẩn thận từng bước đi, giống như tôi và Tường Ngôn ở cùng nhau là một chuyện lớn cỡ nào.

Cho nên tôi không nghe thấy, tên đó đang nói thầm với Đường Lâm Lâm, “Không phải chứ, lúc nãy chạm mặt với Tề Minh ở tiệm hoa tặng cho Lâm Lạc Thi, đến Prague đặt chỗ mà? Sao thế này... trở thành Lâm Lạc Thi cùng Tường Ngôn vậy...”

Đường Lâm Lâm nguyệt cậu ta, “Mắc mớ gì đến anh, sống yên tĩnh đi.”

Tôi cảm ly đặt trên bờ môi, không tự chủ được uống. Tường Ngôn nói, “Đừng uống nhiều quá, tôi không muốn buổi tối công con ma men đâu.”

Tôi vừa uống liền bị sặc. Nhưng mà tôi cảm thấy tôi thật sự không thể uống nữa, nếu không sao tôi có thể nhìn thấy một chàng trai cầm bó hoa đứng bên đường phố đông nghịt người từ cửa sổ.

Tôi lắc đầu cười mình ngốc, nằm bò trên bàn hỏi Tường Ngôn, “Chữa vết thương thất tình cần bao lâu?”

Tường Ngôn vừa tao nhả lau miệng, vừa trả lời tôi, “Cách một khoảng yêu đương đến một khoảng yêu đương khác.”

Tôi không để ý đến anh ấy, bây giờ e rằng anh ấy xuân phong đắc ý, bởi vì sau khi cân nhắc thật lâu, đã quyết định ra nước ngoài đuổi theo bạn gái.

Tôi nâng ly nói, “Đến nào, cạn ly, khi nào đi hả?”

Anh ấy nhũn mảy, nói, “Con sâu rượu.” Sau đó nhẹ nhàng cụng ly với tôi, “Tuần này.”

Kẻ có tiền đúng là kẻ có tiền, ra nước ngoài đơn giản như tôi ra khỏi nhà.

Tường Ngôn đưa tôi về nhà, tôi đi xuống xe, giậm chân, bậc thang liền sáng đèn lên.

Tường Ngôn ló đầu từ trong cửa xe vẫy tay với tôi nói, “Tạm biệt.”

Trong khoảnh khắc đó, không biết có phải bởi vì uống rượu, gió thổi qua, liền choáng váng không, tôi vậy mà cảm thấy Tường Ngôn ở trong xe vẫy tay với tôi giống như Lục Tề Minh. Trước kia mỗi lần cùng anh đi ăn tiệc xã giao xong, Lục Tề Minh đều lái xe đưa tôi về nhà.

Tôi u mê quay lại, nói với Tường ngôn, “Anh phải đi rồi, ôm một cái đi.”

Tường Ngôn ở trong xe mặt quái lạ nhìn tôi, nhưng anh ấy vẫn xuống xe, vươn tay đến trước mặt tôi.

Tôi từng bước tiến lên phía trước, như sợ kinh động đến gì đó, nhẹ nhàng nhào vào trong lòng anh ấy.

“Tề Minh...” Tôi thì thầm

Tôi mất đi một cái ôm ấm áp và tin cậy đã bao lâu rồi?

Không biết khi Tường Ngôn nghe tôi gọi Tề Minh có phải xuất phát từ sự thương hại không, anh ấy lại ôn nhu sờ tóc tôi nói, “Cô gái ngoan, sống cho tốt, xung quanh cô có nhiều người hy vọng cô hạnh phúc.”

“Nhưng mà, họ cũng không ở đây, tôi hạnh phúc cho ai xem đây.” Sau khi tôi ở trong ngực Tường Ngôn nghẹn ngào nói những lời này, thì lùi lại.

Tôi nói, “Cảm ơn anh.” Nói xong cũng không quay đầu lại lên lầu.

Tối hôm đó, tôi ngủ vô cùng an tĩnh, ngủ mê mệt giống như trước, cũng không hề mơ.

Bởi vì tôi uống thuốc ngủ.

Tôi không có can đảm, chỉ uống hai viên. Tôi chỉ muốn yên ổn ngủ một giấc, thì tôi mắc nguyên rồi. Nhưng khi tôi tỉnh lại, ngồi ở đầu giường, lại cảm thấy trống rỗng như thế.

Tôi từ từ mặc quần áo, đánh răng, rửa mặt, đi làm.

Cuộc sống theo trình tự như thế. Hình như ngoài cửa sổ trời đổ mưa, cây xanh trong màn mưa càng thêm xanh mướt và ướt sũng.

Tôi kiếm dù, tôi ghét nhất là mùa đông trời mưa, lạnh lẽo.

Cuối cùng, tôi tìm thấy cây dù hoa nhỏ dưới đáy thùng đã rất lâu trước đây, là Lục Tề Minh mua.

Tôi không hề muốn mang nó đi làm.

Giữa trưa, Mễ Sở gọi điện thoại sang, cô ấy nói, “Lạc Thi, Lục Tề Minh và Jang Nara chia tay rồi.”

Tay của tôi đang tranh đoạt trà sữa với Đường Lâm Lâm dừng lại, “Ồ? Phải không?” Tôi thần nhiên hỏi.

Mễ Sở ngạc nhiên, “Sao cậu không sợ hãi?”

“Nửa năm rồi.” Tôi nói, “Tớ nên kinh ngạc cái gì đây?”

Mễ Sở bị tôi hỏi đến ngây ngẩn cả người. Tôi nói, “Mễ Sở, cậu biết không. Tớ sẽ không yêu một người như thế nữa, cho dù là cậu ấy trước đây.”

Mễ Sở thờ dài, cúp điện thoại.

Nhưng mà không thể nói với Mễ Sở, tin này không mang đến kinh động cho tôi, khi tôi một mình, đáy lòng vẫn bị sóng dâng lên cuộn cuộn.

Một buổi chiều, tôi đều ngồi một chỗ, trước mặt càng không ngừng hiện ra gương mặt của Lục Tề Minh, nhưng mà hình như tôi đã không nhớ tình yêu của chúng tôi ra sao rồi.

Mỗi người đều cảm thấy tình yêu của mình không ai bằng, thật ra chỉ là một câu chuyện giống nhau lặp đi lặp lại thôi.

Chính tôi chỉ là một cặp đôi bình thường nhất, cùng trải qua ngày đêm bốn năm với nhau.

Nhưng mà Tề Minh, tại sao đến bây giờ, cuộc đời này đã định đoạt phải tự mình trải qua, không có anh, lại đột nhiên nghe được tin tức của anh.

Khi tan tầm tôi gọi Đường Lâm Lâm cùng đi dạo phố, dạo phố xong, tôi lại gọi điện thoại cho Mễ Sở nói đi Lam Điền.

Thành phố này không quang vinh chói lọi, bởi vì ban đêm, thành phố này sẽ tràn ngập mùi thối nát khắp nơi. Nhưng mà, đây là thành phố mà tôi yêu nhất, cho nên, tôi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ rời khỏi nó.

Cho dù bạn bè tốt nhất của tôi, họ lấy thái độ khác nhau rời khỏi nơi này, nhưng tôi vẫn đứng yên tại chỗ.

Bởi vì tôi sợ họ trở về sẽ không tìm thấy được phương hướng, không tìm được bạn bè thân ngày xưa.

Tôi và Mễ Sở là khách quen của Lam Điền, còn có Đường Lâm Lâm, chúng tôi ba người ngồi ở quầy bar, thỉnh thoảng có khách lạ đến bên cạnh chúng tôi, ánh mắt của họ nóng bỏng hòa vào bầu không khí náo nhiệt trong quán bar. Vậy mà lại có người đàn ông xa lạ cầm ly rượu sang đây mời tôi và Mễ Sở, tôi và Mễ Sở nhìn nhau cười, không biết xấu hổ nói, “Khi chị lẫn lộn trong giới, thì anh còn đang uống nước đây.”

Nhưng Đường Lâm Lâm lại thân mật với bọn họ.

Tôi và Mễ Sở chạm ly với nhau, nhìn xung quanh quán bar, bầu không khí quen thuộc, môi trường quen thuộc, còn có... người quen.

Jang Nara cầm ly cười duyên đi tới, “Ồ, thật trùng hợp đấy.”

Phải sau cô ta không có Lục Tề Minh.

Mẽ Sở liếc xéo cô ta, nói, “Đúng vậy, thật trùng hợp, sao một mình rồi?”

Tôi còn chưa kịp nghe Jang Nara trả lời thì di động trong túi tôi rung lên.

Tôi lấy ra nhìn, là số lạ. Tôi nhận điện thoại, âm thanh trong quán bar ồn ào, tôi không nghe rõ đối phương nói gì.

Cuối cùng, tôi chỉ ra ngoài cửa với Mẽ Sở, hô lớn, “Anh nói cái gì? Tôi nghe không rõ, anh đợi một lát.” Sau đó đi ra ngoài cửa.

Đi ra từ trong quán bar, gió lạnh thổi qua toàn thân tôi, áo khoác của tôi còn trên ghế quán bar. Tôi hà hơi, run rẩy nói, “Alo, có chuyện gì ạ?”

Đầu bên kia nói, “Xin hỏi là cô Lâm Lạc Thi phải không?”

“Đúng vậy. Anh là ai ạ?”

“Tôi ở ngục giam hàng đầu ngoại ô thành phố, bạn của cô, Diệp Cảnh Thượng, hôm nay vào bảy giờ đã tự sát trong phòng 302, cậu ấy có để thư lại cho cô, phiền cô giành chút thời gian rảnh tới lấy.”

“Cái gì?” Tôi mê mải hỏi người trong điện thoại, “Anh nói cái gì?”

Diệp Cảnh Thượng? Trong đầu tôi lần thứ hai xuất hiện tên này. Lần trước là ở tòa án thẩm phán.

Diệp Cảnh Thượng! Hồ Lô! Tự sát!

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

1, Tôi tôn trọng người con gái yếu đuối nhất của cậu, cho nên cuộc đời này, chúng ta đã vụt mất nhau.

Tôi không biết mình làm sao từ ngoài cửa đi vào quán bar náo nhiệt, nhưng cảnh tranh cãi ồn ào phía trước quán bar, giống như đã trở thành thế giới không liên quan đến tôi.

Thế giới của tôi chỉ còn một mảnh tro tàn, càng không ngừng có những âm thanh lặp đi lặp lại, “Bạn của cô, Diệp Cảnh Thượng đã tự sát vào bảy giờ hôm nay...”, “Bạn của cô, Diệp Cảnh Thượng đã tự sát vào bảy giờ hôm nay...”

Tôi khóc, tôi đi đến quầy bar, Mẽ Sở và Đường Lâm Lâm vẫn ngồi ở chỗ cũ, Jang Nara còn đứng bên cạnh. Cô ta nhìn thấy tôi trở về khóc suốt dọc đường, liền cười nói, “Thật ngạc nhiên, khóc cái gì hả, tôi đã trả Lục Tề Minh lại cho cô, cô còn khóc cái gì!”

Tôi không để ý đến cô ta, chỉ lẳng lặng ở bên cạnh Mẽ Sở, khàn khàn nói, “Mẽ Sở, Hồ Lô tự sát.”

Âm nhạc ở quán bar quá ồn, Mẽ Sở không nghe rõ lời thăm hỏi của tôi, vì thế nghiêng người sang hỏi tôi, “Cái gì?”

“Hồ Lô tự sát...” Tôi giống như trút giận hết lớn bên tai Mẽ Sở.

Đường Lâm Lâm ngây ngẩn cả người, ly rượu trong tay Mẽ Sở rơi xuống trên mặt đất, Jang Nara lại không chút tình cảm tiếp tục cười, cô ta nói, “Sẽ không phải vì bản ghi âm chứ? Nhưng tôi không cố ý...”

Tuy giọng cô ta nói chuyện không lớn lắm, nhưng lại thu hết vào trong tai tôi. Tôi đột nhiên quay đầu tỉnh ngộ lại, “Là cô? Bản ghi âm này là cô ghi đúng không?” Tôi chất vấn Jang Nara từng câu.

Jang Nara theo bản năng lui về sau, tỏ ra thái độ hiên ngang lăm lăm nói, “Tôi chỉ là một công dân làm tròn nghĩa vụ thôi.”

“Lần trước không phải cô nói không phải là cô sao?” Tôi hét lớn hỏi, “Huống chi, lần trước Lục Tề Minh cũng bảo đảm cho cô...”

Jang Nara cười lạnh, “Tôi giết người, anh ấy cũng sẽ nói không phải tôi giết, việc này... là anh ấy thiếu nợ tôi.”

Tôi kinh ngạc một lát rồi lạnh như băng.

Dưới ánh đèn, mặt của Jang Nara thuần khiết như thế, dáng vẻ của cô ta thật giống như ngôi sao hàn Quốc Jang Nara, một gương mặt tròn trĩnh mang theo vẻ vô tội.

Nhưng dưới lớp da người vô tội, cũng là một lòng dạ độc ác.

Cô ta mang theo người tôi yêu, đẩy người bạn tốt nhất của tôi về phía cái chết.

Khi tôi cầm chai rượu, Mễ Sở ngăn tôi nói, “Lạc Thi...”

Khi tôi quay đầu nhìn cô ấy, trạng thái hai mắt lại trống không, nhận lấy, tôi như người máy không có tí tình cảm, ánh mắt tan rã, lại hành động nghiêm nghị.

“Bốp” một tiếng, chai rượu ở trong tay bị vỡ nát, mà trước mắt tôi, trên đầu người đáng hận nhất chảy ra một đóa hoa màu đỏ sẫm.

Tôi nhớ đến cảnh một năm kia lúc đầu gặp Mễ Sở, cô ấy đứng trên bục giảng khiêu khích tôi, tôi lấy ghế bên cạnh mình đập tới.

Mễ Sở nói, cô ấy chưa từng nhìn thấy cô gái lạnh thấu xương như thế. Vì thế, chúng tôi trở thành bạn bè.

Một năm kia, tôi chỉ mơ màng bảo vệ bản thân mình.

Mà một năm nay, tôi đắm chìm trong quá nhiều nước mắt, cuối cùng ở một khắc này, bật ra.

Tôi nghe thấy xung quanh vang lên tiếng thét chói tai liên tục, nhìn thấy Jang Nara từ từ sụp xuống đất. Mễ Sở nhào lên đoạt lấy chai rượu từ trong tay tôi, nói, “Ngốc, đánh hay lắm.”

Xe cảnh sát gào thét chạy tới, tôi, Mễ Sở và Đường Lâm Lâm bị mang đi đồn cảnh sát, Jang Nara được xe cấp cứu mang đến bệnh viện.

Tôi nhìn chiếc xe cấp cứu đi ngược hướng, khóe miệng hiện ra nụ cười.

Lục Tề Minh, cậu nhìn đi, tôi tôn trọng người con gái yếu đuối nhất của cậu, cho nên cuộc đời này, chúng ta đã vứt mất nhau.

Khi đến đồn cảnh sát, cảnh sát dẫn chúng tôi đến phòng thẩm vấn.

Tôi cúi đầu ngồi ở đó, kể câu chuyện đầu đuôi rõ ràng, “Đúng, người là do tôi đánh, tôi nhìn cô ta không vừa mắt. Cô ta cướp bạn trai của tôi, tôi cố tình đẩy.”

Tôi đã từng nhìn thấy một từ tuyệt vọng, gọi là “vạn niệm đều thành tro” (không còn hy vọng). Khi đó, tôi chính là như thế.

Nhưng mà, tôi không ngờ tới, sau khi cảnh sát thẩm tra hết, một lát sau lại trở về, nói, “Cô có thể đi rồi.”

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu, “Có ý gì?”

Cảnh sát tròn mắt nhìn tôi, “Không đánh người thì đừng thừa nhận, đừng tưởng rằng bây giờ các cô nói nghĩa khí giang hồ chính là tốt. Một cô gái, không thể yên phận chút, sao tàn nhẫn như thế hả!”

Tôi co rút khóe miệng, cười lạnh với chữ “tàn nhẫn” cuối cùng của anh ta, từ này sát với sự thật, hẳn là Jang Nara.

“Nhưng mà... rõ ràng là tôi đánh người...”

Cảnh sát không dài dòng cùng tôi, kéo tôi ra khỏi phòng thẩm vấn. Khi tôi đi ra khỏi cửa, Mễ Sở đi ra từ phòng thẩm vấn khác, cô ấy mỉm cười với tôi, nói, “Ra ngoài nhớ gọi điện thoại cho cha tớ.”

Tôi sửng sốt, ngược lại đã hiểu lời của cảnh sát nói có ý gì.

“Mễ Sở...” Tôi phẫn nộ hét, “Rõ ràng là tớ... mẹ nó, bệnh thần kinh à...”

Mễ Sở cách chú cảnh sát vỗ tay của tôi, nháy mắt với tôi nói, “Cậu ra ngoài gọi điện thoại cho cha tớ là được, ông ấy sẽ đến đón tớ.”

Tôi cắn môi, gật đầu. Từ phòng thẩm vấn đi ra còn có Đường Lâm Lâm, khi tôi đi ra ngoài cùng với cô ấy, hỏi cô ấy, “Có phải cậu làm nhân chứng giả cho Mễ Sở không?”

Đường Lâm Lâm thờ dài nói, “Lạc Thi, xin lỗi, tớ và Mễ Sở đã thống nhất với nhau.”

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời âm ảm, không nói tiếp nữa.

Tôi bảo Đường Lâm Lâm về trước, Đường Lâm Lâm gồ đầu nói, “Tớ đã quên, Mễ Sở vừa mới nói có việc nói với tớ, tớ quay lại trước.”

Tôi gật đầu, đứng ngoài đồn cảnh sát gọi điện thoại cho cha Mễ Sở. Cha Mễ Sở vừa nghe thấy tin tức này, thì hấp tấp chạy đến.

Đường Lâm Lâm trở về nói, “Đừng lo lắng, cha của Mễ Sở nhất định có cách.” Tôi cười khổ gật đầu với cô ấy, sau đó cùng cô ấy đứng ở ngoài cửa đồn cảnh sát chờ cha Mễ Sở.

Cha của Mễ Sở lái chiếc BMW đến đây, ông ấy khẽ gật đầu với chúng tôi, liền đi vào đồn cảnh sát.

Khi chúng tôi cùng đi vào với ông ấy, sở trưởng đồn cảnh sát lấy thái độ giải quyết việc chung nói, “Bây giờ còn chưa thể thăm tội phạm.”

Cha Mễ Sở khẽ động ngón tay, quay điện thoại bảo sở trưởng nhận, sau khi sở trưởng nhận điện thoại xong thì lập tức thay thành dáng vẻ cúi đầu khom lưng, cho cha Mễ Sở đi vào.

Sở trưởng nói, “Giải quyết việc này có hai cách, hoặc đưa ra giải quyết chung, hoặc giải quyết riêng. Nhưng mà bây giờ Jang Nara còn đang trong bệnh viện theo dõi, bác sĩ nói, bộ phận đầu của cô ta chịu đòn nghiêm trọng, đến nay vẫn đang hôn mê.”

Tôi lo lắng nói, “Vậy Mễ Sở làm sao bây giờ?” Sở trưởng nói, “E rằng phải ở chỗ này đợi Jang Nara tỉnh.”

Cha Mễ Sở lại gọi một cuộc điện thoại, Mễ Sở sôi nổi đi ra, cùng về nhà với chúng tôi.

Cha Mễ Sở để lại tấm danh thiếp cho sở trưởng, nói, “Anh có thể liên lạc với tôi.” Sở trưởng khúm núm nhận lấy danh thiếp, gật đầu.

2, Nếu như đây là tai họa mà chúng tôi phải đối mặt, tôi đây tình nguyện gánh vác tất cả.

Tối đó, Mễ Sở nói với cha cô ấy, muốn đến nhà tôi ngủ.

Cha Mễ Sở không nói gì thêm, đưa Đường Lâm Lâm trở về trước, sau đó lại đưa chúng tôi về nhà của tôi.

Mãi đến khi cha Mễ Sở đi rồi, tôi và Mễ Sở cùng nhau lên lầu, cô ấy đều riu ra riu rít nói chuyện, mà tôi lại giữ vẻ yên lặng.

Mễ Sở nói, “Này, ngốc, cậu làm sao thế?”

Mũi tôi chua xót, “Mễ Sở, sau này gặp chuyện như vậy, có thể... để tớ gánh vác hay không?”

Mễ Sở phớt lờ vở vai tôi nói, “Ngốc, nói gì hà, hai người chúng ta là ai với ai chứ, để cậu gánh vác, cha tớ bảo vệ cậu ra ngoài thủ tục giấy tờ sẽ phức tạp hơn. Cậu cũng biết... Ông ấy lười như thế, lại sợ phức tạp...”

Tôi cúi đầu lên lầu, không nói chuyện nữa.

Tôi nhớ đã rất lâu hồi trước Mễ Sở từng nói một câu, cô ấy nói, “Lâm Lạc Thi, từ khi cậu gặp phải Lục Tề Minh. Vẻ mạnh mẽ trên người đã không còn nữa.”

Thật ra Mễ Sở không biết, cũng không phải chỉ vì Lục Tề Minh, còn có cô ấy, Hồ Lô, Tô Liệt và Thiên Tầm.

Từ khi gặp được họ, vẻ mạnh mẽ trên người tôi cũng từ từ bị năm tháng mài mòn đi. Bởi vì trước khi gặp được họ, tôi vẫn chưa hiểu được ý nghĩa sống chết cùng nhau trên đời này.

Sau khi gặp được họ, tôi dần dần cảm thấy, có nhóm bạn bè, đã rất thỏa mãn rồi. Từ nay về sau, chỉ mong năm tháng an tĩnh thôi.

Tôi dè dặt không chế bản thân mình không đi gây chuyện, bởi vì tôi không còn một mình nữa, tôi sợ xảy ra chuyện sẽ làm phiền tới họ. Đó là sự tự ti nhỏ nhoi từ tận sâu đáy lòng tôi, không, có lẽ nó không gọi là tự ti, mà chính là sợ mất đi mà thôi.

Tối hôm đó, Mễ Sở nói với tôi rất nhiều, đó là Tô Liệt đi rồi, chúng tôi không có những cuộc nói chuyện dằng dãi nữa.

Không giống như trước, cuộc sống về đêm của chúng tôi chính là ra ngoài tụ tập. Cuối cùng, hai người đều mơ màng ngủ thiếp đi, khi nửa mê nửa tỉnh, điện thoại đột nhiên vang lên.

Tôi nhận, bên kia sột ruột hỏi, “Lạc Thi, cậu không sao chứ?”

Tôi ngớ ra, mới hiểu được là Lục Tề Minh gọi điện thoại. Tôi nói, “Không sao, cậu đến thăm Jang Nara đi, cô ta còn đang trong bệnh viện.”

Nói xong tôi liền cúp điện thoại, tiếp tục ngủ.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại nhớ đến chuyện tối hôm qua, tôi cảm thấy có chút đáng buồn, trước kia mỗi lần Lục Tề Minh gọi điện thoại cho tôi, mặc kệ khi đó rất trễ, tôi rất mệt mỏi, hoặc rất muốn ngủ, sau khi cúp điện thoại tôi đều trấn trở nghĩ ngợi, mà đêm qua, sau khi cúp điện thoại, tôi lại nặng nề ngủ mất.

Thì ra, việc tốt đẹp lần nữa xảy ra, cũng không ngừng bị lãng quên, bị thương trở lại lần nữa, cũng không chống lại được với thời gian.

Mễ Sở còn chưa thức, khi tôi gọi cô ấy, giống như đứa bé kéo con gấu nhỏ trên giường tôi, tôi cười lắc đầu, “Đi làm trước nhé.”

Ngày đó, vậy mà lại là một ngày bình thường nhất của tôi, tôi cho rằng, sau khi Mễ Sở thức dậy sẽ đến tìm tôi, gọi điện thoại cho tôi, có lẽ đến giữa trưa, chúng ta sẽ cùng nhau đi ăn cơm.

Nhưng mà, khi mười giờ, tôi gọi điện thoại cho cô ấy, điện thoại của cô ấy lại tắt máy.

Tôi gọi điện thoại cho cha Mễ Sở, tôi hỏi, “Mễ Sở đâu ạ?” Cha Mễ Sở nói, “Nó đang ở đây làm giấy tờ rồi.”

“Làm giấy tờ gì ạ?”

“Cô gái bị đánh đã tỉnh, thần chí không rõ...”

Tôi nói, “Chú ơi, có thể để Mễ Sở nghe điện thoại được không ạ?”

Khi tiếng cười của Mễ Sở vang lên bên tai tôi, tôi lập tức phát hỏa, tôi nói, “Mẹ nó, làm gì vậy? làm giấy tờ gì?”

Mễ Sở nói, “Chính là Jang Nara ngốc rồi, cô ta giống như bị điên, cha không giúp tớ chuyện này được, cho nên tớ chuẩn bị ở chỗ này hai năm.”

“Cậu nói cái gì?” Tôi đứng dậy từ chỗ ngồi.

Mễ Sở nói, “Lạc Thi, cậu đừng vội, một hai năm thôi mà, hai năm sau chị vẫn là một hảo hán.”

Tôi nói, “Mẹ nó, bây giờ đừng có nói linh tinh! Bây giờ tớ chạy qua! Cậu mau nói với cảnh sát là tớ đánh người đi!”

“Lạc Thi, cậu đừng khách sáo với tớ, cậu có công việc chính đáng, tớ đứng lúc không muốn đi thực tập, ở đây nhàn hạ thoải mái một hai năm.” Mễ Sở không quan tâm nói.

“Cậu im miệng đi! Bây giờ tớ chạy qua!”

Tôi cúp điện thoại, kéo Đường Lâm Lâm không ngừng chạy đến đồn cảnh sát, trên đường tôi nói với Đường Lâm Lâm, “Lâm Lâm, lát nữa cậu nhất định phải phản cung, cậu phải nói sự thật, là tớ đánh người, biết không?”

Đường Lâm Lâm kéo tôi, “Lạc Thi, cậu đừng đi, Mễ Sở đã quyết định như vậy rồi. Đó là cậu ấy cam tâm tình nguyện.” Đường Lâm Lâm không phân biệt nặng nhẹ đáp.

Tôi không nói gì nhìn cô ấy, cuối cùng quay đầu nói, “Bởi vì cậu không có bạn bè, cho nên không hiểu cảm giác của tớ.”

Đường Lâm Lâm không nói tiếp nữa, chỉ cười nhạt một cái, rồi bình tĩnh trở lại.

Tôi không rảnh so đo chuyện này với cô ấy, quay đầu không nói gì nữa.

Khi đến đồn cảnh sát, cha của Mễ Sở đang làm giấy tờ, tôi loay hoay một lát, chạy tiến lên, nói qua loa, “Trước tiên chú đừng làm thủ tục, người đánh là cháu, không phải Mễ Sở, chú làm rồi.”

Cha Mễ Sở nhàn nhạt nhìn tôi nói, “Cháu không cần nói tốt cho Mễ Sở, con bé đã nói với chú rồi.”

Tôi nói, “Không phải, cháu không phải nói tốt cho cậu ấy, người đánh thật sự là cháu, ngày đó mọi người vây xem đều thấy được.” Nói xong, tôi kéo Đường Lâm Lâm lên phía trước, nói với cô ấy, “Cậu nói với chú đi!”

Nhưng Đường Lâm Lâm chỉ đứng cạnh tôi nói, thờ ơ lạnh nhạt giống người là người ngoài cuộc, ngậm chặt miệng không nói lời nào.

Tôi nôn nóng nói, “Lâm Lâm, cậu mau nói với chú là Mễ Sở trong sạch đi!”

Đường Lâm Lâm mở miệng nói, “Lạc Thi, xin lỗi, tớ không làm được. Người đánh thật sự là Mễ Sở.”

Tôi không thể tin nhìn cô ấy, “Sao cậu có thể nói dối chứ!”

Đường Lâm Lâm không lên tiếng.

Tôi xoay người cầu xin cha Mễ Sở, nhưng cho dù tôi cầu xin thế nào, cha Mễ Sở giống như không xem Mễ Sở là con gái ruột của mình, biểu cảm bình tĩnh lạnh nhạt.

Cuối cùng ông ấy nói, “Lạc Thi, cháu trở về đi, Mễ Sở là con gái của chú, chú hiểu tính tình của con bé.”

Tim của tôi như tiến vào hang động không đáy, càng không ngừng trầm xuống. Tôi nói, “Chú, cầu xin chú, cho cháu vào thay Mễ Sở đi. Người thật sự làm bị thương là cháu, cậu ấy là con gái ruột của chú, cháu không phải...”

Tôi vừa nói, nước mắt vừa rơi xuống.

Mãi đến lúc đó, tôi mới chính thức biết được sự sợ hãi, đó là một loại sợ hãi xuất phát từ đáy lòng, thật giống như một người bị hãm sâu trong đầm lầy, bạn càng không ngừng giãy giụa, lại chỉ càng bị hãm sâu xuống, mãi đến khi vùng đầm lầy này chôn vùi miệng của bạn, lỗ tai, mũi, bạn cũng sẽ không kêu.

thành tiếng được nữa.

Cuối cùng, cha Mễ Sở làm thủ tục xong, chuẩn bị đi ra ngoài cửa, tôi chặn ông ấy lại, quỳ gối trước mặt ông ấy, tôi nói, “Chú, cầu xin chú, cứu Mễ Sở đi, cho cháu vào là được, Cầu xin chú...”

Cuối cùng cha Mễ Sở cúi người xuống, nặng nề thờ dài, nâng tôi dậy nói, “Lạc Thi à, cô gái ngốc, Mễ Sở đã nhận rồi, cháu đừng mơ hồ nữa. Chú... cũng không có cách...”

Những lời sau cùng của cha Mễ Sở, làm tôi có cảm giác long trời lở đất. Khóc lóc nức nở, chỉ là phát tiết từ tình cảm, mà long trời lở đất, lại giống như chấm dứt tất cả, không thể vãn hồi được bất cứ điều gì.

Tôi về nhà, không ăn không uống. Tôi hỏi Đường Lâm Lâm tại sao cô ấy không nói sự thật.

Cô ấy nói, đó là chuyện mà cô ấy đã đồng ý với Mễ Sở. Tôi phát tay bảo cô ấy đi, yên lặng không nói lời nào.

Tôi không nhớ rõ mấy ngày này tôi sống thế nào, tôi xem một đoạn quảng cáo sẽ khóc, nhìn hoa bên ngoài sẽ khóc, ngay cả nghe một bài hát cũng khóc.

Tôi nhớ Tô Liệt từng nói, cô ấy nói, “Đứa nhỏ khi khóc sẽ có kẹo ăn. Chúng ta đều thích giả vờ, tất cả đều thích giả bộ làm ra vẻ bách độc bất xâm, thật ra là người yếu ớt hơn ai hết.”

Khi đó, khóc đối với chúng tôi mà nói, là chuyện chế nhạo đối phương, khóc rồi âm ỉ còn chưa tính, nhưng bây giờ, rơi nước mắt đối với tôi mà nói giống như chuyện thường ngày.

Tôi nhủ mây, chớp mắt, nước mắt sẽ rơi xuống.

Trên đời này, còn có chuyện gì tàn nhẫn hơn sinh ly tử biệt?

Nếu như đứa nhỏ khóc sẽ có kẹo ăn, như vậy, khi nào Thượng Đế sẽ đưa bạn tốt của tôi trở về bên cạnh tôi.

Tôi tin, bọn họ nhất định chỉ là tạm thời rời đi, nhất định bọn họ sẽ trở về.

Tô Liệt, lúc cậu đi đã mang theo con gấu nhỏ của tôi, bây giờ tớ thất hứa không nghĩ về cậu nữa, cậu mau trở về cho tớ.

Hồ Lô, cậu đã nói tớ không có nhà để về, cậu mãi mãi sẽ là nơi thu nhận tớ, bây giờ tớ không còn chốn dung thân nữa, cậu phải thu nhận tớ.

Mễ Sở, cậu thích cướp đồ tớ mặc nhất, sau này tớ sẽ không giành với cậu nữa, cậu có thể trở về không?

Còn có, Lục Tề Minh, tớ không ức hiếp cậu nữa, không coi cậu là chân sai vặt, không bảo cậu cống tớ lên tầng 72 nữa, không để cậu nhảm chán chạy theo tớ chơi trò chơi, cũng không chọc giận cậu nữa.

Nhưng mà, cho dù thế này, tôi cũng biết rõ, cậu sẽ không trở về...

Trong lòng mỗi người, đều sẽ có một người, hoặc một đoạn ký ức, không thể gần nhau, không thể có được, đó là hình xăm của vận mệnh, cho dù đau buốt như tê liệt, nhưng mà tôi hy vọng mãi mãi sẽ không vấy kết.

Ngày ra hình phạt của Mễ Sở, tôi có đến.

Ở trong tòa án, cho dù Mễ Sở nháy mắt ra hiệu thế nào với tôi, tôi đều không thể đè nén được lớn tiếng hét với thẩm phán, “Người đánh là tôi, không phải cô ấy...”

Nhưng mà cuối cùng lại bị cảnh sát tòa án trực xuất khỏi tòa án.

Tôi định tránh thoát khỏi sự kiểm chế của cảnh sát tòa án, chạy vào trong lần nữa, nhưng lại càng bị nhiều cảnh sát chặn chặt lại.

Khoảnh khắc Mễ Sở bị xe cảnh sát gầm gú mang đi, tôi thét chói tai, liều lĩnh tránh khỏi sự lôi kéo của cảnh sát chạy đến xe ngục, dưới dự truy đuổi của tôi, xe ngục dần dần lái đi.

Trong xe, Mễ Sở vẫy tay với tôi, cô ấy nói, “Lạc Thi, tạm biệt, tạm biệt...”

Trên gương mặt của cô ấy có sự thương xót, cô ấy nói một câu tạm biệt, thì xoay đầu, tôi không biết cô ấy có rơi nước mắt không.

Tôi chạy đến đưa tay định với lấy xe ngục, để lại Mễ Sở, để lại những ngày tháng dằng dặc kia của chúng tôi.

Nhưng mà, bọn họ lại cách tôi càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Giống như cảnh tượng huyền ảo, giống như cảnh tượng hão huyền, giống như sương mù dày đặc. Như những hạt bụi, từ từ biến mất đi.

Tôi chưa bao giờ khóc lóc như thế này, giống như muốn xé rách gan và phổi của mình, đau đớn lan ra toàn thân.

Tôi chưa bao giờ tuyệt vọng thế này, trơ mắt nhìn bạn bè tốt nhất của mình, biến mất trong tầm mắt.

Cô gái thân mến, tớ đã quên hỏi cậu, thời gian dài đằng đẳng sau này, các cậu đều đi rồi, tớ nên làm gì bây giờ?

3, Tạm biệt, những đóa hoa kia

Mẽ Sở đi rồi, cuộc sống của tôi yên tĩnh trở lại.

Mỗi ngày tôi trừ đi làm, chính là về nhà, cũng không đi qua nơi nào nữa, thậm chí nhìn thấy đèn neon chói lóa của quán bar bên đường kia, đều sẽ rơi nước mắt trong vô thức.

Cho nên, khi tổng biên tập nói với tôi “công ty có một cơ hội ra nước ngoài để bồi dưỡng, cân nhắc việc tuổi tôi nhỏ, không có gia đình, lại uyển chuyển, cho nên danh sách này đề tên tôi lại”, tôi hơi cảm động.

Đều nói ở thành phố của người khác, cánh cửa mình sẽ không giương ra được, nhưng mà ở thành phố quen thuộc này, tôi như bị một cục đá nặng ngàn cân đè ép, không thở nổi.

Tôi gọi điện thoại về nói với cha tôi, ông ấy nói, “Con còn trẻ, có cơ hội ra nước ngoài, thì ra ngoài đi. Cha mẹ đều tốt cả, không cần con lo lắng.”

Mẹ tôi cũng nói, “Đi nước ngoài đi, đến bên kia nhớ gọi điện thoại cho nhà là được.”

Tôi biết, trong lòng họ đều hiểu, thành phố này đối với tôi mà nói, đã thành hư không. Họ đều muốn tôi quên đi chuyện cũ trước kia, muốn tôi dẫn người đàn ông về nhà cho họ xem, khôn khéo gọi họ là chú, dì.

Tôi đi thăm Mẽ Sở, nhưng cô ấy một lần cũng không gặp tôi. Tôi không biết có phải cô ấy đột nhiên hận tôi không, nhưng cô ấy lại bảo quản giáo mang thư cho tôi, trên thư là nét chữ viết ngoáy của cô ấy, cô ấy nói, “Lạc Thi, cậu đừng đến thăm tớ, tớ sợ tớ sẽ khóc, Cậu có biết, làm nước mắt của chị đây chảy xuống, cũng giống như để máu chị chảy xuống. Cậu sống cho thật tốt nhé, nếu có cơ hội, thì đừng vứt bỏ.”

Lời nói của Mẽ Sở rõ ràng lưu bát, giống như lúc trước cô ấy không tìm không phải gọi tôi là ngốc, nhưng mà câu cuối cùng, lại giống như biết trước tôi sẽ gặp chuyện như thế, chỉ điểm cho lòng tôi.

Khép thư lại, tôi nhắm mắt, sẽ không có đám điên cuồng, những đêm dài sôi nổi điên dại, cũng không có những ngày tháng thoải mái, niềm vui tràn trề, nói cười riu rít như thế nữa.

Mẽ Sở, tớ nghe lời của cậu, cũng trung thành với cảm giác của mình, tớ đi.

Một ngày trước khi tôi đi, về nhà ăn cơm, ở lại một buổi tối.

Ngày hôm sau, tôi không cho cha mẹ đến tiễn, vì tôi cũng như Mẽ Sở, sợ sẽ không chịu được cảnh chia ly mà khóc.

Đưa tôi đi, chỉ có một mình tổng biên tập. Cô ấy giống như trước vở vai tôi nói, “Cô gái ngốc, chăm sóc mình cho thật tốt.”

Tôi khẽ gật đầu, im lặng.

Cuối cùng tôi ngẩng đầu nói, “Tổng biên tập, chị trở về đi, tự em đi đăng ký.”

Tổng biên tập gật đầu, thông thả đi giày cao gót tới, lưng của cô ấy rất thẳng tắp, lạnh lẽo như không có gì xuyên qua được. Tôi thường nhìn cô ấy nhớ đến Tô Liệt, Tô Liệt cũng đi giày cao vò cùng thẳng tắp, giống cây hạc đào thanh tú. Tôi không biết, tôi của sau này, có phải sẽ trưởng thành thành một người như thế không, một mình làm việc, không có uy hiếp. Chỉ là khi đó, chúng tôi còn có thể kéo dài thời thanh xuân dài đằng đẳng không?

Tôi đứng trong sân bay, đám người lui tới hình thành một vòng tròn bên cạnh tôi.

Tôi đứng tại chỗ, đột nhiên há miệng, tôi muốn khóc, nhưng nước mắt không chảy ra được. Tôi như mất đi giọng nói, mất đi ánh sáng, tôi mất đi nước mắt.

Tôi dụi mắt, ý định làm nước mắt chảy ra. Nhưng mà, con mắt tôi lại khô ráo như mảnh ruộng lâu ngày chưa được mưa tưới.

Như thế cũng tốt, sau này, không còn có bất cứ chuyện gì làm tôi cúi người xuống khóc. Mẽ Sở, Tô Liệt, Hồ Lô, Tề Minh, các cậu như nước mắt đã khô cạn, đã được đóng chặt lại.

Từ nay về sau, chỉ thuộc về một mình tớ, vào những buổi tối không ngủ được, tớ sẽ không bao giờ rét lạnh nữa?

Tôi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời ngoài sân bay như chim khổng tước màu lam xinh đẹp, ánh mặt trời như được dát vàng trải rộng ra.

Tôi nhớ tới câu nói kia, "Tôi lại nhìn thấy một ngày mới, một vùng đất mới, bởi vì trời đất lúc kia đã qua, sông cũng không còn nữa".

Cuối cùng, tôi nhắc hành lý lên, không bất kỳ do dự, thẳng tắp đi đến cửa đăng ký.

Kết cục.

Cô gấp gáp rời khỏi thành phố này, không có chút chần chừ, cho nên, cô mãi mãi không thấy được, khoảnh khắc cô biến mất ở cửa kiểm tra an ninh, phía sau cây cột sân bay, có một chàng trai mặc áo lông màu trắng, chậm rãi rời khỏi, nhìn về hướng cô biến mất, nước mắt rơi như mưa.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Edit: Tịnh Hào

* Những chuyện Lâm Lạc Thi không biết:

- Lục Tề Minh: Những chuyện chưa nói ra, không còn có cơ hội nói ra.

Tôi và Lạc Thi quen nhau bốn năm.

Ngày chia tay đó, tôi vừa mới hạ sốt xuất viện, Lạc Thi nói cô ấy đi du lịch.

Nhưng mà, ở bên đường cổng bệnh viện, tôi lại nhìn thấy người con gái tôi yêu, đi vào khách sạn gần đấy cùng với người đàn ông khác.

Tình cảnh như vậy không thua gì ném một trái bomb ở trên đất, tôi ngơ ngác đứng tại chỗ.

Thời tiết ngày đó hơi lạnh, tôi đứng dưới tàng cây ngoài khách sạn, đếm khách sạn có bao nhiêu tầng lầu, mấy cửa sổ.

Từng cửa sổ đều sáng, cô ấy ở căn phòng nào?

Nhưng mà, đến cuối cùng từng cửa sổ đều đã tắt, cả tầng lầu chìm đắm trong màn đêm, tôi không đoán được cô ấy ở căn phòng nào.

Tôi ở dưới lầu đứng cả đêm, Nara đứng bên cạnh tôi cả đêm.

Cô ấy hỏi tôi, “Anh Tề Minh, cô gái kia là người yêu anh sao?”

Tôi khẽ gật đầu.

Sáng ngày hôm sau, sáu giờ, tôi té xỉu dưới tàng cây.

Vừa mới hạ sốt lại như thủy triều mãnh liệt cuộn trào bao trùm, cuối cùng, là Nara đưa tôi đến bệnh viện.

Nara nói, khi tôi hôn mê, vẫn luôn kêu tên Lạc Thi. Tôi nhìn trời xanh ngoài cửa sổ, tái mặt mỉm cười với cô ấy.

Cô ấy nói, “Anh Tề Minh, chờ anh hết bệnh, lại đi tìm cô ấy nữa, hoặc là giữa hai người có hiểu lầm.” Tôi khẽ gật đầu.

Tôi nghĩ, có lúc, chúng tôi phải cho nhau một lối thoát.

Sau khi khỏi bệnh, tôi đi tìm Lạc Thi.

Tôi vươn tay, khi muốn ôm cô ấy, cô ấy vẫn đứng bất động tại chỗ, chỉ mỉm cười hỏi tôi, “Lục Tề Minh, những lời cậu nói có còn tính không? Nếu như có một ngày, tớ gặp được người tớ yêu nhiều hơn cậu, nhất định phải nói cho cậu biết.”

Chắc chắn cô ấy không biết, biểu cảm của cô ấy vô cùng tàn nhẫn, tôi hận không thể đột nhiên trở nên lạnh lùng với cô gái này.

Nhưng mà cuối cùng, tôi không làm gì cả, chỉ khẽ gật đầu.

Chúng tôi yêu nhau bốn năm. Tôi biết, yêu một người, cũng không nhất định phải cho cô ấy hạnh phúc, có đôi lúc, chỉ cần chúc cho cô ấy hạnh phúc là được rồi.

Lạc Thi từng nói, tôi là một người hi vọng không hiện ra mặt. Cô ấy nói, “Đàn ông chòm sao Ma Kết đều như thế, chôn mọi chuyện vào trong lòng, khó hiểu.”

Cô ấy nói, “Tề Minh, cậu là người khó hiểu hơn ai hết, chỉ riêng không đối với tớ như vậy, bởi vì tớ sợ có những chuyện không nói ra được, sẽ không có

cơ hội nói ra nữa.”

Như vậy có phải tôi đã rất cố sức rồi không, cho nên tôi không cần phải buồn nữa?

Nara nói, “Anh Tề Minh, anh còn nhớ nơi hồi còn nhỏ chúng ta ở không?”

Tôi gật đầu. Cô ấy hỏi, “Anh còn nhớ bình cầu nguyện dưới tàng cây của chúng ta không?”

Chúng tôi quyết định trở về nơi ở khi bé, đào bình cầu nguyện dưới tàng cây lên, nhìn nguyện vọng lúc trước của mình là cái gì.

Cây già này vẫn còn đứng sừng sững, khi tôi và Nara đào lên, bình thủy tinh vẫn trong suốt, chỉ là do đồ mưa, mà dính một chút bùn đất.

Tôi lấy tờ giấy trong bình thủy tinh ra, giọt mưa trên lá cây rơi vào cổ tôi, lạnh lạnh.

Khi đó, tôi đã đi xã giao trong ngành nghề được một năm, tôi cho rằng mình đã đủ trưởng thành, nhưng khi nhìn thấy tờ giấy khi còn bé đã viết, lại cảm thấy ngày tháng ngây thơ kia lại ủa vào mặt trở về.

Trên tờ giấy viết, ký sĩ hứa với công chúa, phải bảo vệ cô ấy cả đời.

Đối mặt với những hàng chữ này, tôi dờ khóc dờ cười, tôi không biết đây là mình viết dưới tình huống gì, sau trẻ con như thế.

Nhưng mà khoảnh khắc này, tôi lại đột nhiên đau lòng.

Tôi từng hứa với cô ấy, bảo vệ cô ấy cả đời.

Tôi nhìn tờ giấy của Nara, cô ấy cũng dờ khóc dờ cười, lại sống chết không cho tôi xem.

Tôi nói, “Nhóc con, đi tìm người yêu mới đi.”

Cô ấy lại quay đầu hỏi tôi, “Anh Tề Minh, anh nói xem, nếu như anh đính hôn, cô ấy có buồn không?”

Tôi nghi ngờ nhìn cô ấy, không biết cô ấy có ý gì. Cô ấy lại cười nói, “Anh có dám đánh cược không?”

Ma xui quỷ khiến, tôi nhẹ dạ tin vào lời nói của Nara.

Vào buổi tiệc sinh nhật của Mễ Sở, tôi tuyên bố tin đính hôn với Nara.

Tôi nghĩ, chỉ cần Lạc Thi có một chút đau lòng, vậy thì chứng tỏ, cô ấy vẫn còn thích tôi. Sau đó, tôi sẽ lập tức không tiếc thứ gì mà dẫn cô ấy trở về bên cạnh mình.

Nhưng mà, khi tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, ánh mắt cô ấy chỉ nhàn nhạt nhìn về nơi khác.

Khoảnh khắc đó, ngực tôi đau đớn không thôi.

Tôi đột nhiên cảm thấy cách này thật ngu xuẩn, tôi vậy mà vẫn hy vọng cô ấy có một chút khó chịu, lại còn hy vọng vào một tháng sau, có thể đính hôn cùng cô ấy.

Từ buổi tiệc sinh nhật của Mễ Sở trở về, tôi uống say.

Đó là lần đầu tiên tôi không khống chế được, cũng là chuyện, khiến tôi hối hận đến tận cùng.

Bởi vì ngày hôm sau tôi tỉnh lại, nhìn thấy Nara bên cạnh tôi, cô ấy che mền, về mặt ứng hồng nhìn tôi.

Tôi mặc từng chiếc quần áo, lại nghe thấy âm thanh mình trống rỗng rơi xuống ầm ầm.

Nara nói, “Anh Tề Minh, anh không cần phụ trách cho em.”

Tôi nói, “Ồ cùng nhau thử xem.”

Tôi thừa nhận, trong khoảnh khắc mình không đủ trách nhiệm, như một người nhu nhược trốn tránh.

Nhưng mà lời đã nói ra, chính là nước tạt ra ngoài.

Khi đó, tôi luôn cố chấp cho rằng, thứ tôi mất đi chỉ là một tình cảm, càng về sau tôi mới phát hiện, thứ tôi mất đi, là cả cuộc đời.

Sau khi Nara quen tôi, thì bị Mễ Sở truy đánh.

Tôi phần nộ gọi điện thoại cho Lạc Thi, tôi không biết tại sao cô ấy nhìn Nara không vừa mắt.

Khoảnh khắc để điện thoại xuống, tôi bỏ vị khách đang nói chuyện làm ăn, chạy qua đón Nara. Tôi biết tôi là một tên khốn kiếp, bởi vì khi chạy qua đón Nara, chỉ muốn nhìn thấy gương mặt của Lạc Thi, là đau lòng, hay khó chịu.

Nhưng mà cô ấy không đến. Chỉ có Mễ Sở chỉ vào tôi nào, “Lục Tề Minh, đừng cảm thấy cậu có một Jang Nara là tài giỏi lắm, mang đi khắp nơi khoe khoang. Lạc Thi đã sớm tốt lên, chẳng qua cậu ấy khinh thường không so bì với cậu thôi.”

Lòng của tôi đã sớm trống rỗng, cho nên, tôi không buồn.

Chúng tôi giống như một bài hát tuyệt vời nhất, lại trở thành một bộ phim bi thương.

Cuộc sống mãi mãi vào lúc bạn đang yên bình, lại làm bạn trở tay không kịp.

Tôi lại gặp người đàn ông cùng vào khách sạn với Lạc Thi, mà Lạc Thi gọi anh ấy là anh trai.

Trong nháy mắt đó, vạn vật tan thành mây khói, vạn Phật cúi đầu xưng thần, thế giới của tôi sụp đổ trong câu nói này.

Khi tôi biết mọi chân tướng từ miệng Lạc Thi, khi biết nguyên nhân cô ấy chia tay, tôi không còn sức lực để đối mặt với chuyện này.

Chúng tôi chỉ vì hiểu lầm mà chia tay.

Những lời nói bị ngăn lại ở ngực, cuối cùng không có nói ra được. Lúc trước tại sao tôi phải chất vấn cô ấy, có phải mình còn chưa cho cô ấy đủ?

Tôi xin lỗi, áy náy, tôi không dám mở miệng nói, cho tôi thêm một cơ hội.

Nhưng ngay sau đó, tin Lạc Thi bị tai nạn xe lại làm tôi hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh cô ấy.

Khi Hồ Lô gọi điện thoại cho tôi thì tôi đang lái xe, nghe thấy tin tức này, suýt chút nữa tôi đụng vào lan can.

Không cần lời nói nào, người yên bốn năm, chúng tôi vẫn ăn ý như cũ.

Khi tôi đến thăm cô ấy, khi cô ấy dựa vào lòng tôi, mũi tôi đột nhiên chua xót, cô ấy là minh châu mà tôi đã giành lại được sau khi làm mất.

Vì cô ấy, tôi có thể bội ước, phải bội trời đất. Tôi mạnh mẽ chí khí nhớ đến.

Đêm đó, tôi không nở nhắm mắt lại, tôi sợ khi tỉnh lại sẽ phát hiện là một giấc mơ của mình.

Nhưng mà, đêm đó tôi cũng không thể nào nhắm mắt lại, bởi vì tin nhắn của Nara, cô ấy nói, cô ấy ở dưới lầu.

Cô ấy còn nói, “Anh Tề Minh, em có thai rồi.”

Ánh trăng ngoài cửa sổ, chiếu sáng Lạc Thi trên giường bệnh làm cô ấy có vẻ gầy. Trong khoảng thời gian này, chắc cô ấy đã chịu không ít khổ cực.

Lòng tôi đau đớn nhìn cô ấy, nhưng không thể nào trả lời tin nhắn của Nara, bởi vì tôi không muốn mất đi cô ấy.

Nara nói, “Anh Tề Minh, em chờ anh đến sáng mai, anh không cần để ý đến em, em chỉ muốn chờ anh, giống như lúc trước chờ anh công em về nhà.”

Tôi cứng rần tắt điện thoại. Thà là tôi làm một người xấu, tôi thật sự không muốn mất đi Lạc Thi.

Tôi từng nói, phải bảo vệ cô ấy cả đời.

Sáng ngày hôm sau, tôi khởi động máy, đi mua đồ ăn sáng cho Lạc Thi.

Trong di động có một tin nhắn yên tĩnh nằm trong hộp thư, “Anh Tề Minh, vĩnh biệt.”

Tôi đột nhiên cảm thấy ớn lạnh từ lòng bàn chân, tôi nhìn thời gian, là gửi mười phút trước, vì thế tôi lập tức gọi điện thoại cho Nara.

Bên kia không có ai nhận. Tôi chạy nhanh ra ngoài bệnh viện gọi xe, đến nơi ở của Nara.

Cô ấy cắt cổ tay tự tử.

Trên cổ tay cô ấy còn có mấy vết sẹo cũ, nổi bật làm mắt người khác đau nhói.

Cô ấy nhìn thoáng qua, mỉm cười nói dứt quãng với tôi, “Anh Tề Minh, trước kia mỗi lần em muốn chết, nghĩ tới anh, sẽ kỳ lạ mà sống sót. Bây giờ, em đã nhìn thấy anh, cũng từng yêu anh, em sẽ không nhớ đến anh nữa, anh Tề Minh, tạm biệt.”

Trong hốc mắt của tôi tuôn đầy nước mắt, tôi từng khóc vì Lạc Thi, cũng không biết tại sao sẽ khóc vì Nara, hoặc có thể nói, tôi khóc vì bản thân mình.

Tôi nói, “Nara, em nhất định phải nhớ đến anh, nhất định phải sống.”

Những lời này, giống như dùng hết tất cả sức lực của cuộc đời tôi.

Nara sinh non. May mắn là, cô ấy còn sống.

Khi cô ấy mở to mắt, tôi nhìn tia nắng ban mai ngoài cửa sổ nghỉ ngơi, Lạc Thi, cuối cùng tớ phải xa cậu rồi.

Bởi vì, trên lưng tôi còn phải gánh trách nhiệm đã thiếu nợ. Tôi tình nguyện thiếu nợ cậu, sống với người khác cả đời, cũng không muốn thiếu nợ người khác, sống bất an với cậu cả đời.

Bởi vì cậu là người tớ yêu nhất, thiếu nợ cậu, giống như thiếu lời hứa hẹn với cậu.

Khi tôi đến phòng bệnh của Lạc Thi, nhìn thấy người đàn ông tên là Trương Ngôn diu cô ấy đi qua đi lại.

Tôi từng nhìn thấy anh ấy, anh ấy nói là cấp trên của Lạc Thi. Khoảnh khắc đó, nhìn thấy vẻ mặt Lạc Thi cười nói với anh ấy, lòng tôi vậy mà lại yên tâm.

Bởi vì, tôi đột nhiên hiểu được, người con gái tôi yêu, cho dù cô ấy có ở cùng với người khác, cũng sẽ vui vẻ.

Cùng với sự vui vẻ, tôi lại khó chịu, người này, không phải là tôi. Tôi của bây giờ, e rằng chỉ biết mang đau lòng đến cho cô ấy.

Hồ Lô là bạn thân mười năm của tôi, sau khi Lạc Thi rời khỏi tôi, cậu ấy cũng lần lượt rời khỏi.

Tôi từng xin cha cứu vãn, nhưng cha nói với tôi, cha của Hồ Lô nuốt quá nhiều, lúc này ai đi cứu, người đó sẽ rơi vào đó.

Chỉ có, người khôn tự giữ mình thôi.

Sau khi tôi chia tay với Lạc Thi, cũng đã lạnh nhạt với Hồ Lô không ít.

Nhưng khi ở trong ngục giam nhìn thấy Hồ Lô, cậu ấy cười với tôi rất nhiều, tôi liền khó chịu. Một nụ cười xóa hết hận thù.

Cậu ấy nói, “Đồ khốn này, còn biết đến thăm tớ hả.”

Tôi nói, “Anh em mười năm là vô ích sao?”

Hồ Lô nói rất nhiều chuyện về Lạc Thi, cậu ấy nói, “Tê Minh, thật ra lúc đầu tớ vừa mới gặp Lạc Thi, có ấn tượng không tốt về cậu ấy, nhưng mà, bên nhau bốn năm, tớ lại càng ngày càng thấy rằng, mắt nhìn của cậu lúc trước thật sự rất độc đáo.”

Cậu ấy nói, “Tớ cảm thấy Lạc Thi là một cô gái tốt, cậu lỡ mất thì sẽ hối hận.”

Cuối cùng, cậu ấy lại vỗ vai tôi nói, “Anh em, nếu không phải bây giờ tớ ngồi trong đây, thứ cậu không đạt được, tớ sẽ bổ sung, tớ tình nguyện làm vô ruột xe dự bị của cậu.”

Cậu ấy nói xong thì cười ha hả, tuy rằng tôi biết cậu ấy đang nói đùa, nhưng khoảnh khắc đó không tránh được nỗi xót xa.

Tôi nói với cha, tôi không trông cậy ông ấy đưa cha Hồ Lô ra ngoài, tôi chỉ hy vọng, ông ấy có thể bảo vệ anh em tốt của tôi ra ngoài.

Cha tôi nói, “Thương nhân không thể làm chính trị.” Nhưng mà tôi biết ông ấy có thăm hỏi khắp nơi trong bí mật.

Sau khi cha tôi bệnh nặng, cơ thể vẫn luôn yếu, cho nên cuối cùng tôi cũng không mở miệng nữa.

Tôi nhớ có một lần trong Thời Quang, Mễ Sở đưa ra chứng cứ.

Tôi bắt đầu điều động người đi xem thử, còn đặc biệt bảo người khác điều tra xuất xứ của chứng cứ đó. Cuối cùng, tôi nắm được địa chỉ của chứng cứ, không còn lời nào để nói.

Phía sau địa chỉ hộp thư, là con số ngày sinh nhật của Nara.

Tôi đặt địa chỉ này trước mặt Nara, sắc mặt Nara thay đổi.

Tôi không ngờ tới, cô em gái hồn nhiên trong sáng, lại có lòng dạ độc ác như vậy.

Đúng vậy, tôi có thể chịu được cuộc sống riêng tư thối nát của cô ấy vì kiếm sống, nhưng mà, sao cô ấy có thể làm người khác sợ hãi vậy?

Tôi hỏi cô ấy, “Tại sao cô phải đối xử với Hồ Lô như vậy?”

Cô ấy nói, “Em chỉ làm chuyện mà công dân nên làm. Có lẽ, ở trong thế giới của các anh, gần cái chết không được xem là gì cả, nhưng trong thế giới người nghèo lại không giống.”

Cô ấy nói, “Anh Tề Minh, năm trước cha em cũng vô tội chết. Nếu như công trường thi công có chút bồi thường, em cũng sẽ không đi lên con đường này.”

Mặc kệ tôi nở mày nở mặt trong ngành nghề nào, nhưng về mặt tình cảm, tôi mãi mãi là người yếu đuối.

Lời nói của Nara, vậy mà tất cả phần nộ của tôi không có chỗ phát tiết. Có lẽ, tình cảm tôi đã kìm nén đã lâu, cho nên tôi không biết dùng thái độ gì để đối mặt với cô ấy.

Sau này cô ấy nói, “Anh Tề Minh, em không bỏ lỡ hạnh phúc của anh, em biết em có lỗi với anh, chúng ta chia tay đi.”

Trước kia tôi luôn muốn đi tìm Lạc Thi, nhưng mà sau khi chia tay Nara, vậy mà nguyện vọng đi tìm cô ấy không có mảnh liệt.

Không, không phải là vì tôi không yêu cô ấy, mà là tôi cảm thấy mình có lỗi với cô ấy, nhìn thấy đôi mắt trong suốt của cô ấy, tôi sẽ không thể nào đối mặt với cô ấy.

Tết Nguyên Đán đó, tôi ở nhà ăn cơm, cha nói, “Không phải con có cô bạn gái nhỏ sao, không phải nói muốn dẫn về nhà sao?”

Tôi đi trên đường, các cặp tình nhân trên phố tay nắm tay khí thế ngất trời, khi đi đến một tiệm hoa, tôi xúc động chạy vào mua một bó hoa bách hợp.

Sau đó, tôi lại đặt tiệc ở nhà hàng Prague gần đây.

Tôi không biết tại sao mình làm những việc này, làm những điều này có lợi gì.

Tôi đang cầm hoa định đi tới cửa gọi điện thoại cho cô ấy, thì chạm mặt với cô ấy và Trương Ngôn.

Bọn họ tay nắm tay, động tác vô cùng thân thiết.

Trước mắt tôi nổi lên sương mù, trong tích tắc nhìn thấy bọn họ.

Ngày đó, một mình tôi đi thật lâu trên đường. Cuối cùng, tôi vậy mà đi bộ một tiếng đến dưới lầu nhà Lạc Thi.

Chỗ này vừa xa lạ vừa quen thuộc, tôi ngẩng đầu nhìn lầu 7, không có đèn sáng, chắc bây giờ cô ấy chưa về.

Tôi ngồi trên bậc thềm đối diện khu phố, giống như một kẻ lang thang. Ôi, tôi tự giễu cười bản thân mình.

Không biết ngồi bao lâu, khi tôi nghe thấy tiếng xe, ngẩng đầu lên.

Lạc Thi bước xuống xe, hình như muốn lên lầu, nhưng trong nháy mắt, cô ấy xoay người, người trong xe bước ra, bọn họ ôm nhau.

Tôi đứng trong nơi tối đối diện con phố, tay cầm hoa bách hợp, khóc như một đứa con nít.

- Mẽ Sở: Trong lòng tôi, Lạc Thi quan trọng hơn bất kỳ đứa con trai này, cô ấy là bạn bè tốt nhất trong cuộc đời này của tôi.

Cho tới bây giờ tôi không sợ trời không sợ đất, bởi vì lúc nhỏ, tôi biết mình có một cái mạng, sau khi lớn lên, tôi biết mình có người cha giàu có vững tiền như rác.

Cho nên, tôi gây chuyện phiền toái, huênh hoang khắp nơi.

Lạc Thi đập đầu Jang Nara, đây cũng là chuyện tôi đã sớm muốn làm. Cho nên trong nháy mắt cô ấy cầm chai rượu buông xuống, tôi nhào lên ung dung cầm chai rượu trong tay cô ấy.

Như vậy, khi cảnh sát đến, tôi có thể nói là tôi đập. Đúng, tôi thay chị em tốt - Lâm Lạc Thi gánh tội, không có gì đáng ngại cả. Hơn nữa tôi biết, cha tôi sẽ vớt tôi ra ngoài.

Tôi bảo Đường Lâm Lâm – nhân chứng trực tiếp nhất nhìn thấy tận mắt, khi thẩm vấn nói với cảnh sát, là tôi đập người.

Tôi thường mua quần áo giống Lạc Thi, cho nên hôm nay hai chúng tôi đều mặc áo lông màu sáng, trừ Đường Lâm Lâm và Jang Nara ra, ai mà biết là ai đập.

Nhưng ngày đó, sau khi thẩm vấn xong, Đường Lâm Lâm vậy mà đến tìm tôi, cùng tôi trao đổi điều kiện.

Điều này làm tôi bất ngờ.

Cô ấy cho tôi xem đoạn ghi hình trong điện thoại, là cô ấy ghi lại, là động tác Lạc Thi cầm bình rượu ném tới đầu Jang Nara.

Cô ấy cười nói, “Các cậu thật sự là chị em tốt.”

Tôi cũng cười nói với cô ấy, “Lâm Lâm, cậu thật sự cảm thấy cậu có thể hù dọa tớ sao? Cậu tin không, không tới một ngày, tớ sẽ khiến cậu ngay cả chết như thế nào cũng không biết!”

Đường Lâm Lâm nghiêm mặt nói với tôi, “Mẽ Sờ, tôi nghĩ cậu chắc phải hiểu bốn chữ, xưa đâu bằng nay. Cậu đừng tưởng rằng cha cậu có tiền, nhà Lý Nam cũng có tiền. Cha cậu có, Lý Nam cũng có, thứ cha cậu không có, nhà anh ta có. Tôi không còn sợ cậu nữa.”

Tôi tròn mắt há mồm mà nhìn cô ấy, cuối cùng trầm xuống hỏi cô ấy, “Rốt cuộc cậu có ý gì?”

Cô ấy nói, “Tôi không có ý gì, chỉ muốn cậu ngồi tù, không, các cậu ai ngồi đều được. Nhưng mà, các cậu đã yêu thương lẫn nhau như vậy, vậy thì cậu ngồi đi. Tốt nhất là cậu đừng kêu cha cậu tìm bất kỳ mối quan hệ nào, toàn án phán cậu bao lâu, thì cậu cứ ngồi bấy lâu, nếu không...”

Tôi hít một hơi, “Tụi tớ có thù hằn gì với cậu?”

“Ha ha, không biết có phải thù giết cha không.” Đường Lâm Lâm cười lạnh nói.

“Cha của cậu qua đời tụi tớ cũng rất buồn, nhưng mà không liên quan đến tụi tớ.”

“Không liên quan?” Đường Lâm Lâm chột thét chửi tai, “Nếu như không phải năm lớp 1, các cậu kéo theo bạn học cô lập tôi, hơn nữa ở trước mặt giáo viên không kiêng nể kể lại chuyện riêng của tôi, làm sao giáo viên có thể không nhận tôi chứ?”

Đầu tôi đau đê ở trên trán, tôi nói, “Đường Lâm Lâm, cậu bình tĩnh chút, đây là chuyện trước kia. Hơn nữa, giáo viên đã sớm biết những chuyện của cậu, bọn họ không muốn cậu, tại sao cậu không suy xét do bản thân mình chứ?”

“Do bản thân mình? Do bản thân mình chính là Lâm Lạc Thi đoạt mất Lục Tề Minh, các cậu cô lập tôi, lớp 11 năm ấy không có chủ nhiệm lớp nào bằng lòng nhận tôi, ha ha... Đến trường quý xuống, đều vô dụng cả.” Đường Lâm Lâm nghiêng rằng nói, “Cậu biết không? Sau khi cha tôi trở về thì mắc bệnh tim. Các cậu cho rằng chỉ là ép một người không thích, lại không biết hủy đi cả nhà của tôi!”

Tôi khiếp sợ đứng tại chỗ, cho dù tôi ngang ngược, nhưng tin này của Đường Lâm Lâm vẫn làm tôi không nói nên lời nào.

Huống chi, tôi của ba năm sau, đã sớm không còn quyết liệt đe dọa như thời thiếu niên.

Cuối cùng, tôi cúi đầu nói, “Xin lỗi, Đường Lâm Lâm.”

Đường Lâm Lâm đắc ý cười rộ lên, cô ấy nói, “Không ngờ các cậu cũng có ngày này, tôi thật sự nghĩ nhóm các cậu không hề có điểm yếu, tôi muốn hãm hại Lâm Lạc Thi ở công ty nhưng cô ấy đều tránh được. Dựa vào cái gì mà các cậu đều có người bao che...”

Cuối cùng, cô ấy nói, “Cậu cứ thần thật ở trong tù đi, hoặc là tôi đem đoạn ghi hình này lên mạng, cậu cũng biết kết cục của Hồ Lô rồi đấy. Tôi không tin bây giờ tôi không vận ngã được các cậu!”

Khi Trịnh Ngọc Ti đến thăm tôi, tôi thỉnh cầu ông ấy đừng cứu tôi ra ngoài.

Ông ấy nhìn tôi với ánh mắt như bệnh thần kinh, tôi liền quỳ gối xuống.

Giống như năm mười bảy tuổi, tôi cầu xin ông ấy cho tiền, để tôi đi cho người con trai mình yêu làm phẫu thuật.

Tôi nói, “Cha, cha có biết năm ấy con làm ra bao nhiêu chuyện, lần này con cầu xin cha giúp con lần nữa. Ở trong lòng con, Lạc Thi quan trọng hơn bất kỳ người con trai nào, cậu ấy là bạn bè tốt nhất đời này của con, nếu cậu ấy ngồi tù, con đây thà chết.”

Cuối cùng, tôi nói dối, “Cha không biết, cậu ấy từng cứu mạng con, nếu như không phải là cậu ấy, cha không thể nhìn thấy con đến bây giờ.”

Trịnh Ngọc Ti mắc nợ tôi, đặc biệt ở tuổi 17, ông ấy thiếu tôi một đoạn tình cảm.

Cuối cùng, ông ấy thờ dài nói, “Sờ Sờ, cha già rồi, sau này không thể chu đáo che chở cho con mọi việc, lần này, cha nghe lời con. Con có biết, có đôi khi tiền không quan trọng như thế, ở trong lòng cha, con gái là quan trọng nhất.”

Lúc Trịnh Ngọc Ti đi, tôi nhìn thấy trong tóc ông ấy thậm chí có rất nhiều tóc bạc.

Nước mắt tôi rơi xuống.

Ông ấy già rồi, mà tôi, hận ông ấy nhiều năm như vậy, cũng đột nhiên phát giác mình không còn hận nữa.

Khi tôi được nộp tiền bảo lãnh, thì gọi điện thoại cho Trương Ngôn.

Trương Ngôn đi Singapore theo đuổi bạn gái, hình như định ở lại nơi đó.

Tôi kể rõ chân tướng cho anh ấy nghe, cuối cùng tôi nói, “Trương Ngôn, nể mặt Tô Liệt, xin anh tạm thời mượn có đi công tác nước ngoài, đưa Lạc Thi ra nước ngoài tránh một chút. Anh có biết, cậu ấy thích hơn người như vậy, tôi không để để cô ấy biết rõ chân tướng sự việc, nếu không kết quả sẽ là hai bên tổn hại.”

Tường Ngôn không nói nhiều lời dư thừa, anh ấy chỉ nói, “Mề Sờ, chăm sóc mình cho tốt.”

Tòa án thẩm phán xong, tôi bị đưa lên xe đến nhà giam, Lạc Thi vẫn luôn gào khóc đuổi theo sau xe.

Tôi vẫy tay với cô ấy, dùng khẩu hình nói, “Cô gái thân mến, sống cho tốt nhé.”

Cô ấy lại không ngừng đuổi theo xe, tóc mái dày làm cô ấy nổi bật lên như búp bê Barbie, những người khác nhất định không biết, trán của Lâm Lạc Thi trơn bóng, cô ấy không thích hợp để tóc mái.

Nguyên nhân cô ấy để tóc mái là bởi vì mi tâm của cô ấy có một vết sẹo bảy mũi kim, là 17 tuổi năm ấy để lại.

Năm ấy, tôi từng tâm huyết nghĩa khí kết bạn thiện, gặp được cô gái tên Quân Quân, lúc đầu, tôi cho rằng cô ấy là một trong những bạn bình thường của tôi, càng về sau mới biết được, thật ra, cô ấy là cô gái chỉ thích yêu người cùng giới tính.

Tôi từng đi tìm Lâm Lạc Thi báo thù cho cô ấy, khi chúng tôi trở thành bạn bè, tôi liền xem nhẹ cô ấy.

Trong thời gian đó tôi nghe rất nhiều lời đồn đãi, đều nói Quân Quân thích tôi, vì thế tôi càng xa lánh cô ấy.

Nhưng mà cô ấy lại tới tìm tôi, hỏi tôi có phải thích Lâm Lạc Thi không. Tôi sững sốt, phản ứng kịp với lối suy nghĩ của cô ấy, vì để cô ấy hết hy vọng, tôi liền cười gượng nói, “Đúng vậy, tôi và Lâm Lạc Thi là tốt nhất.”

Cuối cùng, tôi không ngờ tới lực sát thương của những lời này.

Quân Quân đi tìm Lạc Thi, hơn nữa dẫn người đã thương cô ấy.

Nào có cô gái đang trong tuổi đẹp nhất muốn bị hủy dung? Vết sẹo ở mi tâm của Lạc Thi trở thành con ác mộng mãi mãi của tôi. Mỗi lần nhìn thấy cô ấy rửa mặt vén tóc mái dày lên, tôi không ngừng khó chịu, tự trách, áy náy.

Tôi là một người nhát gan, đổ hết toàn bộ trách nhiệm lên người Quân Quân, tôi không dám nói với Lâm Lạc Thi, tôi từng thấy thẹn với cô ấy.

Cho tới bây giờ, nhìn thấy cô ấy đuổi theo, cuối cùng tôi đã dám can đảm nói nội tâm mình trong sạch, chờ tớ ra ngoài nhé...

Cô ấy chạy theo sau xe rất nhanh, dáng vẻ chạy băng băng như một con đà điểu hốt hoảng, thậm chí ngã trên mặt đất cũng không buông tay, đứng lên chạy tiếp, vuron tay kêu thảm thiết, “Mề Sờ, Mề Sờ...”

Tôi chỉ muốn nói, “Lâm Lạc Thi, mẹ nó, cậu đừng chạy nữa, chậm một chút đi.” Nhưng mà tôi vừa mở miệng, nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống.

* Bức thư gửi cho Lâm Lạc Thi.

Lạc Thi:

Lá thư này, cậu sẽ mãi mãi không nhìn thấy được, bởi vì tớ sẽ mãi mãi không gửi cho cậu.

Viết nó, đơn giản là vì cậu đi rồi, rất lâu sau đó tớ không thể nào đối mặt được với lòng của mình, không thể nào gánh vác được những áp lực ngày đêm và áy náy đối với cậu và Mề Sờ.

Khoảng thời gian trước, tớ đi tảo mộ cho Hồ Lô, trên đường về đụng mặt Nara. Cô ấy và một người đàn ông về mặt đáng khinh bỉ đi cùng nhau, tớ nghi ngờ nhìn cô ấy, lúc này cô ấy phải ở bệnh viện mới đúng, đầu sao thần chí của cô ấy mơ hồ mà.

Khoảnh khắc cô ấy nhìn thấy tớ có một chút hoảng sợ, sau đó, cô ấy bình tĩnh kéo cánh tay người đàn ông đến trước mặt tớ và chào hỏi, “Anh Tề Minh.”

Dáng vẻ cô ấy bình thường, không hề có một chút thần chí mơ hồ như bác sĩ đã nói, cũng không có chút đáng vẻ bị điên như lúc đầu tớ đến thăm cô ấy ở bệnh viện.

Tớ chỉ cô ấy, lại chỉ người đàn ông bên cạnh, có chút không thể tin. Chẳng lẽ là cô ấy giả bộ?

Cô ấy cười duyên với tớ, “Em biết trong lòng anh đang nghĩ gì. Không sai, em giả bộ.”

Tớ sững sờ tại chỗ, ngược lại phần nộ nắm cánh tay của cô ấy, rất tức giận, tớ nói, “Nara, sao cô có thể làm như vậy? cô có biết Mề Sờ vì cô mà ngồi trong tù không? Cô đã hại chết Hồ Lô, sao cô lại hăm hại Mề Sờ nữa?”

Nara quay đầu sang, đẩy người đàn ông bên cạnh lên trước, cười nhạt nói, “Đúng vậy, em không những hại bọn họ, còn lừa anh nữa. Thật ra, lần trước em sinh non, không phải là con của anh, mà con của anh ấy.”

...

Lạc Thi, cho dù bây giờ nhớ lại cảnh tượng kia, tim của tớ sẽ ngừng trong chốc lát.

Tớ vừa đau lòng lại vừa vui vẻ, đau lòng là do tớ đã vì quý kẻ đa đoan của người này mà đánh mất đi cậu, vui vẻ là do tớ chưa hề phản bội cậu, chưa từng làm chuyện có lỗi với cậu.

Ngày đó, tớ canh cánh trong lòng nín chặt Nara, muốn cô ấy đến đồn cảnh sát làm nhân chứng, hy vọng Mễ Sở có thể đi ra.

Tớ cho rằng, tất cả đều sẽ có hy vọng. Nếu như Mễ Sở đi ra, cậu sẽ về bên cạnh tớ.

Nhưng mà, cô ấy lại vùng khỏi cánh tay của tớ, cười ha ha nói, “Người tớ cáo Mễ Sở, là Đường Lâm Lâm, không phải em. Hơn nữa, Mễ Sở cũng biết chuyện này, cô ấy cam tâm tình nguyện đi ngồi tù.”

Cô ấy còn nói, “Không tin anh có thể nhà gia, hỏi Mễ Sở.”

Thứ lỗi cho sự yếu đuối của tớ, tớ không có đến hỏi Mễ Sở, mà là hỏi Đường Lâm Lâm, mà tớ, trong nháy mắt biết được chân tướng, nhưng không định sẽ nói cho cậu biết.

Đường Lâm Lâm nói, Mễ Sở cầu xin cô ấy đừng tổn thương cậu, cô ấy tình nguyện ngồi tù.

Nghĩ tới vẻ mặt quật cường của cô gái Mễ Sở khi nói những lời này, tớ rất khó chịu.

Tớ thường nghĩ, nếu như lúc đầu không có hiểu lầm cậu, chúng ta sẽ không chia tay. Chúng ta không chia tay, thì sẽ không vì uống rượu mà ở cùng với Nara. Nếu như không ở cùng với Nara, cô ấy sẽ không biết chuyện cha của Hồ Lô tìm người thế thân cho hồ lô, sẽ không tố cáo Hồ Lô. Như vậy, Hồ Lô sẽ không chết. Hồ Lô vẫn còn sống tốt, cậu sẽ không động tay đánh nhau, để Đường Lâm lâm có cơ hội lợi dụng.

Nếu như không có tớ, tất cả mọi người đều sẽ tốt.

Chúng ta còn có thể đi khắp nơi, nâng ly nói cười. Hồ Lô còn có thể vỗ vai tớ nói, “Tề Minh, có chuyện gì thì nói với anh em...”

Viết những dòng này, tớ hơi nhớ nhưng mà rơi nước mắt.

Lạc Thi, xin lỗi.

Trên đời này, người tớ thiếu nợ nhất, chính là cậu.

Ngày đó tớ từng hỏi Nara, tại sao phải gạt tớ như vậy.

Cô ấy lại nở nụ cười, cười đến rơi nước mắt, cô ấy nói bởi vì người cô ấy hận nhất chính là tớ, cô ấy nhớ tớ hơn mười năm, đến cuối cùng gặp lại, tớ lại nói với cô ấy, tớ chỉ yêu cậu, quên sạch cô ấy, cho nên, cô ấy sẽ không dễ tớ để chịu.

Lạc Thi, khi nghe những lời này của cô ấy, tớ không oán giận.

Bởi vì tớ nhớ đến cậu, đúng vậy, cậu là người yêu duy nhất của tớ.

Tớ có thể thẳng thắn nói với Nara, cũng có thể tuyên bố rõ ràng với toàn bộ thế giới.

Tôi – Lục Tề Minh, người con gái tôi yêu nhất, đó là cậu, Lâm Lạc Thi.

Nhưng mà tớ biết, sau khi cậu nghe câu nói này sẽ cười tớ, là tớ làm hại cuộc sống của cậu, mất đi đáng về lúc ban đầu, tớ nào có tư cách gì mà nói những lời này?

Ngày cậu đi, tớ đi ra tiễn, nhưng không có can đảm đứng bên cạnh cậu.

Trong nháy mắt bóng dáng cậu biến mất ở cửa an ninh, tớ biết, lần này, tớ thật sự mất cậu rồi.

Tôi không giữ lại, không ngăn cản, để mặc cậu đi. Nhưng mà, chẳng phải bởi vì tớ không thích cậu nữa.

Cậu có nhớ một câu chuyện mà chúng ta từng xem qua không? Có hai người mẹ tranh một đứa bé, cuối cùng đi lên quan huyện, quan huyện lại bảo các bà ấy tiếp tục tranh nữa, ai tranh được thì chính là người đó. Vì thế, các bà ấy bắt đầu lôi kéo đứa nhỏ, đứa nhỏ bị đau khóc lên, lúc này, mẹ ruột buông tay.

Bởi vì bà ấy đau lòng cho đứa con của mình, bà ấy sợ đứa bé đau.

Lạc Thi, tớ để cậu đi, tớ sợ tớ cưỡng cầu cậu, lại bảo vệ không tốt cho cậu, mang đến đau xót cho cậu, tớ sẽ tớ giữ cậu lại, thành phố này sẽ làm cậu khó chịu, tớ sợ cậu nhìn thấy tớ, nhớ đến những chuyện đã qua, sẽ không vui vẻ.

Cho nên, Lạc Thi, yêu thương cuối cùng dành cho cậu, chính là tớ buông tay.

Lạc Thi, tạm biệt.

Trước kia cậu luôn ép tớ nói những câu sáo rỗng, tớ chẳng thêm nói, cảm thấy yêu thật sự là dùng hành động bày tỏ, đối xử tốt với cậu, tất cả như vậy đã đủ rồi.

Bây giờ, là lời nói đầu tiên mà tớ nói với cậu, chỉ sợ sẽ là lần cuối cùng, Lạc Thi, tớ yêu cậu.

Tớ yêu cậu.

Tê Minh.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.